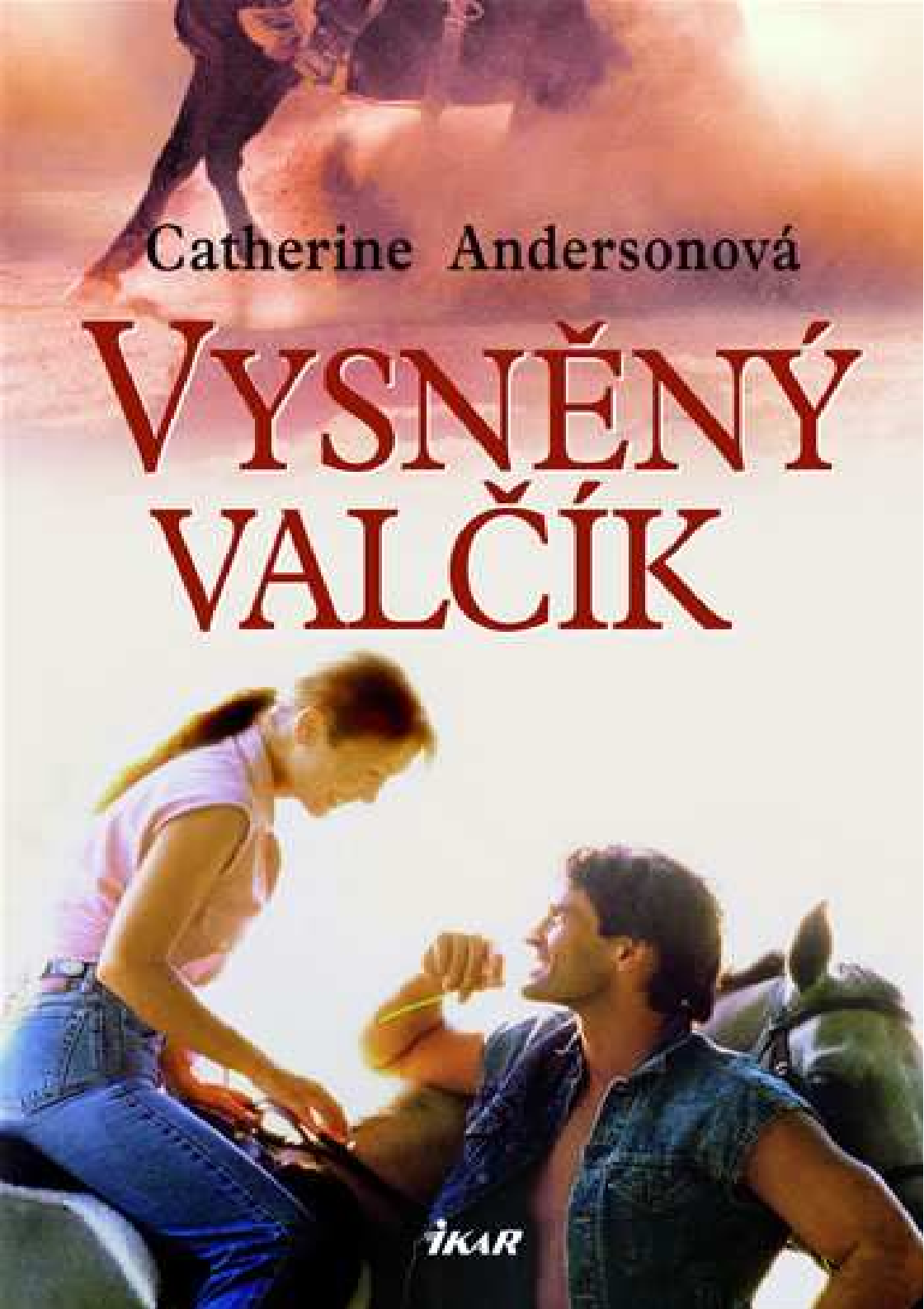

Catherine Andersonová

VYSNĚNÝ VALČÍK

Catherine Andersonová

VYSNĚNÝ VALČÍK

První kniha
trilogie
o
malé
školce
v
malé
školce
v
malé
školce

IKAR

Catherine Anderson
PHANTOM WALTZ

Copyright © Adeline Catherine Anderson, 2001

All rights reserved

Translation © 2007 by Tatjana Jandourková

Jacket design © 2007 by Miloslav Disman

Czech edition © 2007 by Euromedia Group, k. s.

ISBN 97H 80-249-0868 7

Mému agentovi Stevenu Axelrodovi, který pro mě dělá možné i nemožné a má mou vděčnost a úctu, a editorce Ellen Edwardsové, jež celá ta léta oddaně pracuje na tom, aby mé knihy byly co nejlepší.

V neposlední řadě Chris Jansenové, vynikající zdravotní sestře v ordinaci doktora Freda Blacka a mé skvělé přítelkyni. Svět by byl mnohem lepší, kdyby každý zdravotník měl tak velké srdce. Prosím nezapomeň, Chris, že se dotýkáš životů a ovlivňuješ je. Také Ti z pověření tvého bratra Jeffa Fretwella opožděně přeji vše nejlepší k narozeninám.

Milí čtenáři,

hrdinové a hrdinky v románech bývají tradičně fyzicky dokonalí. To jistě neznamená, že tyto postavy jsou méně sympatické. Přečetla jsem stovky takových knih a velmi se mi líbily, pár jsem jich sama napsala a doufám, že ještě napíši a budu se těšit z mnoha dalších. Přesto, jako autorka románů, občas zatoužím napsat něco odlišného – vzdát úctu, chcete-li, těm našim spoluobčanům, kteří od narození či nešťastnou náhodou zůstali postižení. Jako spisovatelka jsem měla to štěstí, že jsem našla agenta a editorku, Stevena Axelroda a Ellen Edwardsovou, kteří mě vždy povzbuzovali, abych vstoupila na novou půdu. Bez nich by možná nikdy nevznikl román o neslyšící dívce, *Anniina píseň*.

A díky nim nyní vám, svým čtenářům, přináším další *odlišný* milostný příběh: tentokrát o mladé ženě upoutané na invalidní vozík. Odložte tedy všechny vžité představy o tom, co vytváří velký milostný příběh, a vstupte se mnou do světa Bethany Coulterové, kde naděje na normální život je pouhou vzpomínkou a sny o lásce jsou dávno zapomenuty... dokud se u jejích dveří neobjeví zázrak v podobě urostlého, tmavého, drsného kovboje Ryana Kendricka.

Ráda bych poděkovala doktoru Fredu Blackovi a zdravotní sestře Chris Jansenové za to, že mi poskytli užitečné informace. Také vzdávám čest mnoha paraplegikům, kteří byli ochotni podělit se s ostatními o osobní zkušenosti ze svého postižení a o to, jak paraplegie ovlivnila jejich životy. Rovněž děkuji svému báječnému manželovi Sidovi, jenž pro mne nikdy nepřestal být kotvou v bouři a mostem přes divokou vodu.

Catherine Andersonová

První kapitola

Kdepak okusování nehtů. Ryan Kendrick zuřil tak, že by hryzal ocelové nýty. Rozbil se mu traktor a potřebné náhradní součástky měly být doručeny na jeho ranč Rocking K už předevčírem. Ale do dnešního rána ještě nedorazily a Ryanovy následné telefonické urgencye nijak nepomohly.

Ramenem rozrazil dveře Rančerských potřeb, největšího dodavatele tohoto zboží v Crystal Falls. Harv Coulter, sám zkrachovalý rančer, vybudoval podnik před několika lety prakticky z ničeho a bratři Kendrickové se spolu s mnoha jinými rančery v okolí stali jeho věrnými zákazníky. Nyní byl tento obrovský obchodní dům prosperující firmou, dobře zásobenou vším od těžkých strojů po luxusní westernové oblečení. Jediný problém spočíval v tom, že jak rostl odbyt, kvalita služeb zjevně upadala.

Jestli Harv nesrovná své zaměstnance do latě, začne ztrácet stálé klienty. Takové zdržení, zrovna uprostřed jarní setby, bylo neomluvitelné. Kvůli dlouho ležícímu sněhu se všichni farmáři a rančeři v téhle kotlině opozdili s jarními pracemi a každý den prostoje mohl znamenat ztrátu tisíců dolarů.

Ryan zamířil k nápisu „NÁHRADNÍ DÍLY A OPRAVY“ visícím u stropu v zadní části oddělení dodávek tak rázně, až jeho jezdecké boty vydupávaly na betonové podlaze zlostné staccato. Když došel k pultu posetém součástkami a katalogy, odstrčil stranou vzduchový filtr, opřel se rukama o umakart se skvrnami od mazadla a upřel zlostný pohled na mladou ženu sedící u počítače vedle pokladny.

Tvář jí zčásti zakrývala dlouhá hustá hříva havraních vlasů. Štíhlé prsty s pěstěnými nehty hbitě poletovaly po klávesnici. Ryan chvíli čekal. To, že ho dívka ignoruje, mu náladu nijak nezlepšilo. Půlka dopoledne v háji. Pohlédl na hodinky a nasadil odhodlaný výraz.

„Promiňte,“ řekl. „Může mi tu někdo pomoci?“

To ji přimělo zvednout hlavu. V tom okamžiku Ryan strnul a nehybně na ni zíral. Měla překrásné oči, velké, vroubené hustými tmavými řasami a tak temně modré, že mu připomínaly polní macešky divoce rostoucí na jeho ranči. Obvykle se takovým hloupým frázím, jakými muži popisovali ženy, vysmíval. Díval se už

do očí mnoha žen a ještě nikdy neměl pocit, že se v nich utopí nebo dokonce ztratí srdce.

„Obvykle pracuji v jiném oddělení, ale pokusím se vám pomoci,“ promluvila hlasem stejně hřejivým jako její úsměv, při němž se jí na tváři udělal neodolatelný dolíček.

Ryan od ní nemohl odtrhnout oči. Měla drobný srdcovitý obličej, výrazné lícní kosti, ostrou malou bradu s nepatrným nádechem umíněnosti a jemná sladká ústa. Špička půvabně utvářeného nosíku se jí leskla a zdobilo ji několik pih, což mu prozradilo, že její dokonalá plet' je přirozená.

„O jaký problém jde?“ zeptala se.

Už se jí to chystal vylíčit, ale najednou měl v hlavě prázdno jako honák v kapse před výplatou a nemohl si zaboha vzpomenout, proč tu vlastně je.

Zažíval ten nejpodivnější pocit, tryskal mu přímo z hrudi – jakési poznání – jako by tu dívku podvědomě hledal celý život. *Šílenství*. Láska na první pohled patřila spíš ke stylu jeho bratra. Ryan si vybíral ženy jako jezdecké holínky, napřed si vyzkoušel velikost, než se rozhodl pro dlouhodobé používání, a i tak ještě nenašel žádné natolik pohodlné, aby mu vyhovovaly na celý život.

„Já, ehm...“ Podrbal se na nose, jak měl ve zvyku, když byl nervózní. Někde vzadu za očima mu pulzovala tupá bolest. „Jsem Ryan Kendrick z Rocking K,“ řekl hloupě.

Rozkošná křivka jejích rtů se ještě prohloubila. „Dobrý den. Těší mě, že vás poznávám. A nic si z toho nedělejte. Taky někdy mívám takové dny, a ještě horší. Vy aspoň víte, jak se jmenujete.“

Rozesmál se. „Opravdu někdy zapomínáte své *jméno*?“

Dolíček se znovu objevil. „Na mě platí, když mi někdo napoví. Jste Ryan Kendrick z Rocking K a přišel jste sem pro...?“

Luskl prsty. „Svoje součástky.“

„Vaše součástky?“

Zazubil se. „Chci vědět, kde sakra jsou.“

Její výraz teď byl nepokrytě uličnický. „Ztratil jste své součástky a myslíte, že je mám *já*? Většina kovbojů, co znám, si je střeží jako Fort Knox.“

Ryan zaklonil hlavu a znovu se rozesmál. Napětí, které mu celé dopoledne svíralo svaly na krku a v ramenou, zázračně zmizelo.

„Doufám, že nemáte na sobotní večer domluvenou vášnivou schůzku,“ dodala. „Kovboj, kterému chybějící součástky, by se mohl dostat do velmi trapné situace.“

Prstem nadzvedl krempu svého stetsonu. „Víte, drahoušku, přijde na to. Co děláte v sobotu večer?“

Teď se pro změnu rozesmála ona. Plným, melodickým smíchem, který ho hřejivě prostoupil.

„Kovbojům, kteří nemají přehled o svých součástkách, se obvykle vyhýbám.“

„Vyděte si se mnou a zaručuju, že ty svoje najdu jako na objednávku.“

„Snad kdybyste mi dal číslo té objednávky, místo abyste mě tu zdržoval, pomohla bych vám ty krámy najít.“

Krámy? Ryan už už chtěl opravit její mylnou představu. Ale jsou hranice, které žádný muž nepřekročí, a měl takové tušení, že tohle je jedna z nich. Možná to bylo jejím sladkým úsměvem – anebo nevinným pohledem, který zahlédl v jejích očích –, ale něco mu napovídalo, že není tak protřelá, jak předstírá.

Zatímco hledal v kapse modré bavlněné košile, důkladně si ji prohlédl: Křehká, drobná žena, s nápadně velkýma očima; navzdory štíhlosti vábivě dobře vyvinutá na všech správných místech...
Dokonalá miniatura.

Hnědé přiléhavé tričko odhalovalo dlouhý, půvabný krk, útlá, ale pěkně utvářená ramena a smetanově bílé paže, překvapivě plné u někoho s tak drobnou postavou. Malá, dokonale tvarovaná ňadra pod hnědým úpletem sváděla k dlouhému pohledu. Ryan, vědom si svého vychování, rychle přenesl pohled níž a vzápětí zalitoval, že pult zakrývá zbytek těla. Nejvíc ho na ženách přitahovaly nohy – právě ty u něj hrály rozhodující roli. Přál si, aby vstala a on si je mohl lépe prohlédnout.

Podal jí kousek papíru, na nějž si poznamenal číslo objednávky. Zatímco projížděla počítačové soubory a hledala jeho součástky, živě si spolu povídali a on se přitom dozvěděl, že jí je šestadvacet, v jejím životě neexistuje nikdo důležitý kromě kočky Cleo a pochází ze šesti dětí. Jejích pět nezvedených starších bratrů ji hrozně rozmazluje a při rodinných setkáních se vždy postarají o nějakou zábavu.

Ryana rozhovor s ní velmi těšil. Přestože dělila svou pozornost mezi něj a monitor počítače, stále musel být ve střehu. Nestávalo se často, že potkal takovou kombinaci krásy, inteligence a šarmu.

„Takže... prozradíte mi také, jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Bethany.“ Dokončila práci s počítačem a opřela se na židli. „Dobře, kovboji, je čas spolknout hořké sousto. Hádejte, kde jsou vaše součástky?“

„Kde?“

„Na cestě do Rocking K. A rozhodně to není *naše* vina, že se opozdily. Tohle je rušná sezona. Právě po takových součástkách je teď největší poptávka, vaše objednávka přišla pozdě, a proto to trvalo o dva dny déle než obvykle.“

Tohle už Ryan slyšel, ale od ní se to poslouchalo mnohem líp. Posunul si klobouk níž, aby mu stínil oči, až vyjde ven. „Hm. To mám štěstí, že jsem tu neudělal velký kravál, co?“

„Nějaký nervózní kovboj mě nemůže vyvést z míry. Nezapomínejte, že mám pět bratrů.“ Opřela se lokty o opěrky židle, její velké modré oči se stále usmívaly. „Přeji hezký den a hodně štěstí při opravě traktoru. Škoda, že jste šéf. Nemůžete si započítat prostoje.“

Z toho si Ryan domyslel, že dívka ví, kdo je. Nijak ho to nepřekvapilo. Prakticky každý v Crystal Falls v Oregonu slyšel o Kendrickově rodině. Zlehka se dotkl klobouku na pozdrav. „Díky, Bethany. Bylo mi velkým potěšením.“

„Rádo se stalo,“ zavolala za ním, když odcházel. Došel skoro ke dveřím, ale najednou se prudce zastavil. K čertu s nějakým odchodem. Bylo mu třicet a už dávno nepotkal ženu, která by ho tak zaujala. *Bethany*. Krásná, milá a vtipná. Jediné další ženy, které ho dokázaly rozesmát, když byl vzteklý, za pouhé tři sekundy, byly jeho matka a švagrová. V žádném případě odtud neodejde bez jejího telefonního čísla; ale pokud to půjde, rovnou si domluví schůzku.

„Vím, že to možná vypadá troufale,“ začal, když se vrátil k přepážce.

Vzhlédla od monitoru, už znovu zabraná do práce, a zamyšlené zamračení ustoupilo dalšímu vřelému úsměvu. „Už jste zase ztratil součástky?“

Ryan se zasmál. „V žádném případě. Já jen –“ Cítil, jak se mu po krku rozlévá horko. Takhle nervózní, když žádal dívku o schůzku, nebyl od puberty. „Jde o tu sobotu večer. Vím, že jsme jen žertovali,

ale vážně, rád bych vás víc poznal.“ Při jejím vyděšeném pohledu dodal: „Nebojte se, jsem slušný hoch. Váš šéf Harvey Coulter se za mě zaručí.“

„Ach, jsem si jistá, že jste velmi slušný, ale –“

Zvedl ruku, aby ji přerušil.

„Co takhle večeře a tanec?“

Někam si vyjdeme, dáme si něco dobrého, trochu líp se vzájemně poznáme. A pak to roztočíme. Když hrajou country a western, nikdo mě neudrží, a znám jednu skvělou kapelu.“

Rty se jí prohnuly v toužebném úsměvu. „Vy rád tančíte, že?“

„Miluju tanec. A co vy?“

Odvrátila pohled. Ryan by se nejraději kopl, že na ni tak pospíchá. To je to jeho legendární kouzlo, pro které si ho jeho bratr dobírá. Ale už bylo pozdě. Nezbylo mu, než to risknout a doufat v to nejlepší.

„Kdysi jsem tančila moc ráda.“ Poklepávala perem o pult u počítače. Její malá ruka ho svírala tak pevně, až jí zbělely něžné kotníky prstů.

Ryan si znovu posunul klobouk z čela. Usilovně se ji snažil přesvědčit pohledem. „No tak, drahoušku, zkuste to se mnou. Bude to zábava. Slavnostně přísahám, že se budu chovat jako dokonalý džentlmen.“

„O to nejde.“

„Tak o co?“

Ke svému údivu uviděl, jak všechen smích a nezbednost v jejích očích překryly temné stíny. Vycítil, že to způsobilo něco, co řekl či udělal, ale vůbec netušil co.

„Jestli se bojíte, že jste už zapomněla tančit, se mnou to bude snadné. Za deset minut si budete myslet, že vám na nohou narostla křídla.“

Odsunula se na židli od počítače, složila ruce do klína a pohlédla na něj s hrdě zdviženou malou bradou. „O tom dost pochybuji.“ Její napjatý, najednou přezdvořilý úsměv zrazoval ruměncem rozpaků na tvářích. „Vy ne?“

Ryanovi trvalo dobrou vteřinu, než pochopil, co má na mysli. Než si uvědomil, že dívka sedí na invalidním vozíku.

Měl pocit, jako by ho do břicha kopl kůň – náhlý strašný úlek, který mu vyrazil dech a podlomily se mu nohy. To musí být vtip. V každém jiném směru byla tak nádherná a dokonalá, dívka jeho snů. To není možné – to přece není možné!

Ale pak mu pohled padl na její nohy. Lem nabírané černé sukně dosahoval těsně pod kolena a odhaloval tělové stahovací punčochy, jemně modelované kotníky a malá chodidla uvězněná v černých trepkách. Způsob, jakým nohy spočívaly na podpěře, jedna zkroucená směrem dovnitř, byl typický pro paraplegiky.

Ježíšikriste. Připadal si jako bídák. Jeho první automatickou reakcí bylo zdvořile se omluvit a vypadnout sakra odtud. *Utéct.*

Při tom pomyslení se zastyděl. Soudě podle stínů v jejích očích prožila tohle už dřív a zle jí to ublížilo, bezpochyby od dlouhé řady pitomců jako on, kteří vzali nohy na ramena, jakmile uviděli invalidní vozík.

Ať se propadne, jestli jí to taky udělá. Vždyť jde jen o jednu schůzku.

Bethany stoprocentně očekávala, že se Ryan Kendrick dá na útěk nebo začne koktat. Tak to bylo vždycky. Když však pozorovala jeho opálenou tvář, musela mu vzdát čest: chvíli vypadal ohromeně, ale rychle se vzpamatoval. Blýskl na ni šibalským přitažlivým úsměvem a řekl: „Sakra, hádám, že tanec nepřichází v úvahu. Pokud si ovšem taky nepořídím kola, abychom si mohli dát tango na invalidním vozíku.“

Obvykle se muži vyhýbali zmínce o jejím invalidním vozíku, a zatímco marně hledali slova, jejich oči odrážely zoufalou touhu uprchnout. V takových situacích měla vždy chuť zalézt do nějaké díry, ale Kendrickova reakce ji zmátla. Pokud cítil nutkání utéct, byl velkou ztrátou pro divadlo.

„Ale kromě tance existuje řada věcí, které můžeme dělat.“ Dal si ruce v bok, zamračil se a potom začal chrlit různé nápady, což zakončil slovy: „Jak by se vám zamlouvala večere následovaná dobrým filmem?“

Připadalo jí to znepokojující. *Děsivé.* Měl přece už dávno hledat nejbližší východ. Flirtovala pořád. Dívka koneckonců musí mít trochu zábavy. Ale žádný muž ji nikdy nevzal za slovo. Nevěděla, co odpovědět. Kdykoli pohlédla do jeho kovově modrých očí, měla v hlavě prázdno. Byl *tak* hezký, ztělesnění vysokého, tmavého, úžasného mužského ideálu. Ostře řezané rysy, silná čelist, vlasy jako uhel a spousta svalů. Nebezpečná kombinace. Crystal Falls bylo velké město a Bethany chodila do jiných škol než Ryan. Také byla o pár let mladší, takže se nikdy nepohybovali ve stejných společenských kruzích. Ale jako dospívající dívka ho několikrát

potkala, obvykle na výstavišti při rodeu, a už tehdy se jí líbil. Ted' vypadal ještě přitažlivěji. Žádný div, že se jeho jméno stalo téměř legendou – zamilovaná do něj byla polovina žen ve městě.

„Já, ehm...“ Pokrčila rameny, poprvé v životě se jí nedostávalo slov. Kdyby tu byli její bratři, jistě by si to dostatečně vychutnali.

Pohled jí padl na jeho ústa. Měl dlouhé úzké rty, pouhé zářezy v žulově tvrdé tváři, přesto krásně utvářené s matným sametovým leskem. Právě ted' mu v koutku těch tvrdých úst cukalo, jako by potlačoval úsměv.

„Večeře a film, to není příliš vynalézavé, já vím,“ dodal omluvně. „Příště vymyslím něco víc vzrušujícího.“

Příště? Nevěděla, co si o tom myslet. Proč s ní ztrácí čas? Protože ji lituje? Nestojí o jeho soucit.

Že je na vozíku, mu měla ukázat hned na začátku a tohle by se nestalo. Nemůže s ním nikam jít. Nohy jí sice nefungují, ale srdce má naprosto v pořádku a Ryan Kendrick je až příliš okouzlující. Ty jiskřící oči a sexy úsměv nahlodávají její obranu a snadno by jí mohly zamotat hlavu.

Rukama si uhladila sukni, aby se ujistila, že jí kryje kolena. Musí přece existovat elegantní způsob, jak z toho ven. „Vlastně, pane Kendricku, důvod, proč se rozmyšlím, je ten, že v sobotu večer asi nebudu mít čas.“

Nezaváhal ani na okamžik. „Co tedy v pátek?“ Ale pak bleskurychle dodal: „Ne, v pátek to nepůjde. Ten večer sponzoruju jeden traktor v závodech v tahu a rozhodně bych neměl na výstavišti chybět.“

„Závody traktorů?“ Bethany by si vzápětí nejraději ukousla jazyk.

Pohlédl na ni pozorněji. „Jste fanoušek takových závodů?“

Odhrnula si vlasy z čela, přisunula se blíž k pultu a začala urovnávat věci na desce. „Kdysi jsem je měla velmi ráda.“

„To mě překvapuje. Závody traktorů se většinou líbí jen mužům.“

Pokrčila rameny. „Zřejmě jsem měla na dívku zvláštní vkus.“

„Proč ten minulý čas? Jestli se vám ty závody opravdu líbí, moc rád vás tam vezmu.“

Očividně se ještě nikdy takhle bezprostředně nesetkal s ochrnutým člověkem. „Ale to by nešlo.“

„Proč ne?“

„Mezi parkovištěm a závodní dráhou je akr hlíny a šterku.“

„Co záleží na troše hlíny a šterku?“

Zrychlil se jí tep. Polkla, zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit. Nezajímal se o ni tímhle způsobem; jen chtěl být laskavý. Musí se na to soustředit, zachovat si smysl pro humor a odbýt to smíchem. Kendrick zjevně potřebuje krutou dávku reality. A kdo jiný mu ji může dát?

„Pro chodícího člověka není trochu hlíny a šterku žádný velký problém,“ odpověděla pomalu. „Ale můj vozík se na nerovném povrchu boří – dostat ho přes hluboký šterk je obtížné.“

Zkoumavě se na ni podíval. „Bolí to, když vás někdo nese?“

„Prosím?“

„Jestli vám působí bolest, když vás někdo nese?“

„Děláte si legraci. Vidíte? Přece mě nechcete *nosit*!“

„Proč ne?“

Proč ne? Opravdu to nepochopil. „Otázkou není, jestli mě to bolí, ale jestli to vydrží vaše záda.“ Zavrtěla hlavou. „Jste velmi hodný, že mi to nabízíte. Opravdu, pane Kendricku, ale –“

„Žádné formality,“ přerušil ji. „Jsem Ryan. Anebo Rye, jak je libo. Slyším na obojí. A nesnažím se být ‚hodný‘. Skutečně tě chci přenést.“

„Tak dobře, Ryane.“ Pohlédla mu do očí s pocitem, jako by právě spolkla zlatou rybičku, pak pokračovala: „Je to od tebe milé, ale nemáš tušení, co by tě čekalo. Na té dráze nejsou žádné chodníky, ani místa k sezení za bariérou.“

„No a? Máš křeslo a já si vezmu skládací stoličku.“

„Ne, ty to nechápeš. Starosti mi nedělá, kde budu sedět, ale to, že tam budeš muset odnést můj vozík. Je velmi těžký a špatně ovladatelný a potom bys tam musel dotáhnout i mě.“ Znovu zavrtěla hlavou. „Ne. A jakmile mě usadíš, při své smůle budu muset jít na dámské toalety, které jsou až nahoře na stadionu. To je aspoň čtvrt míle. Musel bys nést mě a vozík celou cestu nahoru a zase zpátky. Do večera si budeš zoufale přát, abys mě nikdy nepozval.“

„Nemůžeš vážit víc než padesát kilo. Moje záda to unesou.“

„Padesát a půl,“ opravila ho s vědomím, že téměř polovina z toho je mrtvá váha, která se zdá těžší a hůř se s ní manipuluje.

„Tolik?“ Zasmál se a ocelově modré oči mu pobaveně zajiskřily. „Má milá, zvedám dvakrát víc několikrát denně.“

„Ne, já –“

„Tak domluveno,“ trval na svém. Přikročil k pultu, natáhl ruku a podal jí poznámkový blok. „Vyzvednu tě u tvých dveří, přesně v šest hodin v pátek večer. Jen mi napiš svou adresu a telefonní číslo.“

„Já opravdu –“

„No tak,“ naléhal. „Užijeme si to. Nepotkávám často ženy, co mají rády závody traktorů. Kde ses přede mnou schovávala?“

Zasmála se a ještě jednou se ho pokusila odradit. „Ve skutečnosti si na schůzky moc nepotrpím. Nemusíš to dělat. Vážně. Jsi z toho venku.“

V odpověď přimhouřil oko a přistrčil blok blíž. „Celé jméno, adresu a telefon. Jestli mi je nedáš, budu tak drzý, že si je opatřím od Harva Coultera. Rocking K je jeho nejlepší zákazník.“

Bethany si představila otcovu reakci a musela se usmát. „Měla bych tě nechat to udělat. Bylo by to zajímavé. Nejsi náhodou vášnivý sázkář?“

„Někdy. O co se vsadíme?“

„Že ti můj šéf nejenom nedá mou adresu, ale požene tě odtud s brokovnicí. Táta je na svou milovanou holčičku přespříliš opatrný.“

„Ty jsi Harvova dcera?“

„Jeho jediná.“ S rezignovaným povzdechem sklonila hlavu a napsala požadovanou informaci na papír. „Neříkej, že jsem tě nevarovala. Do konce závodů, až se budeš cpát ibuprofenem a přát si, abys mě nikdy nepotkal, nechci slyšet žádné stížnosti.“

„Neuslyšíš.“

Když odtrhla horní list z bloku a podala mu ho, poznamenala: „Jestli ti do toho něco přijde a budeš muset schůzku zrušit, Ryane, přes den mě zastihneš tady v obchodě. Opravdu bych ocenila, kdybys zavolał. Pro někoho jako já není nijak snadné připravit se na vycházku.“

Složil papír a strčil ho do kapsy. „Přijdu. Spolehni se.“

Pokrčila rameny, aby dala najevo, že jí na tom zase tak moc nezáleží. „Přijmu jakoukoli omluvu. Postačí i ,pes mi sežral domácí úkol‘.“ Přinutila se k zářivému úsměvu.

„V pátek,“ řekl trochu chraptivě. „Přesně v šest. Budu se těšit.“

Když odcházel, Bethany za sebou uslyšela kroky. Ohlédlá se přes rameno a uviděla, že se k ní blíží její bratr Jake. Měl na sobě stejné rančerské vybledlé džínsy a modrou bavlněnou košili jako Ryan a podobal se mu tak, že mohl být klidně pokládán za jeho příbuzného.

Vysoký, štíhlý, ale svalnatý, a měl onen drsný vzhled muže, jenž většinu života vzdoruje živlům.

Jake měl také překrásné oči – hluboké, jasně modré, které tvořily překvapující kontrast k jeho opálené pleti a černočerným vlasům. Právě teď se ty oči zuřivě upíraly na vzdalující se záda Ryana Kendricka. „Co to všechno mělo znamenat?“

„Co jako?“ zeptala se nevinně.

Jake na ni dlouze, tázavě pohlédl. „Když jsem šel dolů po schodech, viděl jsem, jak se vy dva bavíte, a zdálo se mi, že s tebou flirtuje.“

Bethany pozvedla obočí. „Flirtuje se mnou? Jak dlouho jsi nebyl na kontrole u očního?“

Čelistní sval mu začal cukat. „Jsi ochrnutá, Bethie, ne mrtvá. A jsi moc hezká žena. Víím, že muži s tebou občas flirtují.“

„Tak proč se mračíš?“

„Protože právě *tenhle* muž je omyl. Od Ryana Kendricka se drž dál, miláčku. Má špatnou pověst.“

Jake, v jednatřiceti stále svobodný, měl sám nevalnou pověst, ale Bethany se zdržela jakékoli poznámky. „Kvůli čemu?“

„Vyspí se s nimi a pak je nechá.“ Jake přistoupil k pultu, otevřel katalog náhradních dílů a vytáhl z kapsy košile pero. „Do tohohle rybníka nelez. Obývá ho žralok a já nechci, aby se moje malá sestřička stala jeho další obětí.“

Druhá kapitola

V pátek večer se Bethany musela smát sama sobě. Ryan nezavolal, aby schůzku zrušil, což znamenalo, že jejich dnešní dostaveníčko stále platí. Proti svému přesvědčení a navzdory všem rozumným argumentům, které si v duchu opakovala, tím byla vzrušená – natolik, že to téměř nemohla vydržet. Poprvé za osm let půjde na schůzku. *Skutečnou* schůzku. Ne s příbuzným, ne s nějakým kamarádem svých bratrů, ale s Ryanem Kendrickem, nejžádanějším svobodným mužem ve městě.

Bylo absurdní cítit vzrušení. Šlo jen o jednorázovou záležitost a on trval na tom, že si s ní vyjde, jen z laskavosti. Ale ať. Vezme ji někam, kde je skutečná zábava, a Bethany měla v úmyslu užít si každou minutu toho večera.

Má v pořádku vlasy?

Spěchala do ložnice, aby se naposled prohlédla v zrcadle. Dala si tu práci a s pomocí speciálního oblékacího závěsu nasoukala bezvládné nohy do těsných džinsů. Chtěla dnes večer vypadat jako správné kovbojské děvče, což ovšem bylo na invalidním vozíku poněkud obtížné, zvláště bez klobouku a jezdeckých bot. Ty ležely u rodičů na půdě, pokryté vrstvou prachu.

Natočila se z jedné strany, pak z druhé, kritická ke svému obrazu. Nevypadá červená kostkovaná košile a džinsy hloupě? V Crystal Falls nosila většina žen na události jako závody traktorů elegantní wranglerky a tílka ve westernovém stylu, ony ovšem nebyly upoutané na vozíku.

Odkudsi z domu se ozval rachot – její kočka asi něco shodila. Bethany leknutím málem vyletěla z kůže. Položila si ruku na hrud' a zavřela oči. *Tak dost.* Tohle musí přestat.

Nebyla tak pošetilá, aby doufala, že Ryana skutečně přitahuje. Jen ta představa ji polekala. Vyjít si večer za zábavou je jedna věc, ale přitažlivost byla něco úplně jiného. Vosí hnízdo, které je lepší nechat na pokoji.

Zhluboka se nadechla, znovu otevřela oči a upřeně se zahleděla na svůj obraz, odhodlaná vidět se tak, jak na ni jistě pohlížíejí ostatní. Usoudila, že je takovým tím obyčejným způsobem hezká. Ale nic na ní nebylo výjimečného.

Jediné, čím se nápadně liší od ostatních, je invalidní vozík – prokletí její existence a stálá součást jejího života. Až se na ni Ryan bude dívat, uvidí jen ten vozík, ne ženu, která na něm sedí. Na to nesmí zapomínat. Kdysi někomu věřila, spřádala sny a myslela si, že na jejím ochrnutí nezáleží, ale nakonec záleželo jen na něm.

Bude předstírat, že Ryan je jeden z jejích bratrů. O nic nejde. Po dnešku ho už neuvidí. Pořádně si zase jednou užije závody traktorů, a na to by se měla soustředit. Teď se už k takovým věcem dostala jen vzácně, protože to přinášelo víc problémů než radosti, a veškeré potíže museli snášet přátelé nebo příbuzní, kteří se nabídlí vzít ji s sebou.

Bethany se vrátila do obývacího pokoje a cestou si pronikavě uvědomovala bzučení, které vydával vozík při přejíždění přes naleštěnou dřevěnou podlahu. Jakmile zaparkovala, pohlédla na stolní hodiny na křbové římse. Šest. Hrdlo se jí bolestivě sevřelo. Napřímila ramena a poslouchala, jak kyvadlo odtikává vteřiny. Jen se opozdil. Kdyby nechtěl přijít, zavolal by.

A i tak... jestli se neukáže, ona se z toho nezblázní. Má fantastickou rodinu, skvělou práci a zajímavé koníčky, které ji zaměstnávají od rána do noci. Pokud jde o uspokojení nebo štěstí, není na nikom závislá.

Tik tak – tik tak. Kyvadlo nemilosrdně odměřovalo ubíhající minuty a každá trvala zdánlivě celou věčnost. Bethany prolistovala časopis o dekorativní malbě na smaltu, pak ho odhodila zpět na nízký stolec. *Šest dvacet.*

No dobře. Je to tak velké překvapení? V hloubi duše beztak nečekala, že skutečně přijde. Stejně bude na výstavišti zima. Kdo by si chtěl nechat umrznout zadek, aby viděl, jak se traktory kloužou v blátě?

Přesunula se k oknu a zahleděla se ven na dvorek, kde se nad holými opadavými stromy skláněl houstnoucí soumrak a ledový chlad. Na větvích ještě nevyrazily žádné pupeny. Kvůli vysoké poloze přicházelo jaro v Crystal Falls pozdě.

A pro některé nepříjde nikdy...

Bethany zaťala ruce v pěst a zavřela oči před přívalem horkých slz. Nenáviděla Ryana za to, že vzbudil její naděje, a nenáviděla sebe, že mu dala moc je rozdrtit.

Už nikdy. Snad je dobře, že se to stalo, jako připomínka toho, že pro ni neexistují žádná přání ani iluze. Bude lepší stát na zemi

pevnýma nohama – nebo v jejím případě na pevných kolech – a držet se reality.

Ryan pohlédl na hodinky a zaklel. Další červená. Proč ho dnes večer všechno zdržuje, když tak spěchá? *Zatraceně*. Ta stará bába v chrysleru jela pořád stejnou rychlostí, jako šnek. Praštil hranou dlaně do volantu. Popadl mobil ze stojanu vedle sebe a znovu stiskl redial. Žádná odpověď. Mají schůzku, takže je určitě doma. Proč to kruci nezvedá? Možná má zapnutý *call waiting* a mluví na druhé lince.

Konečně naskočila zelená. Ryan projel křižovátku nalepený na zadním nárazníku chryslera. Pak dupl na plyn, přešel do druhého pruhu a přehnal se kolem něj, jako by ten vůz stál na místě. Motor jeho nového dodge jen temně zahučel, když se Ryan na rovince řítit kupředu.

Nejspíš dostane pokutu za překročení rychlosti, ale na to se neohlížel. *Bethany*. Stále si pamatoval ty temné plující stíny v jejích očích, když mu řekla, že přijme jakoukoli omluvu za zrušení schůzky. Čekala, že se z toho vykroutí, a on teď má už půlhodinové zpoždění. Bude si myslet, že se na ni vykašlal.

Zazvonil zvonek. *Bethany* si utřela mokré tváře. *Ach bože*. Nejspíš vypadá hrozně. Krátce zauvažovala o tom, že dveře neotevře, ale to by byla hloupost. Kromě toho to je pravděpodobně jeden z bratrů, který se zaskočil na ni podívat.

Usilovně se přetřela pod spodními řasami, aby odstranila případné šmouhy od řasenky. Pak si prsty pročísla vlasy a načechrala je tak, aby se vlnily kolem ramen. Ne že by jí zrovna teď záleželo na tom, zda jí to sluší. Ale měla svou hrdost. Kdyby náhodou stál u dveří Ryan, nechtěla, aby poznal, že kvůli němu plakala.

Huso. Je čtyřicet minut po dohodnuté době. Takhle pozdě by se neukázal.

Přejela přes halu a zabrzdila kus před prahem. Předklonila se, rozsvítila světlo na verandě, otevřela speciální závoru, kterou pro ni nevysoko nad klikou nainstaloval bratr Zeke, a otevřela. Nejdřív uviděla pár zaprášených jezdeckých bot. Z místa, kde seděla na vozíku, přesunula pohled výš po celé délce štíhlých nohou v džínech.

„Ach!“ zvolala a srdce jí poskočilo tak, až byla sama sebou znechucená. Co je na něm tak zvláštního? Obléká si kalhoty stejným způsobem jako ostatní muži. Ničím se přece neliší. „Myslela jsem, že to je jeden z bratrů.“

„Ne.“

Byl vyšší, než si pamatovala – širší v ramenou. Když tak nad ní stál osvětlený zlatavým světlem, zdálo se, že se tyčí do nesmírné výšky. Dnes si přes bavlněnou košili oblékl vybledlou džínovou bundu – měl ji volně rozepnutou, takže bylo vidět vlněnou, jemně kostkovanou podšívku. Linul se z něj slabý a nikoli nepříjemný pach koní a sena. Na hlavě měl nasazený černý stetson s krempou staženou dopředu. A jako při prvním setkání na ni jeho oči zajiskřily a tentokrát jí připomínaly staré stříbro.

Co ji to napadlo? Staré stříbro? *Bože*. Patrně si ten spalující pohled nacvičoval v zrcadle, aby všechny ženy široko daleko omdlévaly, když se usměje. Ale na ni to neplatí. Je sice na pohled neodolatelný, jenže stejně neodolatelný je i sýrový koláč a ten je nesrovnatelně bezpečnější.

„Potřebuješ kukátko,“ prohlásil hlubokým zvukným hlasem. „Není bezpečné otevřít dveře, když nevíš, kdo je venku, zvláště takhle skoro ve tmě.“

Vypadal a mluvil téměř jako klon některého z jejích bratrů, což napomohlo, aby se jí uklidnil zrychlený tep.

„Kukátko v mé výšce? Je dost těžké rozpoznat muže podle poklopce.“

Bezděčně mu unikl překvapený chraplavý smích, který mu oťrásl širokými rameny. „Není to tak těžké.“ Vzal do ruky velkou stříbrnou přezku opasku a naklonil ji ke světlu, aby ji dobře viděla. „Já ho mám označený iniciálami.“ Natočil se, aby ukázal zadní část opasku, rovněž zdobenou iniciálami. „Poznáš, kdo jsem, ať přicházím nebo odcházím.“

Když se k ní znovu obrátil, upřeně se zadívala na písmena na zdobeném stříbře. „Aha, rozumím.“

Posunul si klobouk dozadu, opřel se rukou o rám dveří, prohnul bok a při přesunutí váhy pokrčil druhé koleno. „Omlouvám se, že jdu pozdě.“

V jeho hlase vycítila upřímnost. Bethany se proti ní obrnila. „Bezpochyby jsi měl dobrý důvod.“ Žádná výmluva, kterou uvede,

nebude dostatečná. Opozdil se o čtyřicet minut a ani nezatelefonoval! To považovala za neodpustitelné.

Slabě se usmál. „Volal jsem. Nezvedala jsi telefon.“

„Opravdu?“ Předpokládala by, že bude vynalézavější. „To je zvláštní. Neslyšela jsem ho zvonit, přestože jsem čekala na jeden telefonát.“

Dlouze na ni pohlédl, až měla pocit, že se jí celá kůže obrací naruby. Obávala se, že pozná, že plakala. Prohnul koutek rtů, až se mu udělal dolíček na tváři. Nebyl to vlastně úsměv, spíš jen pousmání, ale kolem očí mu naskočily vrásky, které jeho výrazu propůjčily vroucnost.

„Vím, že jsem vytočil správné číslo. Dvakrát jsem to kontroloval.“

Bethany najednou něco napadlo. Ohlédla se přes rameno. „Moje kočka,“ zašeptala. „Cože?“

„Krátko před šestou jsem zaslechla, že do něčeho narazila. Vsadím se, že už zas shodila sluchátko přípojky v pokoji pro hosty.“

„Aha. Záhada rozluštěna.“

Rozjela se přes halu. „Prosím, pojd' dál, Ryane. Za minutku jsem zpátky.“

Představila si, jak se hromadně dostaví její bratři, aby ji zkontrolovali, protože nebrala telefon. Jen při tom pomýšlení ji zamrazilo. Rozumělo se samo sebou, že Jake by Ryanovu přítomnost neschvaloval.

V pokoji pro hosty Bethany uviděla, že sluchátko telefonu skutečně leží na zemi. Když ho vracela na místo, vyhubovala si. Dobrá, tak fajn. Snažil se jí zavolat, tak jak tvrdí, a ona udělala předčasný závěr a domnívala se, že se na ni vykašlal. Z toho plynulo, že pro své zpoždění měl patrně dobrý důvod. To ovšem neznamená, že by měla připustit, aby u ní zase o všem rozhodovalo její hloupé srdce. Pozval ji na schůzku jen ze slušnosti. Tak si ten večer aspoň užije. V nic víc nebude doufat, nic víc si nebude přát.

Zhluboka se nadechla a hned se cítila trochu líp. Až večer skončí, zůstane jí hezká vzpomínka a jemu možná také.

Nemusí to být komplikované, pokud to sama nedopustí.

Když se Bethany znovu objevila v hale, Ryan pořád stál ve dveřích. Všimla si, že si prohlíží malby na smaltu visící u vchodu, pozornost od jejího bratra Hanka, protože sama nedosáhla tak vysoko, aby zatloukla hřebíky. „Ta pitomá kočka. Vyskakuje na noční stolek a shazuje věci.“

Ukázal palcem na obrázky. „Máš velký talent.“

„Díky, ale není to nic světoborného. Mám spoustu času, abych se zdokonalovala v práci se štětcem.“ Ostýchavě se zastavila pár kroků před ním a složila ruce. Jeho pohled jí rozpaloval tváře. „Doufám, že se sem nesnažili dovolat mí bratři. Věčně mají strach, že upadnu nebo podobně. Pořád jim říkám, že je hloupost se bát, že v Portlandu jsem dokázala žít sama v pohodě celých šest let. Ale jako bych mluvila do zdi.“

„Ochraňují tě?“

„Hrozně. Když se jeden nemůže dovolat, zburcuje ostatní a příběhnou sem všichni.“

Znovu se zazubil a povytáhl obočí. „To je výstraha?“

„Dá se to tak říct. Podle nich jsem moc důvěřivá.“

„A jsi?“

„Myslím, že značně přeceňují moje osobní kouzlo. Buď to, anebo tuhle kořist neloví zdaleka tolik vlků, jak si bratři zřejmě myslí.“

Ryan zkoumavě pohlédl na její pozvednutou tvář a pomyslel si, že je neskutečně okouzlující a není divu, že ji bratři tolik ochraňují. Už dávno si nevyšel se ženou, jejíž výraz by působil tak upřímně. Pravděpodobně neuměla dobře odhadnout mužskou povahu a bylo velmi snadné ji ranit. Oči měla zarudlé od pláče, tmavé řasy smáčené slzami. Při pomýšlení, že příčinou těch slz je on, se cítil jako darebák.

„Opravdu mě mrzí, že jsem to nestihl včas. Doufám, že se na mě nezlobíš.“

„Vůbec ne. Jen jsem myslela, že ti do toho něco přišlo.“

Představil si ji, jak sleduje hodiny a nakonec rezignuje přesvědčená, že už neprijde, protože ve skutečnosti s ní dnešní večer strávit nechce.

„Byl to jeden z těch děsných dnů. Pak ke všemu ještě začala rodit jedna z mých klisen. První hříbě a měla to opravdu těžké.“

„Ach ne. Je v pořádku?“

Zájem, který rozeznal v jejích velkých modrých očích, vypadal nefalšovaně. Většina žen, s nimiž chodil, ohrnula nos, když zjistily, že hrají až druhé housle po koních nebo krávách, což se při jeho práci stávalo často. „Ano, už je v pořádku. Šťastná jako blecha a pyšná jako pávice na svého nového potomka.“

„To je hezké. O jaký problém šlo?“

„Hříbě bylo moc velké a mělo špatnou polohu.“

„Ach bože. To může být nebezpečné. Museli jste volat veterináře?“

K Ryanovu překvapení vypadala upřímně zaujatá, což byla další vzácnost. Většina žen se vyptávala na dění na jeho ranči, jen aby mu zalichotila. „Pro jistotu jsem veterináře zavolal, ale dopadlo to tak, že jsem hříbě obrátil sám. Opravdu mě to zpoždění mrzí, ale ta klisna je pro mě výjimečná. Krátce po jejím narození její máma ztratila mléko a musel jsem ji krmit z láhve. Sblížili jsme se.“

Uvědomil si, že se jen málokdy obtěžuje takhle se ospravedlňovat. Byl rančer a podobné věci se stávaly běžně. Pokud nastala nepředvídaná událost, kvůli níž zmeškal schůzku, nedalo se nic dělat.

Ale když viděl Bethanin laskavý pohled, přišlo mu zatěžko chovat se k ní tvrdě. „Byla hrozně vyděšená,“ uslyšel sám sebe říkat.

„No ovšem, že byla, chudák malá, což zřejmě ještě porod ztížilo.“

Ryan přikývl. „Věřím, že náš předák Sly a veterinář by situaci zvládli, ale nemohl jsem se přinutit ji tam tak nechat.“

„Prosím, neomlouvěj se, Ryane. Kdybys ji opustil kvůli nějaké hloupé schůzce, připadala bych si hrozně. K našim zvířecím miláčkům máme velkou odpovědnost.“

K miláčkům? Ryan sice pokládal klisnu Rosebud za svého miláčka, ale něco takového by nikdy nepřiznal. „Je to velmi drahý kůň.“

„Jistě, a proto jsi u ní zůstal, protože kdyby se něco zvrtilo, přišel bys o spoustu peněz.“

Ušklíbl se a podrbl se za uchem. „Jasně, o to šlo, ale především jsem se od ní nemohl odloučit. Jsem její máma.“

Tomu se zasmála a její výraz zněžněl, protože přesně chápala, co tím Ryan myslí.

„Proč se mi zdá, že máš ráda koně?“

„Asi proto, že to je pravda.“ Předklonila se na vozíku. „Chci to vědět. Je to hřebeček, nebo klisnička?“

„Hřebeček.“

„Jakou má barvu?“ vyptávala se, oči rozzářené zájmem.

„Ryzáček. Roztomilý prcek, jen samá nejistá noha, hrbolatá kolena a sametový nos. A uši má tak ohromné, až bych přísahal, že je kříženec osla. Ale za pár hodin bude jako rybička.“

„Ach,“ zašeptala s toužebným úsměvem. „Musí být rozkošný. Tak dlouho jsem neviděla novorozené hříbě. Ani si nevzpomínám kdy.“

Když Ryan spatřil tu touhu v jejích očích, měl chuť okamžitě ji vzít z vozíku a odnést na ranč. Při tom pocitu přemýšlel, co se to s ním

děje. Už dávno nějaká žena nezapůsobila tak hluboce na jeho city. Vlastně ne. S *žádnou* ženou se nikdy takhle necítil.

Poněkud v rozpacích nad směrem svých úvah pohlédl na hodinky. „Dobrá, jsi připravená?“

„Opravdu ses dost opozdil, Ryane, a já tě ještě víc zdržuju. Jestli jsi jeden ze sponzorů, musíš se tam dostat co nejrychleji. Bude lepší, když zůstanu doma. Snad se uvidíme jindy.“

„Nesmysl. O tolik mě nezdržíš a bez tebe se nebudu zdaleka tak bavit.“

Jakmile to vyslovil, uvědomil si, že to míní vážně – možná víc, než je moudré. Co ho to napadlo? Za nic na světě by se nehodila do jeho života.

„Kde máš kabát? Jestli vítr zesílí, bude pořádná zima.“

Otočila vozík, zjevně dychtivá vyrazit, a s bzučením projela k věšáku u vchodu. Ze spodního háčku zvedla modrou sportovní bundu a začala soukat paži do jednoho rukávu.

Vzpomněl si na dobré vychování a přispěchal jí na pomoc. Bylo mnohem těžší provést tento zdvořilostní úkon, když přitom překážel invalidní vozík, ale Ryan tahal za rukávy a přidržoval je, až se mu podařilo ji obléct. Při tom procesu se několikrát náhodně otřel rukama o její hebké tělo. Když obešel vozík dozadu, aby jí zvedl vlasy zpod límce, měl už sevřený žaludek. Dlouhé, tmavé kadeře mu prokluzovaly mezi prsty jako těžké hedvábí.

Ohlédl se. „Potřebuju kabelku. Mám v ní klíče.“

„Kde je?“

„Pospíším si a přinesu ji. Počkej chvíličku.“

O pár sekund později, když se vrátila ke vchodu, ji Ryan vzal z vozíku do náruče. Zděšeně vyjekla a chytila se ho kolem krku. Kabelka, houpající se na řemínku na jejím štíhlém zápěstí, ho uhodila do paže. „Proboha, neupust' mě!“

Nechtěl ji polekat. „To nic, drahoušku, držím tě.“ I přes oteplenou vložku bundy cítil, jak jí buší srdce pod jeho levou rukou obtočenou kolem jejích žeber. „Jen klid,“ zašeptal, až jeho dech rozvlnil jemné pramínky na jejím spánku. „Skoro nic nevážíš a přísahám, že tě nenechám upadnout.“

Hlas se jí trásl, když řekla: „Nemůžu se zachytit, víš?“

Za nic na světě by ji nepustil. „Jestli se něco stane a zakopnu, budu si myslet, že jsi košík vajec. Nebolí to, když tě nesu?“

„Ne, vůbec ne. Jsem v pořádku. Opravdu.“

Vzhlédla a on se v jejích velkých očích celý ztratil. Netušil, kolik času uplynulo, než si uvědomil, že tam stojí jako zkoprnělý hlupák.

„Opravdu mě nemusíš nést, dokud nebudeme na výstavišti, Ryane. Moje dodávka je vybavená zvedacím zařízením a –“

„Pojedeme mým džípem.“

„Vážně? Já nevím. Je mnohem jednodušší vzít moje auto.“

„Drahoušku, věř mi. Všechno jsem promyslel. Až se vrátím pro vozík, zamknu. Je všechno vypnuté, nebo to mám předtím zkontrolovat?“

„Všechno je vypnuté.“

Vyкроčil halou, jeho vysoké boty zadupaly na navoskované podlaze. Když se natočil bokem, aby ji pronesl hlavními dveřmi, nervózně pohlédla na dřevěnou rampu na schodech verandy. „Doufám, že máš jistou chůzi. Ten nájezd bývá kluzký, když je chladný večer jako dnes.“

„Představuj si, že jsem kamzík. Opravdu ti nepůsobím bolest? Jsi hrozně napjatá.“ Blýskl na ni úsměvem v naději, že jí to pomůže uklidnit se. „Drž se mě kolem krku, jako by ti šlo o život.“

„Taky že ano.“

Zasmál se tomu. Když se zastavil vedle svého vozu, provedl obratný manévr, mírně se pokrčil v kolenou, aby otevřel dveře, a pak je doširoka rozevřel paží. Uslyšel, jak zalapala po dechu, když ji vysadil na šedé tvarované sedadlo. Chytila se držadla nade dveřmi, jako by se bála, že až ji pustí, zřítí se po hlavě na beton.

„Držím tě,“ ujistil ji znovu.

Bethany cítila, že to je pravda. Rukama ji objímal kolem boků. Na rozdíl od mnoha paraplegiků v nich měla cit. Zdálo se, že jí bříška jeho palců propalují skrz džínsy díru.

„Sedí se ti dobře?“ zeptal se jí se starostlivě pozdviženým obočím.

Připadala si jako ve snu. Velký muž, velký automobil – monstrózní karmínový Dodge Ram. Sedadlo se zdálo strašně vysoko nad zemí. Ale pak ji Ryan opřel dozadu, takže ji obklopilo pohodlně tvarované sedadlo, a cítila se bezpečněji. „Ano, sedí se mi dobře.“

Vsunul jí ruce pod kolena a nadvzdvl je, aby jí upravil pozici nohou, které jí s zuchnutím dopadly na podlahu. Zrudla. Znovu se v ní rozeznělo vyzvánění na poplach. Kdyby jí zvedl nohy některý z bratrů, nestyděla by se.

Natáhl se přes ni, aby jí připoutal bezpečnostní pás. Chtěla namítnout, že to dokáže sama, ale než otevřela ústa, zaskřípal kov a

vzápětí jí Ryan upravoval pás, aby ležel ve správném úhlu přes hrud'. Hranou ruky se otřel o její pravé ňadro, až se jí napjala bradavka. Děkovala bohu, že ji kryje péřová bunda, a v duchu se rozechvěle ptala, jestli dnešní večer vůbec přežije.

Možná nepřežije, usoudila Bethany o pár minut později. Ryan Kendrick jel špatným směrem. Na kraji města zamířil k výjezdu na dálnici. Když sešlápl plyn a rozjel se stodvacítkou, obrovský dodge se s předemím probudil k životu. Zapnul topení, aby se zahřála, pak pustil stereo, které naplnilo kabinu medovým hlasem Johna Michaela Montgomeryho. Byla to příjemná, pohodlná jízda. Bethany si jen přála, aby věděla, kam ji veze.

Bylo to zcela absurdní, ale její mozek si vybral právě tuto chvíli, aby si připomněl všechny děsivé výstrahy, které jí kdy dali její bratři. Že znásilnění invalidních žen jsou znepokojivě častá, že existují sexuální zvrhlíci, kteří se zaměřují na postižené ženy a že nikdy nesmí zapomínat, jak je bezbranná. Prohlašovali, že by bylo holým šílenstvím, kdyby někam šla s mužem bez toho, aby předem oznámila všem v rodině jeho jméno, poznávací značku a přesný popis jeho auta pro případ, že by to náhodou byl uchlý.

Samozřejmě, že ta varování neposlouchala, a teď jede bůhvíkam s mužem, kterého skoro nezná. A co hůř, tolik se bála Jakový reakce, že se o schůzce nikomu ani nezmínila.

Ryan za jízdy vyndal z přihrádky pod palubní deskou holicí strojek značky Norelco. Za okamžik naplnilo kabinu vozu bzučení, když si začal holit odpolední strniště. „Doufám, že mě omluvíš. Obvykle se před schůzkou upravím, ale dnes večer jsem neměl čas. Vím, že vypadám hrozně a smrdím jako kůň.“

Podle ní vypadal a voněl nádherně. Také se jí zdálo, že je čím dál větší. Když vrátil holicí strojek na místo, vytáhl vodu po holení. Zatímco řídil lokty, nastříkal si trochu voňavé tekutiny do hrsti, zamnul si ruce a pak si jimi popleskal tváře. Bethany málem nadskočila při hlasitém zvuku, když mu dlaně dopadly na čelisti. Kdyby se tak tvrdě udeřila ona, utrpěla by menší otřes mozku. Dolehla k ní jemná vůně jehličí. Zatímco stále řídil lokty a, jak doufala, sledoval silnici, vrátil lahvičku do přihrádky, sundal si klobouk a prsty si pročísl vlnité černé vlasy. Po tomto ceremoniálu,

který vykonal, aniž ubral plyn, si znovu nasadil stetson, pohlédl do zpětného zrcátka a mrkl na ni.

„Lepší to nebude. Příště se dvakrát osprchuju. Co ty na to?“

Už zase to „příště“. Bethany znovu soustředila pohled na silnici v přesvědčení, že aspoň jeden z nich by ji měl sledovat. Ústa jí zacukala smíchem. Pokud měl nekalé úmysly, rozhodně si dal tu práci, aby pěkně voněl, až se na ni vrhne.

„Nejsi ze mě nervózní, že? Jsem zvyklý dělat deset věcí najednou.“

„Ne, nejsem nervózní,“ odpověděla a přitom stále potlačovala smích. „Jen trochu zvědavá, kam jedeme.“

Podíval se na ni úkosem, třpyt v jeho očích byl v šeru ještě nápadnější. „To je překvapení.“

Všechno kolem něj bylo překvapení. „To zní zajímavě. Jaké překvapení?“

„Když ti to povím, nebude to překvapení. Co by to bylo za zábavu?“

Měl pravdu. Už dávno se nepustila do žádného dobrodružství, a bez ohledu na to, co říkali bratři, byla odhodlaná si večer s ním užít. „Co závody traktorů? Nezapomeň, že jsi sponzor, a musíš být při tom.“

„Stačí, když se tam na chvilku objevím. Zajedeme tam – po tom překvapení. Je to jedna z věcí, které rychle pominou, a myslím, že se ti bude líbit víc než závody.“

Bethany si nedovedla představit, co má v plánu, ale instinktivně mu důvěřovala – i když řídil lokty. Zkřížila ruce na klíně a upřeně se zadívala přes přední sklo, až měla před očima jen rozmazanou žlutou čáru.

Naklonil se dopředu, aby zesílil zvuk sterea. „Nevadí ti to? Je to moje nejoblíbenější píseň.“

„Děláš si legraci? Moje taky.“

„Máš ráda Montgomeryho?“

Přikývla. „Skoro nevydržím klidně sedět, když hrajou jeho písničku.“

Sundal klobouk, položil ho na sedadlo mezi nimi a pak, zatímco dělil pozornost mezi ni a silnici, zpíval refrén a přitom pohlédl na Bethany, jako by ona byla tou životní láskou. Píseň se jmenovala *Přísahám* a bylo to nádherné vyjádření oddanosti, v němž zpěvák přísahal při měsíci a hvězdách, že bude neochvějně jako stín po boku své lásky, dokud je smrt nerozdělí.

Ryan Kendrick měl hlas, který jí pronikal až do morku kostí. Když dál zpíval, neodolala a připojila se k němu, přestože to znělo jako skřehotání žáby na leknínovém listu. Nikdy neuměla pořádně zpívat. Její silnou stránkou byl tanec – kdysi dávno, před celou věčností. Ted' mohla jen vnímat rytmus country a snít.

Uvědomila si, že právě teď sní o tom, že Ryan Kendrick doopravdy míní slova, která jí zpívá. *Nesmysl*. Co je na něm zvláštního? Bláznivá Bethany, spřádající sny. Předpokládala, že to je částečně tím, že je tak hezký – urostlý, tmavý, přitažlivý způsobem, jaký člověk obvykle vídá jen ve filmu. To, společně se skutečností, že je tak milý, tvořilo smrtící koktejl.

Byla skoro vděčná, že s ním stráví jen ten jeden večer. Jinak by se ocitla ve vážném nebezpečí, že jí zlomí její pošetilé srdce.

Třetí kapitola

Jak se ukázalo, „překvapení“ spočívalo v tom, že chtěl Bethany ukázat novorozené hříbě. Jakmile zahlédla rozlehlý cihlový dům usazený na pahorku nad Křišťálovým jezerem, věděla, že jsou na jeho ranči. Měsíc prosvítal jemnou mlhou zahalující stromy na kraji mýtiny a mihotavé stříbřité světlo dodávalo všemu zvláštní kouzlo. Na pastvinách, které míjeli, viděla nespočetné množství krav s jarními telaty po boku, až se radostí musela zasmát. „Ach, nejsou rozkošná?“

Na chvíli zastavil u sloupu pod lampou, aby si v šeru mohla mlád'ata prohlédnout. „Vidíš toho malého chlapíka?“ Ukázal na roztomilé strakaté telátko se sněhobílou hlavou. „Říkám mu Žrout. Krmí se tak zuřivě, že bys tomu nevěřila. Jeho mámu už bolí celé vemenó, a tak začal odstrkovat ostatní telata a krade jim mléko. Skoro na týden jsem ho musel zavřít do ohrady a krmit ho z láhve s dudlíkem.“

Zatvářil se trochu rozpačitě a zamračeně svažtil tmavé obočí. „Promiň,“ omluvil se tiše. „Někdy zapomínám, že ne každý žije na ranči a zajímají ho takové řeči.“

Bethany se rozesmála. Nemohla se tomu ubránit. „Vyrostla jsem na ranči, Ryane. Mě hned tak něco z míry nevyvede.“

Usmál se a s viditelnou úlevou se zase rozjel. „Jsi milá. Mrzí mě, že nedbám na slušné chování.“

Zatímco terénní vůz nadskakoval po šterkové cestě, Bethany se zahleděla na jezero lesklé jako hladké černé sklo, pokryté tu a tam ledovými krami, které na rozlehlé ploše tvořily zamrzlé ostrůvky. Nedovedla si představit, jaké to je probudit se tady, při snídani pozorovat rozespalým pohledem takovou nádheru a přitom popíjet kávu. „Bože. Jak jsi šťastný, Ryane. Je tu překrásně.“

„Taky si to myslím. Jenže já tu vyrostl, proto jsem možná zaujatý.“

Zahleděla se na pozemek obklopující dům a četné hospodářské budovy, obehnaný bílým plotem. „Nemusíš to dělat, víš? Můj vozík nezvládá blátivý povrch dobře a ve stáji nutně musí být bláto. Před pár dny přšlo.“

„Kdybych čekal, než to vyschne, žádná nová hříbata už možná nebudou. Později jsou sice pořád roztomilá, ale nic se nevyrovná tomu, když je vidíš hned po narození.“ Usmál se, až se mu ve stínu

zaleskly zuby. „Za další hodinu bude hřebeček vypadat už úplně jinak.“ Ztišil hlas do něžného, hlubokého tónu. „Jen klid, drahoušku. Užij si to. Bláto nebude problém.“

Na ranči této velikosti budou vrstvy bláta nejspíš tak hluboké, že by pohltily jeho dodge. „Nechci, abys litoval, že jsi mě pozval na schůzku.“

„Líbí se mi to. Dáma, co má ráda traktory, koně a navíc Johna Michaela Montgomeryho.“

Ach ne. Neměl ponětí, do čeho se řítí. Představila si, jak kola vozíku zapadají do bláta a Ryan klouže a smeká se, když se je pokouší vyprostit z té brečky. Přesto spolkla další protesty. Bylo to od něj krásné gesto a nechtěla ho pokazit.

Ani při rozsvícených venkovních světlech toho z jeho domu moc neviděla – jen to, že se zdál dost velký, aby se do něj ten její vešel třikrát. Ryan zaparkoval dodge co nejbliž u vchodu do stáje, sundal její vozík z korby, odnesl ho někam dovnitř a pak se pro ni vrátil. Když otevřel dveře na straně spolujezdce, zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy.

Rychle rozeplnul bezpečnostní pás a vzal ji do náruče.

„Pozor!“

„Neupustím tě, drahoušku.“

„Co když uklouzneš?“

Zazubil se. „Bude to poprvé. Přenášel jsem vzpírající se telata a hříbata, když tu bylo bláto po kotníky, a ještě nikdy jsem neupadl. Přesto nebude na škodu, když zůstaneš v klidu.“

Okamžitě znehybněla, což ho znovu rozesmálo. „Proč mám dojem, že tě nikdo nikdy nezvedá v náruči?“

„Obvykle ne. Aspoň už dlouho ne. Tvrdě jsem pracovala na tom, abych byla soběstačná. Nenávidím, když jsem lidem na obtíž.“

„A proto jsi neviděla novorozené hříbě tak dávno, že si na to už ani nepamatuješ? Jakápak obtíž.“

Nesl ji se zjevnou lehkostí do bílé budovy z prken. Když procházel dobře osvětlenou hlavní uličkou, obešel na udusané půdě několik rozblácených míst, která sledovala s rostoucí hrůzou.

„Přál bych si, abys sis přestala dělat starosti,“ upokojoval ji. „Jsem rád, že mám záminku zkontrolovat Rosebud. Náš předák Sly se na ni přijde podívat, ale to není totéž, jako když to udělám sám. Teď aspoň o ni nebudu mít strach, až pojedeme na závody.“

Sáhl po invalidním vozíku, který nechal stát před boxem pro koně. Ale neposadil ji do něj, jak čekala, a stále ji držel tak, aby viděla přes vrata boxu na klisnu a novorozené hříbě.

„No?“ V hlase se mu ozývala pýcha. „Co si o něm myslíš?“

Jakmile Bethany spatřila koně, téměř zapomněla na muže, který ji držel v náruči. Přesně jak popisoval, hříbě bylo samá noha a vyboulená kolena a jeho velké uši vypadaly legračně. Radostně se zasmála. „Ach, Ryane, je kouzelný!“

„Myslel jsem, že se ti bude líbit,“ řekl chraptivě.

„Bude fantastický.“

„Jeho otec, Flash Dancer, zplodil pár skutečných krasavců.“

Rosebud zařehkala a nechala své hříbě, aby je šlo přivítat. Bethany zjihlo srdce, jakmile pohlédla do mírných hnědých očí klisny. „A ty musíš být Rosebud. Jsi úžasná. Není divu, že máš tak hezkého syna.“

„Opatrně. Je poprvé mámou, proto je trochu nervózní a tebe nezná. Pokoušela se kousnout veterináře, hned jak se hříbě narodilo.“

Bethany natáhla ruku přes vrata. „Ještě jsem nepotkala koně, který by mě nesnášel.“

Ryan strnul, připraven zahnat Rosebud při prvním výhrůžném pohybu, ale klisna jen očíchala Bethaniny natažené prsty, pak její paži. Zjevně uspokojena, že ten nový člověk nepředstavuje žádnou hrozbu, znovu zařehkala, přikročila blíž a šfouchla nosem Bethany do ramene.

„To jsem blázen. Líbíš se jí.“

„Ovšem. Koním se vždycky líbím.“ Sklonila tvář ke klisně a hladila ji po nose. „Netuším proč, ale bylo to tak vždycky, co pamatuju.“

„Někteří lidé se s takovým darem prostě narodí.“

„Myslím, že to máme v rodině. Bratři to s koňmi dovedou úžasně. Zvlášť Jake a Hank. Znáš ten film o zaříkávači koní? Jsou zrovna tak dobří. Když jsem byla malá, celé hodiny jsem se vydržela dívat, jak s nimi Jake pracuje. Otec tvrdí, že je jako ten zaříkávač. Dokáže pracovat s divokým neovladatelným koněm a za pár týdnů ho naučit správnému chování. Je to podivuhodné, jako by se s nimi opravdu domlouval.“

Když Ryan viděl Bethany s Rosebud, skutečně věřil, že má nějaký zvláštní dar a její bratři zřejmě také. Tvář se jí celá rozzářila, když obdivovala jemně utvářenou hlavu klisny. Ryan ji zvedl ještě trochu výš, aby dosáhla přes vrata. Držela se jednou stíhlou paží kolem jeho

krku, stočila se a prohnula tak, aby mohla Rosebud podrbat mezi ušima. Přitom se jí rozevřela bunda a hrot jednoho plného ňadra pod kostkovanou látkou se mu vznášel sotva pár centimetrů před nosem.

Zatajil dech, hrdlo se mu stáhlo. Neměla tušení, že mu tiskne bradavku téměř k obličejí, a on by se nejraději nakopl za to, že si toho všiml. A co hůř, neměl by si představovat, jak by to asi vypadalo, kdyby to ňadro bylo nahé.

Neměl, ale představoval si to.

Padla mu do náruče jako ulitá a byla tak lehounká, že ani nevnímal její tíhu. Kdyby byli milenci, líbal by ten citlivý bod, až by vzlykala touhou a prosila, ať ji líbá i na jiná místa. Její sladká vůně působila na jeho smysly jako opojná droga, dráždivá směs dětského pudru, deodorantu, čistounké pokožky a ženské esence, až zatoužil ochutnat každický sladký centimetr jejího těla.

Pozor, chlapče. Na co to sakra myslíš? Nesnažila se ho svádět. Právě naopak. Dobře poznal signály „ruce pryč“, když je viděl, a Bethaniny oči tento vzkaz vyslaly, kdykoli na něj pohlédla.

„Strávila jsi tedy hodně času u koní?“ zeptal se, když se přinutil znovu soustředit pohled na její tvář.

„Máš před sebou trojnásobnou mistryni Oregonu v barelových soutěžích.“

Mlhavě si vzpomněl, že jedno z dětí Harva Coultera dosáhlo velkých úspěchů v rodeu. Z nějakého důvodu si vždycky myslel, že to byl jeden z jeho synů. „Trojnásobná mistryně Oregonu? Děláš si legraci!“

„Kdepak. Byla jsem fantastická!“

Nemohl si pomoci, ale její bezostyšná neskromnost ho rozesmála.

Když si všimla jeho výrazu, dodala: „Ano, byla. To není vychloubání, jen fakt, kovboji. Prakticky jsem žila v sedle, dokud jsem se nezranila.“ Oči se jí zaleskly. „S pěti staršími bratry jsem byla ta největší divoška na světě. Kdyby otec nezakročil, byla bych se svým koněm i spala.“ Ještě naposled podržala Rosebud, pak se znovu uvelebila v jeho náruči a objala ho oběma rukama kolem krku. „Moc ti děkuju, že jsi mě sem vzal, Ryane.“

I vůně stáje je pro mě po tolika letech nádherná. Stýskalo se mi.“

Její ňadro se teď opíralo o jeho klíční kost, bradavka jen o vlásek od jeho brady. „Mají někteří tví bratři koně?“

„Jake a Zeke ano a jsem si jistá, že Hank si jednou také nějaké opatří. Samozřejmě, v mnohem menším měřítku, když už nemáme

ranč. Jezdí pro radost. Isaiah a Tucker, moji dva další bratři, momentálně nežijí ve městě. Oba teď slouží jako praktikanti.“

„Budoucí lékaři?“

„Veterináři.“ Usmála se. „Až skončí, chtějí si tady společně založit praxi. Oba taky milují koně. Možná se ti budou hodit, až se usadí. Ale bude to těžké, než si vybudují dobrou pověst.“

„Budu na to pamatovat.“ Zamračil se. „Lituju, jestli jsem dotěrný, ale musím se zeptat. Když si dva tví bratři stále drží koně, jak to, že se k nim nikdy nedostaneš?“

Úsměv na tváři jí zůstal, ale jeho zářivost pohasla. „Matka je strachy bez sebe, když se na koně jen podívám.“ Obrátila pohled dolů ke svému invalidnímu vozíku, zjevně v očekávání, že ji do něj usadí. Když zase vzhledla, zasmála se a poznamenala: „Tak posadíš mě, nebo ti v téhle pozici ztuhly ruce?“

Ryanovi se ani v nejmenším nechtělo ji pustit. *Ach bože.* Řítil se do pořádného maléru. Potřeboval vycouvat, zhluboka se nadechnout.

Co to s ním sakra je? Znal muže, z nichž se po jednom pohledu na ženu stali neandrtálci, ale k těm nikdy nepatřil. Navíc mu všechno na jejím chování napovídalo, že je velmi ostražitá a musí s ní jednat pomalu. Kdyby postupoval moc rychle, vyplašil by ji a odehnal.

Ta myšlenka ho zarazila. Kdyby postupoval moc rychle? Kdy vlastně přešel od nezávazné schůzky k rozhodnutí tu dívku získat?

Sklonil se, aby ji posadil do vozíku, a přitom si naléhavě uvědomoval, jak mu ruka klouže po jejích měkkých křivkách. Na dotek bylo u ní všechno *správné*, jiné slovo, jak to popsat, ho nenapadlo.

Bethany se usadila, předklonila se, vzala levé koleno a zvedla chodidlo na opěrku. Ryan jí rychle pomohl s druhou nohou. Když přitom vzhledl, jejich pohledy se střetly a on se dlouho nemohl pohnout, ani odtrhnout oči. Pokud si to jen nepředstavoval, Bethany zadržovala dech. On dýchat mohl, ale bušící srdce mu div neprorazilo žebra.

Když se konečně vzpřímil, hrdlo měl sevřené pocitem, který nedovedl a ani nechtěl pojmenovat. Soudě podle výrazu v jejích očích, cítila totéž a děsilo ji to k smrti.

Otočil se, aby otevřel vrata boxu, a přitom zoufale hledal slova, něco, co by uvolnilo náhlé napětí. „Poranila sis páteř při nehodě při jízdě na koni?“

Ani se nemusel ptát. Proč by jinak měla její matka strach, kdykoli se Bethany podívá na koně?

„Při barelových soutěžích.“ Hlas se jí zachvěl a následující krátká odmlka byla výmluvná. „Ve finále, mohla jsem postoupit do celonárodní soutěže.“ Její slova byla zbarvena melancholickým podtónem. „Můj kůň, kobylka Wink, zakopla, klesla na kolena a začala se přetáčet. Přepadla jsem jí přes hlavu, narazila bokem na barel, a bylo to.“ Smetla smítko prachu z džínsů, pak si dozadu odhrnula černé lesklé vlasy. Prsty ho svědily touhou se jich dotknout. „Měla jsem velké štěstí. Když se barel převrhl, spadla jsem Wink rovnou do cesty a ona nemohla zastavit. Při vši té váze, která se na mě zřítila, jsem si mohla poranit páteř mnohem hůř.“

Ryan pohlédl na její nohy. Hůř? Panebože, byla ochrnutá od pasu dolů. Co může být horšího?

Na vysvětlenou dodala: „Hlavně jsem si poškodila jen část míchy, takže na rozdíl od mnoha paraplegiků mám pořád v některých částech těla cit, což mi usnadňuje každodenní život.“

To ho zmátlo, nemohl pochopit, jak jí „cit v některých částech těla“ může usnadňovat život. Ochrnutí je ochrnutí. Ne snad?

Zřejmě si všimla jeho nechápavého výrazu a usmála se. „To je *slušný* způsob, jak to vyjádřit. Ostatní si musíš domyslet sám.“

Došlo mu, že Bethany mluví o schopnosti ovládat svěrače, kterou mnoho paraplegiků nemá zachovánu.

Rozhlédla se stáji. „Kolik koní máte, Ryane?“

„Třiadvacet v téhle stáji, asi třicet u Rafa. Pracovní plemeno, pár závodních plnokrevníků. Kromě toho chováme a prodáváme rodeové koně, quartery.“

Posunul její vozík, aby mohl dokořán otevřít box. „Nebud' nervózní. Teď když tě Rosebud přijala, bude se chovat jako dokonalá dáma. Vážně věřím, že bych jí k nohám mohl položit mimino.“

„Nejsem nervózní.“

Klisna, dychtivá po dalším laskání, vyšla z boxu.

„Ach Ryane, je tak milá. Opravdu mě má ráda.“

Byla to pravda; klisna zamířila rovnou k ní. Nové hříbě klopýtalo matce v patách. Bethany, očividně nadšená, se předklonila daleko přes kolena, aby ho mohla pohladit. Rosebud přitom zaržála a zafrkala, jako by dávala svolení. Když Ryan viděl ty tři pohromadě, pomyslel si, jaká je škoda, že náklonnost téhle mladé ženy ke koním přijde nazmar.

„Víš, pokud se nepletu, existují sedla pro paraplegiky.“

Zvláště dutým hlasem odpověděla: „Ano, vím.“

„Máš strach posadit se zase na koně?“

„Upřímně, to nedovedu říct. Od té nehody jsem na koni nejela.“

Vrátila se znovu k obdivování malého hřeběčka. „Asi nemám. Co se mi stalo, nebyla vina Wink. Byla – je – to nejbáječnější zvíře na světě.“

„Ještě žije?“

„Ale ano. Díky dobrosrdečnosti bratra Jaka, který tu chudinku zachránil. Vzal ji k sobě a příští týden ji prodal místnímu rančerovi, který ji používá při práci s dobyt看. Je jí teprve třináct a má za sebou spoustu soutěží.“

„Říkáš, že ji Jake zachránil?“

„Otec ji chtěl zastřelit. Byla to od něj hloupost, že ji obviňoval.“ Štíhlýma rukama pohladila hřiběti dlouhé uši. „Wink by mi za nic na světě neublížila.“

„Vím, jak to myslíš. Můj bratr Rafe obviňoval koně za smrt své první ženy a děti a nechal ho zastřelit.“

„To je smutné.“

„Je to už stará historie, díky bohu. Jeli jsme na sever pro hřebce, kterého jsme koupili.“ Kývl hlavou směrem k malému hřiběti. „Flash Dancer, otec tohohle malého chlapíka. Rafe s sebou vzal ženu a obě děti. Udělali jsme si hezký víkend, šli na rodeo, vzali děti na karneval a tak. Cestou domů začaly padat kroupy a rachot ledu dopadajícího na přívěs hřebce vyděsil. Rafe jel za nákladákem s přívěsem ve stejnu a rádiem mi zavolal do nákladáku, že bychom měli chvíli jet v přívěsu, než se kůň uklidní, aby se neporanil.“ Při té vzpomínce Ryanovi potměl hlas. „Jeho žena Susan tu vyrostla a byla zvyklá řídit na sněhu a náledí. Nikdy nás nenapadlo, že by mohla mít problém.“

„Ach ne,“ zašeptala Bethany.

„Ano.“ Ryan polkl. „Jen o pár kilometrů dál na dálnici dostala v zatáčce smyk a stejn přepadl přes násep. Ona i obě děti na místě zemřely.“ Přejel si rukou po tváři a zamrkal. „Rafe – choval se jako šílený, snažil se je vzkřísit. Potom byl jako vyměněný. Málem ho to zabilo. Jednoho dne se zvedl a beze slova odešel. Zmizel na dva roky.“

Bethany na něho upřeně hleděla, oči obrovské a plné bolesti.

„Přesto...“ Ryan pokrčil rameny. „Flash Dancera jsem nezastřelil, ani neprodal a ten příběh má dobrý konec. Rafe potkal svou druhou ženu Maggie, byla to láska na první pohled a od té doby jsou spolu, nesmírně šťastní.“ Nuceně se usmál. „Vím všechno o tom, jak lidé mohou reagovat nerozumně, když se ublíží jejich milovaným. Myslím, že v Rafově případě bylo pro něj snazší obviňovat ubohého koně než sebe, protože v hloubi duše to tak cítil – že to je jeho vina.“

„Možná. Táta si o mě vždycky dělal starosti, bál se, že se poraním. Možná si dával vinu za to, že mi dovolil závodit. Dodnes při každé zmínce o Wink celý zbledne.“

„Ale proto neprodal svůj ranč, ne? Aby tě držel dál od koní.“ Ryan slyšel, že Harv zkrachoval, ovšem drby mohou být mylné.

„To ne... nezbavil se ranče z vlastní vůle.“ V očích se jí objevil nepřítomný výraz. „I když si jsem jistá, že udržet mě od koní byl pravděpodobně důvod, proč nikdy nekoupil další usedlost.“

Rosebud ji dloubla do ramene a sklonila hlavu, aby se dala poplácat. Bethany jí roztržitě vyhověla, pak začala prsty pročesávat její hřívu.

„Nakonec je to dobře, protože už stejně nemůžu jezdit. Koně představovali velkou součást mého života. Zpočátku jsem se hrozně těžko smiřovala s tou ztrátou.“

„Říkáš, že se nevzdal ranče dobrovolně? Co se stalo?“

„Účty za léčení.“ Pokrčila rameny. „Napřed každý doktor, který mě vyšetřoval, s jistotou tvrdil, že mě operace zase postaví na nohy. Třikrát jsem to – marně – podstoupila.“

Ryanovi zatrnulo u srdce, když viděl bolest, která jí přelétla přes tvář, ačkoli nevěděl, zda lituje sebe nebo rodiče. Dokud neřekla: „Chudák táta. Nemohl si to dovolit a přišel na mizinu, když se snažil pro mě udělat zázrak. Rančer ve čtvrté generaci, a přišel o celé rodinné dědictví.“

„Některé věci jsou důležitější než udržet kus půdy.“

„To je pravda,“ souhlasila. „Ale taky musíme být realističtí.“ Oči jí posmutněly. „Po první operaci jsem v hloubi duše věděla, že už nikdy chodit nebudu. Měla jsem to otci říct a odmítnout další zákroky. Ale po té nehodě jsem byla dlouho soustředěná jen sama na sebe, slepá ke všemu kromě vlastního neštěstí. Tolik jsem chtěla zase chodit a nikdy mě nenapadlo, že se otec zničí, aby se pokusil mi to umožnit.“

„Byla jsi hrozně mladá, Bethany. Nesmíš být k sobě tak přísná.“

Usmála se a potlačila svůj smutek. „Jak jsme se k tomu dostali? Je to nudné. Nerada na tu dobu vzpomínám, natož abych o tom mluvila.“

Skutečnost, že si nepřála dlouze to rozebírat, prozradila Ryanovi víc, než by si myslela. Někteří lidé nemluví o ničem jiném než o svém neštěstí.

S obdivem se rozhlédla kolem sebe. „To je úžasná stáj. Tak čistá, moderně vybavená a *obrovská*.“

Sledoval směr jejího pohledu. „Bohužel, můj dům vypadá poněkud jinak.“

„Typický starý mládenec, že?“

„Ani ne. Becca, rodinná hospodyně, ke mně chodí s pomocnicemi třikrát týdně a dohlíží, aby pořádně vydrhly pokoje a vyházely všechno smetí. Takže se tolik nepořádku nenahromadí. Spíš jde o to, že ve zbývajících dnech jsem strašně líný. Špinavé nádoby, ponožky pověšené na stínítku lamp. Jsem hrozný.“

„Je jistě fajn být tak úspěšný, že si můžeš dovolit hospodyně.“

„Ano, to je.“ Ryan neviděl důvod, proč by v tom měl lhát. „Vlastně to je vynikající.“ Usmál se a zamnul si bradu. „Ale nebylo to tak odjakživa. Můj otec vybudoval ranč v potu tváře. Zažívali jsme hubená léta, když jsem vyrůstal. Rafe a já jsme museli na ranči pracovat jako pomocní dělníci, když jsme přišli ze školy a o víkendech. Byl to rodinný podnik a tehdy musela dřít celá rodina, abychom ho udrželi.“

„Tak to bývá často. Co se stalo, že se to změnilo?“

„Rafe a já jsme ranč převzali a málem jsme zkrachovali.“ Rozevřela užasle oči, až se musel zasmát. „Vážně. Otec byl na Floridě, užíval si odpočinku v domnění, že je na stáří zajištěný, a pak udeřila řada katastrof, z nichž nejhorší byl lesní požár, který zničil přes polovinu našeho stáda. Rafova žena a děti se živily jen steaky a mlékem, dvěma věcmi, kterých jsme měli dostatek, protože jsme chovali krávy. Byla to zoufalá situace. Když už jsme byli na dně, rozhodli jsme se odprodat kus půdy. Vyčlenili jsme pět tisíc akrů, rozparcelovali a po částech prodali stavebním firmám. Vydělali jsme přes sto padesát milionů.“

Rozevřela oči ještě víc. „Řekl jsi *milionů*: To jsou obrovské peníze! Skutečně má půda takovou cenu?“

„Ano. Víím, že to zní neuvěřitelně, ale když si to spočítáš, není to tak nepředstavitelné. Mohli jsme tu částku dokonce zdvojnásobit,

kdybychom pozemky nabídli přímo veřejnosti místo investorům. Takhle jsme já a Rafe dostali po padesáti milionech, padesát naši rodiče a většinu jsme investovali. Všichni jsme teď bohatší než Krésus.“ Mrkl na ni. „Když nedřu jako kůň a nebrodím se kolem krav ve hnoji, počítám peníze.“

Tomu se zasmála. „Jinými slovy, i když máš v bance hromadu peněz, tvůj každodenní život se příliš nezměnil.“

„Nemusím si už dělat starosti s placením účtů. To je velká změna.“ Pokrčil rameny. „A když mám náladu, můžu utrácet. Ale většinou nemám čas ani chuť. Je to zvláštní, ale když stojíš kráve za zadkem, je těžké si připadat jako boháč. Víš, co tím myslím?“

Znovu se zasmála a přikývla. „Máš pravdu. Za zadkem krávy člověk vidí věci z té správné perspektivy.“

Pak umlkla, hladila sametový nos Rosebud a ve tváři se jí odrážela radost a teskná touha. Při pohledu na ni si strašně přál, aby ji jednou mohl znovu posadit do sedla. V duchu téměř viděl ten výraz, který jí rozjasní rysy.

Sklonila se a políbila klisnu na čelo. „Byl to nádherný zážitek, Ryane. Moc se mi to líbilo a jsem hrozně ráda, že jsi mě sem vzal.“

Pohlédl na hodinky. „Když mluvíme o zážitcích, měli bychom sebou hodit, jinak zmeškáme celé závody traktorů.“

Odnesl Bethany zpátky do dodávky, pak zavezl vozík na vyštěrkovanou plochu před stájemi. Zapojil vzduchový kompresor a vysokotlakou hadicí před budovou rychle opláchl kola vozíku.

Když se k ní vrátil a nastoupil do dodge, poznamenala: „Dobrá, jen se přiznej. Máš v rodině paraplegika, o kterém jsi mi neřekl.“

„Ne. Jak tě to napadlo?“

„Na muže, který se s žádným ještě nesetkal, se ohromně schopně staráš o všechny mé potřeby.“

Pohlédl na ni, pak nastartoval. Marně pátral v paměti, kdy naposled se tolik těšil z přítomnosti nějaké ženy. Nevzpomínal si, což ho přimělo položit si otázku, zda se stará o její potřeby – nebo uspokojuje své vlastní.

Čtvrtá kapitola

Bethany.

Ryan viděl spoustu závodů traktorů, ale na žádných se ještě tolik nebavil. Protože jeden traktor sponzoroval, směli s Bethany sedět v depu, ona na invalidním vozíku, on na skládací židli. Povečeřeli párek v rohlíku, kolu a cukrovou vatu, ne právě labužnické pokrmy, ale Bethany se tvářila, jako by tomu tak bylo, říkala „*mňam*“, a utírala si kapičky šťávy z brady při každém soustu.

Navzdory přivalům ohlušujícího řevu se v její společnosti zdálo všechno vzrušující a výjimečné. V jednu chvíli dostal jeden z traktorů smyk, vyjel z dráhy a nezadržitelně se sunul po blátě směrem k nim. Ryan měl najednou srdce až v krku. Vyskočil ze židle, popadl Bethany do náruče a utíkal s ní za plot. Teprve když měl jistotu, že je Bethany v bezpečí, uvědomil si, že je oba polil její limonádou a k tomu rozdrtil mezi jejich těly zbytky jejího párku v rohlíku.

Ale místo aby byla zděšená nebo rozzlobená, smála se, až popadala dech.

„Páni, to je legrace!“ Setřásla si hořčici z prstů, pak si jazykem přejela po rtech, až se hebce růžově leskly. „Kdyby ses viděl, když ten traktor mířil na nás! Škoda, že nemám kameru.“

Nevěděl, co ho to popadlo, ale najednou sklonil hlavu a olízl jí kapku šťávy na bradě. Na okamžik strnula, velké modré oči náhle plné ostražitosti.

Chtěl ji ujistit, že se nemusí ničeho bát, ale možná to tak nebylo. Přitahovala ho způsobem, jaký nechápal, a dělo se to až příliš rychle. Nedávalo mu to smysl. Bez rozmyšlení mohl uvést tucet důvodů, proč vztah mezi nimi nikdy nemůže fungovat. Ale navzdory tomu cítil tu sílu přitažlivosti a rychle ztrácel odhodlání jí vzdorovat.

V naději, že ji znovu rozesměje, zamlaskal, slízl skvrnku hořčice na její tváři a řekl: „*Mňam*. Asi mám ještě hlad.“

Napětí se uvolnilo. Zasmála se a otřela si další šmouhu na tváři. „Zdá se! Moji bratři pořádají každý šest párků v rohlíku bez mrknutí oka.“

„Asi půjdu koupit ještě něco k jídlu. Rande s vámi mě přijde pěkně draho, milá dámo.“

„Ha! Jsi milionář a vyjde tě to hodně levně.“

Naprosto souhlasil. Zasloužila si něco lepšího, o tom nebylo pochyb. Filet mignon a dobré víno při světle svíček a hudbě.

Položila si křehkou štíhlou ruku na hrud' a zasténala, jako by ji tam bolelo od přemíry smíchu. V tom okamžiku hluk závodů ustoupil do pozadí a on vnímal jen tuto ženu, kterou držel v náručí. I takhle umazaná od jídla byla k zbláznění krásná.

Pokusil se v duchu proti tomu obrnit. Nemůže být přece úplně dokonalá. Jenže byla. Měla malý, na konci trochu zdvižený nosík, vyzývající k polibku. Růžový nádech zdůrazňoval jemně formované lícní kosti. Tmavá obočí se klenula v něžném oblouku nad očima, které byly velké a tak neuvěřitelně modré, že si ho celého podmaňovaly.

Od brady dolů – *nedívej se tam, idiote* – byla rozkošná, útlá, ale svůdně plná na všech správných místech. Kdykoli mu pohled zabloudil tím směrem, představil si dlouhé noci na hedvábném prostěradle, tlumenou záři svíček vrhající jantarový odlesk na její slonovinovou pleť. Ten obraz v jeho mysli byl tak jasný, že ji téměř viděl – oči temné a zastřené vášní, chvějící se dlouhé řasy, rychlý a mělký dech.

S trhnutím se vrátil do přítomnosti znechucen tím, jakým směrem se ubírají jeho myšlenky. Rychle je oba očistil pomocí ubrousků ze stánku s občerstvením, přenesl Bethany zpět do depa, koupil nové jídlo a pak se vedle ní usadil, aby sledoval závody. Ze strachu, že se utrhne další traktor, hodlal přenést vozík i židli za plot, kde by Bethany zůstala v bezpečí, ale nechtěla o tom ani slyšet.

„Nemám často možnost prožívat nebezpečí. Je to zábava sedět tady.“

Ryan nechtěl, aby se jí něco stalo – rozhodně ne, pokud za ni odpovídá on. Ale také si přál, aby se dobře bavila. Už jednou ji před chvílí strhl před nebezpečím z cesty, může to tedy udělat znovu.

Když viděl ten třpyt v jejích očích, srdce mu nad ní usedalo. Jaké to asi je, žít tak aktivně jako ona a pak skončit na vozíku? Nedovedl si to představit.

Během přestávky z ní mámil další informace. Dozvěděl se, že kdysi milovala divočinu a často si s bratry vyjeli na koni tábořit k horským jezerům, záliba, kterou sám měl velmi rád.

Při vzpomínce na tyto vyjížďky se jí na tváři objevil zasněný výraz. „Pro mě byla divočina duchovní zážitek. Já vím. Zní to jistě staromódně, ale připadala jsem si jako v kostele. Ta krása svítání,

nesmělá záře prvních paprsků slunce vycházejícího nad horami, fantastické barvy, první zpěv ptáků vítajících nový den – to je jistě způsob, jakým Bůh přeje dobré ráno.“

Ve strachu, aby se jí nevysmál, pokrčila nos a zachichotala se. Ale neměl potřebu se smát, protože cítil přesně totéž. „Vím, co myslíš. Nikde se necítím blíž bohu než na vrcholku hory. Při pohledu na východ slunce nebo krásný západ. Na orla v letu nebo laň s kolouškem.“

Zkřížila před sebou ruce, vzdychla si a přikývla s toužebným výrazem. A Ryan se znovu přistihl, že si přeje, aby ji zase někdy mohl posadit na koně.

„A *táboráky*.“ dodala tiše.

Znovu se přinutil soustředit se na jejich rozhovor. „Cože?“

„Táboráky. Je něco lepšího než káva uvařená na otevřeném ohni?“

Její pokožka – hned tam, pod uchem – by chutnala stejně dobře. „Ne. Táborové kávé se nic nevyrovná.“

„A jak ráda jsem se v noci s bratry schoulila u ohně. Zpívali jsme, jedli pstruhy, které jsme si nalovili k večeři, a pak mě bratři k smrti děsili hrůzostrašnými historkami o sněžném muži a strašidlech, dokud jsme nešli spát.“

„A bylo po zábavě.“

„Kdepak, ta teprve začala. Bratři měli malé stany pro jednu osobu, kam se sotva vejde jeden člověk, a někdo mi musel udělat místo.“

„Neměla jsi vlastní stan?“

„Ale ano, jenže po těch historkách jsem se bála spát sama. Stal se z toho rituál – hádka, kdo si k sobě vezme ‚tu hloupou káču‘. Losovali taháním stébla a chudák Jake vždycky prohrál. Myslím, že schválně. Cítil se za mě odpovědný.“

Rafova žena Maggie měla dvanáctiletou sestru, která s nimi žila. Heidi pohlížela na Ryana jako na staršího bratra – ještě než si vzala do hlavy, že se za něj jednou provdá. Několikrát ji vyvezl s sebou tábořit do divočiny, proto přesně věděl, jaké to je, když se malé děvče v noci bojí. Podobně jako Bethanini bratři i on reptal, ale ve skutečnosti mu nevadilo sdílet s ní stan. Taky by ochotně udělal místo pro Bethany, ovšem ze zcela jiných důvodů.

„Jestli zase začneš jezdit, možná by sis mohla občas do divočiny vyjet,“ mínil.

Chvíli o té možnosti uvažovala. „Ne, je to neuskutečnitelné.“

„Proč?“

Zrudly jí tváře. „Mám až příliš mnoho zvláštních potřeb. I nejobyčejnější invalidní vozík je hrozně těžký, nevhodný pro nerovný terén, a navíc to je až příliš nadměrné břemeno, aby ho vezl nákladní kuň. Nezbylo by místo pro zásoby. Kromě toho v divočině nejsou žádná zařízení pro invalidy.“

Zařízení pro invalidy? Musel skrýt úsměv, když pochopil, že má na mysli záchody. Bavila ho a stále ho vyváděla z míry, jednou drzá a odvážná, vzápětí ostýchavá kvůli maličkosti.

Když ji Ryan pozoroval, jak mluví, neustále se mu vracela stejná myšlenka. *Dokonalá pro mě*. Byla to žena jeho snů v každém směru, až na jeden; nemohla chodit.

„Co teď tedy děláš pro zábavu?“ neodolal té otázce.

„*Nezajímavé* věci. Moje rodina je od mé nehody hrozně ochranná. Cokoli, co skrývá nějaké riziko, je vyloučeno.“ Kousla se do spodního rtu, další gesto, které začal poznávat jako její zvyk. „Asi to zní uboze, dospělá žena, která dovoluje, aby jí rodina diktovala.“

To si Ryan vůbec nemyslel. Nemohl jí vyčítat, že je ohleduplná k citům druhých, přestože pochyboval, zda to je právě v jejím případě moudré.

„Prostě jim nerada působím starosti. Když jsem žila v Portlandu, nebylo to tak zlé. Bydlela jsem v naprosto skvělém bytovém komplexu pro hendikepované. Měla jsem spoustu přátel a všichni jsme tam navzájem na sebe dávali pozor. Plánovali jsme společné aktivity a užili jsme si spoustu zábavy, protože tam bylo všechno speciálně zařízené, dokonce i bazén. Když jsem –“

„Počkej. Zadrž. Co přesně znamená speciálně zařízené?“

Rychle mu komplex popsala – prostorné koupelny s dostatkem místa pro důležitá zařízení pro nechodící obyvatele, všechny dveře a chodby širší než obvykle. „A měl bys vidět ty kuchyně! Nízké dlouhé linky se spoustou místa pro kolena a dobře přístupné pracovní plochy, takže i vozíčkář mohl snadno vařit a podat si nádobí. Milovala jsem to. Tam, kde teď bydlím, není pro mě nic zvlášť uzpůsobené. Bratři a otec mi postavili rampy a prostě to zvládám. Všechno se musí ukládat do spodních částí příbormíku. Otec mi nainstaloval otočné police, takže všude dosáhnu. Ale i tak to je nepohodlné. Všechny spotřebiče musí stát na předním okraji desek. Horní přihrádky v ledniče jsou prázdné. Jake mi zbudoval malou rampu, kam můžu vjet, abych byla dost vysoko a dosáhla do dřezu a

Zeke vyrobil vysouvací kuchyňské prkénko, které je pro mě pohodlně nízko.“

Ryan se nikdy nezamýšlel nad tím, jak těžké musí být pro někoho jako Bethany dělat i ty nejobyčejnější věci v normálním domě.

„Tak či tak... určitě tě to nudí. O čem jsme předtím mluvili?“ zeptala se se smíchem.

„Že jsi snadněji vycházela se svou rodinou, když jsi byla v Portlandu.“

„Ach ano. To je pravda. Jednoduše jsem odpověděla na jejich otázky, když telefonovali nebo přijeli na návštěvu, ale zbývající dobu jsem si žila po svém. Dokonce jednou několik lidí z naší party podniklo seskok padákem. Skákala jsem s instruktorem, samozřejmě, takže nebezpečí bylo skutečně minimální.“

Při té představě se ho zmocnila hrůza. Potlačil však svůj úžas a vyptal se jí, jak se vůbec dostala do Portlandu, tak daleko od rodiny.

„Po úrazu a operacích jsem tam odjela na rehabilitaci, rozhodla jsem se ve volném čase studovat nějakou školu a nakonec jsem získala titul bakaláře v oboru výpočetní techniky. Po absolvování jsem si našla dobrou práci v Beavertonu.“ S úsměvem pokrčila rameny. „Rodina na mě naléhala, abych se přestěhovala domů, ale tehdy jsem tam byla spokojená.“

„Takže... proč ses po té dlouhé době vrátila do Crystal Falls?“

„Otec má srdeční potíže. Před několika měsíci mu doktoři nařídili, aby omezil práci, a Jake musel převzít podnik. Když mi zavolal a požádal mě o pomoc, nemohla jsem dost dobře odmítnout.“ Zvedla oči v sloup. „Ve skutečnosti si myslím, že si tu práci pro mě vymyslel, abych přijela domů, ale to teď není podstatné. Zatím to funguje dost dobře – až na to, že mě ten věčný dohled bratrů někdy dusí.“

To vysvětlovalo, proč se služby zákazníkům v Rančerských potřebách v poslední době zhoršily. Její bratr přebíral podnik. Ryan z vlastní zkušenosti dobře věděl, jak to chodí. Nebylo to tak dávno, co jeho otec odešel na odpočinek. Pokud šlo o dohled jejích bratrů, snadno si dovedl představit, že by se choval stejně. Její postižení ji činilo mnohem zranitelnější, než jsou ostatní ženy, které žijí samy.

„Jakou stoprocentně *bezpečnou* činnost máš ráda?“ zeptal se.

„Moc ráda maluju.“ Přimhouřila oko. „Když budeš dost dlouho sedět v klidu, možná tě nakreslím.“

Předtím už viděl některé důkazy jejího uměleckého nadání. Obvykle se o různé ozdoby a podobné nesmysly v bytě nestaral, ale Bethany měla dar vkusně věci uspořádat. Její obrazy a další věcičky, prozrazující její slunnou povahu, dodávaly jejímu okolí teplo a půvab. „Co tě ještě baví?“ zajímal se. „Tenis.“

„Tenis?“ opakoval nevěřičně.

Oči se jí rozzářily. „Zatím mám v Crystal Falls jednu paraplegickou kamarádku. Seznámily jsme se v klubu „Y“, jmenuje se Jenny Nelsonova a je skvělá. Jezdíme spolu po kurtu dopoledne třikrát týdně. Většinou se nám podaří podání a pak se už netrefíme. Ale když honíme míčky, máme spoustu tělocviku a je to legrace, protože se vzájemně škádlíme tím, jak nám hra nejde.“ Na chvíli se zamyslela. „Taky dva večery v týdnu chodím plavat. Miluju plavání. Dává mi neuvěřitelný pocit pohyblivosti. A příležitostně, když jsem na návštěvě u našich, proklouznu ven a hraju basket s kluky ze sousedství. Jsou to pubertáči a myslí si, že to je senzace hrát basketbal s bláznivou paní na invalidním vozíku.“

„Basketbal?“ Ryan si nedovedl představit, jak to dokáže.

„Můj vozík má samostatný pohon. Můžu držet ovládání jednou rukou a druhou driblovat s míčem. Chce to praxi, ale umím to dost dobře. Natolik, že jsem pár zápasů vyhrála.“ Po očku se na něj uličnický podívala. „Přejíždím jim přes prsty na nohou. Když poskakují po jedné noze, spěchám ke koši a z vozíku jim předvedu svou verzi střelby.“ Při jeho zděšeném pohledu se vesele rozesmála a dodala: „Když hraješ s invalidou, je vše dovoleno.“

„Nikdy bys schválně nikomu nepřejela nohu, ty malá lhářko.“

„Při sportovních utkáních jsem nelítostná.“

„Aha.“ Pochyboval, že Bethany má v těle jedinou nelítostnou kost.

Zadávala se na traktor, k němuž připojovali vlek. „Vsadím deset dolarů, že tenhle vyhraje.“

Ryan se ušklíbl. „Nerad bych tě připravil o peníze. Vyhraje traktor, který sponzoruju.“

„Chceš se vsadit?“

Zazubil se ještě víc. „Platí,“ přikývl.

Než závody skončily, dlužil jí deset dolarů, které od něj přijala a s potměšilým úsměvem strčila do kapsy. „Varovala jsem tě, že jsem nelítostná,“ řekla se smíchem.

Na konci večera byl už Ryan pevně rozhodnut znovu se s Bethany sejít, kdyby nic jiného, tak jako přátelé. Velký problém. Zjevně se jí

líbil a asi ji jeho společnost těšila, ale viděl, že se s ním stále cítí stísněně. Snažil se udržovat odlehčenou náladu, aby se uvolnila, ale byly okamžiky, kdy mezi nimi převládla chemie a změnila náhodné střetnutí očí v hluboký pátravý pohled, letmý dotek v prodlužované laskání. Bethany pokaždé umlkla a strnula.

Co když ji pozve a ona odmítne?

Když zaparkoval dodge na příjezdové cestě vedle její šedivé dodávky, řekl: „Ani si nevzpomínám, kdy naposled jsem měl takovou radost z něčí společnosti.“

Seděla s pažemi zkříženými na prsou. V měsíčním světle šikmo dopadajícím přes přední sklo mohl na její bundě rozeznat tmavou skvrnu od té nehody s parkem v rohlíku. „Díky, že jsi mě pozval. Bylo to fantastické.“

Ryan položil ruce na volant a pevně ho svíral, zatímco v něm rostlo napětí. Po schůzce obvykle jen prohodil: „Bylo to fajn. Zavolám ti, ano?“ A to bylo všechno. Ale s Bethany nedokázal být tak lhostejný.

Chtěl promluvit, pak se zarazil a odkašlal si. „Skvělý začátek. Já, ehm –“ Díval se do těch velkých zářivých očí a v hlavě měl prázdno. *Zatraceně*. Co na té dívce je, že si vedle ní počíná jako pitomec? Nikdy nebyval nervózní, ani nehledal marně slova. A určitě se nikdy tak nezpotil.

„Opravdu bych tě zase rád viděl, Bethany,“ uslyšel sám sebe a vzápětí měl chuť se nakopnout za to, že mluví tak – bože, jak to říct? – *hloupě*, mluvil jako hlupák.

Ve svitu měsíce vrhaly její řasy protáhlé ostré stíny na její tvář. „To by bylo milé. Zavolej mi někdy, a pokud budu mít zrovna čas, uvítám to.“

Při pohledu na prchavé výrazy střídající se jí na tváři si uvědomil, že Bethany věří, že se jen snaží být zdvořilý. Žaludek mu sevřel strašný pocit nevolnosti. „Zavolám,“ ujistil ji.

Když ji u vchodu znovu pohodlně usadil na invalidní vozík, řekl si, že nebude věci dál komplikovat polibkem na dobrou noc. Jenže její sladká ústa ho k tomu vyzývala a nemohl odolat, aby je aspoň jednou neokusil. Položil jí prst pod bradu, až sebou poděšeně škubla. Když jí pozvedl tvář, oči se jí úlekem rozšířily. Dlouhou chvíli pátral v jejím pohledu a snažil se vyčíst její výraz. Vypadala spíš překvapeně než opravdu vystrašeně. To bylo dobré znamení. Ne?

Měl dojem, že ji už dávno nikdo nepolíbil, podezření, které se potvrdilo, když se jejich ústa spojila. Byla tak napjatá a nejistá, jak

má držet hlavu, že její nos narazil zesponu do jeho. Rty držela pevně sevřené. Po odhodlaném zkoumání jazykem zjistil, že má taky zaťaté zuby.

Odtáhl se, pozvedl obočí a řekl: „Bojíš se bacilů?“

„Cože?“

Hned by ta slova vzal nejraději zpět. Zjevně nebyla na tyhle věci zvyklá a dělat vtipy nebyl ten správný přístup. Nechtěl ji uvádět do rozpaků.

Sám se cítil nevysvětlitelně nervózní. Posunul si klobouk z čela a dřep l si u jejího vozíku. Pozorovala ho, jako by byl neznámý myz a bála se, že ji kousne. Přejel si rukou přes bradu, polkl a pohlédl jí do očí. Připomněl si, že líbal jiné ženy mnohokrát, aniž o tom příliš přemýšlel, že je v tomto umění velmi zběhlý a mohl by to dělat téměř ve spánku. Ale nějak to nepomáhalo. Nebyla jako jiné ženy a jemu najednou nesmírně záleželo na tom, aby to udeřal správně. Dokonale.

Byla příliš líbezná a nic menšího si nezasloužila.

„Už je to nějakou dobu, že?“ zeptal se jemně.

Zasmála se, sklopila zrak a tváře jí zružověly. „Osm let.“

„Osm let?“ opakoval.

„Není to k pláči?“ Nervózně si pročísla vlasy, zhluboka se nadechla a znovu mu pohlédla do očí. „Snad bychom měli tuhle část vynechat.“

Zasmál se. „Za nic na světě. Celý večer se nemůžu dočkat, až tě políbím.“

Znovu sklopila zrak. „Vážně pochybuji, že bys –“ Zvedl jí bradu, aby ji umlčel. Byla tak nevýslovně krásná. Věděl, že si myslí, že místo ní vidí jen vozík, ale on mnohem víc vnímal tu ženu v něm. Rozevřená bunda mu nabízela lákavý pohled na její postavu, na malá, ale plná ňadra rýsující se ve výstřihu. Její vůně, prostá směs mýdla, šamponu, pudru a ženské sladkosti, omamně působila na jeho smysly.

Tak jako předtím ve stáji po ní neodolatelně zatoužil a jeho myšlenky znovu zbloudily z cesty, až měl chuť tu bundu strhnout a zkoumat ženu ukrytou pod ní. Nedovedl si vysvětlit, co to na ní je. Něco. Cítil to hned, jak ji poprvé spatřil, nedokázal na ni přestat myslet celý týden a teď ho ten pocit znovu celého ovládl.

Přiblížil se k ní, odhodlán ukázat jí, jak vášnivě po ní touží. Ovládal se tak, jak to nikdy nepovažoval za nutné u ostatních žen, a

naklonil jí tvář do patřičného úhlu. Když její ústa zůstala zavřená, použil jemný nátlak a přinutil ji, aby je pootevřela.

Její rty se pod jeho chvěly – plaché, polekané, nejisté odevzdané, plíce křečovitě lapaly po dechu. Sdílel s ní vlastní dech, sklonil hlavu, aby polibek prohloubil, ponořil se do hlubin jejích úst a ochutnal je. *Sladká*. To jediné slovo se mu stále vracelo na mysl. Báječně, neuvěřitelně sladká. Ucítit, jak jím od hlavy k patě projel elektrický výboj.

Sakra. Říká jí dobrou noc, nebo ahoj? Nevěděl, ani mu na tom nezáleželo. Měla ta nejúžasnější, nejpopojnější malá ústa a její plachost ho ještě víc rozněcovala, takže se chtěl ponořit ještě dál, okusit každé medové zákoutí. Hedvábí na hedvábí. Zlehka přejížděl svými rty po jejích, jemně ji kousal, sváděl rychlými doteky jazyka, vyzýval ji, aby se uvolnila.

Konečně se přerývaně nadechla a její dýchání se změnilo, vdechy byly mělké a naléhavé. Ucítit, jak se její štíhlé prsty chytily vpředu jeho košile. Přitáhla se k němu tak, že už nespočívala plnou váhou na vozíku. Byla vítaným břemenem – něžným a křehkým. Bože. Nemohl tomu uvěřit, nikdy nic podobného nezažil.

Podepřel ji paží a přitáhl si ji ještě blíž. V tom, aby ji celou zvedl z vozíku, mu bránila jen čistě instinktivní neochota na ni spěchat. Její rty pod jeho byly najednou poddajné. Její ústa se mu otevřela. Jazyk se spojil s jeho v ostýchavém váhavém tanci. Ryanovi se zatočila hlava.

Zasténala a ten hluboký hrdelní zvuk potlačované rozkoše ho rozpálil. Přesunul ruku z její brady a podepřel jí vzadu hlavu. Potřeboval mít naprostou kontrolu – řídit její pohyby, nořit se do ní hlouběji, muž do ženy, touha prastará jako lidstvo a tak přirozená, tak neodolatelná, že ji nedokázal ovládnout. *Je jeho*. Chtěl ji vlastnit. Poznat ji všemi smysly. Podmanit si ji.

Myšlenky mu kroužily ve žhavém víru a stěží si uvědomoval, co dělá, když vklouzl levou rukou pod její bundu a dlaň jí položil na bok. *Hebkost*. Vnímá její tvary, jemně zkoumal výstupek pánevní kosti pod látkou džinsů. Pak přešel prsty výš přes halenku a sledoval linii jednotlivých křehkých žeber. Při každém pohybu jeho prstů se jí zadrhl dech a vydala nářikavý zvuk, tiché výkřiky, jež mu prozradily, že je stejně ztracena v těchto pocitech jako on. Jednou jemnou rukou mu vklouzla do vlasů, sevřela je, držela se ho a její touha prýštila z každého póru pleti a přelévала se do něj.

Ryan už prozkoumal všechna žebra. Špičky prstů vsunul pod její ňadro, rozpálené a hebké, volající po jeho ruce. Představil si tu plnou hebkost hýčkanou ve své dlani s vědomím, že tam patří, že její váha bude ta správná, naprosto správná, a vyplní prázdnotu, která se mu náhle ozvala v útrobách. *Bethany*.

Jen největší silou vůle odolal tomuto pokušení. Zastavil dlaň na jejím boku a dovolil jen konečkům prstů dotýkat se úpatí klenutého ňadra – lehké, vábivé, prchavé doteky, které ještě vystupňovaly jeho touhu dosáhnout víc. Zasténala do jeho úst a přitiskla se těsněji s jasným pozváním. Bradavka se jí napjala, až ucítil, jak se tvrdý hrot otírá o jeho košili a kreslí stopu na jeho kůži jako rozžhavená střelka kompasu.

Při každém pohybu jí projel šok a její štíhlé tělo se zachvělo. Ach bože, jak toužila, aby se dotkl jejího ňadra. Chtěl jí vyhovět, ale když začal přesouvat ruku výš, rozezněly se v něm poplašné zvony. Ani nevěděl, proč se stáhl, neuvažoval dost jasně, aby prozkoumal své důvody. Vždyť by to byl jen dotek, navíc přes látku její halenky a podprsenku, což nepředstavovalo nijak odvážný tah.

Ale ne... Ne teď, ještě ne. Rázem si připomněl, jak to začalo, jak pevně před ním svírala ústa. Podle věku a životních zkušeností to byla dospělá žena, navíc pozoruhodná, ale pokud šlo o sex, byla zjevně nevinná, a proto musel postupovat pomalu.

Ryan znal své meze. Ještě jeden dotek té pulzující bradavky přes jeho košili a neovládne se. Pokusil se ukončit polibek a částečně se stáhnout. Její horká dychtivá ústa lpěla na jeho, stále plaché a nezkušené výpady jejího jazyka lehce klouzaly přes jeho spodní ret. Srdce se mu sevřelo. Vztáhl ruce, uchopil její tvář do dlaní a odtrhl jejich ústa od sebe.

Jeich pohledy se střetly, upřeně na sebe hleděli, s rozbouřeným dechem. Uvědomovali si, co oba cítí a co málem udělali – co stále chtěli udělat –, a to poznání se vznášelo kolem nich jako elektrické pole. Bethany měla oči zastřené a zmatené, zorničky velké a průzračně černé. Jak se do nich díval, přesně rozpoznal okamžik, kdy se jí začalo vracet jasné vědomí.

Její první reakcí, kterou jí také vyčetl z očí, byl šok, rychle následovaný údivem, jenž jí vyvolal rozpačitý ruměnek na tvářích.

„Páni,“ zašeptal, pak se s něžným úsměvem sklonil a políbil ji na špičku nosu ve snaze ji uklidnit. Byla velkou hádankou, zvláštní směsicí dospělosti a nezkušenosti.

Ty polibky ho vzrušily, ale zároveň v něm probudily ochranný pocit, který ho přinutil zpomalit, ačkoli ve skutečnosti toužil rychle pokračovat. „To tedy bylo – něco.“

Z hrdla se jí vydral zvláštní zvuk. Položil jí ruce na ramena, aby nepřepadla, protože se nebezpečně vykláněla z vozíku. Upřeně ho pozorovala se zatajeným dechem. On sám dýchal nepravidelně. Viděl její pulz tepat v důlku na hrdle, výmluvné znamení, že je vzrušená stejně jako on.

Zhluboka se nadechla, opřela se v křesle a promluvila napjatým hlasem: „Myslím, že bys měl raději jít, Ryane.“ Zkříženými rukama se objala v pase a pohlédla na něho vyčítavými očima. „Díky za nádherný večer. Nikdy na něj nezapomenu.“

Jen tak ji má opustit? Po všem, co se mezi nimi přihodilo? Ještě nikdy se takhle necítil. Nikdy. Odehrávalo se tu něco velmi zvláštního. Něco, co by nikdy ani vzdáleně nepovažoval za možné. Jak by se mohl otočit zády, bez otázek, a jednoduše odejít?

Zhoupl se dozadu na podpatku. Stále zůstával skloněný na úrovni jejích krásných, výmluvných očí a pátravě do nich hleděl. Zlobila se, její zdvořilé poděkování bylo jen kouřovou clonou. Ten polibek se jí líbil, o tom nepochyboval, proto netušil, v čem je problém. Ano, na okamžik se přestal ovládat, ale nic se přece nestalo, takže tím to být nemohlo.

„Bethany, já –“

Zavrtěla hlavou a zvedla ruku, aby ho umlčela. „Nic neříkej. Prostě odejdi. Prosím.“

Vstal a narovnal se. Nemýlil se. V jejích očích jednoznačně viděl hněv. Za ta léta se se ženami dopustil spousty chyb a několikrát se stal terčem jejich hněvu, ale obvykle aspoň věděl, co provedl.

„Drahoušku, já jsem –“

„Prostě *jdi*,“ zašeptala zuřivým tónem. „Myslím to doopravdy, Ryane. Chci, abys odešel. *Hned*.“

Šel. Co jiného mohl dělat?

Zůstal sedět ve voze, ve tmě, s čelem opřeným o volant. *Prostě jdi*. Bože. Skutečně se zlobila a on neměl ponětí proč. Jistě, dal se trochu unést, ale včas se zastavil. Nemůžete pověsit chlapa za to, že na tu věc myslí.

Zvedl hlavu a pro uklidnění se dlouze nadechl. *Páni*. Problém spočíval v tom, že se to přihodilo tak náhle. Zezačátku se snažil

oživit si v paměti umění líbat, a než se nadál, naučila ho pár věcí ona – například jaké to je ztratit kvůli ženě hlavu.

Ryan vážně otřesen odjel domů a celou cestu si dělal výčitky. Musí si to promyslet a být si svými úmysly zatraceně jistý, než v téhle situaci udělá další krok. Dívku jako Bethany si nemůže vyzkoušet jako holínku kvůli velikosti a pak odhodit, jako by ho tlačila.

Bethany si strhla bundu a vší silou s ní mrštila před sebe. Visačka na zipu narazila na zeď tak prudce, že se ten zvuk rozlehl jako výstřel z pušky. Zakryla si tvář rukama, hrud' ji bolela potlačovanými vzlyky, zvedal se jí žaludek. *Panebože*. Ještě nikdy se před nikým tak neponížila.

Když pomyslela na ten polibek, připomněla si, jak se od ní snažil odtáhnout a ona se ho pevně držela a ústy i tělem žebroňovala o víc. Něco takového nikdy předtím necítila, dokonce ani nepřipustila, aby se dostala do situace, kde by se tak cítit mohla. Nač se vystavovat zbytečnému smutku? Podle specialisty v Portlandu by se neměla pokoušet mít děti a patrně ani nebude schopna mít požitky ze sexu. Také tu byla nevyhnutelná skutečnost, že většina mužů při prvním pohledu na její vozík prchala co nejdál od ní. Nač tedy zkoumat tuto stránku své bytosti, nač vyvolávat všechny ty pocity a vyrovnávat se s nimi, když je pravděpodobně nikdy nebude moci uplatnit?

A teď, téměř bez námahy, Ryan Kendrick otevřel víko Pandořiny skříňky její sexuální touhy a přinutil ji chtít věci, jež nikdy nemůže mít. Ne, *chtít* nebylo správné slovo. Přinutil ji bolestně *toužit*, k čertu s ním, a probudil v ní potřeby a přání, které se snažila ignorovat nebo předstírala, že neexistují.

Zuřivě si přetřela ústa, aby ze rtů dostala jeho chuť. Ale vytrvale na nich ulpívala jako trpká připomínka toho, jak se chovala, jak sténala, třásla se a vrhala se na něj. Ještě teď se stále chvěla touhou. Ten pocit ji zasáhl jako buldozer, až zapomněla, kdo je, zapomněla na svou hrdost.

Už nikdy... *nikdy*. Kdyby se neodtáhl a neukončil to šílenství, bůhví, co se mohlo stát. Možná by jí dokonce prokázal vrcholnou laskavost a pomiloval se s ní, ne proto, že skutečně chtěl, ne proto, že to plánoval, ale protože mu jí bylo líto. Ubohá paraplegička, která to nikdy neměla, tak nadřčená, že se toho při prvním polibku nemůže ani dočkat. Co mohl takový muž dělat jiného, než jí vyhovět?

Slzy ji pálily v očích. Tvář se jí zkrivila, když se je snažila zadržet. Při pouhém pomyslení, že to mohlo zajít tak daleko, se jí dělalo špatně. Právě proto se vždy takovým situacím vyhýbala. Jaký by to mělo smysl, když si ani není jistá, zda je v tomto směru v pořádku? Jen by ji to nakonec ranilo. Sex je pro většinu mužů prioritou číslo jedna, prakticky pro všechny. Tuhle lekci ji dobře naučil její přítel Paul, a jestli si dovolila doufat v něco jiného, má, co chtěla.

Utřela si tváře. Před osmi lety si přísahala, že už žádnému muži nedá takovou moc, aby ji znovu přiměl k pláči, a teď se na sebe podívej! Dobrá, kvůli žádnému už nikdy plakat nebude, to si musí zapamatovat. Až ji příště nějaký muž – kterýkoli – pozve na schůzku, její odpovědí bude jednoznačné *ne*.

Pátá kapitola

Někde u břehu jezera zakřičel jestřáb, osamělý zvuk v ledovém větru vanoucím od vody. Ryan seděl opřený zády o vysokou borovici rostoucí na mírném pahorku, schoulený v džínové bundě s podšívkou. Cítil ve vzduchu bouři, i když to podle jeho odhadu mohlo ještě pár dní trvat, a jeho instinkty mu napovídaly, že přinese sních. *Typické*. Podle kalendáře sice bylo jaro, ale to v této výšce neznamenal vůbec nic.

Vzdychl si. Bylo mu celkem jedno, jestli paní Zima přinese další bílou záplavu. V Crystal Falls se daly čekat občasné pozdní sněhové bouře. Bylo zaseto, ale takhle brzy ani silný mráz nenapáchá velkou škodu.

Jeho pozornost vzbudil zvuk dunících kopyt. Otočil hlavu a zadíval se do měsíčné stříbřité tmy. Po chvíli rozeznal siluetu koně a jezdce. Pohlédl na svítící ciferník hodinek a viděl, že je deset minut po jedenácté, dost pozdě, aby cítil zvědavost, kdo se projíždí venku.

„Ahoj!“ zavolal ženský hlas.

„Mami? Co tu sakra děláš?“

Matčina kobyla Sugarplum zpomalila a přešla do klusu, až jí od kopyt létala písčitá půda kolem jezera. „Když jsem se podívala z okna kuchyně a viděla tě pod tvým stromem rozjímání, domyslela jsem si, že se něco děje. Řekla jsem si, že by sis možná rád promluvil.“

Ryana často napadlo, že jeho matka ovládá jakýsi druh mateřské telepatie. „Co jsi dělala, pátrala kolem jezera infračerveným dalekohledem? Vždyť je tma. Z okna jsi mě nemohla vidět.“

„Na tvém ranči jsou rozsvícená venkovní světla. Viděla jsem tvou siluetu. Muž ve stetsonu má nezaměnitelné obrysy.“

Ryan věděl, že předák ranče, Sly, sem chodí každou hodinu celý večer kontrolovat Rosebud. „Jak jsi poznala, že to jsem já, a ne Sly nebo někdo z najatých pomocných dělníků?“

„Vylučovacím procesem. Nikdo jiný není takový blázen, aby tu seděl v tom mrazu.“

Zastavila před ním a sesedla z koně. Otěže nechala volně viset – metoda, nazývaná ve zdejším kraji vázání na zem –, a přistoupila k jezdecké brašně. Ryan uslyšel zacinkat sklo. Přimhouřil oči. Když

matka vystoupila na svah, viděl, že nese dvoulitrovou láhev vína a dvě sklenky.

„Dáš si se mnou kapku?“

Zamyšleně přejel pohledem její štíhlou postavu. Drobná a světlavá, i v šedesáti stále krásná žena. „Pohádali jste se s tátou?“

Zasmála se a posadila se k němu. Dopadalo na ni měsíční světlo a jeho jemná záře zakrývala těch pár vrásek na její tváři. Šedé oči se jí třpytily a přelévaly jako rtuť. „Tvůj otec se se mnou přestal hádat už před lety.“ Podala mu láhev vína a vývrtku. „Nikdy nevyhrál.“

Ryan se se smíchem pustil do otevírání láhve. „Jen proto, že si dával pozor na jazyk, kdežto ty ne.“

„Taky má potíže s vyjadřováním, když zuří, což jsem se naučila využívat ve svůj prospěch. Ale abych odpověděla na tvou otázku, ne, na mé domácí frontě je klid.“

Opřela si předloktí o pozdvižená kolena a v každé ruce volně držela připravené sklenice. Ryan vytáhl zátku a naplnil je.

„Než odjedu, ta láhev bude prázdná,“ prohlásila. „Ale? Cítíš potřebu se opít?“

„Ne, ale myslím že ty ano. V posledních dnech jsi jako duchem nepřítomný.“

„Duchem nepřítomný?“

„Civíš do prázdna a neodpovídáš, ani když na tebe třikrát zavoláme. Pověz mámě, co tě trápí.“

Ryan si uvědomoval, že byl soustředěný příliš na sebe.

Od prvního setkání nemohl pustit Bethany z hlavy. „Nic mě netrápí. Proč si to myslíš?“ Napil se vína, polkl a málem se zadusil. „*Doprdele!* Co je to za sračku?“

Ann víno ochutnala a zašklebila se. „Domácí švestkové víno Házel Turkové. Otec říká, že má razanci brokovnice s upilovanou dvojitou hlavní.“ Napřáhla k němu ruku dlaní vzhůru. „Dáš mi dvacet do školního fondu.“

„Ale jdi, mami. Jaimie dávno spí doma v posteli.“

„Zaplatť. Dvě sprostá slova, po deseti dolarech. Taková jsou pravidla. Jestli je nebudeš dodržovat, když u toho Jaimie není, uklouzne ti to, až bude. Můj vnuk nebude vyhozen ze školky proto, že mluví sprostě. Povoleno je jen ‚kruci‘ a ‚sakra‘ a pár dalších frází, konec tématu.“

Ryan jí podal skleničku, aby ji podržela, a sáhl do kapsy pro svazek bankovek sepnutých sponou. Oddělil stodolarovou bankovku a vyměnil ji opět za sklenku.

Ann se na ni podívala přimhouřenýma očima. „To je moc.“

„Ještě jsem neskončil. To je předplatné na dalších osm.“

„Je to *tak* zlé?“ Ann se smíchem zastrčila bankovku do kapsy wranglerek. „Dobře, ven s tím. Věděla jsem, že tě něco vyvedlo z míry.“

Ryan polkl další doušek vína a otrásl se. „Chutná to jako sirup proti kašli.“

„Slyšela jsem, že po vínu od Házel tě tak bolí hlava, že se neodvážíš ani zakašlat. Předpokládám, že by tedy mohlo sloužit i jako lék na kašel.“

Zaskřípal zuby, ohrnul ret a zadíval se na tmavou tekutinu.

Ann polkla velký doušek. „Bud' statečný. Házel je drahoušek. V sobotu na večeri Asociace rančerů jí chci říct, že jsem ho vypila a chutnalo mi.“

Ryan při zmínce o večeri zaúpěl. Byl také pozván. Měl v úmyslu domluvit si schůzku s jistou černovláskou, aby se rozptýlil, a na večeri úplně zapomněl. „Jak moc se hodláš opít? To je jediná možnost, jak si tu břečku vychutnat. Kromě toho, jestli Házel řekneš, že ti chutnalo, možná ti dá další.“

„Ach ne, na to jsem nepomyslela. Dobrá, pozvu tě na návštěvu.“

„Díky.“ Znovu se napil. „Po prvním šoku to chutná líp.“

Oba se zahleděli na jezero. Popíjeli víno a přitom mluvili o počasí, usoudili, že je ve vzduchu cítit sníh, a pak si povídali o Rafově rodině.

Ryan byl u druhé sklenky a začínal mít dojem, že napětí v těle ustupuje, a tak konečně řekl: „Poznal jsem ji tenhle týden, mami.“

„Aha,“ přikývla Ann s pochopením. Pak dodala: „Koho?“

„Ji. Tu pravou, dívku mých snů, na kterou pořád čekám. Dnes večer jsem ji pozval na schůzku.“

„Ach Ryane, to je *báječné*. Říkala jsem ti, že se to dřív nebo později stane.“ Zakroužila sklenkou a pozorovala křišťálový třpyt tekutiny. Potom se zamračila. „Jestli jste dnes měli schůzku a je to ta pravá, proč se proboha tváříš tak nešťastně?“

„Políbil jsem ji a pak se všechno pokazilo. Rozzlobila se a řekla, abych šel.“

„Co ji rozzlobilo?“

Ryan si přejel rukou přes tvář. „No, to je otázka. Chtěl jsem ji políbit na dobrou noc, staromódní polibek při první schůzce, jak se to obvykle dělá u dveří. Jenže se to trochu vymklo z rukou.“ Ucítil, jak se mu horko rozlévá po krku. S matkou si dobře rozuměli, přesto existovala určitá témata, o nichž s ní mluvil jen s rozpaky. K nim samozřejmě především patřily podrobnosti jeho milostného života.

Ann otevřela oči dokořán. „Páni. To ale musel být polibek.“

„Jo, *páni*. Přestal jsem se ovládat a ona taky.“ Zatřásl zuby a potřásl hlavou. „Po všech těch ženách, co jsem s nimi chodil, se musím ptát, jaká byla šance, že narazím na malou holku s ohromným modrým očima, která se líbá se zavřenou pusou a úplně mi zamotá hlavu?“

„Tak jedna ku tisíci?“ Ann ho zamyšleně pozorovala. „Líbá se se zavřenou pusou? Kolik jí je?“

„Šestadvacet.“

„Je silně věřící, či co?“

„Ne, mami, není náboženský fanatik nebo tak.“ Opřel se lokty o kolena. „Je jen – už dlouho nikoho neměla a asi by se dalo soudit, že je dost nezkušená.“

„V šestadvaceti?“

„Ano. Měl jsem se v té situaci chovat ohleduplněji.“ Dopil víno, pak oběma dolil sklenky. „Vycítil jsem, že se má na pozor.“

„Před tebou?“

„Jo, roztomilá a přátelská, ale trochu odměřená. Myslím, že prožila nešťastný vztah, a ranilo ji to. Aspoň se to dohaduju.“

„Hm.“ Ann poněkud zmateně potřásla hlavou.

„Myslím, že ji přitahuju stejně jako ona mě,“ dodal Ryan, „ale bojí se, že zase zažije zklamání.“

„Aha,“ přisvědčila Ann s porozuměním. „Jak jsi na to přišel?“

„Když jsem ji líbal, oplácela mi to, jenomže jakmile jsem se odtáhl, prásk, dívala se na mě, jako bych ji praštil.“ Vzdychl si. „Někdy si myslím, že muži a ženy pocházejí z různých světů. Nevíš náhodou něco o ženské psychice, co bys mi mohla prozradit?“

Ann se usmála. „Drahoušku, nejsme všichni stvoření podle jedné šablony.“ Zvedla špičky nohou a pomalu je natáhla po svahu. „Je ta tvá tajemná neznámá hezká?“

„*Krásná*,“ zašeptal. „Má nejkouzelnější modré oči, jaké jsem viděl. Přisahám, jsou na ní to nejkrásnější – tak zářivě tmavě modré, že mi připomínají macešky.“

„Ale! To je to nejpoetičtější, co jsem kdy od tebe slyšela. Těžký případ, co?“

Povzdychl si. „Já jen – ano, těžký případ. Když jsem ji poprvé uviděl, jako by do mě uhodil blesk. A není to jen tím, jak vypadá. Hezké ženy v tak velkém městě jako Crystal Falls nejsou vzácností. Bylo to něco jiného – téměř pocit zjevení, jako bych na ni čekal celý život, a najednou tu byla. Neumím to vysvětlit.“

Ann se soucitně usmála. „Drahoušku, nikdo neumí vysvětlit tajemství lásky.“ Znovu se zamyslela a přitom dál upíjela víno. „Říkáš, že prožila nešťastný vztah? Jak to proboha dokázala, aniž se naučila líbat?“

Ryanovi se napjaly čelistní svaly. Nepřítomným pohledem se zadíval přes jezero. „Neřekl jsem, že to neumí, ale že vyšla ze cviku a je trochu nezkušená. Je to jen dohad, ale myslím, že v té době byla velmi mladá a pravděpodobně trochu divoká. Sedmnáct, možná osmnáct. Tyhle vztahy většinou nikdy nezajdou dál než k držení se za ruku a nemotorným polibkům s klukem, který nemá o moc víc zkušeností než ona.“

„A od té doby nikoho jiného neměla?“ zeptala se Ann nevěřící.

„Je mrzák.“

„Cože?“

„Mrzák.“ To slovo zaznělo tvrdě, zadrhlo se mu vzadu v krku. „To jistě není společensky vhodný výraz. Je ochrnutá, mami, paraplegička. Před osmi lety měla úraz při barelové soutěži.“

Ticho.

Ryan ucítil na jazyku hořkou pachut'. „Nemyslím, že by od té doby muži stáli frontu, aby ji pozvali na rande. Invalidní vozík má schopnost uhasit mužskou vášeň. Nevím, co to bylo za chlapa, který jí tak ublížil, ale nejspíš nějaký nedospělý blbeček, kterého znala ze střední.“

„Ach, *Ryane*.“ Anniny oči v měsíčním světle potemněly, takže v její náhle zbledlé tváři vypadaly jako dva černé uhlíky. Zamyšleně svraštila obočí a pár vteřin jen hleděla na jezero. „Netvrdím, že nemáš pravdu,“ promluvila po chvíli tiše. „Ale jelikož jsem pracovala v rehabilitačním centru, považovala bych za pravděpodobné, že od té nehody zažila tolik odmítnutí a omezení, že je teď velmi ostražitá a nedůvěřivá. Když žena opakovaně zjistí, že je pro druhé pohlaví nepřijatelná, chrání se, jak může, a proto snad vypadá nepřístupně.“

„Je to možné,“ připustil Ryan. „Podle toho, co říkala, se domnívám, že se většina mužů dala na útěk, když si uvědomili, že je na vozíku.“ Pokrčil rameny. „Zatraceně, mám-li být upřímný, taky jsem chtěl zdrhnout, když jsem zjistil, že nemůže chodit, jenže předtím jsem ji už požádal o schůzku a nechtěl jsem ji ranit. Kdybych začal couvat, bylo by jasné proč.“ Polkl a na okamžik zavřel oči. „Takže jsem ji vzal na schůzku v domnění, že to bude jen na jeden večer a potom elegantně zmizím.“

Ann mlčela, což ho přimělo pokračovat.

„Přijel jsem k ní pozdě,“ mluvil dál chraptivě. „Rosebud začala rodit, a když jsem se snažil dovolat k ní domů, měla vyvěšený telefon. Myslela si, že jsem se na ni vykašlal. Viděl jsem, že plakala. Připadal jsem si jako mizera. Když jsem jí vysvětlil, že jsem se zdržel kvůli koni, čekal jsem, že se rozzuří. Ale úplně ji to vzalo u srdce.“

„To je příjemná změna,“ poznamenala Ann s úsměvem. „Většinou se tvé partnerky urazí, když se opozdíš, protože se věnuješ koni, ne?“

Ryan se zazubil. „Dá se to tak říct, ano. Jsou vzteky bez sebe. A ještě příjemnější změnou bylo, že jsem se s Bethany cítil fantasticky. Je inteligentní, vtipná a zajímavá. Když jsem si předtím vyšel s nějakou ženou, utratil jsem dvě nebo tři stovky a k smrti se nudil. Bethany jsem vzal na závody traktorů, koupil jí párek v rohlíku a užil jsem si to jako nikdy.“

Ann se udiveně zasmála. „Závody traktorů a párek v rohlíku? To musí být pozoruhodná mladá žena.“

„Ano, něco na ní je, víš? Cítím to, mami. Ale nedovedu to popsat.“ Položil si ruku na hrud'. „Cítím to tady hluboko uvnitř. Rád bych prozkoumal ty možnosti, zjistil, jestli – no, víš – jestli můžeme najít společný základ pro trvalý vztah, ale teď nevím, jestli mi ještě dá šanci.“

Ann dlouho mlčela, pohledem pomalu pátrala v jeho tváři, až se přitom začervenal, jako když byl malý kluk. „Rozumím,“ řekla nakonec, ale ústa se jí chvěla potlačovaným smíchem. „Dělá ti starosti sex.“

Ryan měl v krku pocit, jako by mu nějaká krutá ruka stiskla hrtan. Podrbal se na nose a odvrátil pohled. „Sakra, mami. Jdeš rovnou k věci, co? O některých tématech muž se svou matkou nerad diskutuje.“

Ann se zasmála. „Odkdy se v rodině vyhýbáme některým věcem? Žádná zakázaná témata neexistují.“

„Můžu s tebou upřímně mluvit skoro o všem, ale tohle – tedy, pro mě to je *zakázané* téma.“

Znovu se vesele zasmála. „Takže mám pravdu. Dělá ti starosti sex.“ Pleskla ho rukou. „No tak. Jen do toho. Jsem sice tvoje matka, ale taky jsem bývalá zdravotní sestra. Nemůžeš mě ohromit něčím, co bych neslyšela už stokrát, a možná zjistíš, že moje zkušenosti budou pro tebe poučné.“

Přikývl. „O tom nepochybuju. Já jen – tak dobře. Dělá mi starosti sex.“ Ucítil na sobě její pohled. „Nedívej se tak na mě. Jsem mizera, vím to.“

„To si vůbec nemyslím.“

„No, dobře, ale já jo. Je tak *sladká*, mami.“

„Dobrý sex je významnou starostí většiny mužů a věřím, že jsi v tomhle ohledu normální.“ Znovu se napila vína. „Na tom není nic špatného.“

Ryan se trochu uvolnil. „Musím přiznat, že když uvažuji o věcech, bez kterých absolutně nemůžu žít, je to kromě kyslíku i sex. Rozhodně je pro mě natolik důležitý, abych si to dobře rozmyslel, než se zapletu s nějakou ženou.“

Ann se zasmála, naklonila se na stranu a šťouchla ho ramenem. „Jak tě napadlo, že paraplegici nemůžou mít sex?“

„To je přece jasné, ne? Je *ochrnutá*, mami. Od pasu dolů nic necítí. Možná by některým mužům na tom nezáleželo, ale já jsem rád, když si to partnerka užívá stejně jako já.“

„Děláš idiotské závěry. Běžné, ale je to naprostý omyl. O těchhle věcech něco vím. To, jestli něco cítí na určitých místech, záleží na poloze a závažnosti jejího poranění. Někteří paraplegici, zvláště ženy, se těší normálním intimním vztahům.“

„Opravdu? Víš to určitě?“

Ann povytáhla obočí. „Je ta mladá dáma natolik výjimečná, abych pokračovala v téhle diskusi?“

Přimhouřil oči. „Ano, dalo by se to tak říct.“

„Tak dobrá, vím to určitě. Spousta paraplegických žen vede aktivní sexuální život, i když ne vždy dosáhnou uspokojení stejným způsobem jako zdravé ženy. Ale všechno je relativní, a kdo může říct, že si to užívají méně? Například některé z těch, co nemůžou

dospět k vyvrcholení obvyklou cestou, zažívají jev zvaný ‚fantomový orgasmus‘.“

„Fantomový orgasmus?“

„Přirovnala bych to k člověku, který stále cítí amputovanou končetinu. Paraplegik někdy pocítuje intenzivní rozkoš až k bodu orgasmu v jiné části těla.“

„To je dost absurdní představa.“

„Ale pravdivá,“ zdůraznila Ann. „Tělo je pozoruhodný mechanismus a kompenzuje nedostatky, když může. Jaký je v tom rozdíl, miláčku? Pokud dívka prožívá nějakou extázi, záleží na tom kde?“

Ryan se uchechtl a poškrábal se po straně nosu. „Asi ne. Extáze je extáze. Jsi si tím *jistá*, mami?“

„Naprosto. Myslíš, že bych to jinak říkala? A i když k normálnímu ani fantomovému orgasmu nedojde, slyšela jsem, že paraplegické ženy jsou obvykle fantastické milenky. Vzhledem ke svému postižení jsou často mnohem ochotnější než zdravé ženy vyvinout snahu, aby svému partnerovi poskytly rozkoš.“ Povytáhla obočí a usmála se. „Když se dva lidé hluboce milují, nebojí se být v případě nutnosti vynalézaví a někdy z toho vznikne ta nejkrásnější láska – ne dokonalá v obvyklém smyslu, ale krásná, protože je výjimečná.“

„Hm.“

„Zdá se mi, že jsi na nejlepší cestě se do té mladé dámy pořádně zamilovat.“

„Těsně na pokraji,“ přiznal. Polkl další doušek vína. „Fantomový orgasmus.“ Chvilí se nad tím zamyslel. „Určitě by mě naštvalo, kdyby ho náhodou měla ve slepém střevu a musela někdy na operaci.“

Ann se rozesmála. „To může napadnout jen muž.“

„Je to *důležité*, mami.“

„A vy muži na to máte monopol?“ Potřásla hlavou. „Ale zpátky ke tvé mladé dámě. Víím, že to je těžké, ale snaž se chvíli uvažovat logicky. Říkáš, že ti polibky vášnivě oplácela?“

Ryan přikývl.

Ann se chápavě usmála. „Zvláštní. Musela někde cítit silnou fyzickou reakci. Možná v lokti?“

Zazubil se, ale pak rázem vystřízlivěl, protože si vzpomněl, jak se k němu Bethany rozkošně tiskla a chvěla se touhou, když se téměř dotkl jejího řadra. Byla stejně vzrušená jako on. Na to by vsadil

všechny své peníze. „Sakra, mami, máš pravdu. Někde to vzrušení cítila.“

„Pravděpodobně na obvyklých místech. V každém případě to je velmi dobré znamení.“

Pokýval hlavou.

„A ještě pokud jde o to, že tě požádala, abys odešel. Je to jen názor tvé matky, ale asi vím proč.“

„Proč?“ Ryan na ni upřel pronikavý pohled.

„Říkáš, že jsi ten polibek mínil jako staromódní, běžný zvyk po první schůzce?“

Ryan přisvědčil.

„Jsem si jistá, že si to uvědomila,“ pokračovala Ann jemně. „Pokud se nemýlíme a už se mnohokrát setkala s odmítnutím, představ si, jak jí asi bylo, když tak silně zareagovala a přitom nevěděla, že ty cítíš totéž.“ Ryan sebou škubl a tiše zaklel.

„Jestli ji nikdo často nelíbal – což je rozumný předpoklad –, zřejmě nepoznala, že tě taky tolik přitahuje. Když jsi přestal, připadala si ponížená. Aspoň já bych si tak připadala.“ Vzdychla si. „Nevím to jistě. Ale mám-li pravdu, pravděpodobně doufá, že tě už nikdy neuvidí.“

„Ach *prokrista*.“

„To není konec světa, můj drahý. Všechno se dá napravit.“

„Jak?“

„Jsi syn svého otce. Věř mi, najdeš nějaký způsob. Tedy, jestli chceš. Pokud to s tou dívkou nemyslíš naprosto vážně, Ryane, asi by ses měl od ní držet dál.“ Natáhla ruku a poplácala ho po zádech. „Na druhé straně“ – předklonila se, aby viděla na jeho skloněnou tvář –, „jestli to je opravdu dívka, jakou jsi hledal, budeš největší hlupák pod sluncem, když si ji necháš proklouznout mezi prsty. Nedovol, aby ti v tom zabránil invalidní vozík. Jestli máš pocit, jaký poznáš jednou za život, neexistuje žádná – a myslím skutečně *žádná* – překážka tak velká, aby se nedala překonat. Jak je ta písnička, co ji máš tolik rád? Když máš v srdci lásku, můžeš hory přenášet. Láska dokáže zázraky, drahoušku.“

Ryan vydechl přerývaný, dlouho zadržovaný dech. „Myslíš, že jsem blázen, mami? Cítit tohle k dívce, kterou jsem sotva poznal?“

Ann vylila zbytek svého vína a opřela se Ryanovi o rameno, aby mohla vstát. Se sklenkou volně visící v prstech se zadívala k horám, kde se rozkládal ranč Rocking K, až kam oko dohlédlo.

„Myslím, že jsi Kendrick,“ odpověděla tiše. „Jestli je tvůj sklon zamilovat se rychle a neodvratně bláznovstvím, je to zděděný rys, tak proč se mu bránit?“

„Jak člověk pozná, že to je láska?“

Ann se přemýšlivě zamračila. „Prostě to poznáš. Je to něco, co nemůžeš nikomu jinému vysvětlit – a dokonce ani sobě. Jednoduše to víš.“ Položila si ruku na srdce. „Cítíš to tady, hluboko.“ Oči jí zajiskřily smíchem. „Samozřejmě, někdy je to jen pálení žáhy. Tak buď opatrný.“

„Moc jsi mi pomohla.“

„Je to na tobě. Jedině ty sám víš, co cítíš. Nech se tím vést.“

Ryan se za ní díval, když scházela dolů ke břehu. „Hej, mami?“

„Ano?“ Zastavila a ohlédla se.

„Řekl jsem ti v poslední době, jak moc tě mám rád?“

Usmála se a znovu se dala do kroku. Když uložila sklenku do jezdecké brašny a nasedla na Sugarplum, zůstala chvíli bez hnutí, ruce na hrušce sedla, hlavu zakloněnou, pohled upřený na oblohu. „Jakže se ta dívka jmenuje?“

„Bethany,“ odpověděl Ryan chraptivým hlasem.

„Ach, Bethany. To se mi líbí. Dohromady se jménem Kendrick to zní moc hezky.“

„Ještě jsem se nerozhodl, že se s ní ožením, mami. Napřed musím hodně přemýšlet, než se vůbec rozhodnu se s ní znovu sejít.“

„Ano, máš pravdu,“ souhlasila Ann. Z hlasu se jí vytratila veškerá lehkovážnost. „Vím, že je zhola zbytečné to připomínat, ale přesto to řeknu. Ta mladá žena zakusila hodně bolesti. Mohl bys jí velmi snadno ublížit.“ Zatáhla za otěže, aby koně otočila. „Někdy je prostě lepší ani nezkoušet, kam tě nějaký cit může zavést, než to zjistit a mít výčitky.“

Ryan se pak ještě dlouho díval, jak odjíždí, ústa sevřená ve smutném úsměvu.

Šestá kapitola

Bylo půl desáté druhého dne a na Ryana čekala spousta práce. Ale on jen stál u kuchyňského stolku a civěl na telefon. Pohled na hodinky mu řekl, že tu takhle otálí už aspoň dvacet minut, dost dlouho, aby se konečně rozhoupal. Zvedl sluchátko a chystal se vytočit Bethanino číslo, pak zavěsil, popadl pero vedle stolního diáře a začal něco čmárat.

Tohle je ztráta času. Buďto jí chce zavolat, nebo ne. Zcela prosté rozhodnutí. Tak proč tu stojí jako zamilovaný školák, až mu z toho strnula záda?

Když se otočil a chtěl vyjít z kuchyně, málem zakopl o žlutého labradora, který ležel na podlaze u jeho nohou. Když se ten pes před dvěma lety objevil u dveří, špinavý a vyhladovělý, Ryan ho pojmenoval Tulák. To jméno zůstalo, a pes taky.

Tulák zakňučel a přetočil se na záda, aby se nechal podrbat na břiše. Ryan se sehnul a s úsměvem mu vyhověl. „Nařídím ti dietu,“ řekl láskyplně. „Tloustneš.“

Tulák prohnul hřbet a třel si plece o podlahu. Ryan si povzdychl, když viděl, kolik chlupů padá na okrově hnědé dlaždice. Zdálo se, že se Tulákovy chlupy rozmnožují, jakmile mu vypadnou z kožichu. Ale co. Bez psa by život za nic nestál.

Pohládl psa po hlavě a naposled se podíval na telefon. Pak se odvrátil s odhodláním dát se do práce. Cestou přes obývací pokoj k věšáku vzal svůj stetson, nasadil si ho na hlavu a zadíval se přes posuvné prosklené dveře na velkou terasu, kde rád odpočíval za letního večera.

Zatraceně. Malý schůdek na terasu by pro ženu na vozíku představoval velkou překážku. Kdyby začal s Bethany vážně chodit a bral ji sem na návštěvy, musel by vybudovat rampy a přestavět nábytek, aby měla širší cesty pro vozík. Taky bude nutné se zamyslet nad koupelnami. Byly dost prostorné, a protože v nich Ryan často choval nemocná novorozená zvířata, pokud dostávala léky, měly dostatečně široké dveře, ale musel by je přinejmenším vybavit madly.

Vzdychl si a promnul si bolavé oči. Napětí. Až zvedne telefon, nebude už cesty zpět. To jí nemůže udělat. Pokud v jejich vztahu

hodlá pokračovat, musí bez stínu pochybnosti vědět, že to, co k ní cítí, je skutečné a trvalé.

Vzal mobil a bundu, hvízdal na Tuláka a vyšel z domu. Měl by opravit postroje, jeden kůň potřeboval nové podkovy a čekaly na něj další různé práce na celý den. Neměl čas civět na telefon.

Ve stáji došel Ryan k boxu Rosebud, aby jí popřál dobré ráno. Klisna zařehkala na pozdrav, přistoupila k vratům, roztáhla nozdry a podívala se mu přes rameno, jako by čekala ještě někoho.

Ryan se s pochopením usmál. „Dopravdy se ti zalíbila, vid?“ zašeptal, když podrblal koně na nose. „Mně taky.“

Rosebud ho šťouchla do paže a očichala mu bundu. Ryan sáhl do kapsy pro očekávanou kostku cukru. Zatímco klisna okusovala pamlsky z jeho dlaně, hladil ji a přitom si představil, jak by Bethany těšil tento ranní rituál.

„Jsi zkažená, víš to?“ šeptal dál svému koni. „Proč jsou všechna moje zvířata tak zhýčkaná? Musím vás přestat rozmazlovat.“

Rosebud zaržála a odfrkla si, jako by mu říkala, co si o tom nápadu myslí. Ryan se protáhl kolem ní a přitom vzpomínal, jak se Bethaniny oči včera večer rozzářily, když uviděla hříbátko.

Při té vzpomínce se mu sevřelo hrdlo. Když se pokusil představit si tváře jiných žen, s nimiž chodil, viděl jen rozmazanou skvrnu, zastíněnou uličnickými rysy a obrovskými maceškovými očima. Nemohl Bethany dostat z hlavy.

Ohlédl se přes rameno na hluboké stopy, které v hlíně zanechal její vozík. O kus dál v uličce byla rozblácená místa, kde by s vozíkem nutně uvízla. Musel by to vyasfaltovat, a zároveň by si taky mohl dát tu práci a vybudovat betonové plochy a cestičky před stáji. Takový projekt by byl nákladný. Jenže, na druhé straně, peníze mu naštěstí nechyběly. Téměř ji v duchu viděl, jak jede na bzučícím vozíku uličkou a její úsměv rozjasňuje příšeří. To se v penězích nedá vyčíslit.

Bethany. Unaveně si vzdychl. Své city k ní vůbec nechápal. Zřejmě nevadilo, že nedávají žádný smysl. Prostě existovaly a nabývaly na síle s každou uplynulou vteřinou.

Bethany namočila štětec do zelenočerné barvy, aby přimalovala stíny a obrysy stromů na horské krajině. Blíž k divočině se v poslední době nedostala, proto ji aspoň vytvořila na plátně. Při

malování vzpomínala na výlety se svými bratry. Ta scenerie, vůně, zvuk smíchu ve větru. Ach, jak toužila znovu to prožít.

No nic. Tohle je skoro stejně dobré a tady doma to má své výhody, z nichž na předním místě je horká koupel každý večer. Nový koupací závěs se výtečně osvědčil, mohla se spustit do vany a položit se, aby se namočila.

Bethany přidala trochu barvy na sklánějící se větev jedle a přitom si pomyslela, jaké má štěstí, že může celé dopoledne malovat. Kromě práce a občasných rodinných povinností se v jejím životě nedělo nic, co by narušovalo volný čas. Mohla si dělat, co chce a kdy chce, a to se jí líbilo. Nepotřebuje muže ve svém životě, to je jisté. Proč věci komplikovat? Žije se jí spokojeně samotné a její pozornost vyžaduje jen kočka Cleo. Když si chce celý víkend číst, obvykle může. Když se rozhodne dívat se na televizi, nemusí se s panovačným mužským hádat o dálkový ovladač.

Zazvonil telefon. Bethany si vždy nosila přenosný přístroj s sebou do pracovny, kde se věnovala svým zálibám. Naklonila se, aby ho vzala z malířského stojanu, provizorní pracovní plochy, kterou Jake ztloukl ze zkráceného podstavce na řezání dříví a obroušené překližkové desky.

„Haló?“

Ozval se hluboký hlas: „Dobré ráno, krásko. Ještě se na mě zlobíš?“

Ryan. Její ruka vši silou sevřela telefon a srdce jí skočilo až do krku. Tváře jí zrudly hanbou. Kdykoli si vzpomněla na včerejší večer, chtělo se jí umřít.

„Taky přeji dobré ráno,“ podařilo se jí odpovědět vesele. „A zlobila jsem se na sebe, ne na tebe. Byl to krásný večer a měla jsem se skvěle.“

Na okamžik se odmlčel. „Opravdu to byl báječný večer a rád bych si to zopakoval.“

Bethany pevně zavřela oči. „To bych uvítala. Zavolej mi někdy a uvidíme, co se dá dělat.“

„Proto volám.“ Hlas mu zněl pobaveně. „Rád bych tě večer viděl.“

Dnes večer? *Proč?* Má se zase na něho vrhnout a udělat ze sebe blázna? „Sakra, Ryane, to mě mrzí,“ odpověděla napjatě. Lhaní, z jakéhokoli důvodu, jí nikdy nešlo snadno. „Vzpomeň si, minulý týden jsem ti říkala, že dnes večer něco mám.“

„Aha, to je pravda.“ Vzdychl si. „A co zítra?“

„Kostel a rodinné povinnosti.“

„Zítra večer taky nemůžeš? Mám velkou společenskou akci, kam musím jít. Rád bych tě vzal s sebou jako svou partnerku.“

„Bohužel, večer to taky nejde,“ řekla s velkou úlevou, že v tomhle nemusí lhát. Zítra večer se koná výroční večeře Asociace rančérů z Crystal Falls a její rodiče jako majitelé obchodního domu Rančerské potřeby patřili k jejím členům. Na okamžik ji napadlo, zda to není ta velká „akce“, které se Ryan musí zúčastnit, ale pak si řekla, že si nebude přidělovat další starosti.

„Žádný problém,“ ujistil ji. „Spokojím se se vším. Který večer příští týden máš volno? Přizpůsobím svůj program.“

Bethany se nevidoucíma očima zahleděla z okna. „Je mi líto. V pondělí mám různé povinnosti v obchodě, takže budu mít plno práce až do pozdních hodin. V úterý a čtvrtek chodím večer plavat do klubu ‚Y‘. Nemůžu plavání celý týden vynechat.“

„Proč si nepřijdeš v úterý zaplavat sem? Mám vyhřívaný bazén. Potom si dáme večeři. Udělám na grilu středně propečený steak.“

„Chodím plavat s matkou. Pomáhá mi s oblékáním. Když nejsem doma, kde mám všechno vybavení, potřebuju pomoc.“

„Aha.“ Znovu nastalo ticho. Pak dodal: „Jaké vybavení?“ Nedovedla si představit, proč se ptá. „Nejrůznějšího druhu, hlavně pomůcky na přesun.“

„Pomůcky na přesun?“

„Zařízení, které mě zvedne z vozíku a přepraví na jiné místo. Nemůžu se sama pohybovat. Když nejsem ve svém prostředí, je to pro mě velmi těžké.“

A máš to, pomyslela si. Jestli ho tohle nepřiměje couvnout a utéct, pak už nic.

„Já jsem skvělé zařízení na přesun,“ oznámil jí svůdným hlasem. „Navíc jsem multifunkční a vyjdu velmi lacino. Všechno, co požaduju, je úsměv.“

„Nikdy bych se nesvěřila slepému muži, aby mě zvedal a přenášel.“

Krátká odmlka. „Nejsem slepý.“

„Pokud budeš někde nablízku, když se oblékám, tak radši buď.“

Zasmál se. „Aha, rozumím. Nejspíš se budu muset vypravit na nákupy.“

Bethany se sevřelo hrdlo a ve spáncích se jí rozbušil tep. „Proč to děláš, Ryane?“ zeptala se rozechvěle.

„Myslím, že to je jasné.“ Uslyšela řehtání koně, pak zvuk tekoucí vody. Představila si Ryana ve stáji, jak s ní mluví mobilem a přitom se stará o svá zvířata. „Propuklo u mě nevyčísitelné okouzlení jistou dámou s velkýma modrýma očima. Co děláš příští pátek večer?“

„Příští pátek?“ Zašustila nějakými papíry na stole, aby to znělo, jako když listuje v kalendáři. „A sakra. Něco bohužel mám.“

„Co v sobotu?“

„Taky. Zdá se, že můj kalendář je plný na několik příštích týdnů.“

„Chápu. Odmítnutí. Velmi zdvořilé, ale přesto odmítnutí.“

Bethany se dotkla konečky prstů svých úst a vzpomněla si, jaké to bylo, když ji líbal – jak se tomu poddala a držela se ho jako klíště, když se chtěl odtáhnout. Taky si připomněla Jakovo varování, že Ryan Kendrick má pověst sukničkáře, který se s ženami pomiluje a nechá je. Nehodlala se stát dalším jménem na jeho seznamu. Měl v sobě něco, co pronikalo celou její obranou a zanechávalo ji příliš zranitelnou. Pro něj to může být jen další flirt, ale pro ni ne. Nakonec se do něj zamiluje, a až ji opustí, zničí ji to.

„Není to odmítnutí,“ ujistila ho rychle. „Skutečně si cením toho, že na mě myslíš. Včera to bylo skvělé, ráda bych si to zopakovala a moc mě mrzí, že právě teď mám tak nabitý program.“

„Zase se ozvu. Možná se trefím do nějakého večera, kdy zrovna nebudeš zaneprázdněná.“

„To budu ráda. Sbohem, Ryane.“

„Nesnáším slovo sbohem, zvlášť od krásné dámy, kterou jsem odhodlán znovu vidět. Zavolám později, co říkáš?“

„Dobře. Zavolej.“ Bethany ukončila spojení a upustila telefon do klína. Sklonila hlavu, zůstala tak sedět plnou minutu a tiše si spílala. Bylo tak pošetilé přát si něco víc, než má, tak pošetilé chtít ještě víc. Měla toho tolik, zač mohla být vděčná. Co je na Ryanu Kendrickovi tak zvláštního, že se vedle něj všechno zdá bezvýznamné a prázdné?

Kromě toho, realisticky vzato, co může nabídnout muži, který má všechno? Měla by být ráda, že se včera zachoval jako džentlmen. Unikla jen o vlasek. Znovu podstoupit takové riziko by bylo nesmyslné. Ze zkušenosti věděla, že se zlomené srdce uzdravuje velmi dlouho.

Když Ryan dotelefonoval a otočil se od Rosebudina žlabu s vodou, uviděl, že jeho starší bratr Rafe stojí před boxem. Zavřel kohoutek, vyšel ven, zabouchl vrata a zajistil závoru.

Rafe ho s pozdviženým obočím pozoroval zpod krempy rozedraného černého stetsonu, na rtech pobavený úsměv. „Vypadá to, že jsi nezabodoval, bratříčku. Ztrácíš svoje kouzlo?“

„S touhle jsem tvrdě narazil.“ Ryan zastrčil mobil zpátky do kapsy. „Zdá se, že bude potřebovat trochu přesvědčování.“

„A ty se budeš namáhat? Obvykle se přesuneš na lepší pastviny.“

„Tentokrát ne.“

„Hm. To se ti nepodobá.“

Rafe přistoupil k boxu nedbalým pohybem štíhlého, ale svalnatého těla, ošidně lenivým na muže, který se, když chtěl, dovedl bleskurychle pohybovat. Oblečen v modré bavlněné košili a džínsech se postavil s rukama opřenýma o vrata, s váhou přenesenou na jednu nohu v jezdecké holínce.

Teprve teď Ryan uviděl svého synovce běžícího k nim uličkou. V maličkých wranglerkách, dětských kovbojských botkách od Tonyho Lamy a denimové bundičce vypadal Jaimie jako Rafova kopie až na velké hnědé oči, které zdědil po své matce. Vzhledem k tomu, že to dítě ve skutečnosti nebylo Rafovo, nepřestávala ta podoba Ryana nikdy udivovat.

Když se dvouletý klouček pokusil proběhnout kolem nich, Ryan ho chytil a zvedl ho jednou rukou do náruče. „Copak to přišlo? Hora problémů?“

„Jaimie!“ zachichotal se chlapec.

Ryan mu nadzvedl černý klobouk, aby mu lépe viděl do obličeje. „No tohle, je to Jaimie. Čím tě máma krmí, siláku? Vyrosl jsi o pořádný kus, co jsem tě naposled viděl.“

Chlapeček, pořád v pohybu, se radostně smál a snažil se vykroutit. Ryan ho políbil na buclatou tvářičku a usmál se, když ho ovanul dech s vůní arašídového másla, pak postavil batole zase na zem.

Rafe přihlížel, jak chlapec běží dál do stáje. „Rád bych věděl, kam má namířeno.“

„Hledá Slye, bezpochyby. Ten starý bručoun přitahuje děcka jako med medvědy. Pamatuješ, co jsme se ho naotravovali?“

Tulák zaštěkal a rozběhl se za chlapcem.

„Pamatuju.“ Rafe potřásl hlavou, pohled stále upřený na Jaimieho. „Roste rychle, co? Než se naděju, bude si půjčovat klíče od auta.“

Ryan se zazubil. „Máme před sebou ještě pár let, než se to stane, díky bohu. Ale co tě sem přivedlo?“

Rafe a jeho žena Maggie žili v hlavním domě na druhé straně jezera, vzdušnou čarou nedaleko, ale autem to bylo asi pět kilometrů.

Rafe strčil hlavu do boxu. „Napadlo mě, že se přijdu podívat na hříbě. Maggie si lakuje nehty na nohou. Řekl jsem si, že jí dopřeju nějaký oddech. Je tam máma a hraje si s miminem. V téhle době se nestává často, že by Maggie měla klidnou chvíli.“

„Máma je u vás?“ Rozumělo se samo sebou, co to znamená. „Takže jsi slyšel všechno o Bethany.“

Rafe předstíral soustředěný zájem o Rosebudino hříbě. „Něco jsem slyšel.“

„Něco? Kdy za celý svůj život byla naše matka zdrženlivá?“

„Dobře, slyšel jsem toho hodně,“ připustil Rafe a pokrčil rameny. „Myslel jsem, že by sis třeba chtěl promluvit.“

Ten tón se Ryanovi nelíbil. Přistoupil k bratrovi opřenému o vrata. „Tady opravdu není o čem. Jmenuje se Bethany Coulterová.“

„Příbuzná Harva Coultera?“

„Jeho dcera. Poznal jsem ji minulý týden, když jsem zajel do obchodu. Pozval jsem ji na schůzku a ona souhlasila. Včera večer jsem ji vzal na závody traktorů a opravdu jsme si padli do oka.“

„Zapomněl jsi dodat, že její oči připomínají polní macešky.“

Ryan se zasmál. „V životě jsou jisté věci, na které se vždycky můžeš spolehnout. Že ráno vyjde slunce, večer zapadne a naše matka mezi tím nezavře celý den pusu.“

„To je celá máma, je spolehlivá.“ Rafe se otočil a přeměřil si Ryana vážnýma, ocelově modrýma očima, jimž nic neuniklo. „Říkala, že ta dívka je chromá.“

„Jo. Ošklivě se zranila při barelové soutěži před osmi lety.“

V Rafově tváři se zavlhl sval. „Co si o tom myslíš?“ Ryan tu otázku chvíli zvažoval. „Nevadí mi to.“

„Nevadí ti to? Podle mámy jsi v tom až po uši, bratříčku. To si dobře rozmysli.“

„Jsem už velký, Rafe. Víím, co dělám.“

„To doufám. Nerad bych, aby sis zpackal život.“

„To znamená?“

„To znamená, že jsi tak dobrosrdečný, až je to na škodu.“ Rafe se rozmáchl rukou a ukázal na ranč. „Svědčí o tom všichni ti zatracení

býci, co tu máme. Odchováš nemocné tele, zamiluješ si ho, a když přijde čas ho vykastrovat, schováš ho přede mnou.“

„Nikdy jsem před tebou neschoval tele.“

„To tedy schoval, Ryane. Před dvěma lety to byl Cvalík. Nesnesl jsi pomyslení, že skončí v krámi na polystyrénovém tácku, a zamkl jsi ho v koňském boxu. Věděl jsem to tehdy a vím to i teď. Nechápu, proč to popíráš.“

„To je přece hovadina. Jen se tam zatoulalo.“

„Vážně? To jsi tedy měl spoustu telat, co se v den kastrování náhodou *zatoulala* do ohrady. Loni to byl Biftek.“ Rafe natáhl ruku.

„Zaplať. ‚Hovadina‘ není dovolena.“

Ryan zaťal zuby a sáhl do kapsy pro peníze. Jestli si nebude dávat pozor na pusku, zbankrotuje. Oddělil desetidolarovku a řekl: „V tom fondu už musí být tolik, že můžeš poslat kluka na Harvard.“

„Neutíkej od tématu.“

Ryan si vzdychl. „Kdo se zdravým rozumem by pojmenoval roztomilé tele Biftek?“

„Dobrák, který se nesnažil udržet odstup a zamiloval si to zatracené zvíře, tak je to.“ Rafe zastrčil peníze do kapsy košile, aby je doma nezapomněl uložit do džbánu na limonádu. „A nelži, žeš ho neschoval. Jak by se dostal do sedlovny?“

„Musel tam za někým jít a dotyčný zavřel dveře.“

„Dotyčný.“ Rafe se ušklíbl. „Například ty?“

„Možná. Pořád za mnou chodil, jestli si pamatuješ.“

„Já jen vím, že nikdy nešel pod nůž.“

„Bude z něj hezký býk. To nemůžeš popřít ani ty.“

Rafe si povzdychl, sklonil hlavu a zadíval se dolů na své zaprášené boty. „Ne, nemůžu. Vyklubal se opravdu pěkně. Asi po tom speciálním krmení, co mu dáváš.“

„Jaké speciální krmení? Máš bujnou představivost.“

Jako na znamení Biftek v tu chvíli zabloudil do stáje. Když ještě nedospělý černý býk uviděl Ryana, tupé hnědé oči se mu rozsvítily dychtivostí, vykročil k němu a bučením a frkáním se dožadoval zrní.

„Kristepane,“ ulevil si Rafe.

„Teď zas ty dlužíš deset dolarů do školního fondu.“

Ryan se smíchem na rtech se vydal do skladu krmiva pro Biftekovu snídani. Když býk spokojeně začal žvýkat zrní ze žlabu, Ryan se vrátil k bratrovi. Rosebud si přišla pro polaskání. Rafe ji pohlídl na nose a pohladil jí hřívku.

„Řídíš tu ranč, nebo útulek pro rozmazlená zvířata?“ zeptal se Rafe. „Tady je další z tvých mazánků. Nebýt tebe, nikdy by nepřežila.“

„Ne, a není snad krásná?“

Rafe ještě trochu polaskal koně, pak se usmál. „Jiného bratra bych nechtěl, Ryane. Jsi hodný člověk. Není žádný zločin mít dobré srdce. Jen připomínám, že proto, že k někomu chováš soucit, nemusíš se s ním hned ženit.“

„To, co cítím k Bethany, nemá se soucitem nic společného.“ Ryan jen těžko hledal slova, jak to vysvětlit. „Je zábavná a zajímavá, vůbec ne ten druh člověka, co vzbuzuje lítost. A neřekl jsem, že si ji chci vzít.“

„Ne, ale uvažuješ o tom. Znáš tě.“

Ryan kopl do vrat špičkou boty. „Teprve jsem ji poznal, Rafe. Neukvapuj se.“

„Slavná poslední slova. Kdy u mužů z téhle rodiny hrál čas nějakou roli? Nezapomeň, že mluvíš s nejrychlejším mužem činu na světě. Jak dlouho trvalo, než jsem požádal Maggie o ruku, tři dny?“

„A podívej, jak jste šťastní. Nikdy jsem neviděl muže tak zblázněného do nějaké ženy.“

„No dobře, ale tehle blázen má o tebe starost, bratříčku.“

„Zbytečně. Už mám něco za sebou. Neudělám žádnou hloupost. V tom mi věř.“

„Nikdo potřebný ještě od tebe neodešel s prázdnou. Znáš tě, Ryane. Nedokážeš lhostejně projít kolem ptáka se zlomeným křídlem. Jak se jednou připoutáš k ženě na vozíku, nikdy se z toho řetězu neosvobodíš.“

„Potřebný?“ Ryan se krátce zasmál a zavrtěl hlavou. „Nemůžu se dočkat, až ji poznáš. Co si představuješ, bledého, unaveného invalidu? Má úsměv, který rozzáří celou místnost, a nezdolný smysl pro humor. Toho vozíku si ani nevšimneš.“

„Všimneš si ho hodně rychle, až budeš uvázaný doma a dělat pečovatelku,“ varoval ho Rafe. „U některých chlapů může manželství s paraplegičkou fungovat, ale nejsem si jistý, jestli to platí pro tebe. Fyzická aktivita je celý tvůj život.“

„A je můj život tak zatraceně skvělý, že bych probůh neměl nic měnit? Jsi tolik zaujatý Maggií a dětmi, že ani nevíš, jaký je doopravdy můj život. Možná ten potřebný jsem já. Napadlo tě to někdy?“

„Ty?“ Rafe se na něj překvapeně podíval. „Co tím myslíš?“

Ryan ukázal na stáj. „Posmíváš se mi, že tu vedu útulek pro zhýčkaná zvířata. Možná jsem jen osamělý.“ Až do této chvíle se Ryan nikdy svou samotou nezaobíral, natož aby o tom mluvil s někým jiným. Ale když to teď vyslovil, jako by ten pocit ještě zesílil. „Možná kromě těch rozmazlených zvířat nic jiného nemám.“

„Máma s tátou bydlí pár minut odtud a Maggie a já druhým směrem. Můžeš přijít kdykoli. Taky máš každou chvíli nějakou ženskou. Jak sakra můžeš být osamělý?“

„Protože to je něco úplně jiného.“ Ryan se opřel pažemi o vrata a vážně se zahleděl na koně. „Utahuješ si ze mě kvůli Biftekovi. Dobrá, směj se, jak chceš, ale ten tupý býk, který bučí u okna kuchyně a chce mrkev, je někdy večer vrchol mého společenského života.“

„Když takhle mluvíš, mám hrozný pocit.“

Ryan se zasmál. „Nechci, aby ses kvůli mně cítil mizerně. Jen se to snažím vysvětlit. Ty a Maggie mě zvete na večere a –“ Odmlčel se a přesunul váhu z nohy na nohu. „Vážím si toho, že jste mě přijali. A vím, že mě zveš častěji, než to dělá většina bratrů, tak si prosím nemysli, že si stěžuju. Ale i když to je moc milé a jsem s tebou hrozně rád, potom se vracím do prázdného domu. Někdy to ticho – sakra, já nevím – přímo křičí, řekl bych. A když ráno vstanu, je tu zas. Dřu jako mezek, od svítání do tmy, a pak ještě dál, abych zas nemusel být sám. Víš, co tím myslím?“

Na Rafově tváři se mihl užaslý výraz. „Zatraceně, Ryane. Proč jsi něco neřekl? Moc rádi tě pozveme častěji.“

„Je to osamělost, kterou nemůžeš vyplnit, Rafe. Potřebuju vlastní život, vlastní rodinu. A ne s první ženou, která se naskytne. Chci být s někým opravdu výjimečným, někým, kdo mě bude milovat tak jako já ji, potřebovat mě stejně jako já ji. Rozumíš tomu?“

„Ovšemže tomu rozumím.“ Rafe sklonil hlavu a zhluboka se nadechl, až se mu nafoukly tváře. „Znám to. Víم přesně, co myslíš. Než jsem narazil na Maggii a Jaimieho, cítil jsem se ztracený. Bylo mi jedno, jestli žiju, nebo budu mrtvý – neměl jsem důvod, aby mi na tom záleželo. Jedině mě zajímalo, jak seženu další láhev chlastu.“

„Tak zlé to u mě zas není,“ připustil Ryan. „Neztratil jsem ženu a děti jako ty a zatím jsem se nedal na pití. Jen jsem sám. Například o Vánocích. Dívám se, jak s Maggií nakupujete, šeptáte si a schováváte dárky pro Jaimieho. Právě to mi chybí – pocit rodiny a

většího smyslu, a když pak vidím, jak je ve srovnání s tím můj život prázdný, tak se...“

„Cítíš ztracený?“ doplnil Rafe s chápavým úsměvem.

„Ano. To je asi to pravé slovo, *ztracený*. V jádru jsem rodinný typ. Tak mě naši vychovali a vždycky jsem si představoval, že to tak jednou bude, ale nikdy jsem neměl to štěstí, abych našel tu pravou. A čas běží. Je mi třicet, nemládnu a už jsem začal věřit, že mě to nikdy nepotká.“

„Až doted'ka?“

Ryan na okamžik zaváhal, než na tu otázku odpověděl. Když konečně promluvil, měl drsný hlas. „Jo, až doted'ka.“

Rafe povytáhl jedno obočí. „Víš to jistě, Ryane? Vždyť jsi tu dívku teprve poznal.“

„Jestli chceš, abych ti to logicky vysvětlil a ujistil tě o tom, tak nemůžu,“ připustil Ryan. „Není v tom špetka rozumu. Já vím.“ Napůl čekal, že s ním Rafe bude souhlasit, ale bratr se jen zamyšleně zamračil. „Stačil jeden pohled. Přišel jsem do obchodu s úmyslem utrhnout někomu hlavu. Ani ve snu mě nenapadlo, že tam potkám životní lásku. Ale najednou tam byla.“ Krk mu zrudl rozpakami. „Vím, že to zní šíleně, ale cítil jsem to, hned jak jsem ji uviděl.“

Rafe si sundal klobouk a pročísl si rukou vlasy. Se stetsonem visícím ve volně sevřené ruce prohlásil: „Možná jsme oba blázni, protože to mi dává větší smysl než všechno ostatní, co jsi zatím napovídal.“

„A co?“

„Že jsi to ucítil v prvním okamžiku, jak jsi ji uviděl.“ Rafe se se zasněným výrazem upřeně zahleděl do prázdna. „Cítil jsem totéž, když jsem poprvé uviděl Susan, už dávno, když jsem byl kluk. Pamatuješ?“

Ryan se usmál. „Na to nikdy nezapomenu, stejně jako všichni v rodině. Celou střední a vysokou ses na jinou holku ani nepodíval.“

Rafe přikývl. „Když zemřela, nevěřil jsem, že něco takového budu ještě k ženě cítit. Vlastně jsem byl *přesvědčený*, že ne. Takovou lásku – co jsem cítil k Susan – poznáš jednou za život a jen málo mužů má to štěstí, že ji vůbec najde. A pak, z čistá jasna, se objevila Maggie. Probral jsem se z opileckého spánku, díval se na ni přes stíny a říkal si, že žádná žena na světě nemůže být tak rozkošná. A pak se ve mně začal vzmáhat ten cit. Bránil jsem se mu. Myslel jsem si, že jsem nevěrný Susanině památce, dokonce jsem tomu pevně

věřil, ale nemohl jsem ten cit potlačit, i když jsem se snažil sebevíc. Snad bůh usoudil, že jsem už trpěl víc, než jsem si zasloužil, a rozhodl se poslat mi zázrak. Protože Maggie a Jaimie takový zázrak jsou, ten důvod vystřízlivět, dva lidé, kteří mě potřebovali stejně jako já je. Myslím, že jsem se celým kovbojským srdcem zamiloval v okamžiku, kdy jsem ji uviděl.“

„Neříkal sis, že jsi šílený?“

Rafe se zazubil. „Byl jsem šílený. Vzpomínáš? Ucházel jsem se o ni, jako by šlo o život. Chudák děvče nemělo žádnou šanci.“

„Nakonec jsi přišel k rozumu a dobře to dopadlo.“

„Jo. Jsme šťastní. Moc šťastní.“

„Možná bys měl věřit tomu, že to dobře dopadne i pro mě.“

Rafe s úsměvem přikývl. „Možná.“

„Jedno je jisté. Něco takového jsem nikdy nepoznal, a stoprocentně to není z nedostatku zkušeností. Chodil jsem s tolika ženami, že si je všechny ani nepamatuju, a ani jednou se mi to nestalo. Jen s Bethany.“

„Jestli tu dívku opravdu chceš, Ryane, budu tvé rozhodnutí jednoznačně podporovat.“

„Fajn, protože ji chci. Nedovedu to vysvětlit. Jen vím, že se toho nemůžu zbavit a že to je správné. Teď jen o tom musím přesvědčit ji.“

Rafe, stále zamyšlený, poznamenal: „Když je na vozíku, nemůže tak často chodit na rande. Předpokládal bych, že skočí po šanci zase si s tebou vyjít.“

Ryan s povzdechem řekl: Jo, jenže neskočila. Jednou se zle spálila. „Je to neosedlaná klisnička.“

„Neosedlaná?“

„Víš, co myslím. Dokud jsem to udržoval v lehkém tónu, skvěle jsme se bavili, ale jakmile jsem dal najevo, že mě fyzicky přitahuje, celá ztuhla.“

Rafe se nad tím zahloubal. „Zdá se, že to je tvoje odpověď, bratříčku.“

„Jaká?“

„Udržuj lehký tón. Předstírej, že ti jde jen o přátelství. Plaché ženy, ať z jakéhokoli důvodu, potřebují pomalé zacházení. Věř mi. Prošel jsem si tím s Maggií taky. Přátelství ji nevyleká.“

„Mám na mysli mnohem víc než přátelství. Předstírat něco jiného by bylo ošidné a – nevím – připadá mi to trochu nefér.“

Rafe se vesele zasmál a potřásl hlavou. „Chlapče, máš se co učit. Když budeš k ženám příliš upřímný a otevřený, vezmou do zaječích.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Prostě to tak je. Například já a Maggie. Chodíme skoro každý večer na procházku k jezeru. Při každém kroku na cestě obvykle myslím na sex. Ona ne. Včera večer to byly kachlíky do kuchyně – jaká barva a vzorek bude vypadat nejlíp, až kuchyň předěláme. Do módy jdou zase přírodní tóny. Máme si pořídit žluté a zlaté? Bílé a zelené? A tak pořád dokola. Jako by mi na tom sakra záleželo. Kuchyň se mi bude líbit, ať ji vykachlíkuje, jak chce, pokud v ní potom bude běhat nahá.“

Ryan vyprskl smíchy. „Jsi mizera.“

„Maggie by si to taky myslela, proto předstírám, že mě výběr barvy zajímá. Pohladím jí ruku, pošimrám jí ouško a řeknu, že by se mi líbily kachlíky v barvě jejích očí. Ona je navýsost spokojená, a když ji dostanu domů, já taky. Klidně si říkej, že jsem záludný a podlý, ale kam bych s upřímností došel? Navíc, co je na tom špatného být s Bethany přátelé, než se stanete milenci? Všechny skutečně dobré vztahy začínají pevným přátelstvím, takže ji ani tolik klamat nebudeš. Chceš, abyste byli přátelé. Ne?“

„Jistě.“

Rafe se ušklíbl. „Tak o co jde?“

Krátce po sedmé ten večer Bethany právě skončila s koupelí, když zazvonil zvonek u dveří. V domnění, že ji přišel zkontrolovat některý z bratrů, dělali to totiž pravidelně, si přitáhla pásek růžového froté županu, spěšně zabalila mokré vlasy do ručníku a vydala se otevřít. K jejímu překvapení a vrcholnému úžasu stál na verandě Ryan Kendrick.

„Rozhodně bys měla mít kukátko,“ prohlásil suše. „Pak bys omylem neotevřela někomu, koho nechceš vidět.“

Ocelově modré oči se mu pobaveně zatřpytily, když si posunul klobouk dozadu, položil nohu přes práh a opřel se ramenem o rám. Ať úmyslně, nebo ne, účinně tak zabránil možnosti, že by dveře zavřela. Ve stejném oblečení jako včera večer, vybledlých wranglerkách, seprané modré košili a džínové bundě s podšívkou, jí připadal důvěrně známý a zároveň nebezpečný.

Bethany mu hleděla do očí a vnímala každý ostře řezaný rys jeho snědé tváře. Ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Přestože si před chvílí vyčistila zuby, měla v ústech náhle sucho.

V ruce držel obyčejnou bílou obálku, s níž si poklepával na stehno. „Měl jsem v úmyslu ti to nechat za dveřmi, ale tvůj vůz stál na příjezdové cestě a svítilo se, tak jsem usoudil, že jsi zřejmě doma.“

Jelikož mu dnes ráno řekla, že má na večer plány, zoufale teď hledala nějaké vysvětlení. S rostoucí panikou a zmatkem si pomyslela, že to je klasický případ toho, že se lež vždycky vymstí.

Znovu si přitáhla pásek županu, sáhla dolů, aby se ujistila, že jí kryje kolena, pak odstrčila konec ručníku, který ji přitom přepadl do obličeje. „Já, ehm... ano. Jsem doma.“

„To je tvoje představa žhavé schůzky?“ Povytlhl ebenově černé obočí, na prohnutých rtech lehký úsměv, oči pronikavé a nelítné jako broušená ocel. „Vykoupat se a umýt si vlasy?“

Zkřížila ruce na prsou, zatímco se bez velkého úspěchu snažila uklidnit. „Byla to žhavá koupel.“

Tiše se zasmál. „No, aspoň něco.“ Bez vyzvání vešel dovnitř a zavřel za sebou. „Nerad bych, aby ses nachladila,“ řekl na vysvětlenou, pak jí podal obálku. „To jsou fotky Rosebudina hříbče hned po narození a pár z dnešního rána. Myslel jsem, že by ti mohly udělat radost.“

Bethany s nuceným úsměvem nabízenou obálku přijala, ale v duchu se jí neodbytně ozývala jediná otázka. *Co tu dělá?* Jelikož nevěděla, co říct, zvedla chlopeň obálky. Když vytáhla fotografie hřebečka, ta nahoře byla tak rozkošná, že Bethany na okamžik zapomněla na své obavy.

„Ach...“ vydechla něžně. Pak se podívala na další snímek a hlasitě se rozesmála. „Je tak roztomilý. Jaká námaha poprvé se postavit!“

Ryan se sklonil, aby také viděl, a vesele se ušklíbl. „Líbí se mi ten jeho vyděšený výraz. Kdykoli to vidím, ptám se, jestli se přitom díval na mě.“

Přešla ke třetí fotografii. „Propána! Natloukl si nos. Rozjely se mu přední nožky.“ S povzdechem si položila obrázky do klína. „Děkuju, Ryane. Je to milá pozornost. Krásná vzpomínka.“

„Na ten večer – nebo na mě?“

Lehce vyzývavý tón v jeho hlase ji zaskočil. Prudce k němu vzhledla a odhodlání, které spatřila v jeho očích, ji vyděsilo.

Obklopovala ji jeho výrazná mužná vůně – omamná směs kůže, čerstvého vzduchu, koní a kořeného aroma. Dřepł si, nadzvedł krempu klobouku a dlouze a vážně si ji prohlížel, až měla kolem žaludku pocit, že jede na horské dráze.

„Myslím, že si musíme promluvit,“ prohlásil hlasem jako vzdálené zahřmění.

„O čem?“

„O tobě a o mně – a o tom, co se mezi námi včera stalo.“

Jeho zvyk přejít bez okolků k věci ji deptal. Był to muž s jasným cílem a měla nepříjemné tušení, že tím cílem je ona.

S krutou jasností si vzpomněla na minulý večer – jak takhle dřepěl a líbal ji. Už nikdy. Był příliš atraktivní, příliš okouzłující, všeho příliš. Jestli se jí dotkne, bude ztracená. A co hůř, obávala se, že to sám dobře ví.

Nepřála si nic jiného, než aby odešel a nechal ji na pokoji.

Jako by uhodł její myšlenky, v očích mu zajiskřilo. „Právě proto si musíme promluvit. Vážně jsem to včera večer zvorál a rád bych to napravil, pokud to jde.“

On to zvorál? Z jejího pohledu všechno pokazila ona, když se nechala tak rozpálit hloupým polibkem a všela se na něj jako dívá.

„Já, ehm...“ Strhl si klobouk, vjel si rukou do černých vlasů a poškrábal se nad uchem. Když se na ni znovu podíval, v očích se mu odrážela naprostá upřímnost. „Na těch závodech jsem se s tebou skvěle bavil. Prostě jsme si padli do noty. Víš, co tím myslím? Jen vzácně se stává, že najdeš někoho, s kým se můžeš tak smát. Nechci to pokazit tím druhým. Chápeš?“

„Tím druhým?“

Ryan přikývl. „Ano – víš – fyzickou stránkou. Já, tedy...“ Zhluboka se nadechl, až se mu nadmuly tváře. Když jí znovu pohlédł do očí, usmál se. „Nechci lhát a tvrdit, že mě silně nepřitahuješ. Ten polibek mě vyvedł z rovnováhy. Ale fyzických vztahů je třináct do tuctu, kdežto takové přátelství, jaké podle mého můžeme mít, nenajdeš každý den. Mám-li si vybrat – a je přece očividné, že o fyzickou stránku nestojíš –, zvolím si přátelství.“

Bethany se sevřelo srdce. „Chceš, abychom byli přáteli?“

„Máš snad něco proti přátelství?“

„Ne, jistěže ne. Já jen –“

„Co jen?“

„Prostě si nedovedu představit, jak by to mohlo fungovat.“

„Proč ne?“

Tváře jí zaplavilo spalující horko. Jak může říct muži, že v jeho přítomnosti touží po něčem mnohem víc než občasném přátelském poklepání na rameno? „Velice mě přitahuješ,“ přiznala odevzdaně.

Znovu se usmál a pohládl si bradu. „Jo?“

„Jo. A proto by to přátelství mělo malou naději na úspěch.“

„To není pravda. Když se oba na začátku dohodneme, že našim záměrem je přátelství, a žádný z nás nepřekročí jistou mez, bude to velmi snadné.“

Jenže u některých lidí náklonnost nezávisí na rozhodnutí. Bethany si uvědomovala, že pokud se s ním bude vídat příliš často, beznadějně se do něj zamiluje.

„Já – nejsem si jistá, že to dokážu udržet na přátelském základě,“ přiznala lítostivě. „Zkalila bych vodu dřív, než bychom do ní vstoupili, a to nemůžu riskovat. Nechci, abys mi ublížil, Ryane.“

„Nikdy bych ti neublížil, drahoušku. Člověk přece neublížíuje nejlepšímu příteli.“

Ta zastřená upřímnost v jeho hlase ji téměř ničila. *Její nejlepší přítel*. Hrud' jí sevřel dusivý pocit. „Ach Ryane, vím, že bys to tak nemyslel. To jen – v některých případech se to zkrátka stane. Můžeš mít dobré úmysly, ale všechno jde špatně. A já jsem takový případ. Cítila bych se s tebou hrozně zranitelná.“

Vzdychl si a rukou si uhladil vlasy. „Jestli se to stane, prostě poplaveme s proudem a uvidíme, kam nás zaneše.“

„Nemůže nás zanést nikam,“ namítla. „To je celý problém.“

„Proč ne?“

Když se mu podívala do očí, uvědomila si, že to skutečně nepochopil. Vyhrkly jí slzy a dole v hrdle ucítila trpkou palčivou pachut'. Rukama otupělýma nervozitou si strhla ručník z hlavy a položila ho do klína. Věděla, že její vlasy vypadají hrozně. Nezáleželo jí na tom. Ať ji vidí v té nejhorší podobě.

Opatrně vrátila fotografie do obálky a třesoucími se prsty ji zavřela. S úpěnlivým přáním, aby se mohla tomu rozhovoru vyhnout, polkla hořkou chuť v krku i svou hrdost a přinutila se pohlédnout mu do očí. „V některých částech těla jsem ztratila citlivost. Můžeš mě bodnout do lýtky špendlíkem a neucítím vůbec nic.“

Pohled mu sklouzl k jejím kolenům pod županem, pak se vrátil k její tváři.

Dřív než ztratila odvalu, rychle pokračovala: „Nevím, jestli můžu mít normální fyzický vztah s mužem. Nejspíš ne.“

„A na základě té nejisté prognózy se obracíš k životu zády?“

„Neobrátila jsem se zády k životu. Prostě jsem se smířila s tím, že některé věci už pro mě nejsou možné. Pro tebe je snadné plavat s proudem a čekat, kam tě zanesou. Pro mě ne. Je pravděpodobné, že tě přitom jen zklamou a ublížím ti. Proto se tomu raději předem vyhnu.“

„Kdo ti to udělal?“ zeptal se tak nečekaně, že nestačila ovládnout svůj výraz. Přivřel oči s hustými řasami, jeho úsměv zmizel a místo toho pevně zaťal bělostné zuby. „Jsi tak... vyrovnaná. Uvědomuješ si to?“

Zmateně na něj pohlédla. „Vyrovnaná?“

„Rozumná. Klidná. To není přirozené a především to není zdravé. Někdo ti ublížil. Máš to napsané na čele. Vidím ti to v očích, kdykoli se na mě podíváš. A víš, co ještě vidím?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ale předpokládám, že mi to hned povíš.“

„To si piš. Je to znepokojující.“ Naklonil se blíž a upřeně jí pohlédl do očí, jako by měla v hlavě křišťálovou kouli. Věděla, že ji škádlí, ale i tak měla pocit, že její srdce je otevřená kniha. „Vidím hněv. Hluboko, kam nedosáhneš, to v tobě vše tak, že tě to div neroztrhne.“

Smích, plný slz, ji málem udusil. „Vážně? To všechno vidíš?“

„Jistě. A ještě víc. Bubláš a pěníš jako sopka před výbuchem.“

„Už ti někdo někdy řekl, že jsi blázen?“

„Pár lidí se v tom smyslu vyjádřilo. Ignoroval jsem je.“

„Většina žen se během života někdy zklame a nevybuchnou později jako sopka,“ připomněla.

„Pak obvykle nejsou raněné tak, jak to předpokládám u tebe,“ namítl. „Možná dostanou párkrát kopačky, než najdou toho pravého, a možná jim to občas zlomí srdce. Ale obvykle to není nic tak zničujícího.“

Spojila ruce do stříšky a konečky prstů přiložila ke rtům.

„A víš co ještě? Vsadím se, že jiné ženy křičí, brečí, vztekají se a někomu se svou bolestí a hněvem svěří, matce nebo nejlepším přítelkyním. *Někomu*. Jinak by devět desetin ženské populace bylo prokazatelně případ pro psychiatrii.“

„Chceš říct, že jsem případ pro psychiatrii?“ zeptala se žertem.

Pátral v jejím pohledu. „Ne, drahoušku. Jen že tě to bolí a nikdy se toho nezabýváš, když si o tom s někým nepromluvíš.“

„Nemůžu připustit, aby jedna příhoda ovlivnila celý můj život.“

„Takže *byla* nějaká příhoda.“ Mrkl na ni. „Dostal jsem tě.“

„No a? Moje poslední poznámka platí. Nedovolím, aby jedna událost ovlivnila zbytek mého života. Člověk jde dál.“

„Neměla bys jít dál a předstírat, že se to nikdy nestalo. Je mnohem lepší vylít si zlost a vydat to ze sebe. Zkoušela jsi to?“

„Samozřejmě, já –“ Bethany se odmlčela a zamyšleně na něj pohlédla.

„Křičela jsi a plakala?“

„Ne,“ zašeptala.

„Házela jsi věci a ošklivě mu nadávala?“

Zasmála se, ale znělo to falešně. „Stalo se to hned po první operaci, kdy jsem se nesměla moc pohybovat. Moje rodina se pořád držela kolem mě. Nemohla jsem si vylít zlost, jak jsi to vyjádřil. Jinak bych polekala všechny, kteří mě milují.“

„To je nesmysl.“ Přenesl váhu na druhou pokrčenou nohu a opřel si složené paže o opačné koleno. „Jednou mi někdo ublížil. Na střední škole.“

„Opravdu?“

„Ano. Jak říkáš, aspoň jednou se to stane skoro každému. I chlapcům. Ne na stejné úrovni jako tobě, samozřejmě. Ale v tom věku člověk není velký filozof a nemyslí na to, že to může být mnohem horší. Prostě ho to strašně bolí.“

Z nějakého důvodu Bethany nikdy nepovažovala Ryana Kendricka za typ, kterému je možné zlomit srdce. Spíš předpokládala, že to on mnoha ženám zlomil srdce.

„Dostal jsi to ze sebe?“ zeptala se.

Přikývl. „Kdyby ne, vybízel bych tě teď k tomu? Ovšemže jsem si vylil zlost. A potom jsem se cítil stokrát líp.“ Naklonil se blíž a zašeptal: „Mám toho malého parchanta najít? Nařežu mu místo tebe.“

Zasmála se a potřásla hlavou. „To nebude nutné. Je to už osm let. Opravdu jsem se z toho dostala.“

„Lhářko.“ Všechny stopy humoru z jeho výrazu zmizely. „Uved' mi jedinou věc, kterou jsi pro to udělala.“

Pokrčila rameny. „Zvládala jsem to po svém. Paul byl –“

„Aha. Už se někam dostáváme. Ten zatracený neřád má jméno.“

Tohle nemohla zvládnout. Díval se příliš hluboko, viděl příliš mnoho. Měla pocit, že nemůže dýchat. Třesoucíma se rukama se dotkla obálky.

„Ano. Paul.“ To jméno jí uvízlo v hrdle a stal se z něj obrovský dusivý chuchvalec, který nemohla polknout. „A nebyl takový neřád, jen milý mladý muž, který chtěl mít normální život, a neexistovaly žádné záruky, že by ho mohl mít se mnou.“

„Takže ten milý mladý muž tě opustil.“

Ty vzpomínky bolely. I když k Paulovi už dávno nic necítila, ta zrada byla stále ostrá jako žiletka. Sklonila hlavu a přejela konečkem prstu přes uzlík v tkanině županu. „Ano.“

„A ty říkáš, že byl milý?“

„Byl to opravdu milý kluk a bylo mu teprve osmnáct, což je dost málo, aby člověk zvládl takovou věc. Při zpětném pohledu mu nemám za zlé, že z toho vycouval.“ Pokrčila ramena a pokusila se o úsměv. „Nezvládla by to ani spousta dospělých mužů.“

„Jen ho neomlouvěj. Nejsi jeho máma.“

Zvedla oči v sloup.

„No tak,“ pokáral ji. „Když ti nějaký pacholek ublíží, neomlouváš ho. To je starost jeho matky.“

„Dostali jsme se trochu daleko. Snažila jsem se ti vysvětlit, proč –“

„To je zbytečné. Vidím, že nejsi připravena na nic víc než přátelství, drahoušku, a to mi vyhovuje.“

„Nejsem si jistá, že to vyhovuje mně.“

„Nemluvíme o vášnivém poměru. Jen o přátelství. Jaké je v tom riziko?“

Přetřela si rukou tváře. „Snad. Rozmyslím si to. Možná.“

Dotkl se špičkou prstu konce jejího nosu, pak jí palcem setřel slzu pod okem. „Co by sis měla rozmyslet? Každý potřebuje nějakého přítele. Mohli bychom si spolu užít spoustu zábavy.“

Zaťala ruce v klíně tak pevně, až se jí nehty zaryly do masa. Srdce se jí na chvíli zastavilo. Bála se, že Ryan uvidí touhu v jejích očích. Horečně hledala něco, nač by se mohla soustředit, a přistihla se, že zírá na jeho knoflíček od košile.

Vtom se otevřely hlavní dveře. Bethany vzhledla a uviděla tam stát Jaka, dlouhé nohy v džínách měl široce rozkročené a pronikavými modrými očima si nejprve přeměřil Ryana, pak ji. Když jeho pohled spočinul na její tváři se stopami po slzách, jeho výraz se v okamžiku změnil z překvapení v zuřivost.

„Co se tu sakra děje?“ zaburácel hlasem otrásajícím se zlostí.

Bethany polekaně nadskočila. Když se její bratr rozzuřil, nebylo radno si s ním zahrávat, a nic ho nerozhněvalo víc než nějaká hrozba

namířená na ni, ať skutečná či domnělá. Doufala, že Ryan má dost rozumu, aby zůstal příkrčený. Pak by si aspoň mohla být jistá, že ho Jake neuhodí.

Ale ne. Ryan se pomalu vztyčil. Oba muži se sobě fyzicky podobali, vysocí, se statnými rameny a pažemi, ale dost štíhlí, aby se dovedli bleskově pohybovat. Bethany znepokojeně pohlédla na své ručně malované terakotové květináče na podlaze v rohu u vchodu. Pak si ale jen řekla, kam dala rozum. Její bratr a Ryan se napůl zabíjí, než jeden z nich půjde k zemi. A ona se stará o květináče.

„Nazdar, Jaku.“ Ryan mu podal na pozdrav ruku. Když Jake nereagoval, dál ji držel napřaženou a dodal: „V odpověď na tvou otázku, neděje se nic. Jen jsme si s Bethany povídali.“

Skrze zuby zaťaté tak pevně, až Bethany překvapilo, že vůbec může mluvit, Jake zavrčel: „O čem?“

„O možnosti, že budeme přáteli.“

Bethany se sevřelo srdce. Kdyby mohla, strčila by do Ryana v tu chvíli špičkou nohy, aby přitáhla jeho pozornost. *Pravdu ne*, chtělo se jí vykřiknout. *Neříkej mu pravdu.*

„Dobře si spolu rozumíme,“ pokračoval Ryan. „Je nám spolu skvěle.“

„Doufám, že spolu si taky budeme rozumět,“ pronesl Jake výhruzně.

Ryan konečně spustil ruku. Znovu si nasadil klobouk, pak pohlédl dolů na Bethany. Zjevně si neuvědomoval, jak prchlivou má Jake povahu. Buď to, anebo neměl dost rozumu, aby poznal hrozící nebezpečí. Dokonce na ni *mrkl!*

„Nemotej se kolem mé sestry,“ vyštěkl Jake. „Jestli ti dost nenakopu zadek, mám čtyři bratry a ti za mnou budou stát ve frontě. Nikomu neprojde, aby moje sestra kvůli němu plakala.“

Bethany si horečně utřela tváře. „Ale já nepláču, Jaku. Spadla mi řasa do oka. Ryan se mi ji právě pokoušel vyndat.“

Oba muži pozvedli obočí a užasle se na ni podívali. No dobře. Nebyla to ta neuvěřitelnější lež, jakou kdy vymyslela. Nechtěla však, aby jí dvě stě dvacet kilo testosteronu zpustošilo dům.

Ale jako by vůbec nepromluvila, Ryan se znovu podíval na Jaku a řekl: „Ať to vypadá, jak chce, neudělal jsem nic, abych ji rozplakal. Jen jsme spolu mluvili. To je všechno. Taky ti připomínám, že je dospělá žena. Jestli si nepřeje, abych se kolem ní motal, nejspíš mi to řekne sama.“

„Jen nepokoušej svoje štěstí,“ odsekl Jake.

„Jestli mluvit pravdu pro tebe znamená pokoušet štěstí, pak má jeden z nás problém s ovládáním, a já to sakra nejsem.“

Bethany pevně očekávala, že ho Jake teď uhodí. K jejímu překvapení však oba muži na sebe jen neústupně hleděli, tyčící se v celé své značné výšce, těla napjatá. Usoudila tedy, že to je mužská záležitost – jakási tajemná mlčenlivá komunikace odehrávající se mezi naježenými muži, při níž vyděšené ženy omdlévají.

Nakonec ji Ryan pozdravil ťuknutím do klobouku, vrhl na Jaka další dlouhý planoucí pohled a okázale pomalu vyšel ze dveří. Bethany si dovedla představit, že se studená melasa pohybuje rychleji.

„Dobrou noc, Bethany,“ rozloučil se, než za sebou zavřel. „Ozvu se.“

Měla chuť říct: „Tak už *jdi*. Honem!“ Ale místo toho rozechvěle odpověděla: „Dobrou noc, Ryane. Tohle mě mrzí.“

Široce se na ni zazubil, znovu mrkl a prohlásil: „To nic. Žádný problém.“

Sedmá kapitola

Bethany měla na bratra takovou zlost, že by s ním nejraději zatřásla. „Nechce se mi *věřit*, jak ses choval!“ vykřikla. „Nemáš právo vpadnout do mého domu a takhle jednat s mým přítelem.“

Jake, stojící nad ní s pěstmi v bok, se na ni obořil: „Tvým přítelem:“

„Ano, mým přítelem. Smím snad mít přátele, ne?“

„Přátelství *není* to, o co tomu chlapovi jde.“ Pohled mu padl na její župan, pak se rázně vrátil k její tváři. „Proč jsi plakala? Dovolil si něco k tobě? Jestli ano, přísahám, že ho přetrhnu.“

Při pouhé představě, že by se Jake a Ryan poprali, jí stýdla krev. „Ryan Kendrick si ke mně nic nedovolil. To hned pusť z hlavy. Proč myslíš, že by vůbec chtěl?“

„Proč by nechtěl? A jestli ne, proč jsi brečela?“

„Nemělo to nic společného s tím, co Ryan udělal.“

Bethany se na vozíku otočila a rozjela se halou. Jake se vydal za ní, jeho vysoké boty hlasitě duněly na holé dřevěné podlaze. Zastavila se a odložila fotografie na knihovnu v hale.

Jake si všiml obálky. „Co je to?“

„Nic důležitého.“ Když mījela dveře koupelny, odhodila vlhký ručník směrem ke koši na prádlo. „Jen nějaké snímky, které mi přinesl.“

„Jaké?“ zeptal se podezíravě a popadl obálku. Když vytáhl fotografie, na ostrých rysech se mu objevil zmatený výraz. „Čí je to hříbě?“

„Ryanovo.“ Cestou dál přes chodbu mu pověděla o jejich včerejší schůzce. „Přinesl mi ty fotky na památku.“

„Šla jsi s ním a nic jsi mi neřekla? Kolikrát jsem tě upozorňoval, abys to nedělala? Taky jsem tě varoval, aby ses od něj držela dál.“

„Ano, jenže jsem zvyklá se rozhodovat sama. Udělej mi laskavost, Jaku, a ožeň se. Tak aspoň budeš skákat kolem někoho jiného než kolem mě. Jestli to takhle půjde dál, odstěhuju se zpátky do Portlandu, kde aspoň mám klid.“

Jake ji následoval do kuchyně, komicky nabručený, havraní vlasy rozježené od stálého pročesávání prsty. „Nemůžeš se vrátit do Portlandu. Potřebuju tě v obchodě.“

„Kecy. Někoho, kdo umí pracovat na počítači, najdeš snadno.“

„Je špinavost používat to jako hrozbu. Pomysli si, jak by mámu a tátu mrzelo, kdyby ses zase odstěhovala.“

„Není to hrozba, Jaku, ale slib. Musíš mi nechat nějaký životní prostor. Nejsem dítě. Nepotřebuju, abys mě hlídal.“

„S Kendrickem si koleduješ o malér.“

Zatímco začala připravovat kávu, s pomocí rampy, kterou jí Jake postavil, aby dosáhla do dřezu, chrlil jeden důvod za druhým, proč by se měla od Ryana držet dál.

Nakonec ho přerušila otázkou: „Víš to jistě?“

„A co?“

„Že střídá ženy častěji než většina mužů kravatu? Mimochodem, jak často muži mění kravaty?“

Jake přimhouřil oči. „Nic, co říkám, nebereš vážně.“

Zapnula kávovar, pak vrátila kávu do nízkého příborníku. „A co se týká Ryana Kendricka – víš o něm vůbec něco určitého?“

„Mockrát jsem s ním měl jednání v obchodě. Podle toho, co jsem slyšel, ho víc znát osobně ani nechci.“

„Jinými slovy z doslechu.“ Podrážděně si vzdychla. „Jaku, v devíti z deseti případů nejsou drby pravda. Promiň, že to připomínám, ale sám jsi měl řadu přítelkyň. Proto jsi snad bezcitný sukničkář?“

„Nesrovnávej mě s Ryanem Kendrickem. Nejsme jeden jako druhý.“

Bethany si pomyslela, že v mnoha směrech jsou jeden jako druhý, ale teď nebyla pravá chvíle se o to hádat.

„Pravda. Ryanova rodina je velmi bohatá a tvoje ne. I když jen vydechne špatně, každý si toho všimne a udělá z toho senzaci, zatímco u tebe tomu nikdo nevěnuje pozornost.“

„Co tím chceš naznačit?“

„Možná to vůbec není špatný člověk, jen oběť zlých jazyků.“

Jake si stiskl můstek nosu. „No ovšem,“ řekl trochu klidněji. „Chápu. Já ho dobře neznám a je možné, že všechno, co jsem slyšel, jsou samé lži. Stejně tak ty musíš připustit, že ho taky neznáš moc dobře a že ty historky můžou být pravdivé.“

„Nesnáším, když takhle argumentuješ. Raději bych se s tebou poprala.“

Vydal ze sebe podivný zvuk, jasné znamení, že co nevidět vybuchne.

„Tak jo,“ dodala rychle. „Neznám ho dobře. Je to prostě těžké, víš? Vypadá jako velmi slušný muž.“

„Je okouzující, to připouštím, ale je tu jeden rozdíl. Někteří muži nemají k ženám úctu, Bethany. Jen je chtějí dostat do postele a před ničím se nezastaví. Nechci, abys byla jeho nová dívka měsíce.“

Zavřela dvířka příborníku s větší silou, než zamýšlela. „On takový není.“

„Vážně? A jak to víš?“

Dřív, než se zamyslela nad důsledky, odpověděla: „Z osobní zkušenosti.“

Ta slova prořízla vzduch jako nůž.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Jake ostražitě.

Ucítila na tvářích spalující žár. Přála si, aby ta slova mohla vzít zpět, ale bylo pozdě. „Jak jsem řekla. Když mě přivezl domů, dovolil si jen to, že mě políbil na dobrou noc. To přece není smrtelná urážka.“

„Tak proč jsi tedy brečela?“

„Nesouviselo to s ničím, co udělal. Všechno ostatní byla jenom moje vina.“

„Všechno ostatní?“

Přetřela si rukou oči. Nebylo to poprvé, co si pomyslela, že by měla mnohem jednodušší život, kdyby se narodila se zipem na ústech. „O nic nešlo, Jaku. Prostě obyčejný, zdvořilý políbek na závěr večera, jak jsem řekla. Jenom – trochu se mi to vymklo z rukou. Ryan je velmi přitažlivý, líbí se mi a už dávno jsem neměla žádnou schůzku.“ Podrážděně na něj vrhla výmluvný pohled. „Opravdu to musím podrobně vysvětlovat?“

Znovu zamračeně sraštil obočí. „Znamená to, že jsi chtěla víc a on tu nabídku odmítl?“

„Takhle bych to zrovna nevyjádřila.“ Pokusila se najít lepší způsob, jak to vysvětlit, ale nic ji nenapadlo. „Ale je to tak.“ S povzdechem zavřela oči. „Nejslušnějším možným způsobem tu nabídku odmítl. Jsi teď spokojený, když jsi vyšťoural všechny nepříjemné malé detaily?“

V kuchyni se rozhostilo ticho, hrozné, odměřené ticho narušované jen bubláním kávovaru a tikotem nástěnných hodin. Se zatajeným dechem čekala na Jakovu reakci, protože si nedovedla představit, jaká bude. Ale i tak ji zaskočil výbuch čirého hněvu, který dal hlasitě najevo.

„Odmítl tvou nabídku? Co si krucinál o sobě myslíš?“

Bethany se málem udusila polekaným smíchem, který jí unikl. *Jake*. Ach, jak ho má ráda. Ze všech reakcí, které mohla předvídat, bylo rozhořčení tou poslední. Upřela vyděšený pohled na jeho napjatou tvář.

„On tě *nechtěl*? Já ho zabiju. Přisahám při bohu, že je z něj mrtvý muž.“

Znovu se zasmála, tentokrát trochu hystericky. „Nevěřím ti. Napřed jsi ho chtěl přetrhnout, protože sis myslel, že si ke mně něco dovolil. Teď ho chceš zabít, protože nic takového neudělal?“

„Ach, miláčku.“ Zastřený tón soucitu v jeho hlase ji vzal za srdce a spustil příval slz.

Dvěma kroky přešel kuchyni, dřepł si k jejímu vozíku a pevně ji objal. Bylo tak báječné cítit zase kolem sebe jeho paže a vyvolalo to v ní vzpomínku, jak ji v dětství bezpočtukrát takhle držel. *Jake*. Vždycky byl po ruce, aby dal její svět zase do pořádku. Bohužel, teď když byla starší, nedaly se její hluboké rány tak snadno napravit.

„Ach bože,“ zašeptala přerývaně s ústy na jeho košili. „Nikdy mě nenapadlo, že ti něco takového řeknu. Opravdu nemám ve zvyku nabízet se mužům. Co si o mně budeš myslet?“

„Že jsi jen člověk,“ odpověděl hlasem plným lásky. „A velmi pošetilý děvče, protože házíš své perly sviním.“

„Domnívám se, že se to týká perel moudrosti, a věř mi, moudrost neměla s mým chováním nic společného.“

„To je jedno. Je to svině. Jak se *opovážil* ohrnout nad tebou nos. Je snad slepý?“

„Ach Jaku, já tě tak miluju.“

„Taky tě miluju, drahoušku. Ani nevíš jak moc.“

Opřela tvář o jeho límeček, aby skryla křečovitě stažené rty. Jako by se pláčem něco vyřešilo. Pomyslela si, že zmatek posledních čtyřiaadvaceti hodin narušil její obranu a všechny její potlačované city teď vyplavaly na povrch.

Jake zaťal ruku v jejích stále vlhkých vlasech v pěst a zhluboka, rozechvěle se nadechl. „Ach Bethie. Říkal jsem ti, ať se mu vyhýbáš, a právě z tohoto důvodu. Věděl jsem, že tě nakonec raní.“

Usmála se skrze slzy. „Věř tomu nebo ne, ale skutečně to není jeho vina, Jaku. Prosím, nezlob se na něj.“

„Nikdy se nezlobím, jen mu to chci oplatit.“

„Není co oplácet. Opravdu ne.“

„Především mě šťve, že tě líbal. Pokud nebyl ochoten zajít dál, proč s tím začínal? Nic nebolí tak jako odmítnutí.“

„Neodmítl mě. Ne doopravdy. Tehdy jsem si to myslela, ale teď si uvědomuju, že to tak nebylo. Prostě to byl polibek na dobrou noc, který se vymkl kontrole, a jeho to překvapilo stejně jako mě. Mohl se zachovat jako darebák a využít situace, ale neudělal to.“

Jake uvolnil ruku a tvrdou dlaní s dlouhými prsty ji láskyplně pohladil po vlasech. Jaký div, že jí hrozí velké nebezpečí, že se zamiluje do Ryana Kendricka, pomyslela si v duchu. Je jako její bratr – velký a drsný, ale také odzbrojujícím způsobem něžný a úžasný. I kdyby ji potkalo jakékoli neštěstí, na svou rodinu se vždycky může spolehnout.

„Opravdu se ti dostal pod kůži. Je to tak?“ zašeptal Jake.

„Bojím se, že ano,“ připustila. „Vím, že to není chytré, že z toho prostě nic nemůže být, ale moje hloupé srdce neposlouchá.“

„Co tedy budeš dělat, Bethany?“

Povzdychla si. „Držet se od něj dál. Co jiného? Zastavil se tu dnes večer a navrhl, abychom byli přáteli a nic víc. Na první pohled to vypadá docela dobře. Včera nám spolu bylo fantasticky a myslím, že bychom si mohli užít spoustu zábavy. Ale přitahuje mě až příliš, aby to mohlo fungovat. Nakonec bych se do něj zamilovala. Vím to.“

Jake vzal její tvář do dlaní. „Zamilovat se ještě neznamená, že ti to nutně musí zlomit srdce, drahoušku. Se správným mužem to může být jednosměrná jízdenka do ráje. Jestli jste si vy dva vzájemně tak padli do oka, kdo může říct, že to není ten pravý?“

„Neděláš najednou obrat o sto osmdesát stupňů?“

Povytláhl tmavé obočí. „Předtím jsem neznal všechny okolnosti. Vezme tě ven, je vám spolu fantasticky. Pak tě odvede domů, má tě, kde chce, a nezneužije toho?“ Pokrčil rameny. „To podle mého názoru hodně vypovídá o jeho charakteru.“

„Ano,“ přisvědčila toužebně.

„Snad bys mu mohla dát šanci. Hlídej si své srdce. Neříkám, že bys neměla. Ale aspoň ho trochu líp poznáš.“

„A k čemu? Proti mě toho mluví tolik, Jaku, existuje bezpočet možných problémů. Dokonce ani nemůžu mít děti.“

„Není to trochu předčasné? Otázka dětí může přijít na řadu později.“

„Pro mě ne. Nemohla bych s ním *spát*, dokud v tom nebude mezi námi jasno. Nejsem prostě taková.“

Jake se jí na okamžik upřeně zahleděl do očí. Skoro mohla vidět, jak mu mozek pracuje na plné obrátky. „Ne. Samozřejmě že ne, Bethie. Nevím, kam jsem dal rozum.“ Vzdychl si. „Stejně nechci, aby ses pokoušela mít dítě. Je to moc nebezpečné. Co ty zatracené léky na ředění krve, které bereš? Nejspíš by ti je v těhotenství vysadili a zase by ti hrozila další sraženina.“

Jako by na tom záleželo. Podle toho, co říkal doktor Reicherton, by pravděpodobně potratila dřív, než by si musela dělat starosti s krevní sraženinou. „Ach Jaku. I když je otázka dětí důležitá, je to jen jedna část. Ryan je *rančer*. Celý jeho život se točí kolem práce pod širým nebem. Nerovný terén, ohrady. Jak do takového světa zapadá invalidní vozík? Byla bych velká přítěž, kdybych tam jen na tom vozíku seděla.“

„Jeho svět se dá uzpůsobit,“ zdůraznil Jake a ukázal na rampu u výlevky. „S těmi svými penězi může přestavět celý dům.“

„Dům ano. Ale ne uzpůsobit tisíce akrů. Nemohla bych být skutečnou součástí jeho života. A co – však víš – ta opravdu zásadní otázka?“ zeptala se bezvýrazně.

„Myslíš sex?“ V Jakových očích se odrážel nesmírný soucit. „Drahoušku, nemůžeš vědět jistě, jak to půjde, dokud to nezkusíš.“

Bethany měla pocit, že jí nějaká ruka tiskne hrdlo. „Jistě. Ale když to půjde špatně, což je dost dobře možné, Ryan bude v pasti. Bude mě mít na krku.“

„Nebudeš ho lákat do pasti. Rozhodne se on, ne ty.“

„Nikdy to nebude fungovat,“ zašeptala, „ne dlouhodobě. Muž jako Ryan Kendrick? Může mít, kterou chce.“ Rozhodila rukama. „Týká se to prostě *všeho*, Jaku. Ať se na to dívám z kterékoli strany, všude vidím jen problémy. Už mě unavuje o tom i přemýšlet.“

„Ach Bethie,“ vydechl. „Jestli ho máš opravdu ráda, proč to všechno nevyložíš na stůl a nenecháš rozhodnutí na něm? Jestli o tebe stojí, všechny ty věci, co ti dělají starosti, nebudou pro něj znamenat vůbec nic.“

S nuceným napjatým úsměvem se opřela a přetřela si rukou tváře. „Nemůžu uvěřit, že mě vybízíš, abych v tom pokračovala.“

Zasmál se a rozcuchal jí vlasy. Pak jí položil ruce na ramena a vážným hlasem řekl: „Neposuzuj každého muže podle Paula. To je všechno, co ti radím.“

Dvacet minut po Jakově odchodu zazvonil Bethanin telefon. Spěchala k němu. Ale ještě než zvedla sluchátko, rozmyslela si to a nechala hovor převzít záznamníkem.

„Haló, Bethany, tady Ryan.“

Zůstala nehybně sedět na vozíku.

„Jen jsem se chtěl ujistit, že je všechno v pořádku. Tvůj bratr vypadal pořádně naštvaný. Doufám, že moje návštěva příliš nepíchla do vosího hnízda. Normálně bych zůstal a poskytl ti morální podporu, ale byl tak rozčilený, že jsem si domyslel, že bych všechno ještě zhoršil.“ Odmlčel se a odkašlal si. „Předpokládám, že jsi zrovna daleko od telefonu.“ Další pauza. Pak si vzdychl a Bethany uslyšela nějaké bubnování. Představila si, že ťuká na nějaký tvrdý povrch tužkou nebo perem. „Opravdu bych rád dostal šanci dokončit náš rozhovor. Co kdybys mi zítra zavolala, až budeš mít chvíli? Většinu dne budu někde pobíhat, ale poslechnu si vzkazy.“

Nechal jí číslo domů a číslo mobilu. Pak temným tenorem, který ji bral u srdce, nakonec řekl: „Vím, že jsi nervózní, že mě znovu uvidíš. Promluvíme si o tom. Platí? Neexistuje nic, co bychom nevyřešili, Bethany. *Nic*. Zkus to se mnou. To je všechno, co *žádám*. Slibuju, že toho nikdy nebudeš litovat.“ Zaváhal, pak dodal: „Žádné sbohem. Zavolám později.“

Když zavěsil, Bethany vydechla nahromaděný vzduch

7. plic. Ani si neuvědomovala, že ho zadržuje. *Ryan*. Zavřela oči a v duchu si opakovala jeho slova. *Zkus to se mnou*.

Ryan si zrovna otevíral k večeri polévku v konzervě, když se ozvalo zaklepání na postranní dveře. Pohlédl na kuchyňské hodiny v měděném rámečku a uviděl, že je už po deváté. S obavou, že možná nastal problém u některé chovné klisny, si rychle utřel ruce a šel otevřít. Sotva mohl být víc překvapen, když zjistil, že jeho návštěvníkem není nikdo jiný než Jake Coulter.

Jake, s nohama ve vysokých botách široce rozkročenýma a rukama v kapsách hnědé kožené bundy, chvíli upřeně hleděl na Ryana, pak oznámil, proč přišel: „Musíme si promluvit.“

Ryan otevřel dveře o trochu víc, ustoupil a pokynul druhému muži, ať vejde. Když Jake přecházel práh, rozhlédl se po velké místnosti zářivě modrýma očima, které Ryanovi silně připomínaly Bethaniny. Jediný rozdíl spočíval v tom, že její oči odrážely něhu a laskavost, zatímco u jejího bratra byly ostré jako břitva. Jakovu pozornost

upoutaly noviny ležící na slonovinovém koberci vedle zelenomodrého polohovacího křesla.

„Zrovna si chystám něco k jídlu,“ vysvětlil Ryan, když se znovu vydal do velké přilehlé kuchyně. „Můžu ti nabídnout něco k pití?“

„Co máš?“

„Kolu, minerálku, pivo.“ Ryana napadlo, že mu nabídne trochu vína Házle Turkové, ale odolal pokušení. „Taky mám něco ostřejšího. Vyber si svůj jed.“

„Spokojím se s pivem.“ Jake přehodil bundu přes opěradlo židle, pak se posadil k dubovému stolu. Přejel pohledem z Ryana na vedlejší cihlovou zeď obklopující krb a poznamenal: „Nic takového jsem nečekal.“

„Aha, a co tedy?“

„Asi luxusnější krámy. Pěkný dům, ale ne tak vyparáděný, jak jsem si představoval.“

Ryan otevřel ledničku. „Jsme rančeři, každý den po kolena v kravském hnoji. Luxus je pro nóbl lidi nebo do kostela v neděli.“

Jake, poklepávající botou na dlaždicích, poznamenal: „Zkrátka skromný starý mládenec, je to tak?“

Ryan vzal z poličky dvě piva a loktem lednici zavřel. Jednu láhev podal Jakovi, pak se posadil naproti němu. Otevřel zátku a zeptal se: „Přijel jsi jen proto, aby sis to tu prohlédl, Jaku?“

Jake vyhodil zátku láhve do vzduchu, v letu ji chytil rychlým pohybem zápěstí a položil na stůl. Lokl si piva, syčivě se nadechl a pohodlně se opřel. Když zachytil Ryanův tázavý pohled, oči mu zajiskřily. „Jsem tu, abych si s tebou promluvil o své sestře.“

Ryan se celý naježil v očekávání, že ho Jake vyzve, aby se držel od Bethany dál. „Tak spust’.“

Jake si zamyšleně prohlížel zlatý nápis na nálepce láhve. „Jestli se dozví, že jsem tu byl, zabije mě. Zasahuju do jejích věcí zřejmě víc, než bych měl, a tady rozhodně strkám nos, kam nepatří.“

„Nic, co řekneš, mě nepřinutí se jí vzdát. To záleží jen na ní a v tom případě udělám všechno, co bude v mých silách, aby změnila názor.“

Na Jakově tváři se zacukal sval. „A jde ti jenom o přátelství.“

Ryan usoudil, že oči toho chlapa jsou zatraceně ostřejší než obyčejná žiletka. Zavrtávaly se do něj jako laserové paprsky. Mohl tvrdit Bethany, že všechno, co očekává, je jen přátelství, ale přesvědčit o tom jejího bratra bylo něco úplně jiného. „Ne, přátelství

není všechno, o co mi jde,“ přiznal Ryan. „Ale jen pro upřesnění, jestli jí prozradíš, že jsem to řekl, zapřu to.“

„Takže jsi jí vyloženě lhal.“

„Jestli jsem lhal, to záleží výlučně na definici přátelství.“

„Nehraj si se slovíčky. Přátelství a intimní vztah jsou dvě různé věci.“

„Podle tvého názoru. Já jsem z jiné školy a věřím, že každý vztah musí mít dobrý základ, a nejsilnějším základem je přátelství. To poskytne Bethany a mně pevný bod, na kterém můžeme později stavět – klíčovým slovem je tu ‚později‘. Bethany potřebuje čas. To chápu a poskytnu jí ho.“

„V zásadě máš tedy na mysli intimní vztah s mou sestrou a používáš zásterku přátelství, abys ji ukolébal do falešného pocitu bezpečí.“

„Dá se to tak říct.“ Když to Ryan připustil, napůl očekával, že Coulter vyletí ze židle.

Ale Jake jen přikývl. „A potom?“

„Nerozumím. Na co se ptáš?“

„Až ji svedeš, tak co? Nechci, abys jí ublížil, Kendricku. Není z těch, které můžeš využít a odhodit, máš-li aspoň špetku slušnosti.“

Ryan se prstem dotkl kapky na orosené láhvi piva. „Nemám v úmyslu ji využít a odhodit, Jaku. Jde mi o běh na dlouhou trať.“

Jake se ironicky zasmál. „Běh na dlouhou trať. Pověz mi, zahrnuje to manželský slib a lásku až na věky? Anebo zdrhneš, až se začneš nudit?“

„Manželský slib a lásku až na věky.“

Jake se ani nepokusil zakrýt své překvapení. „Jen tak, z ničeho nic?“

„Ne, to není Jen tak. Miluju ji.“

„Poznal jsi ji teprve před týdnem.“

„Vím dobře, kdy jsem ji poznal, a není to ještě ani týden. Čas v tom nehraje roli.“ Ryan pokrčil rameny a vzdychl si. „Nedovedu to vysvětlit, tak se neptej. Prostě to vím, to je všechno.“

„Tomu se říká fyzická přitažlivost.“

„Vím, jak vypadá fyzická přitažlivost. Tohle je mnohem víc. Směj se, jak chceš, ale Bethany je pro mě ta pravá.“

„Vždycky se o ženách tak rychle rozhoduješ?“

„Nikdy předtím se mi to nestalo. Bethany je jiná.“

„Jak?“

„Prostě je.“ Ryan v duchu před sebou uviděl obraz její tváře a přitom se něžně usmál. „Každý muž s očima vidí, že je výjimečná, Jaku.“ Pozvedl obočí. „Proč bys jinak přišel? Víš dobře, jak je zranitelná. A proto jsi strachy bez sebe.“

„Jo, to jsem. Bojím se, že jí způsobíš bolest.“

„Ne.“

Jake se na židli trochu uvolnil. „Ty ses do ní vážně zbláznil, co?“

„Dá se to tak říct. Víím, že máš strach. Chápu to. Ale máš mou osobní záruku, že to je zbytečné. Bude v dobrých rukou.“

„Je tu něco, o čem nevíš, něco, proč možná změníš názor.“

„O tom pochybuju.“

Jake se předklonil a opřel si ruce o kolena. „Bud' tak dobrý a poslouchej mě. Jestli tě neodradí nic z toho, co ti v příštích minutách povím, беру to. Ale v opačném případě jí prokaž laskavost a couvni hned teď – než jí zlomíš srdce. Už jednou jí někdo těžce ublížil, Ryane. Trvalo skoro dva roky, než se z toho dostala.“

„Ještě pořád z toho není venku. To mi věř. Ještě ne.“

Jake to připustil kývnutím hlavy, napil se piva a pak tiše zaklel. „Takže ti o něm řekla?“

„Ne. Jen jeho jméno a to pouze proto, že jsem naléhal.“

„Krátko po té nehodě si vzal holku, která byla od školky nejlepší Bethanina kamarádka.“

„Ježíšikriste.“ Sevřel se mu žaludek. „Nejlepší kamarádka?“

„Správně. Byl to vlastně dvojnásobný podraz. Než Bethany převezli do Portlandu na operaci, oba dva za ní chodili každý den do nemocnice, tvářili se, jak jim na ní záleží, a přitom to táhli spolu. Nan otěhotněla a Paul se s ní oženil v Renu, aniž něco Bethany řekl. Svinstvo a zbabělost. Ten parchant se na ní hrozně provinil. Nedokázal se jí podívat do očí a přiznat, jaký je zmetek. Musela se to dočíst v novinách. Ležela tam uvězněná na zatracené posteli, pořád měla zasnubní prstýnek, který jí dal, a v novinách z domova našla svatební oznámení. Byl jsem zrovna u toho. Zbledla jako papír.“

„Její nejlepší přítelkyně? Pěkná přítelkyně.“

„Přesně. Někdo, komu důvěřovala a koho měla ráda celý život. Nejhorší bylo, že to manželství nevydrželo ani tři měsíce. Nevím, co ranilo Bethany víc, jestli Paulova nestálost, nebo Nanina zrada. Jenom vím, že to byla rána příliš hluboká pro slzy. Dívala se do prázdna s děsivým výrazem v očích a sundala si ten prstýnek. Potom

vypadala – sakra, nenapadá mě správné slovo. Celá scvrklá, jako by z ní unikl život.“

Ticho. Ryan si znovu představil Bethaninu tvář a ty velké oči prozrazující každou myšlenku a pocit. Upřímně doufal, že toho dobráka Paula nikdy nepotká. Vyzrazil by mu pěstí zuby. „Nechci jí znovu zlomit srdce, Jaku. Jestli ti nic jiného nedělá starosti, buď klidný. Nejsem dokonalý a jistě dělám chyby, ale takhle bych jí nikdy neublížil.“

Jake se na něj pátravě podíval. „Vážně si myslím, že by ji to zničilo.“

„Jestli o Kendrickových můžu něco říct s naprostou jistotou, pak to, že jsme věrní. Neopouštíme naše ženy a rozhodně neutíkáme jako spráskaní psi, když přijdou problémy.“

„Nebojíš se, že možná nebude schopná vést normální sexuální život?“ zeptal se Jake bez obalu. „Nemá cit v jistých částech těla, které jsou pro potěšení ženy víceméně nezbytné.“

Ryan se znovu napil piva, než odpověděl: „Zpočátku mi sex trochu dělал obavy. To přiznávám.“

„A teď?“

„Už ne.“ Při té neurčité odpovědi se Jakový oči zlostně zableskly. Ryan musel potlačit úsměv. „Moje matka je bývalá zdravotní sestra. Dozvěděl jsem se od ní pár velmi zajímavých věcí, například, že ztráta citlivosti neznamená všemu konec. Mezi mnou a Bethany je silná přitažlivost a to je víc, než u spousty lidí na začátku manželství. Pokud se vyskytnou problémy, zvládneme je. Jsem ochoten být vynalézavý, když to bude nutné.“

„Vynalézavý.“ Jake zkrivil rty. „A spokojíš se s tím?“

Ryan si vzdychl. „Jsme oba svobodní muži kolem třicítiky. Můžeš mi upřímně říct, že se po dobrém sexu s někým, koho nemiluješ, cítíš šťastný a spokojený a nepřeješ si, aby v tom bylo něco víc?“

„Ne, ovšemže ne.“

„Já taky ne a už mě k smrti unavuje pořád toužit po něčem víc. Ale když jsem s tvou sestrou, cítím se šťastný a spokojený. Už to chápeš?“

„Naprosto,“ odpověděl Jake.

„Z mého hlediska, jestli určité věci v našem osobním životě nebudou podle obvyklého vzoru, proč by mi to mělo vadit? Budeme-li spolu šťastní a dokážeme jeden druhého uspokojit, záleží na tom, *jak* to uděláme?“

„Asi ne.“ Jake se lehce usmál. „Co když nebude schopná donosit dítě? Je to dost pravděpodobné. Její spinální chirurg jednoznačně prohlásil, že by neměla mít děti.“

To Ryana překvapilo. Četl o ženách po mozkové smrti, které dítě donosily, žádná žena přece nemůže být ochromená víc. „Nemůže mít děti? Ochrnutí neovlivňuje plodnost. Četl jsem si o tom na internetu. Nikde jsem o tom neviděl žádnou zmínku.“

Jake pokrčil rameny. „Reicherton, ten spinální chirurg, říkal, že nejspíš potratí. Kvůli nějakým speciálním problémům. V každém případě ta možnost tu je. Co ty na to?“

„Smírím se s tím.“

„Myslel bych, že muž s tvými pozemky a penězi bude chtít vlastní děti.“

„Přirozeně, že bych je měl rád, ale jsem připraven nějaké adoptovat, nebudu-li mít vlastní.“

„Jen nic předem neslibuj. Moje sestra možná nikdy nebude mít děti. Kdyby záleželo na mně, byl bych raději, kdyby to ani nezkoušela. Po poslední operaci se jí v jedné noze udělala krevní sraženina. Pořádný macek, po kterém zůstala žíla trvale zúžená zbytkovými vlákny, takže je narušena činnost žilních chlopní. Pravděpodobně by jí v těhotenství vysadili léky, což by zvýšilo riziko další trombózy. A podruhé by to nemusela přežít.“

„Rozhodně ji nepřivedu do jiného stavu, když mi doktor řekne, že to je nebezpečné. Ale musím ti připomenout, že cvičení a dobré svalové napětí takový stav značně zlepší. Při dodržování správného režimu patrně léky nebude ani potřebovat.“

„Cvičení?“ Jake s povzdechem zvedl oči v sloup, gesto, které Ryanovi tak silně připomnělo Bethany, že se skoro usmál. „Dobře. Hned zítra ji přinutím začít. Co třeba jogging?“

„Jen si posluž. Dělej ze sebe chytráka. Ale jak jsem říkal, hodně jsem si o tom přečetl. Víš, že existují trenažéry se speciálními popruhy, takže i kvadruplegici můžou pravidelně procvičovat končetiny a udržovat v nich vnitřní svalové napětí?“

„Jo, a stojí tolik, jako celý státní rozpočet.“

„Můžu si to dovolit,“ podotkl Ryan tiše.

Jake si unaveně vzdychl. „Takže jsi myslel na všechno a přesto v tom chceš pokračovat.“

Ryan se zasmál. „O to ti tedy jde? Doufal jsi, že mě zastrašíš? Šetři dechem, Coultere. Nezaskočíš mě ničím, co by mě vyvedlo z míry,

ničím, s čím bych si neporadil. Taky ti připomínám, že mám fůru peněz. Jeden z hlavních důvodů, proč postižení lidé nemůžou vést normálnější, aktivní život, je ten, že jim na to nestačí pojištění a nemají žádné finanční zdroje, aby si přizpůsobili své prostředí.“

Jake přimhouřil oči. „Co když ji stát neschválí jako adoptivní matku?“

„Existují soukromé agentury, a jak jsem právě zdůraznil, peníze nejsou problém. Budeme moct adoptovat děti, to zaručuju.“

„Co si o tom pomyslí tvoje rodina? Přijmou adoptované děcko?“

„Moje děti budou milovány, ať adoptované, nebo vlastní.“

„Zdá se, že jsi vážně rozhodnutý si ji vzít,“ poznamenal Jake zamyšleně.

„Jo, sakra, velmi vážně.“

Jake se chvíli upřeně díval Ryanovi do očí, pak dopil pivo. „Neschováváš tu ještě jedno?“

„Do města to je daleko. Víš jistě, že chceš další?“

„Můj limit jsou dvě, když řídím. Jo, dám si ještě jedno.“

Ryan oběma přinesl další pivo. Když se znovu usadil na židli, Jake poznamenal: „Vidím, že jsi o tom poctivě přemýšlel, a víš, do čeho jdeš.“

„To je pravda.“

„V tom případě ti řeknu ještě něco, Kendricku. Když jsme si to vyjasnili, možná bychom mohli zkusit být přáteli.“

Ryan pokrčil rameny. „Až doteďka jsem tě neměl moc rád, ale staly se už podivnější věci.“

Jake se zazubil. „Taky tě nemám moc rád, ale moje sestra ano. Hádám, že její hlas rozhoduje. Vytratím se. Už se do toho nebudu plést. Máš volné pole. Ale jedno si pamatuj.“ Jeho úsměv zmizel a v očích se mu objevil nebezpečný lesk. „Jestli jí ublížíš – jestli kvůli tobě prolije jedinou slzu – budeš se mi zodpovídat. A slibuju, že až ti nakopu zadek, budeš litovat dne, kdy se tvůj táta podíval na tvou mámu a v očích mu zajiskřilo.“

Osmá kapitola

Bethany se naposled zúčastnila večere Asociace rančerů v Crystal Falls před devíti lety, ale dnes ta událost vypadala prakticky stejně, jak si pamatovala. Jako vždy se konala v sídle asociace, prostorné usedlosti na kraji města, kde ve velkém sále kolem ústředního tanečního parketu stály nesčetné stoly. Během večere předseda asociace soupeřil s cinkáním příborů o porcelán, když pronášel dlouhý projev zpestřený hvízdáním mikrofonu a hloupými vtipy, jež u obecnstva vyvolávaly zdvořilý smích.

Zatímco Bethany jedla, vyměňovala si pobavené pohledy se svým osmadvacetiletým bratrem Hankem. Středem jejich pozornosti byla Jaková partnerka, nová známost jménem Muriel. Rusovláska, hezká takovým vyzývavým, dráždivým způsobem, čímž bezpochyby upoutala Jakův zájem, ale s hrozným vkusem v oblékání. Dnes na sobě měla smaragdově zelené přiléhavé šaty s flitry, které stavěly na odív její bujně vnady. Výstřih byl tak hluboký, až hrozilo, že jí vypadne poprsí do talíře, kdykoli se předklonila, aby nabrala sousto.

Coulterovi muži a Bethanina matka s hrůzou i fascinovaně přihlíželi. Bethany skoro nemohla zachovat vážnou tvář. *Chudák Jake*. Pochybovala, že ještě někdy pozve ženu na první schůzku za přítomnosti celé rodiny. Bethany a její matka měly tmavé, jednoduché šaty: Bethany žerzejové, Mary z lehké vlny.

„Ó můj bože!“ Muriel kus nadskočila na židli, když uviděla, že se připravuje kapela. „*Miluju* živou hudbu. Zatancujeme si, Jaku?“

Jake bleskurychle střelil pohledem na houpající se poprsí své partnerky a jeho tvář nabyla zajímavého odstínu sytě hnědé s karmínovým nádechem. „Myslím, že hrajou hlavně country a western. To asi není tvůj šálek čaje.“

„Ale ano, mám ráda všechny druhy tance. Rychlý, pomalý a cokoli mezi tím.“

„Skvělé.“ Jakův úsměv vypadal nucený.

„Schovej si aspoň jeden tanec pro mě, Muriel,“ přidal se Hank, až se mu v modrých očích zablýsklo.

Jakův zpětný pohled by mohl drtit žulu. V tu chvíli Bethany pochopila, proč spousta lidí v Crystal Falls věří, že její nejstarší bratr je zaříkávač koní. Oči měl ostře modré v kontrastu ke snědé pleti – pohled, který studil.

Bethany sklonila hlavu a předstírala hluboký zájem o svůj steak. Jakmile se Jake nedíval, šťouchla loktem Hanka do žeber. „Chovej se slušně.“

„Tak, povězte nám, Muriel,“ řekla zdvořile Bethanina matka, boubelatá bruneta s mírnými modrými očima a laskavým úsměvem. „Jak jste se seznámila s naším synem?“

Muriel zatřepotala silně nalíčenými černými řasami. Prázdný, nechápavý výraz v jejích hezkých zelených očích rozhodně nebyl jen dílem kontaktních čoček. „Se kterým?“

Mary vrhla zmatený pohled na svého velkého tmavovlasého manžela sedícího vedle ní. V blankytných očích Harva Coultera se mihlo pobavení. Pokrčil širokými rameny a s úsměvem, který zjemnil jeho ostře tesané rysy, dolil své ženě víno.

„Se mnou, Muriel,“ zašeptal Jake. „Hanka a ostatní jsi poznala teprve dnes večer.“

„Aha.“ Muriel se blaženě usmála a znovu pohlédla na Mary. „Jake a já jsme se poznali v supermarketu Safeway. Osahával tam avokáda.“

„Ach tak.“ Mary se tázavě podívala na svého nejstaršího syna. „Rozumím.“

„Nikdy nedovedu vybrat správně zralé avokádo,“ rozváděla to Muriel dál. „Tak jsem ho poprosila, ať mi to ukáže. A než jsme se nadáli, celá hromada se sesypala.“

Všude avokáda! Když jsme je posbírali, jedna věc vedla ke druhé a on si řekl o mé telefonní číslo.“ Mrkla na Jaka. „Pochybovala jsem, že mi opravdu zavolá. Ale zavolal, a tak jsem tady.“

„Zajímalo by mě, co měla tehdy na sobě,“ zašeptal Hank Bethany. „Vsadím se, že Jake oslepl pokaždé, když se sehnula.“

Bethany si přitiskla ubrousek ke rtům, aby se nerozesmála. „Chovej se slušně,“ opakovala šeptem.

„S tebou není žádná legrace,“ postěžoval si Hank.

Když jim po jídle odnesli nádoby a kapela začala hrát první kousek, Jake požádal Muriel o tanec a všem u Coulterova stolu se ulevilo. Když se pár přesunul na zaplněný taneční parket, Harv se zachechtal a řekl: „Vsadím se, že si to Jake příště dvakrát rozmyslí, než se přiblíží do oddělení zeleniny.“

„Je docela hezká,“ namítla Mary se svou typickou všeobjímající laskavostí. „Možná trochu přihlouplá, ale za to nemůže.“

Harv se ušklíbl a mrkl na Hanka. „Rozhodně neskrývá ani to málo intelligence, co má.“

Hank, který přišel bez partnerky, se omluvil a šel požádat o tanec blondýnku u vedlejšího stolu. Harv se chvíli díval za svým odcházejícím vysokým tmavovlasým synem, pak pohlédl na Mary. „Tak co, má milá? Chceš jít leštit přezku na mém opasku?“

Mary se zamračila. „Víš určitě, že si troufneš tančit?“

„Doktor říká, že mě zabije stres, a ne trocha dobrého staromódního tělocviku. Cvičím každé ráno. Tak v čem je rozdíl?“

Mary se usmála, pak se obrátila k Bethany. „Budeš v pořádku, drahoušku? Nerada tě tu nechávám sedět samotnou.“

Bethany mávla rukou. „To je hloupost, mami. Ráda se dívám.“

Když rodiče odešli na parket, Bethany se přestala usmívat. Pohlédla na prázdné židle u stolu a rezignovaně se připravila na další nudný večer. Mnohem raději by zůstala doma se svými štěti a barvami.

No dobře. Otočila vozík, aby lépe viděla na tanečníky, a prsty začala vyklepávat rytmus hudby. Sál najednou potměněl, nad hlavou se rozsvítila otáčející se koule, která vrhala na podlahu pestrobarevné spirály světla. Bethany se rozhlédla davem. Nikoho z rodiny nespatřila, jen Jaka rozeznala snadno, jako by tančil s majákem.

Když začala další píseň, zahlédla vysokého tmavovlasého kovboje, který vcházel na parket s brunetou zavěšenou za paži. Způsob, jakým se pohyboval, v ní rozezněl citlivou strunu, ten uvolněný krok a sebevědomé držení širokých ramen byly důvěrně známé. *Ryan*. Celý v černém, s košilí rozhalenou u krku, takže nabízela pohled na část bronzové hrudi, vypadal tak hezky, že se jí prudce rozbušilo srdce.

Vlasy se mu ve světle zaleskly jako leštěný onyx, jak se sklonil, aby zachytil něco, co říkala ta žena. Na tváři se mu objevil široký úsměv odhalující bělostné zuby. Pak pohodil hlavou dozadu a rozesmál se, přitáhl ji čelem k sobě do náruče a začali tančit. Tvořili atraktivní pár, on tak vysoký, urostlý a tmavý, ona tak líbezná a krásná. Živý westernový rytmus vyžadoval obratnou práci nohou, kterou prováděli zcela bezchybně; jeho černé, polovysoké boty téměř zakrývaly její elegantní střevíce s vysokým podpatkem, když kolem ní kroužil, pak ji roztočil a znovu přitáhl do náruče. Bethany bylo jasné, že spolu netančí poprvé.

Soustředila pohled na tu ženu, na její tmavočervenou hedvábnou halenku a sukni, která jí půvabně vířila kolem hezkých nohou. Když

Ryan položil ruku na její záda, Bethany si bezděčně všimla, že jeho rozevřené prsty sahají až ke křivce jejích boků. Vedle její křehké postavy ještě víc vynikalo jeho svalnaté tělo a oba představovali nápadný a působný kontrast.

Bethany ani nemohla uvěřit, jak ji to bolí, když ho vidí tančit s jinou ženou. Jakou hořkost při tom cítí. Sevřela ruce v pěst, ale když si uvědomila, co dělá, zase je uvolnila. Proč by jí mělo záležet na tom, že přišel s nějakou jinou?

S velmi krásnou jinou.

V hrudi se jí šířil strašný, bolestivý pocit. Pokusila se odvrátit pohled a sledovat jiné páry, ale nemohla od Ryana odtrhnout oči. Ach, jak si přála být tou ženou v jeho náruči. Dala by téměř cokoli za dvě zdravé nohy, aby s ním mohla tančit až do rána.

Když píseň skončila a on se otočil, aby odvedl partnerku z parketu, rozhlédl se po stolech, jeho pohled minul Bethany, pak se k ní prudce vrátil a spočinul na ní s jiskřivou pronikavostí. I v tlumeném světle viděla, jak stiskl čelisti. Zamířil k ní davem a ženu vlekl za sebou.

Bethany neměla sebemenší chuť setkat se s partnerkou Ryana Kendricka, i když byla možná jeho partnerkou jen pro dnešní večer. Zvažovala, že ujede na vozíku a schová se na dámských toaletách, ale takové chování jí připadalo trochu dětinské. Místo toho se tedy přinutila k úsměvu.

„Ahoj!“ zvolala, když byli dost blízko.

Ryanova pevná ústa se zachvěla v koutcích, pak se zkřivila v ironickém úsměvu, pod nímž jí málem změkly všechny kosti v těle. Ryan, s paží stále kolem ženiných štíhlých ramen, došel k jejímu stolu a zastavil se. „Bethany.“ Pomalu si ji prohlédl od hlavy k patě. „Netušil jsem, že tu dnes večer budeš.“

Žena, zblízka ještě krásnější než vypadala zdálky, se na ni zářivě usmála a v jejích velkých, jasně hnědých očích nebyl ani náznak nepřátelství. Pak tázavě pohlédla na Ryana.

Ryan zachytil její pohled a řekl: „Maggie, rád bych ti představil svou velmi dobrou přítelkyni, Bethany Coulterovou. Bethany, to je žena mého bratra Rafa, Maggie.“

Bethany, s rudě planoucími tvářemi, si s Ryanovou švagrovou potřásla rukou. „Ráda vás poznávám, Maggie.“

„Potěšení je na mé straně.“ Maggiiny oči zářily vřelostí. „Ryan se zmínil, že máte ráda závody traktorů.“

„Ano, velmi.“

„Já taky. Mohli bychom si někdy brzy vyjít všichni čtyři společně.“
Bethany pohlédla na Ryana. „Budu se těšit,“ řekla pouze.

„Takže dohodnuto? Bude to zábava. Požádám Rafovou matku, aby pohlídala děti, a uděláme si hezký večer. Máte ráda Mexiko?“

Bethany chvíli trvalo, než pochopila, co Maggie myslí. „Miluju mexická jídla, čím pálivější, tím lepší.“

Maggie souhlasně přikývla. „Budeme si rozumět. Další vyznavačka fazolí a tortill! Objevili jsme jednu fantastickou restauraci. Atmosféra je tam naprosto úžasná, velmi uvolněná a přátelská.“

„Jak dáš Maggie pořádnou porci mastných kukuřičných lupínků a velkou mísu strašně pálivé omáčky, hned si myslí, že to místo má skvělou atmosféru,“ poznamenal Ryan.

Maggie ho loktem dloubla do žeber. „Neposlouchejte ho, Bethany. Pravdou je, že by nepoznal pravou mexickou kuchyni nebo příjemné prostředí, ani kdyby se na něj vrhly a kously ho do nohy.“

Ryan zasténal a chytil se rukou za žaludek.

„Chudáček.“ Magginy oči šibalsky zajiskřily. „Není nic smutnějšího než velký silný muž bez sebe hrůzou při pomýšlení, že by měl sníst enchiladu.“ Vesele se ušklíbla na Bethany. „Holýma rukama zkrotí půltunového býka, ale před lahvičkou ostré omáčky uteče.“

Bethany se musela zasmát. Maggie byla rozkošná a zcela ji okouzila, jak si dobírala Ryana. Připomínalo jí to škádlení mezi ní a jejími bratry.

Maggie se otočila a zlehka se dotkla Ryanova rukávu košile. „Musím před další písni někde chytit svého manžela. Slíbil, že si se mnou zatančí.“ Obrátila se znovu k Bethany a podala jí jemnou ruku. „Moc ráda jsem vás poznala, Bethany. Prosím, přimějte Ryana, ať vás brzy vezme na návštěvu do Rocking K. Vyženeme chlapy ven a pěkně postaru si popovídáme u kávy.“

„To by mě velmi těšilo,“ odpověděla Bethany a myslela to skutečně upřímně. Zamilovat si Maggie Kendrickovou bylo snadné.

Když odešla, Bethany se tázavě podívala na Ryana, ten se líně usmál, obkročmo si sedl na židli naproti ní a lehce se opřel zkříženými pažemi o opěradlo. Dlouho na ni upřeně hleděl, až se málem svíjela, pak jen řekl: „Ahoj.“ Jeho zastřený hlas byl jako

objetí, které ji obklopilo svým teplem. „Zvláštní náhoda, že tě tu potkávám.“

„Zdá se, že svět je přece jen malý.“ Hned si ale pomyslela, že to vyznělo hloupě, a litovala, že neřekla něco jiného. Jenže co? Když se na ni takhle díval, měla mozek jako zamrzlý.

Přikývl, pak prohnul rty v dalším pomalém úsměvu a škádlivě jí pohlédl do očí. „Příliš malý, aby ses mi vyhnula. To tím myslíš?“

V tu chvíli měla co dělat, aby vůbec dokázala udržet nějakou myšlenku.

„Takhle tě znervózňují všichni muži?“ zeptal se nečekaně.

„Znervózňují?“

Sklouzl pohledem k jejím rukám v klíně, zaťatým tak, až jí zběly klouby. „Já nekoušu.“ Do očí se mu vloudil smyslný lesk. „Nebo aspoň ne tak silně, aby to bolelo.“ Vztáhl ruku a dotkl se prstem špičky jejího nosu. „Pročpak tu sedíš sama?“

„Ostatní se brzy vrátí. Šli si zatančit.“

Pohlédl na prázdný stůl. „To asi není velká zábava.“

„Je mi fajn.“ Pokrčila rameny. „Moje dny tance skončily, to ale neznamená, že se ostatní nemůžou bavit.“

Zamyšleně ji pozoroval. „Vsadím se, že jsi to milovala.“

„Co?“

„Tanec.“

Vzpomínky. Bethany se zásadně snažila nepřemýšlet o věcech, které už nemohla dělat, jenže s tancem to šlo těžko, zvláště když seděla na kraji parketu. „Ano, milovala jsem ho,“ přiznala. „Táta mě naučil valčík, když mi bylo asi sedm, a od té chvíle jsem tomu úplně propadla. Kdykoli jsme šli na večírek s hudbou, doháněla jsem otce i bratry k šílenství a nutila je, aby se mnou tancovali. Měla jsem ráda všechny tance, rychlé nebo pomalé, na tom nezáleželo.“

Obrátil ruce a vážně se zahleděl na čáry na svých dlaních. Když se znovu střetl s jejím pohledem, zeptal se tiše: „Moc ti to chybí?“

Obvykle odpovídala zdvořilou lží, ale zdálo se jí těžké, ne-li nemožné, říci Ryanovi cokoli jiného než pravdu. „Ano, velmi.“ Neúspěšně se pokusila o veselý úsměv. „Chybí mi spousta věcí.“

„Není jednou z nich náhodou přátelství?“

Zasmála se. Nemohla se tomu ubránit. „Už ti někdo řekl, že jsi vytrvalý jako pitbul, když se do něčeho zakousneš?“

„To jsou skoro přesně slova mojí mámy.“ Volně svěřil ruce a pokrčil širokými rameny. „Co můžu říct? Udělal jsem ti návrh a zatím jsi mi ani nedala odpověď. Je to přátelství možné, nebo ne?“

„Ještě o tom uvažuju.“

„A zatímco uvažuješ, můžu se o ně ucházet?“ Znovu se zasmála. „Jsi nemožný.“

„Jen si představ, kolik zábavy si užijeme.“ Třpyt v jeho očích byl plný příslibu. „A co bychom dělali?“ neubránila se otázce. „Možnosti jsou nekonečné.“

„Vyhýbáš se odpovědi.“

„Podívej, když všechno ostatní zklame, můžeš mě učít malovat.“

Při té nabídce se Bethany rozesmála, až jí vhrkly slzy do očí. Když se už téměř uklidnila – *téměř* – a podívala se na jeho obrovské ruce, začala se smát znovu. „Tedy, to se mě dotklo.“

Utřela si oči. „Omlouvám se, Ryane. Opravdu. Určitě se to můžeš naučit. To jen –“ Ani nemohla mluvit, jak potlačovala smích. „Prostě mi nepřipadáš jako typ, který by na to měl trpělivost.“

Ryan se usklíbl a v duchu si pomyslel, že by to záleželo na tom, co by použil jako plátno. Její dokonalá slonovinová pokožka by jeho zájem stoprocentně udržela. Namaloval by lístky sedmikrásky kolem jejího pupíku a otud by pokračoval dál.

„Upřímná odpověď“, přisvědčil, pak se předklonil přes opěradlo a zachytil její pohled. „A právě teď, v tomhle okamžiku, se bavíš?“

Její úsměv pohasl, v očích se jí objevil temný, znepokojený výraz. „Ano.“

„Tak vidíš. Neděláme nic, a přesto si to užíváme. Jen si pomysli, kolik zábavy můžeme mít, když se o to budeme snažit.“

„Asi hodně.“

Přikývl a rázně vstal. „Uvažuj o tom.“

Když odcházel, zmateně se mračila a vypadala opuštěně a trochu ztraceně. Ale Ryan si razil cestu přelévajícím se davem k pódiu s úsměvem, protože věděl, že se brzy vrátí.

Ostatní z rodiny se mezitím na chvíli vrátili ke stolu a zase šli tančit, když Bethany uviděla Ryana, jak k ní kráčí zpět davem. Při každém pohybu štíhlých boků se mu v tlumeném světle zaleskla stříbrná přezka opasku. Byl tak hezký, že si Bethany dovolila chvíli snít a předstírat, že to je cizinec, který neví o jejím ochrnutí a jde ji

vyzvat k tanci. Tak dost. Jestli chce snít, proč ne až do konce a představit si, že skutečně může chodit?

Zvolna se zastavil, pohlédl na ni s lenivým, potměšilým úsměvem, při němž se jí zrychlil tep, a zeptal se: „Věnujete mi příští tanec, slečno Coulterová?“

Na okamžik měla Bethany pocit, jako by ji udeřil pěstí do žaludku. Cožpak si neuvědomuje, jak hrozně ráda by s ním tančila? Někdy, když si dovolila pomyslet na roky nejružnějšího omezení, které ji čekají, se cítila jako krysa v kleci.

„Velmi ráda,“ odpověděla jízlivě.

„Doufal jsem, že to řeknete.“

Obešel ji a uchopil držadla jejího vozíku. Když se rozjel k hlavnímu východu, Bethany na něj pohlédla přes rameno. „Co to děláš?“

Vrhl na ni další široký úsměv a mrkl. „Počkej a uvidíš.“

Ve vestibulu, sloužícím také jako šatna, začal prohrabávat kabáty a pláště pověšené na tyči u jedné stěny.

„Jdeme ven?“ zeptala se.

„Jo.“

„Založil sis bundu?“

„Ne.“

„Jestli tedy hledáš můj plášť, je úplně na druhém konci.“

Vytáhl tlustý černý svetr, dlouze si ho prohlédl a poznamenal: „Trochu velký, ale bude stačit.“ Otočil se, přikročil k ní a začal jí navlékat paže do rukávů. „Tvůj kabát by byl moc objemný na to, co mám v úmyslu.“

„Ale – tohle není moje.“

„Já vím,“ přikývl, když jí přetáhl svetr přes ramena. „Čí je to?“

Ocelově modré oči mu nezbedně zajiskřily. „Nemám ponětí, ale budeme zpátky dřív, než ho začne postrádat.“

„Ryane!“ vykřikla, když ji dál tlačil k hlavním dveřím.

„Co?“

„Nemůžu někomu ukrást svetr.“ Ušklíbl se. „Nekradeš ho.“

„Že ne?“

„Kdepak. Ukradl jsem ho já, ty ho jen máš na sobě.“

„To je totéž! Nevezmu si cizí svetr.“

„Ale ano, vezmeš.“ Nahnul se přes ni, rozrazil dveře a vystrčil ji ven. „Jen klid. Co můžou dělat, zatknout nás pro dočasnou krádež svetru?“

Bethany byla nakonec za svetr vděčná, protože ji venku obklopil chladný noční vzduch. „Jsi blázen. A bez kabátu tu zmrzneš. Kam vlastně jdeme?“

„Uvidíš a věř mi, nezmrznu. Trávím tolik času venku, že jsem vůči zimě imunní.“

„Imunní? Kovbojové přece taková slova neznají.“

„Ráčeji odpustit, madam. Zapracuju na tom. Budu žvejkat tabák, odplivovat mezi větami a drbat se tam, kde bych neměl. Ta vysoká mě dočista zkazila.“

„Nevěděla jsem, že jsi chodil na univerzitu. Jaký obor?“

„Živočišná a rostlinná výroba. Vystudoval jsem obojí.“ Zatočil doleva a pokračoval po betonovém chodníku vedoucím za budovu. „Nikdy jsem nepochopil, proč by chlap, který je při smyslech, měl oplodňovat krávy. Ale z ženské anatomie jsem měl ty nejlepší známky.“

Tomu se zasmála. „To věřím.“

„Když jsem se vrátil domů s diplomu v ruce, dovedl jsem uhodnout ženské míry na vzdálenost sto metrů. Otec, po všech těch penězích, co vysolil na školné, tím byl naprosto ohromen.“

Bethany se uchichtla a představila si mladšího Ryana čerstvě po škole. Při svém vzhledu musel mít jako mladík smrtelné kouzlo. „Na kterou školu jsi chodil?“

„Oregonskou státní. Chodí tam většina kovbojů, takže si můžou vykračovat po areálu univerzity ve stetsonu a plivat, co hrdlo ráčí. Je to věda umět si odplivnout a vyžaduje to pořádný cvik. Náš předák Sly trefí mouchu z deseti kroků.“

„Nezapomeň, že jsem vyrostla na ranči. O vás kovbojích vím všechno. Například, že hrozně kecáte.“

„To je pravda. Vidím, že kovboje znáš. Takže bych asi měl těch výmyslů nechat.“

„Dobrý nápad.“

„Nikdy jsem se neučil o ženské anatomii. Všechno ostatní je pravda. Na ženskou postavu mám oko, které se nemýlí. Například ty. Mohl bych ti koupit oblečení, počínaje spodním prádlem, a všechno by perfektně sedělo. Vsadíš se?“

„Nemám zájem.“

„Vy ženy. Proč nikdy nechcete vidět, jak se chlap předvádí?“

„Protože to na nás jen zřídka udělá dojem.“

„Velikost třicet dva B. Pas jednadvacet palců. Udělalo to dojem?“

Byl neuvěřitelně přesný a při pomyšlení, že si ji takhle důkladně prohlédl, jí naskočila husí kůže. „Jestli hádáš, jde ti to dobře.“

Zasmál se, pak ztichl. Napravo od nich bylo parkoviště.auta a dodávky připomínaly v měsíčním světle lesklé brouky. Nad nimi visel měsíc jako obrovský porcelánový talíř na půlnočním pozadí temně modrého sametu vyšívaného hvězdami. Chladný vánek k nim přinášel vůni jedlí a borovic, která přilákala Bethanin pohled k horám obklopujícím kotlinu.

Vzdychla si. „Je krásná noc. Podívej na tu oblohu.“

„Nic se tomu nevyrovná, že? Slyšel jsem, že nejkrásnější obloha je prý v Montaně. Předpokládám, že ti, kdo to tvrdí, nikdy nebyli v Oregonu za jasné noci.“

Zavezl ji s vozíkem do chráněného přístřešku na zadní straně usedlosti. Zadní vchod byl otevřený, takže mohli slyšet hudbu skoro stejně dobře jako uvnitř. Kapela právě dohrávala další kousek. Než začala nová píseň, Ryan obešel vozík dopředu a sklonil se, až se jejich nosy téměř dotkly.

„Chyť se mě kolem krku, miláčku.“

„A proč?“

Vzal ji za zápěstí a sám jí zvedl ruce. „Protože,“ zašeptal, „si zatančíme.“

„Ach ne, já –“

Než se vzmohla na protest, objal ji paží v pase a rázně ji zvedl z vozíku. Nemohla dělat nic, jen zděšeně vyjekla a pevně se ho chytila.

„*Ryane!*“

„To je v pořádku. Přísahám, že tě neupustím.“ Přitiskl ji k sobě a jednou velkou rukou jí podepřel zadeček. „Nepouštěj se. Držíš se pevně?“

Jako o život. „Ano a ty mě taky. Tohle není legrace. Víš, že na některých místech mám cit.“

„Opravdu?“ Odtáhl ruku z jejího pasu a přesunul ji ke druhé pod jejím zadečkem. Propletl si prsty a vytvořil jakési sedátko, tak aby její boky přiléhaly k jeho. „Myslel jsem, že paraplegici necítí od pasu dolů vůbec nic.“

„Já ano. Poranila jsem si páteř v úseku 12 a nemám poškozené všechny –“ Nadskočila a přísně na něj pohlédla. „Co to děláš?“

Zazubil se a mrkl na ni. „Strnul mi palec. Skutečně tam máš cit.“

Přimhouřila oči. „Ano, a jestli to ještě jednou zkusíš, odskáčeš si to.“

„Už nebudu. Slibuju.“

„Tohle nikdy nepůjde. Ale oceňuji ten nápad. Je to moc milé, jenže –“

„Mlč,“ zašeptal.

Dolehly k nim první tóny další skladby a Bethany si uvědomila, že kapela hraje úpravu Montgomeryho hitu „Přisahám“. Jakmile tu melodii poznala, slzy jí vhrkly do očí, protože věděla, že to zařídil Ryan.

„Zatančí si se mnou,“ zašeptal.

„Připadám si hloupě.“

„Kdo to uvidí? Jen já a já jsem tvůj nejlepší přítel, takže se to nepočítá. Kromě toho, proč by sis připadala hloupě?“

„Mám bezvládné nohy. Budou ti narážet do holení.“

„Ty měkké trepykky mým holením neublíží,“ ujistil ji. A s těmi slovy s ní začal tančit valčík.

Bethany čekala, že to bude trapně neohrabané. Když udělal prvních pár kroků, ztuhla napětím, strachem, že Ryan zakopne a upustí ji, anebo že je moc těžká a že ho to unaví.

Ale ne, bylo to nádherné, měla pocit, že se vznáší, podpíraná jeho silou. *Tančila*. Nebyl to opravdový tanec, samozřejmě. Neustále si to připomínala. Ale zdálo se to skoro skutečné. *Tančila*. Ach bože. Kolikrát po tom za posledních osm let toužila a teď se to stalo skutečností. Byl to ten nejneuvěřitelnější zážitek. Volná a lehká jako pták se pevně vznášela v náručí vysokého, tmavého kovboje.

Bethany narovnala paže, zaklonila hlavu a zavřela oči s přáním, aby ten pocit nikdy neskončil. „Ach, Ryane.“

„Je to dobré?“

„Ach ano. Ano. To si ani nemůžeš představit.“

Když viděl ten výraz v její tváři, pomyslel si, že to byl dobrý nápad. Přemýšlel, jaké to asi je být stále uvězněná na tom pitomém vozíku, a najednou tančit v měsíčním světle.

Panebože, byla tak rozkošná. Když ji takhle držel, připadal si tak blízko ráji, jak nikdy ani nedoufal. *Bethany*. Na rtech měla zasněný úsměv prozrazující neskonale radost, jakou by sotva mohla popsat slovy. Představoval si, že se přesně tak bude usmívat, až se s ní bude milovat, v duchu slyšel, jak takhle vzdychá, až ji bude líbat.

Jednou...

Prozatím stačilo, že ji objímá v měsíčním světle, vidí její úsměv, ví, že je šťastná a že k tomu malým dílem přispěl on.

Na konci druhé skladby začala Ryana opouštět energie. Bethany moc nevážíla, ale neúnavný tanec, zatímco podpíral navíc padesát kilo, si vybral svou daň. Hrozně se mu nechtělo vrátit ji na vozík a z celého srdce si přál, aby nemusel.

Bohužel, i krásné věci musí jednou skončit. Vydržel ještě třetí tanec, pak mu nohy začaly vypovídat službu.

Když hudba přestala hrát a on se váhavě zastavil, Bethany zamrkala a otevřela oči. Jejich zasněný, lehce zmatený výraz mu prozradil, že ji ten tanec nesmírně těšil a že si tu vzpomínku bude uchovávat dlouho poté, co večer skončí.

„Ach, Ryane.“ Zářivě se na něj usmála, oči lesknoucí se radostí a slzami. Víc neřekla, ale ta dvě slova vyjadřovala velmi mnoho, zřejmě mnohem víc, než si uvědomovala; vděčnost příliš hlubokou, aby ji mohla vypovědět slovy, a nejistý úžas, protože udělal něco tak naprosto nečekaného, jen aby ji potěšil.

Právě ten nevěřící výraz ho nejvíc dojal. Taková maličkost – zvednout ji z vozíku a párkrát se s ní zatočit v chráněném přístřešku. Kolikrát se namáhal mnohem víc a za daleko menší odměnu. Může být sladší dárek než Bethanin úsměv?

Přísahal si, že Bethany už nikdy nebude trávit večer sama u stolu, zatímco ostatní tančí a baví se. Už nikdy.

Jemně ji usadil na vozík, který, jak si rychle začínal uvědomovat, byl vězením bez mříží. Sklonil se, palcem jí setřel slzu pod okem a zašeptal: „Ale, copak to je? Chtěl jsem ti udělat radost, ne tě rozplakat.“

„Byla to radost,“ odpověděla. „Já jen –“ Zavrtěla hlavou a utřela si tváře. „Promiň. Je to hloupé. Ale tolikrát jsem chtěla tančit a nemyslela jsem si, že to je uskutečnitelné. Tohle mělo tak blízko k tanci, jak je to jen možné. Ani nedovedu říct, jak nádherně mi bylo.“ Rozechvěle se usmála. „Děkuju, Ryane.“

Opřel se rukama o opěrky vozíku a dlouze a pátravě se jí zahleděl do očí. „Můžeme si spolu užít spoustu zábavy. Žádná rizika, žádná očekávání, jen přátelství. Dokážu ti to, jen když mi dáš šanci.“

„Jsem v pokušení,“ připustila se smíchem plným slz. „Tobě je těžké říct ne.“

„Tak to neříkej.“

Stiskla si spodní ret mezi zuby, v očích výraz *váhání* a nejistoty. „Musím si to rozmyslet.“

„Co je to k rozmyšlení?“

„Jestli budu s tebou moc často, bojím se, že udělám něco nerozumného a naprosto idiotského, například se do tebe zamiluju,“ přiznala rozechvěle.

Na to ovšem Ryan spoléhal.

Devátá kapitola

Příští odpoledne se Bethany vracela z Bendu, kde byla vyzvednout objednané zakázkové sedlové podložky do obchodu, když se náhle zhoršilo počasí. Nejdřív ani nevěřila svým očím, když na přední sklo dopadla velká sněhová vločka. V předpovědi žádné sněžení nehlásili.

Během několika sekund viditelnost klesla téměř na nulu. Bethany zapnula stěrače na nejvyšší rychlost a usilovně mžourala do bílého závoje před sebou. Poryvy větru narážely do skupin jedlí a borovic lemujících silnici, hnaly se přes chodník a na krajnicích zanechávaly mělké závěje.

To snad nemůže být pravda. Je přece poslední dubnový den, příliš pozdě na sních. Bethany zpomalila a pevně sevřela volant. Právě přejížděla přes nejvýše položený úsek silnice. Za pár minut pravděpodobně znovu sjede do prudkého deště. S tím by si uměla poradit. Pokud nebude potřebovat sněhové řetězy, všechno bude v pořádku.

Uběhlo asi deset minut. Přední stěrače s hlasitým všššt-všššt odhrnovaly hromadící se sních a ten rytmický zvuk jako by se jí vysmíval. Silnice už byla zasněžená. *Bože*. Její dodávka se v takových podmínkách stávala špatně ovladatelnou. Zrovna včera u nedělního oběda bratři mluvili o tom, že jí na příští zimu opatří terénní vůz s pohonem na čtyři kola. Jak by se jí teď hodil!

Pustila stereo, přepnula ho z CD přehrávače na rádio a snažila se naladit rozhlasovou stanici Crystal Falls. Když nastavila na stupnici svůj oblíbený country-westernový kanál, který hrál jen známé hity, s rostoucím znepokojením poslouchala diskžokejovy poznámky o počasí. *Extrémní sněhová bouře*. Nedoporučoval jízdu autem, ani ve městě, pokud k tomu lidé nemají opravdu naléhavý důvod. Na předměstí Crystal Falls už došlo k několika hromadným dopravním nehodám.

Na čele jí vyrazil pot. Ucítila, jak zadek dodávky beznadějně klouže ke krajnici. Potřebovala by použít řetězy. Velký problém. Bylo by holým šílenstvím vystoupit ven. Jestli auto ujíždí a prokluzuje, s jejím vozíkem to bude stejné.

Všššt-všššt. Vypnula stereo, aby dobře slyšela. Občasné zakvilení jí napovědělo, že zadní pneumatiky ztrácejí přilnavost a protácejí se. Přimhouřila oči, aby lépe viděla před sebe, ale ve vánici nerozeznala

žádný záchytný bod, jen sníh, kam oko dohlédlo, tvořící bílou stěnu. Jestli ztratí orientaci a sjede ze silnice – lepší na to nemyslet.

Mysli pozitivně, přikázala si rázně. Když pojede pomalu a bude se držet středu silnice, pravděpodobně to zvládne. Je hloupost znepokojoovat se věcmi dřív, než se stanou. Je to tak?

Jen co si to pomyslela, dodávka se na mírném spádu dostala do smyku. Bethany se pokusila vůz vyrovnat a znovu nad ním získat kontrolu, ale začal se točit. Na jeden šílený okamžik se svět stal rozmazanou skvrnou, zalesněné svahy po obou stranách silnice svištěly kolem oken jako při zrychleném přetáčení videa. Stromy, sníh, skály a obloha. Pevně se chytla volantu, jediné pevné opory, ale síla gravitace ji vrhla na jednu stranu.

Panebože. Její improvizovanou modlitbu rázně přerušilo náhlé zhoupnutí a dodávka se řítila do příkopu tak prudce, až se přední nárazník bořil do zmrzlé půdy.

Bethany jen zacvakaly zuby. Nylonový pás, který ji přidržoval na vozíku, se jí zařízl do ramene. Vykřikla a zoufale se snažila ovládnout vozidlo, jenomže ruční brzda nereagovala.

Podvozek prudce nadškakoval na nerovném povrchu. Kdykoli kov narazil na kámen, zdálo se, že ten hluk exploduje ve vzduchu kolem ní. V husté vánici před sebou zahlédla hrozivou šedobílou šmouhu. Stále pevně svírala brzdu a snažila se zastavit, ale bylo příliš kluzko. Vůz se rychle valil dopředu, neovladatelný, až narazil na překážku a výsledné zařinčení plechu bylo tak ohlušující, že jí zadunělo v lebce.

Hlava jí prudce klesla dopředu, obličejem téměř narazila na volant. Zůstala ohromeně zírat na přední sklo a jedinou jasnou myšlenkou byl údiv, že stěrače stále pracují. S každým pohybem se levý stěrač zadrhl o rozstříknuté šterkovité bláto a vydal skřípavý zvuk, který ji doháněl k šílenství. Natáhla ruku, aby stěrače vypnula, ale pak zaváhala, protože si uvědomila, jak klaustrofobní pocit to bude sedět takhle uvězněná, bez výhledu ven.

Na co to myslí? To by byl ten nejmenší problém. Vždyť havarovala. *Havarovala*. Z trhliny v nádrži možná uniká benzin – anebo může vykrvácet ze zranění, o němž ani neví. Začichala ve vzduchu. Kdyby nádrž praskla, jistě by benzin ucítila.

Přepadl ji absurdní záchvat smíchu. To považovala za poněkud znepokojivé a v duchu se ptala, jestli není v šoku. Dodávka zůstala nakloněná v bláznivém úhlu. Kabelka a kabát, původně na vedlejším

sedadle, ležely stranou na podlaze, kam nemohla dosáhnout. Pěkný průšvih, o tom nebylo sporu.

Kámen, usoudila. Auto narazilo na kámen. Slabé slovo. Každý kámen tak velký by byl označen za balvan. Natáhla krk, aby viděla přes palubní desku, a pokusila se odhadnout škodu. V hustém sněžení s jistotou jen rozeznala, že kapota vypadá promáčklá.

Bože – ach bože. Musí něco udělat. Ale co? Na místě ji udržovaly jen bezpečnostní pásy. Kdyby se je odvážila odepnout, vypadne z vozíku.

Bethany si roztřeseně a nervózně prohlédla své tělo a zvláštní pozornost věnovala nohám, protože tam by při poranění necítila žádnou bolest. Ale pokud mohla soudit, zraněná nebyla. *Díky bohu*. Neviděla žádné jiné auto nejméně třicet minut, takže se nedalo spoléhat, že někdo zastaví a pomůže jí.

Motor stále běžel. To bylo dobré. Třeba se jí podaří vycouvat z příkopu a nějak dojet domů. Ale jen co si to pomyslela, zasyčelo to a z pomačkané kapoty vyrazil proud páry. Motor dvakrát zakašlal, prskl a zhasl.

Ticho. Obklopilo ji se skličující neprostupností, přerušované jen slabým cvakáním chladnoucího kovu.

„Skvělé!“

Otřela kousek zamlženého skla, aby měla výhled. Sněhu už napadlo tolik, že neviděla žádný asfalt ani své stopy po smyku.

„Zůstaň klidná.“ Zhluboka nabrala dech, pak pomalu vydechla. „Žádná velká katastrofa. Jen promáčklý nárazník a rozbitý chladič. Maličkost.“

Jenže pro někoho jako ona to maličkost nebyla. Obrovské zasněžené stromy kolem silnice, vystupující z mlhy jako hrozivé přízraky, dosvědčovaly, v jak odlehlém místě uvízla. Lesy se táhly kilometry na všechny strany. Poprvé v životě měla z divočiny strach.

V koutku mysli se začala vznášet panika. Zdravá žena by přelezla přes vedlejší sedadlo a aspoň by si vzala kabát. Bez fungujícího topení tu může snadno brzy umrznout.

Chvějícíma se rukama šmátrala v přihrádce pod palubní deskou, jejíž obsah byl teď rozházen na všechny strany. Kde je telefon? Vždycky ho vozila s sebou. Vrhla znepokojený pohled na kabelku. Zapomněla po obchodním jednání v Bendu vrátit mobil do přihrádky?

Ano. Ta nejpitomější, idiotská, bezmyšlenkovitá věc, jakou mohla udělat.

Vzpomněla si, jak často se zlobila na bratry kvůli tomu, že jsou přesměřovaní starostliví. *Jsem dospělá žena. Nepotřebuju, aby mě někdo hlídal.* Ta slova ji teď neodbytně pronásledovala. *Nikoho nepotřebuju – nikoho nepotřebuju.* Nesmyslná hrdost, nic víc. V takovýchto chvílích se jí její bezmocnost tvrdě připomněla.

Dobrá... nedá se nic dělat. Jestli kabelka nepřijde k ní, musí jít pro ni sama. Mobil byl jejím jediným spojením s pomocí. Nemůže tu sedět, dokud někdo náhodou nepojede kolem a nenajde ji.

Se srdcem až v krku sáhla dolů, aby rozepnula pásy, přidržující ji i vozík u volantu. Spony se uvolnily. Chvíli se nedělo nic a Bethany už chtěla úlevou vydechnout. Pak, s rychlostí, která ji překvapila, se vozík naklonil na stranu a ona pravou rukou narazila na páku ruční brzdy.

Přepadla dopředu a hrudníkem narazila do palubní desky. Vzápětí se octla na hromadě na podlaze, hlavu vklíněnou na dveřích na místě spolujezdce, krk bolestivě zkroucený, nepoužitelné nohy roztažené a zaklesnuté pod sebou. *Ach bože.* Odstrkovala se a zmítala sebou, aby se narovnala. Gravitační síla však působila proti ní, auto se naklánělo v tak ostrém úhlu, že málem stála na hlavě.

Při té námaze jí rychle došel dech, proto chvíli odpočívala, s děsivým vědomím, že leží na kabelce a kabátu. Když zase začala pravidelně dýchat, bez ohledu na úhel krku zatahala za kabelku. Po chvíli, která vypadala jako věčnost, ji konečně uvolnila. Vytáhla telefon a ustaraně se na něj podívala s obavou, zda ho při pádu nepoškodila. Vypadal neporušený.

Vytočila číslo státní policie a v duchu se modlila, aby dostala spojení. Když uslyšela hlas dispečerky, úlevou se jí málem udělalo mdlo. Rychle jí vysvětlila svou situaci.

„Na té silnici máme několik nehod,“ řekla žena. „Na některých místech je doprava zablokovaná na kilometry v obou směrech. Kde přesně jste?“

Bethany se pokusila připomenout si poslední silniční značky, kterých si všimla, a podle toho odhadla, kde asi je. „Nevidím milník, abych určila svou přesnou polohu.“

„To stačí. Jste na hlavní silnici, nepřiliš daleko od města. Problémem bude dostat tam náš vůz. Může to trvat hodinu i déle,

podle toho, kdy seženeme hlídku a jak dlouho potrvá zprůjezdnění silnice. Momentálně řešíme několik nehod, napřed ty nejvážnější.“

Bethany se podívala na zamlžené okno nad sebou a přitom si pomyslela, že její nehoda je dost vážná. „Rozumím. Jenže jsem v obtížné situaci. Slyšela jste, když jsem říkala, že jsem paraplegik? Upadla jsem na podlahu a ležím si na kabátě. Nevím, jestli vůbec budu schopna se přikrýt.“

„Jste zraněná, madam?“

Bethany byla v pokušení přisvědčit, aby se jí dostalo nějaké pomoci. Nebyla to žádná legrace ležet zkroutená, s krkem ohnutým na stranu. Ale pak pomyslela na další lidi na silnici, kteří havarovali, mohou být vážně zraněni a potřebují pomoc, kterou by třeba nedostali, kdyby zahala. „Ne, nejsem zraněná,“ přiznala. „Jen ve velmi nepohodlné poloze a začíná mi být velká zima.“

„Pošlu tam vůz, jak to jen půjde,“ odpověděla dispečerka hlasem plným soucitu. „Vydříté ještě tak hodinu?“

Bethany se hrozně nechtělo přerušit spojení. „Budu pořád tady,“ odpověděla s potlačovaným hořkým smíchem.

Po ukončení hovoru se znovu zahleděla ven oknem na straně spolujezdce, které díky sklonu auta nebylo zcela zasněžené. Když se dívala na padající sněh z tohoto úhlu, zatočila se jí hlava, až měla pocit, že je uvnitř bílého kaleidoskopu. Auto bude brzy zcela zapadané. Bethany jen doufala, že příkop není tak hluboký, aby ji kolemjedoucí dálniční hlídka přehlédla.

Tělem jí otřásl zachvění. *Chlad*. Pronikal podlahou a ovíjel kolem ní své ledové prsty. Měla v nohou špatný krevní oběh, což situaci nijak neulehčovalo. Prochladla snadněji než jiní lidé.

Pokusila se aspoň zpod sebe vytáhnout kabát. *Nemožné*. Její hýždě tiskly látku k podlaze a dopředu nakloněné auto jí znemožňovalo nadzvednout trup. Tahala za kabát, namáhala se a svíjela, ale marně. Nakonec jí ten pitomý kabát zůstal stejně pod zadkem.

Mrkáním zaplašila slzy zklamání a s obtížemi si přitáhla cíp vlny přes pravou nohu. Říkala si, že tak aspoň kabát chrání část jejího těla.

Sekundy se vlekly. Aby viděla na náramkové hodinky, musela setřít páru ze sklíčka. Dispečerka říkala, že to bude hodina, možná déle, než se k ní policie dostane. Vzhledem k tomu, jak se už teď chvěla zimou, neměla sebemenší chuť čekat tak dlouho.

Uplynulo deset minut a Bethany se místo chvění prudce roztřásla. Netušila, jaká může být okolní teplota. Vlněná sukně a halenka poskytovaly přiměřené teplo ve vytopené místnosti, ale tady se zdálo, že na sobě nemá nic.

Pohlédla na telefon. Jake bude ještě v obchodě. Věděla, že když mu zavolá, udělá možné i nemožné, jen aby se k ní dostal, a proto váhala. Její situace nebyla tak katastrofální, aby musela bratra vystavit nebezpečí jízdy v těchto podmínkách.

Po dalších pěti minutách si Bethany připadala jako vibrující rampouch. Vzpomněla si, jak včera večer Ryan kvůli ní ukradl svetr, a přála si, aby ho tu teď měla. Přitom si vybavila jeho silné a nádherně teplé paže, tak pevně ovinuté kolem ní.

Ryan. Bethany zamrkala a podívala se na zasněžené přední sklo nad sebou. Jeho ranč nebyl odtud tak daleko. Je možné, že silnice z ranče sem nebude zablokována.

Vzala znovu telefon, pak zaváhala. Jestli teď zavolá, bude to nezvratný krok. *Přátelství.* Normálně by jí to nepřipadalo tak hrozné. Jak Ryan řekl, přítel není nikdy dost. Ale kolik žen má za přítele muže tak hezkého, že se jim při jeho pouhém úsměvu rozbuší srdce?

Je hloupá, *tak hloupá.* Není to tak, že by tenhle muž usiloval o vášnivý poměr, dokonce ani náznakem. Když si vzpomněla, jak něžně ji držel včera večer a jak bolestně upřímné měl oči, když s ní mluvil o přátelství, instinktivně mu důvěřovala.

Čas rozhodnutí. Může se zachovat jako úplný idiot a ležet tu, dokud nezmrzne, anebo přijmout Ryanovu nabídku přátelství.

Pokusila se vzpomenout si na číslo jeho telefonu, ale nešlo to, proto zavolala informace. Za okamžik už vytukávala číslo na jeho ranč. *Prosím, buď doma, Ryane. Prosím, prosím, buď doma.*

Ryan právě rozdělával oheň, když zazvonil telefon. Otřel si ruce o džínsy, přistoupil k nízkému stolku a vzal přenosný telefon z podstavce. V domnění, že už zase volá matka, se ani nezdržoval s pozdravem. „Ne, nechci přijít k tobě a tátovi na zmrzlinu,“ řekl s veselým smíchem. „Byl bych blázen, kdybych v tomhle počasí vyšel ven.“

„Ryane?“ ozval se třesoucí se ženský hlas. „Tady Bethany.“

Hlas jí zněl hrozně a Ryanovi se úzkostně sevřelo srdce. „Bethany? Drahoušku, ty pláčeš?“

„Ne, ne. Jenom se třesu.“

Leknutím se mu zježily vlasy v týlu. „Třeseš?“

„Zimou. Promiň, že ti volám, ale dostala jsem se do velkého maléru.“

Pak mu vylíčila svou kritickou situaci. Ryan jen pevněji sevřel telefon. Vyhlédl ven posuvnými skleněnými dveřmi na zuřící sněhovou bouři. „Panebože, ty jsi v tomhle uvízla?“

Hlasem, chvějícím se tak, že ho to vyděsilo, pokračovala. „Nejsem zraněná. Prosím, neznepokojuj se. Není to tak zlé. Myslím, že mám rozbítý chladič. Motor zakašlal a chcipl, takže nemůžu pustit topení.“ Uslyšel, jak se znovu roztřeseně nadechla. „Já tu jaksi – ležím zhroucená na podlaze.“ Přerývaně se zasmála. „Na kabátě, samozřejmě. Typický Murphyho zákon.“

Ryan začal nervózně přecházet sem a tam. Dlouhé, rázné kroky ztlumené kobercem, tělo napjaté obavou. „Zatraceně. Kde jsi, drahoušku?“

Při představě, jak leží bezmocná na podlaze, jím projela čirá hrůza. Mohla by vykrváčet z pořezané nohy a ani by o tom nevěděla!

„Prohlédla ses, jestli nejsi pořezaná?“

„Ale ano. Nenašla jsem ani škrábnutí. Jsem v pořádku, opravdu. Jen mi je chladno.“

Chladno? Mluvila, jako by ležela na vibrující posteli. „Kde jsi?“ zeptal se znovu.

„Znáš odbočku na Eagle Ridge? Vzpomínám si, že jsem viděla značku těsně předtím, než jsem vyjela ze silnice. Není to od tebe moc daleko, že? Chci říct – jestli ano, podmínky pro jízdu jsou tak strašné, že můžu klidně počkat na policii. Odtud do Crystal Falls je cesta zablokovaná hromadnými nehodami, ale snaží se ji uvolnit a můžou tu být tak za hodinu.“

Ryan by ji za nic na světě nenechal ležet na studené podlaze auta celou hodinu. Věděl přesně, kde Bethany je, a když si to namíří vzdušnou čarou, může být u ní za dvacet minut. „Žádný strach. Jsem zvyklý jezdit ve sněhu.“

„Já jen –“ Odmlčela se a povzdechla si, hlasitě, rozechvěle a tak unaveně, že si přál, aby už byl u ní. „Buď opatrný, Ryane. Nikdy bych si neodpustila, kdyby se ti něco stalo, až pojeděš za mnou.“

„Jen vydrž, drahoušku. Už jedu. V kufru svého sněžného oře mám příkrývky. Rafe a já jsme členy záchranné hlídky. Budeš jako v bavlnce dřív, než se naděješ.“

Když Ryan zavěsil, neztrácel čas, vyběhl z domu a cestou si oblékl bundu. Za okamžik už otevíral dveře do garáže se sněžným skútre a přitom děkoval bohu a všem svatým, že jsou s Rafem stále připraveni na nouzové situace. Vzadu ve skútru měl rozměrný plastový úložný prostor s příkrývkami, přidělem základních potravin, a dobře vybavenou lékárníčkou pro první pomoc. Vzal z háku na zdi několik pružných lan a uložil je k záchrannému vybavení. Pak naplnil nádrž palivem.

Za necelých pět minut už mířil k Eagle Ridge, ujížděl krajinou přes zasněžené pastviny a lesnaté oblasti, kde ještě neroztála zimní sněhová nadílka.

Bethany se choulila na podlaze, jak to jen šlo, a třásla se tak, až jí drkotaly zuby. Zdálo se, že uplynuly celé hodiny, než uslyšela vzdálený řev motoru. Srdce jí radostí poskočilo. Natáhla krk a pokusila se vyhlédnout oknem nad sebou, ale v husté vánici byla viditelnost jen na pár kroků.

Konečně uslyšela zvuk něčeho, co mohl být jediné Ryanův sněžný skútr blížící se k silnici severně od ní. Burácení sláblo, což jí napovědělo, že se řidič otočil opačným směrem. Brzy se zvuky rozplynuly v tichu.

Co když ji nenajde? Přední sklo bylo pokryté sněhem. Co když její dodávka už není ze silnice vidět?

Po pár minutách uslyšela, že se sněžný skútr zas vrací. „Ryane!“ vykřikla. „Ryane, jsem tady dole!“

Když vozidlo konečně s rachocením zastavilo někde poblíž dodávky, málem se rozplakala úlevou. Motor zaprskal a ztichl. Pak uslyšela křupání vysokých bot ve sněhu.

„Bethany?“

Jeho hlas zněl tak nádherně. Než stačila odpovědět, dveře na straně spolujezdce se otevřely a ona málem vypadla z auta po hlavě.

„Ahoj, děvče. Mám tě.“

„Ryane!“

Nikdy jí nebylo tak dobře. Tak, jak si to představovala, přivinul ji k sobě svými silnými pažemi. Bethany se tiskla k jeho teplu a neovladatelně se třásla.

„Ach Ryane.“

Ucítila, jak jí rukou přešel přes bok. „Promiň, drahoušku, ale musím tě zkontrolovat sám, abych měl jistotu, že nejsi zraněná.“

Zamrkala a ohlédla se přes rameno. Když sledovala, jak jí zvedl sukni a velkýma opálenýma rukama prohmatává její pokroucené nohy, měla podivný pocit odtažitosti. Dlouhé prsty přikládal na nylonové stahovací punčocháče tělové barvy a ona si uvědomila, že hledá zlomeniny. Normálně by ji to nesnesitelně ponížilo. Nohy jí ležely široce roztažené v nemotorných úhlech k tělu. Ale tohle byl Ryan. Ne jakýkoli muž. Když viděla, jak opatrně se jí dotýká, nemohla cítit rozpaky.

Oddychl si a ten zvuk vyjadřoval nesmírné ulehčení. „Zdá se, že jsi v pořádku.“ Stáhl jí sukni dolů, pak jí jemně urovnal nohy a s jednou rukou stále na jejích kolenou je spustil k zemi. „Díky bohu. Co říkáš?“ Shrbil kolem ní ramena, objal ji ještě pevněji a zabořil tvář do jejích vlasů. Z krempy stetsonu mu kapal roztátý sníh a stékal jí na rukáv. Ucítila, jak se mu v celém těle uvolňuje napětí. „Zatraceně, drahoušku. Ty ale umíš vyděsit chlapa k smrti. Tolik jsem se bál, že jsi zraněná.“

S drkotajícímí zuby Bethany ze sebe vypravila: „P-po-vídala jsem ti, že n-nejsem.“

Uvolnil sevření jejích kolen a ona ucítila, že se kroutí v pase. Vzápětí měla kolem ramen jeho těžkou bundu s podšívkou vyhřátou jeho tělem. To teplo bylo božské.

Sáhl za ni, vzal telefon a zavolal státní policii. Za okamžik už hovořil s dispečerkou. Rychle vysvětlil, že je nezbytné, aby hned poslali policisty. Když domluvil, zastrčil telefon do kapsy bundy, v níž se Bethany choulila. Pak se usmál a znovu ji k sobě přivinul. Vypadal tak silný a schopný, límec košile mu vlál ve větru. Všudypřítomný stetson byl zasněžený.

„Můžu si vzít svůj kabát, Ryane,“ protestovala. „Zmrzneš.“

„Jsem vůči zimě imunní. Pamatuješ? A moje bunda je už vyhřátá. Snad ti to pomůže zahnat nejhorší chlad. Kabátem ti přikryju nohy.“

Během řeči vzal kabát i ji do náruče. Bethany se ho chytla kolem krku, tak šťastná, že tu Ryan je, že se tentokrát ani nepolekala, když ji zvedl.

„Jednu otázku. Co k *čertu* děláš dneska tady venku na silnici?“

S ústy na jeho mokrému límci odpověděla: „Předpověď počasí nehlásila sních. Jela jsem do Bendu vyzvednout objednávku.“

„Tohle je Oregon, nezapomeň. Přinejmenším tady vysoko v horách. Nikdy, a myslím opravdu *nikdy*, nepovažuj předpověď počasí v téhle oblasti za zákon. Bouřková fronta měla přejít severně od nás, ale změnila směr. Cítil jsem sních ve vzduchu celé poslední dva dny.“

„Skutečně?“

Vykořčil nahoru po náspu. Když došel ke sněžnému skútru, posadil ji na sedadlo a nohy jí zakryl kabátem. Bethany se pevně držela řidítek, aby neztratila rovnováhu, zatímco Ryan prohledával plastový úložný prostor za ní. Vytáhl dva silné cestovní přehozy a stříbrnou izolační deku, do všeho ji zabalil, deku jako poslední, aby ji chránila před větrem.

Celou dobu, co kolem ní utěšňoval příkrývky, jí dělal kázání. „Příště, až se vydáš na dlouhou cestu, zavoláš mi a pojedu s tebou. Na těchhle silnicích jezdí šilenci. Co když píchneš?“

„Můžu zavolat silniční službu.“

„Starou belu. Mám známého policajta. Vede kurzy pro ženy o silniční bezpečnosti. I když zavoláš službu, je nebezpečné zůstat u vozu. Psychopati vyhledávají snadné cíle a osamělá žena, která má poruchu auta na opuštěné silnici, je nejsnadnější cíl na světě. Slyšela jsi, jak lidi říkají, že máš dát praporek na anténu a zamknout dveře?“

„Ano.“

„Tak to je to nejhorší, co můžeš udělat. Prakticky vysíláš signál každému, kdo jede kolem, že jsi sama, nepojízdná a bezmocná. Nějaký parchant vezme montovací páku, rozbije okno a má tě.“

„Proboha.“

„Jo, ‚proboha‘, správně.“ Sněhové vločky mu dopadaly na tvář, když na ni upřeně pohlédl ocelově modrýma očima. Hluboko v nich Bethany viděla víc strachu než hněvu. „Nechci, aby se ti něco stalo. Žádné další cesty samotná. Souhlas?“

„Někdy musím někam jet,“ namítl slabě.

„Odeďka prostě zavoláš a pojedu s tebou. Vždycky si můžu zařídit práci tak, abych měl pár hodin volno.“ Vzdychl si, na okamžik zavřel oči, pak ji vzal dlaní vzadu za hlavu a přitiskl své čelo k jejímu. „Sakra. Promiň. Nechci na tebe křičet. Cestou sem jsem pořád

myslel na to, co všechno se ti může stát, a modlil se, aby nikdo jiný nezastavil.“

Než Bethany stačila odpovědět, zmizel. Dívala se, jak vzal její klíčky a kabelku, pak uvolnil invalidní vozík z dodávky, zamkl dveře a vyšplhal zpátky na násep.

„Budeš dnes večer potřebovat ještě něco?“ zeptal se.

„Do večera silnici jistě uvolní.“

Položil vozík dozadu na nosič skútru a připevnil ho pružnými lany. „Podívej na tu chumelenici. Silnice bude uzavřená, dokud ji neprohrábnou pluhy, a i potom zůstane kluzká. Jaký má smysl zavést tě domů, když budeš vítána u mě?“

„Všechno důležité, co mám s sebou, je v kabelce. Nepočítala jsem s tím, že na noc nebudu doma.“

„Máš dost léků?“

„Ne. Říkám, že jsem nemyslela, že zůstanu pryč přes noc, a nemám je s sebou.“

„Co bereš?“

„Jen coumadin na ředění krve a lék na uvolnění svalů na spaní proti křečím v nohách.“

Na chvíli se zamyslel. „Pár skleniček vína ti zředí krev a mělo by účinkovat taky jako svalový relaxant. Pro jistotu to ještě ověřím u mámy.“

Uložil její věci do kufru a nasedl za ni na skútr. Protože seděla bokem, rameno jí narazilo do jeho hrudi, když ji k sobě přitiskl. Prikázal jí, ať se ho dobře drží v pase, a nastartoval motor.

„Připravena?“ zeptal se.

„Myslím, že ano.“

„Drž se pevně, miláčku. Pojedu pomalu.“

Bethany opřela tvář o jeho košili, uklidněná příjemným teplem sálajícím přes mokrou látku. Ryan zařadil rychlost, pak ji objal pevnou paží. Skútr pod nimi prudce poskočil a rozjeli se.

Kupodivu se cítila zcela bezpečně, i když se sněžný skútr ostře nakláněl a ona klouzala ze sedadla. Ryan ji spolehlivě držel. Hluk motoru znemožňoval jakýkoli hovor, tak ho jen pevně objímala a odpočívala. Bylo báječné aspoň částečně cítit zase teplo.

Protože Ryan jel přes krajinu, mimo silnici, ušetřil několik kilometrů a zanedlouho dojeli na ranč. Byl za to vděčný. Nicméně stále cítil, jak se Bethany prudce třese. Potřebovala se zahřát – a to rychle.

Když zastavil u domu, přiběhl k nim ve sněhu Tulák, aby je přivítal. Ryan na psa něžně promluvil, ale tentokrát ho nepodrbal za ušima, ani nepohladil, ale hned vzal Bethany do náruče a spěchal dovnitř. Zanesl ji do velkého obývacího pokoje, kde se zrovna chystal rozdělat oheň, když mu volala. Uložil ji na pohovku, popadl přenosný telefon a vytočil číslo svých rodičů.

Po třetím zazvonění se ozvala jeho matka. Ryan jí rychle vylíčil situaci. „Musím Bethany dostat do horké koupele,“ řekl nakonec. „Můžeš sem přijít?“

Ann si dramaticky povzdechla a ten zvuk slabě dolehl k Ryanovi po telefonní lince. „Drahoušku, podíval ses ven? Zuří tam blizzard.“

„To si uvědomuju, mami. Prostě naskoč na skútr.“

„Ne když takhle hustě sněží. Mohla bych vjet do jezera.“

Jeho matka by mohla jezdit kolem jezera se zavřenýma očima. „Tak jeď pomalu. Vážně tě potřebuju, mami. Jako ženu, chápeš?“

Ann si znovu vzdychla. „Ryane, drahý. To je Bethany, ta dívka, co si tě za poslední týden omotala kolem prstu?“

„Správně.“

„Rozumím. Ta Bethany, kterou jsi hledal celý život, s očima jako macešky?“

„Kam tím míříš?“

Ann se vesele zasmála. „Myslím, že moudrý muž by tuto nepředvídanou situaci zvládl sám.“

Ryan se domníval, že ho škádlí, a také se zasmál. „Vážím si té rady, mami, ale všechno má svůj čas a místo. A to teď není ani jedno.“

„Použij hlavu i na něco jiného než jako věšák na klobouk,“ odvětila Ann s úsměvem v hlase. „Příležitost klepá na dveře. Tvrdil jsi, že chcete být přáteli.“

„Ano.“

„Tak... buď přátelský.“

„Mami, já váž –“

„Ouha. Zvoní mi kuchyňský časový spínač. Musím běžet, aby se mi nepřipálily koláče.“

„Mami! Nezav –“

Linka ztichla. Ryan se podíval na telefon a musel potlačit nutkání od plic si ulevit.

„Co se děje?“ zeptala se Bethany, stále drkotající zuby.

Ryan položil telefon zpět do základny. Matka se zbláznila, ale to přece nemohl Bethany říct. Pokusil se usmát, jenže se zaťatými zuby to šlo trochu ztuhla. „Nic, drahoušku. Jen ten sníh. Při tak špatné viditelnosti se matka bojí vyjet.“

„Ach.“ Schoulila se pod příkrývkami a podívala se na něj velkýma, znepokojenýma očima. „Chápu.“ Na okamžik se odmlčela, zachvěla se, pak dodala: „Opravdu nepotřebuju horkou lázeň, i když je milé, že jsi na to myslel.“

„Jsi zmrzlá. Při tak špatném oběhu v nohou potrvá hodiny, než by ses jinak zahřála.“

„Zvládnou to.“

„Zvládnou?“ Ryan ji zvedl v náručí z pohovky. „My to zvládneme, jasně.“

„Nemůžu se koupat, ne když jsi tu jen ty, abys mi pomohl.“

„Ale můžeš. Když chci, dovedu být velmi vynalézavý.“

Keefe Kendrick, sedící v čalouněném houpacím křesle u krbu, přivřenýma očima upřeně pozoroval svou ženu. Když zavěsila, usmívala se od ucha k uchu jako kočka Šklíba od Lewise Carrolla. „Annie, nespřádáš nějaké intriky, že ne?“

„Intriky?“

Potlačil úsměv, když k němu vykročila. „Přece se nebojíš jezdit kolem jezera, a jestli máš v troubě koláčky, tak bych nějaký rád ochutnal.“

Pokrčila štíhlými rameny a její oblé boky v přiléhavých džínsech se svůdně zavlnily. I v šedesáti byla Annie stále krásná žena, s nádhernýma nohama a dokonale formovaným poprsím, které vyplňovalo její červený svetr tak, jak to měl Keefe rád. „Ryan někdy potřebuje trochu postrčit.“

Posadila se mu oblým zadečkem do klína a ovinula mu ruce kolem krku. Keefe dobře poznal, když se jeho žena snažila odlákat jeho pozornost. „Tak co máš za lubem?“

„Hm.“ Jemně ho kousla do rtu. „Venku sněží. Myslím, že sníh je *tak* romantický. Ty ne?“ Zavrtěla sebou, až jistá část jeho těla ztvrdla. „Otevřeme si víno a budeme se milovat u krbu.“

Keefe vsál její spodní ret mezi zuby a kousl ji dost silně, aby jí dal najevo, že není tak tupý, jak si možná myslí. „Annie, miláčku, pleteš se do životní lásky svého syna?“

Políbila ho a přitom jej polaskala jazykem tak zkušeně, že málem zapomněl svou otázku. „Nikdy. Jen jsem dobrá matka a naprosto odolávám pokušení zasahovat. U Ryana je Bethany. *Ta* Bethany.“

Keefe jí zkoumavými prsty přešel po žebrech. Annie tak rozkošně vyplňovala jeho náruč. „Ta dívka s neuvěřitelně modrýma očima?“ zeptal se ochraptěle.

„Právě ta. Uvízla někde v té sněhové bouři a Rye jel pro ni. Je napůl zmrzlá a potřebuje horkou koupel. Chtěl, abych mu přišla pomoci. Hlupáček. Ani mě nenapadne. Taková horká koupel nabízí zajímavé možnosti.“

Keefe prudce vstal, až překvapeně vyjekla, a zamířil do koupelny. Najednou měl plnou hlavu Ann, zrůžovělé z horké vody a hladké od provoněného mýdla. „Koupel rozhodně skýtá zajímavé možnosti,“ přisvědčil zastřeným hlasem. „Někdy, Annie, miláčku, se intriky mohou vymstít.“

Desátá kapitola

Bethany seděla v koupelně, pohled upřený do zrcadla na toaletním stolku osvětleném řadou žárovek v dubové liště, které vrhaly jasné zářivé světlo na ni i na všechno ostatní. Když se pozorovala v zrcadle, usoudila, že vypadá jako třesoucí se vyděšené děcko s obrovskými očima a kšticí rozčuchaných vlasů. Není divu, že je Ryan tak znepokojený. Nemohla ohýbat svaly nohou jako většina lidí, aby si rozproudila krev, což znamenalo, že polovině jejího těla chyběl výkonný systém regulace teploty.

Třela si paže, ale klepala se dál. Nadzvedla lem vlněné sukně, sáhla si na koleno a zjistila, že i přes nylonovou tkaninu punčocháčů je studené jako led. Ach, jak si přála být doma v důvěrně známé koupelně s veškerým svým spolehlivým zařízením pro koupel.

Ozvalo se lehké zaklepání na dveře. Ten zvuk ji polekal tak, až nadskočila. „Pojď dál,“ vypravila ze sebe jen zcela normálním hlasem.

Vstoupil její koupelový asistent – celých nejméně sto pětasmdesát centimetrů výšky. Sněhem promáčená džínovina mu pevně obepínala dlouhé svalnaté nohy. Jak se blížil, vysoké boty při každém kroku hlasitě a rozhodně zaduněly na přírodně hnědých dlaždicích. Stačil se převléknout do suché košile, ale zapínáním se nezdržoval. Rozhalené okraje odhalovaly velký kus vlnící se bronzové hrudi, lehce porostlé černými chloupky, které se na jeho plochem svalnatém břichu sbíhaly v trojúhelníkový pruh.

Bethany vyschlo v ústech a nenapadlo ji nic lepšího než říct: „Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděl hlubokým zvučným hlasem. Při tom zvuku měla pocit, jako by jí vibrovala kůže. „Připravena?“

Nikdy nebude připravena. Její matka jí pomáhala při oblékání a svlékání tolikrát, že věděla, že to Ryan nemůže udělat, aniž ji uvidí odhalenou.

Zamyšleně ji rychle přejel pohledem pronikavým jako nabroušená ocel. Od pasu dolů byla stále zcela oblečená. Nad tím měla jen obrovské tričko, které jí půjčil. Blůza s podprsenkou ležely úhledně složené na toaletním stolku, podprsenka vespod, aby nebyla na očích.

Jediným kladem v celé této nešťastné choulostivé situaci bylo to, že jí půjčil modré tričko, a ne bílé. Ze zkušenosti věděla, že bílé tričko je okamžitě průhledné, jakmile se namočí.

„Pořád sněží?“ zeptala se.

„Ano. Je mi líto. Zatím to nepolevuje. Mimochodem, volal jsem Jakovi. Nechtěl jsem, aby tvoje rodina měla o tebe starost. Říkal, že zajde nakrmit tvou kočku a dá jí vodu.“ Polekalo ji, když si najednou před ní sedl do podřepu.

Jeho pevná ústa se pomalu roztáhla do širokého úsměvu, pak pozvedl ruku a odhrnul jí mokrý pramínek vlasů z tváře. „Drahoušku, doufám, že se třeseš zimou, a ne strachy. Přece se mě nebojíš?“

„Proboha, ne.“ Nejisté se zasmála a hned stiskla zuby, aby jí neдрkotaly.

„Určitě?“ Přejel jí konečkem prstu po lícní kosti a zastavil se na bradě, kde chvíli kloubem prstu sledoval obrysy jemného důlku. „Snažil jsem se představit si sebe na tvém místě. Moc mi to nešlo. Ale vím, že to musí být těžké.“

„Jsem v pořádku, Ryane. Čestně. Jen bych si přála, aby ta koupel nebyla nutná.“

„Už jsem všechno promyslel.“

Hm. Zjevně nebral v úvahu, že bez opěrných držadel nebo oblékacího závěsu si bez cizí pomoci nesundá ani punčocháče a kalhotky. Doma, se speciálními pomůckami, to zvládala sama, ale ani tak to nebylo nijak snadné.

„Věř mi,“ pokračoval jemně. „Dobří přátelé neuvádějí jeden druhého do rozpaků.“

„Jen bych chtěla být d-doma, nic víc. Tam mám všechno, c-co potřebuju.“

„Lituju, že tady nemám všechno, co potřebuješ. Ale brzo mít budu.“

„To ne. Nesmíš kvůli mně začít kupovat věci.“

„Proč ne?“

Věděla, že je pro to deset dobrých důvodů, ale teď ji nenapadl ani jediný. „Proto.“

Zazubil se. „Jednou z výhod, když má člověk spoustu peněz, je to, že může kupovat věci pro své přátele, kdykoli se mu zachce. Máš ponětí, kolik dělá padesát milionů ročně na úrocích? Moje daně vypadají jako státní dluh.“

Bethany si tolik peněz ani nedovedla představit. „Ubožáčku.“

Primhouřil oko. „Řídím tu podnik a všechno, co nakoupím, abych poskytl pohodlí zdravotně postiženému, jmenovitě tobě, si výhodně odepíšu z daní.“

„Rozumím.“

„Chodí k nám invalidní kupci prohlédnout si naše koně. Jestli chci něco nakoupit, abys to měla na mém ranči pohodlnější, udělám to, a žádné námitky. Dobře?“

„Dobře.“

Lehce se usmál. „Musíme rozvíjet naše přátelství. Je to tak?“

„N-nesvléknu si šaty jen tak kvůli komukoli, takže snad můžu s přesvědčením říct, že věřím, že budeš velmi dobrý přítel.“

To u něj vyvolalo veselý smích. „Takže můžu ukončit svou obhajobu?“

„Prosím ne. Čím déle mluvíš, tím déle můžu tohle odkládat.“

„Vidíš? Situace, v jaké teď jsme, je neudržitelná. Potřebuješ horkou koupel, ale dostat tě do vany je úplná věda, protože jsi tak nervózní a rozčilená. Chtěl bych udělat takové úpravy, aby ses tu cítila stejně pohodlně jako doma. Tak, abys mohla vlézt do vany sama, kdykoli se budeš potřebovat vykoupat.“

„Jsi snad nějaký uchyl přes čistotu?“

„Cože?“

„Pokud máš v oblibě očichávat někomu podpaží, asi to naše přátelství znovu uvážím.“

Vzdychl si a zavrtěl hlavou. „Jsi náramně vtipná, když jsi nervózní. To jsem si mohl myslet.“

Prokoukl ji. Opravdu měla sklon vtipkovat, když byla v rozpacích, a právě teď se cítila nanejvýš nejisté.

„Tady na venkově je možnost rychle se vykoupat naprosto nutná. Znáš to, jak to chodí se zvířaty. Pleskne tě zablácený koňský ocas a budeš ráda, že jsem s takovou možností počítal.“

Bethany si začala třít paže. „Kéž by to už bylo.“

„Já vím.“

Hlas mu přešel do zastřeného tenoru a podle toho poznala, že chápe, jak je tohle pro ni nepříjemné. Z nějakého důvodu jí to pomohlo.

Zhluboka nabrala dech, aby si dodala odvahy, ale protože se tak silně chvěla, znělo to zajíkově. „Dobrá,“ přikývla a přitom se snažila

vložit do svého hlasu trochu důvěry. „Jsem připravena. Dejme se do toho, ať to máme za sebou.“

„Budeš se cítit líp, když ti řeknu, že jsem zavolal našeho předáka, Slye, a ten je teď ve svařovně a narychlo vyrábí prozatímní držadla do koupelny?“

„Opravdu?“

„Až tady skončíme, půjdu mu pomoci. To, co přineseme, nebude žádná velká paráda, ale aspoň tu budeš částečně v pohodlí až do rána.“

Držadla do koupelny? Bethany ho skoro objala. Ale odolala touze podívat se na toaletní mísu. Prozatímní stačilo. Prozatímní bylo *nádherné*. Nezáleželo jí na tom, jestli držadla budou krásná, pokud jí umožní vyřídit tuto potřebu bez cizí pomoci.

Zatímco se stále objímala pažemi a chvěla se, řekla: „Mrzí mě, že ti přidávám takové potíže, Ryane.“

„To nejsou potíže. Tady na ranči potřebujeme často něco svařovat a povalují se tu tuny trubek. Někdy musíme vyrobit něco během pár minut.“ Vstal a sklonil se k ní. „Chyť se mě kolem krku, drahoušku. Dáme tě do vany. Začíná mi být zima, jen když se na tebe dívám.“

Ach, jak strašně se toho bála. Ale nic jiného jí nezbývalo. „Třeba by stačilo, kdybys mě zabalil do elektrické příkrývky. To by zahnalo chlad.“

„Žádnou nemám. Lituju. Na všech postelích mám prachové příkrývky.“

„Tak si můžu sednout blízko ke krbu.“

Podobně jako včera večer ji vzal za zápěstí a položil si její paže kolem krku. „Cítíš, jak hrozně se klepeš? Půjdeš do vany. Dokud jsi pod mým dozorem, neuženeš si zápal plic. Jake by mi to nikdy neodpustil.“

Jake. Jak by si přála, aby tu byl.

„Důvěřuj mi trochu,“ zašeptal Ryan.

Představila si ho, jak se ji snaží udržet jednou rukou vzpřímeně, zatímco druhou jí nemotorně stahuje šaty, a celou dobu ji tiskne k sobě. *Bože... ach bože.* Tvář jí zrudla hanbou.

„Bude to, než řekneš švec.“

Očekávala obvyklá muka, jaká zakoušela při večerním plavání s matkou – Ryan supící námahou, zatímco se jí nohy klátí všemi směry jako vařené nudle. Ale mylila se. Ryan ji uchopil jednou

rukou kolem pasu a zvedl ji jako pírkó. Než se vzpamatovala, přitiskl si ji na hrud', zatímco spodní část těla jí volně visela dolů.

„Ach bože!“

„To je v pořádku, drahoušku. Neupustím tě.“

Sáhl pod tričko, aby jí rozeplul sukni. Jakmile to bylo hotovo, jedním pohybem jí naráz svlékl sukni, punčocháče a kalhotky. Ucítila, jak se jí jeho prsty lehce otřely o holou kůži v kříži, ale jinak tento manévr provedl, aniž se jí jakkoli intimně dotkl. A vzápětí jí stáhl dolů lem trička a posadil ji zpátky na vozík.

„Tak vidíš.“ Znovu si k ní dřep, aby jí přetáhl pružné punčocháče přes lýtku. „Jaképak s tím cavyky. Nebylo to tak zlé, že?“

Nebylo to vůbec zlé a pouhý tento fakt ji znejistil ještě víc.

Ryan jí postupně zvedl jeden i druhý kotník, zul jí černé semišové trepky a pak odhodil oblečení stranou. „Propána, drahoušku, máš úplně ledové nohy.“ Přejel jí rukou po lýtku. „Není divu, že se tak třeseš.“

Bethany si potáhla lem trička, aby měla zakrytá kolena. „Nemůžu uvěřit, že to šlo tak snadno. Když mi pomáhá máma, je to vždycky boj.“

Úkosem se na ni pobaveně podíval. „Viděl jsem tvou mámu včera na večírku. Není větší než střízlík, takže mě to nepřekvapuje.“ Odložil trepky a vstal. „Teď tě zvednu a přenesu do vany. Když si přidržíš lem trička, nebude se ve vodě nadnášet, až tě tam pološím. Přinesl jsem taky kolíček na prádlo, aby sis triko přichytila, až tě usadím.“

Kolíček? Myslel opravdu na všechno.

Když se k ní sehnul, Bethany se v duchu obrnila. Vizuálně vnímala, že ji uchopil jednou rukou pod koleno, a smyslově vnímala, jak jí druhou ruku vsunul mezi vozík a záda. Velká teplá ruka se ovinula kolem jejího boku, roztažené silné prsty ji přidržovaly na žebrech těsně pod řadrem.

„Klid, miláčku,“ konejšil ji, když ji zvedl. „Mám tě.“

Ano, měl ji. Cítila se obklopená pulzující mužnou silou. Přes tričko vyzářovalo teplo z jeho holé hrudi a o loket se jí otřely hrubé pružné černé chloupky. Jeho dotek byl tak báječný, že by nejraději ochutnala jeho robustní krk. Měl barvu karamelu, což byla hned po čokoládě její nejoblíbenější příchut' na světě.

Klekl si u vany na jedno koleno, zvedl ji přes okraj a jemně položil do vody, kterou předem napustil. Jednu ruku měl stále zaklesnutou pod jejími koleny, než jí opatrně umístil nohy do správné polohy.

Jak jí navrhl, svírala v hrsti lem trička, takže se bavlna nenadnášela. „Jde ti to moc dobře.“

„Zdá se, že to mám od přírody.“ Znovu na ni s úsměvem pohlédl, pak vytáhl z náprsní kapsy kolíček na prádlo. Odstrčil jí ruku, vzal lem trička, zkroutil ho tak, aby látka pevně přiléhala k jejím stehnům, a zajistil ho kolíčkem.

Bethany sledovala, jak pouští teplou a studenou vodu, potom strčil pod proud široké zápěstí, aby zkontroloval teplotu. Když upravil nastavení kohoutků, prohodil: „Zahřejeme tě raz dva.“

Vzdychla si vděčností a ponořila se trochu víc do vody. „Ach, to je nádhera.“ Teplá voda, kterou napouštěl Ryan z kohoutku, jí vířila kolem boků. „Moc ti děkuju. Mrzí mě, že máš se mnou tolik práce.“

„To není žádná práce. Jsem rád, že jsi tady.“

Teplou napomohlo tomu, že se přestala třást a škubající se svaly se začaly uvolňovat. Ryan jí masíroval nohy, přičemž jeho opálené ruce ostře kontrastovaly s její bledou kůží. Jak tomu přihlížela, přistihla se, že touží po tom, aby mohla jeho doteky cítit. Představovala si, že jeho dlaně budou trochu drsné, stisk dlouhých silných prstů nádherně hřejivý. *Nech toho, Bethany. Přátelství. Nic víc, nic méně.* Nesměla připustit, aby její hloupé ženské srdce začalo spřádat fantazie a riskovat tak, že zničí něco, co se mohlo vyvinout v dobré přátelství.

Všiml si, že pozoruje jeho ruce, a poznamenal: „Myslel jsem, že bych ti mohl rozproudit krev. Nepůsobím ti bolest, že?“

„Ne. Kéž bys mohl.“

Udiveně na ni pohlédl, pak sebou škubl. „Pravda. Promiň. Hloupá otázka. Jen jsem myslel – sakra, nevím, co jsem myslel.“ Postupoval s masáží vzhůru těsně nad koleno: „Vůbec nic necítíš? Nikde? Je tak těžké si to představit. Rozumem to vím, ale instinktivně automaticky přemýšlím, jako bys měla cít.“

Bethany se podařilo nasadit nucený úsměv. „Neomlouvej se. Nenormální jsem já, ne ty. A náhodou mám několik živých míst.“ Dotkla se prstem vnitřní strany levého stehna. „Jedno hned tady.“

Zadíval se na místo, které označila, jako by si chtěl jeho polohu vryt do paměti. „Jen tam?“

„Ještě na pár místech. Nervové poškození je záhadná věc, zvláště v mém případě, kde došlo k největšímu poranění jen na jedné straně

páteře. Mám cit v místech, kde bych ho mít neměla, a naopak. Po té nehodě náš rodinný lékař a místní specialista stáli nade mnou, mračili se a škrábali na hlavě. Neodpovídala jsem učebnicím a odborným časopisům.“

Ryan zamyšleně svažil obočí. „Takže nejsi v nohou úplně bez citu?“

„Úplně ne. Necitlivost je nestejnoměrná od místa poranění k začátku stehen a pak směrem dolů přibývá, takže dole mi cit zcela chybí.“ Ztišila hlas do spikleneckého šepotu. „Mám například velmi dobrou citlivost na zadních partiích a proto poznám, když někdo vtírá palcem.“

Očekávala, že se tomu zasměje. Ale místo toho zabloudil pohledem k ožehavému bodu mezi stehny. „Nepopadni mě za vlasy a nestrč mi hlavu pod vodu, když se teď na něco zeptám. Dobře? Jako přítel přítele. Jsi necitlivá taky tam?“

Bethany nechápala, jak se jí můžou horkem rozhořet tváře, když jí celkově bylo stále chladno, ale stalo se.

Okamžitě se stáhl. „Promiň. Nevhodná otázka.“ Obrátil pozornost zpět k vodovodním kohoutkům, pak zkontroloval vodu ve vaně, aby zjistil, zda je dost teplá. „Jen jsem zvědavý, to je všechno. Zjevně jsi přesvědčená, že nemůžeš mít normální fyzický vztah. Jestli tam máš aspoň nějaký cit, rád bych věděl, proč si to myslíš.“

„Tak především, můj lékař mi na rovinu řekl, že pravděpodobně nemůžu.“

„Doktoři se mohou mýlit.“

„Já vím, ale vzhledem k jeho pověsti specialisty na poranění míchy má jeho názor velkou váhu. Je jeden z nejlepších na západním pobřeží.“ Bethany čeřila prsty hladinu vody a důsledně zachovávala odvrácený pohled. „Nervové poškození je zvláštní věc. Jeden nerv třeba funguje dobře, ale druhý hned vedle, který je pro funkci rozhodující, je k ničemu. Jinými slovy, zvon který nezvoní.“

Zasmál se. „To je ale způsob, jak to vyjádřit.“

„Ať to vyjádříš jakkoli, kdo může předvídat, co budu schopná cítit nebo prožívat? Můžu se řídit jen tím, co mi řekl doktor Reicherton, a to nebylo zrovna povzbudivé.“

Povytláhl vzhůru tmavé obočí. „Takže ses nikdy – no, víš – nepokusila ani o *sólový let*, abys to zjistila?“

Její pohled k němu krátce zalétl. „Ne. Já, ehm –“ Pokrčila rameny s náhlým nepříjemným pocitem. Jak má vysvětlit, že se rozhodla svou

sexualitu potlačit? Nemělo smysl rozněcovat fyzické potřeby a touhy, které zřejmě nikdy nebude schopna uspokojit. „Od toho úrazu jsem s nikým nechodila a ani jsem neviděla velký smysl v tom, abych ty možnosti zkoumala.“ Vrhla na něj pobavený úsměv. „Kromě toho, jeden z mých bratrů málem oslepl, když to dělal moc často.“

Zaburácel smíchy. Pak se mu po krku rozlila tmavá červeň. Teď pro změnu odvrátil pohled on. „Promiň. Neměl jsem se ptát.“ Znovu zkusil teplotu vody. „Myslím, že teď je dost horká. Co říkáš?“

Viděla, že se při tom rozhovoru Ryan cítí stejně nepříjemně jako ona, což mělo ten zvláštní následek, že si připadala uvolněnější. „Je to nádherná.“

Zavřel vodu, pak se otočil, posadil se na podlahu vedle vany a široká záda opřel o krémové kachlíky, které dosahovaly až do poloviny zdi. Pokrčil koleno, opřel si o něj volně ohnutou paži a zadíval se na ni jiskřícíma očima.

Bethany si přejela konečky prstů po stehně, zastavila se u kolena a zase zpátky. Když vzhledla, potahoval se právě za ušní lalůček, gesto, které už poznávala jako jeho zvyk při nervozitě. „Opravdu mě to mrzí,“ omlouval se chraptivě. „Nevím, co mě to popadlo ptát se na takové věci. Skutečně mi po tom nic není a bylo neslušné strkat do toho nos.“

Chvilí se nad tím zamyslela. „Vlastně mi nevádí, že se na to ptáš. Jen nevím, jak odpovědět. Je to jako žít ve městě a vlastnit vysoce výkonnou pušku. Víš, že nikdy nebudeš mít příležitost ji použít, tak ji prostě někam bezpečně zamkneš a zapomeneš, že ji máš.“

Usmál se a přikývl. „To si dovedu představit.“ Znovu se zatahal za ucho. „Tak... pověz mi něco o své rodině. Ty a Jake jste si zřejmě velmi blízcí. Máš stejný vztah i s ostatními bratry?“

Bethany, šťastná, že může změnit téma, začala krátce popisovat své sourozence. „Ve velké rodině jako naše není snadné být ten nejmladší a zvláště v mém případě, protože jsem byla jediná holka. Až příliš mnoho ochránců. Pořád mě někdo hlídal. Vyžadovalo to ode mě velké manévrování, abych tomu unikla.“

„Jsem si jistý, že tví rodiče snahu tvých bratrů vítali.“

„To ano. Nikdy o mě nemuseli mít starosti. Když Jake odešel na studia, zastoupil ho Zeke, a když odjel i on, měla jsem za zády pořád dvojčata.“

„Ty budoucí veterináře.“

Přikývla. „Druhý nejmladší byl Hank, je mu osmadvacet a mně šestadvacet. Jsme si věkem dost blízko, takže byl pro mě spíš kamarád, než bratr. Občas mě dokonce naváděl k nepravostem.“

„A rodiče? Tvého otce znám z obchodu. Vypadá jako fajn chlap. Jaká je tvoje máma? Viděl jsem ji zdálky včera večer. Zdá se, že je moc milá.“

„To je.“ Bethany si položila ruku přes pas. „Musel bys ji znát, abys byl v obraze. Je to – jak to popsat? – kulatoučká jeptiška v civilních šatech, která je náhodou vdaná, má šest dětí a přísahá, že je všechny někdo zázračně položil do otcových vysokých bot, zatímco s otcem v noci spali. Někdy si skoro myslím, že tomu sama věří.“

Tomu popisu se zasmál. „Podle tvého výrazu vidím, že ji máš moc ráda.“

Bethany pokývala hlavou. „Je skvělá. Jen trochu naivní. Táta je ze staré školy a vždycky ji chránil. Mě taky, mimochodem. Jen při tom snažení neměl valný úspěch. Kdyby záleželo na něm, nikdy bych se nedozvěděla, jak děti přicházejí na svět.“

„Povídal ti pohádky o ptáčcích a včeličkách?“

„Přesně. Když jsme ještě měli ranč, usilovně se snažil, abych nikdy neviděla koně při připouštění.“ Uličnický se na něj usmála. „To mi způsobilu neuvěřitelné potíže.“

„Chodila ses dívat tajně,“ podotkl s chápavým úsměvem.

„*Samozřejmě.*“

Potrásl hlavou. „Chudák tvůj táta. Vychovávat tě muselo být utrpení.“

„Pro něj, nebo pro mě? Když jsi otcův malý andílek, může tě to neskutečně omezovat. Kdybych to měla prožít znovu, byla bych sexuálně aktivní už od dvanácti.“

„Od dvanácti? Ty mě děšíš. Heidi je dvanáct.“

„Kdo je Heidi?“

Oči mu láskyplně svítily, když jí popisoval Maggiinu mladší sestru. „Pořád mě prosí, abych počkal, než vyroste, aby si mě mohla vzít. Věčně mi je v patách. Mám ji hrozně rád a nechci ji ranit. Na druhé straně ji nechci ani povzbuzovat. Je to tenká hranice.“

„Zdá se, že to je drahoušek.“

„Ano.“ Vráska na tváři se mu při úsměvu prohloubila. „Nepotrvá dlouho a kluci budou stát frontu u dveří. Budu muset Rafovi pomáhat nakopat jim zadek.“

„Jako teenager jsem byla takový blázen do koní, že mě kluci moc nezajímali, dokud jsem nepotkala Paula. Možná Heidi bude taky taková.“

„Možná. Chce jezdit barelové soutěže.“

„Vážně?“ To vzbudilo Bethanin zájem a už se chtěla o tom rozpovídat, ale přerušil ji. „Když mluvíme o Paulovi, jak to, že ses zapletla s klukem toho věku, který o líbání nevěděl ani ň?“

„Za prvé jsme byli hrozně mladí, a pak Paul byl pastorův syn a silně věřící. Hlavně jsme jen –“ Najednou se ocitla v rozpacích a ani nevěděla, jak se k tomu tématu vůbec dostali. „Čekali jsme, až se vezmeme.“

Ústa mu ztvrdla. „Škoda, že si neudržel zapnutý poklopec i s tou tvou přítelkyní. Jak se jmenovala?“

„Nan. Jak o ní víš?“

V očích se mu znovu mihlo cosi temného a najednou se začal nevysvětlitelně zajímat o strop. „Jejich svatba byla oznámená v novinách, jak si vzpomínám. Není to žádné státní tajemství. Pravda?“

Bethany ucítila mrazení v týlu. „Proč muži vždycky koukají do stropu, když lžou?“

Znovu k ní obrátil pohled. „Máš až moc bratrů.“

„Jake?“ zašeptala. Nebyla to vlastně otázka.

Ryan si vzdychl. „Máš velké štěstí, víš? Mít staršího bratra, který tě tolik miluje. Kvůli tobě by holýma rukama zápasil s divokou pumou.“

„Volal, aby si s tebou promluvil?“

Znovu si vzdychl a řekl: „Sakra. Ta moje nevymáchaná pusa. Nechtěl jsem ho prásknout.“ Potřásl hlavou. „Ne, nevolal. Ukázal se tu v sobotu večer. Hezky jsme si popovídali.“

„Hezky? Ty a Jake?“

„Tedy, zpočátku to hezké nebylo. Ale když jsme si to vyjasnili, uklidnil se a já ho přesvědčil, že moje úmysly vůči tobě jsou počestné.“

„Že chceme být jen přátelé?“

Lehce se usmál. „Jo. Nejlepší přátelé. Nemá nic proti tomu. Nemyslel to zle, když sem přišel. Jenom na tebe dává pozor. Za to ho obdivuju.“

„Jen počkej. Brzy tvůj obdiv k němu nebude znát mezí.“

„To mám v plánu,“ ujistil ji.

„Co máš v plánu?“
„Počkat si.“

Keefe, ležící před krbem se svou ženou v náručí, cítil přetrvávající napětí v jejím těle. Po náruživém milování, které právě spolu prožili, si byl jistý, že její rozpoložení nezpůsobil nedostatek sexuálního uspokojení.

„Copak se děje, moje Annie?“ zeptal se a přitom ji pohladil po vlasech a políbil na čelo.

„Špatné svědomí,“ přiznala. „Měla jsem zajet k Ryanovi. Normálně je v pořádku se nevměšovat, ale pořád musím myslet na to ubohé děvče. Kdyby měla u sebe další ženu, aby jí pomohla, cítila by se mnohem líp.“

„Hmm.“

„Myslíš, že tam mám jet?“

„Tak hezky se tu leží. Vyjíždka na sněžném skútru mě moc neláká.“

„Ty jet nemusíš.“

Vzdychl si. „A riskovat, že moje žena ve sněhové bouři spadne do jezera?“

„Nespadnu do jezera. Cestu znám poslepu.“

Keefe se podepřel na lokti. „Když tu zůstanu, zmeškám šanci seznámit se s novou snachou.“

„Ještě si ji nevzal.“

Keefe se zachechtal. „Jo, pravda... Ryanovi jde vždycky všechno hrozně pomalu. Bere to oklikou.“

„Pomalu? Podle jakých měřítek?“

„Kendrickových. Na jeho místě bych s ní už dávno zajel do Rena a zpátky. Nikdy jsem tomu chlapci nerozuměl. Každou maličkost stokrát promyslí, než se k něčemu rozhoupe.“

Ann ho objala kolem krku. „Můžeš jet se mnou, ale pod jednou podmínkou.“

„Jakou?“

„Nebudeš mu dávat žádné rady.“ Keefe se zamračil. „Proč ne?“

„Protože to sám zvládá moc dobře a nechci, aby provedl nějakou nepředloženost, například ji unesl.“

„Já tě neunesl.“

„Předstíral jsi, že jsme se ztratili, a držel jsi mě v divočině pět dní. Jestli to není únos, tak nevím.“

„Zatraceně chytrý tah. Než jsem tě dopravil domů, souhlasila jsi, že si mě vezmeš. Ušetřil jsem si týdny trápení.“ Mrkl a zazubil se. „Navíc jsem ti prokázal velkou laskavost. Než ses dostala domů, věděla jsi, že ten hubený student přece jen není ten pravý. Taký jsi nepochybovala o tom, že se o tebe dovedu postarat za každých okolností.“

„To ano.“ Ann se s veselým smíchem přetočila na záda a zavřela oči. „Dokonce jsi rozdělal oheň pomocí dvou dřívěk. Pamatuješ? Později jsem zjistila, že jsi měl celou dobu v kapse zapalovač.“

„Taky jsem měl v sedlové brašně druhou deku.“

„Cože?“

Keefe se sklonil a políbil ji na špičku nosu. „Slyšelas. Měl jsem dvě deky.“

Ann ho popadla za uši. „Ty odporný, záludný mizero.“

Bethany, klidná a uvolněná po koupeli, se vyhřívala u krbu a čekala, až se Ryan vrátí ze svářečské dílny. Ze svého místa viděla přes posuvné prosklené dveře na padající snůh, který vytvářel krásnou zimní scénu. Jezero se třpytilo jako vyleštěné černé sklo, břehy lemovaly husté skupiny vysokých, sněhem obtěžkaných stromů. Nastal už soumrak a nízko nad zemí všechno vypadalo zamlžené a nehmotné, temné stíny se proti obloze měnily v uhlovou čern.

Pohodlně se schoulila hlouběji v invalidním vozíku a vychutnávala klid, který jí poskytl čas přemýšlet o nastalé tísnivé situaci a smířit se s ní. Ne že by se to opravdu dalo označit za tísnivou situaci. Měla autonehodu a teď tu uvízla přes noc, což pro člověka na vozíku neslo všechny znaky katastrofy. Ale zatím se Ryan postaral o všechny její potřeby a udělal to takovým způsobem, že se cítila spíš rozmazlovaná, než v rozpacích.

Jak sliboval, podařilo se mu ji obléci bez větších potíží. Napřed rozložil na vozík velkou osušku, pak ji zvedl z vany, posadil ji na froté a odešel. Svlékla si mokré tričko, osušila se a oblékla si suché. Potom se vrátil a pomohl jí navléknout šedé tepláky s elastickými manžetami a na šňůrku v pase, které jí natáhl stejně snadno, jako jí stáhl sukni a kalhotky. Její nadměrný úbor doplňovaly obří šedé

vlněné ponožky s červenými trojúhelníkovými záplatami na špičce a patě.

Když ji oblékl, odvezl ji do velkého obývacího pokoje ke krbu, urovnal jí kolem ramen přehoz z pohovky a přesunul některé kusy nábytku, aby mohla projet. Než odešel do dílny, uvařil jí šálek horkého kakaa. Vzhledem k hrozivým okolnostem, které ji potkaly před necelými dvěma hodinami, měla Bethany pocit, že se dostala do krásného snu, kde nic není takové, jak by mělo být.

Ryan. Když na něj pomyslela, objevil se jí na rtech úsměv. Kolik mužů by napadlo použít kolíček na prádlo, aby jí voda nenadnášela tričko? Byl tak milý a báječný.

„Hej! To jsem já!“ zavolal hluboký hlas.

Bethany sebou leknutím škubla, pak se otočila a uviděla Ryana ve vchodu. „To šlo rychle.“

Jen co to dořekla, uvědomila si, že to vůbec není Ryan, ale cizí muž, který se mu podobá skoro jako dvojče. Muž strnul na místě, zjevně překvapený stejně jako ona. Když rychle strhl z hlavy černý stetson, z krempy stekly kapičky roztátého sněhu.

„Ahoj. Vy jste určitě Bethany.“ Smetl si sněhové vločky z rukávu podšitě džínové bundy. „Omlouvám se, že kapu na podlahu. Snažil jsem se to setřást venku, ale pod střechu verandy nafoukalo ještě víc sněhu.“

„Vy musíte být...“

„Rafe. Setkala jste se s mou ženou Maggií včera večer.“

Bethany přikývla. „Je okouzlující.“

„Taky si myslím.“ Prsty si pročísl vlasy, gesto, které jí připomnělo Ryana. Už dříve slyšela, že si bratři Kendrickovi jsou velmi podobní, ale až doteď netušila, že vypadají prakticky jeden jako druhý. „Omlouvám se, že jsem sem takhle vpadl.“ Pohlédl na její vypůjčené oblečení. „Nevěděl jsem, že má Ryan společnost.“

„Ano, tedy, pro Ryana to je vlastně také překvapení.“ Rychle mu vylíčila řadu událostí, které vedly k tomu, že se tu ocitla.

„Nejste zraněná, že?“

„Ani škrábnutí. Nebyla to tak vážná nehoda. Největší komplikace způsobily všechny ty bouračky, které znemožňovaly, aby pro mě někdo přijel. Pokud to počasí dovolí, někdo z rodiny mě ráno vyzvedne.“

„Pochybuju, že Ryan spěchá, aby se vás zbavil. Spíš blahorečí bohům sněhu.“

„Prosím?“

Opálený krk mu zbrunátněl. Zatahal se za ucho, další gesto připomínající Ryana. „To nic.“

Studený vzduch pronikající otevřeným vchodem proudil Bethany na ramena, takže si těsněji přitáhla přehoz kolem sebe. Rafe se okamžitě napřímil, otočil se s napřaženou rukou ke dveřím, pak zaváhal. „Nevadí, když zavřu?“

Bethany se musela zasmát. „Ne, prosím zavřete. Dneska jsem už jednou promrzla na kost.“

„To je mi líto.“ Zavřel dveře. „Já jen... zkrátka, přece jenom mě neznáte. Myslel jsem si, že jste třeba nedůvěřivá. Podezírává, jak by řekl Sly.“

Bethany se zasmála. „Nejsem podezíravý typ.“

I pod bundou rozeznala, jak se mu uvolnila ramena. „Ne, vidím, že nejste. To je dobře. My si na obřadnosti moc nepotrpíme.“

„Jako většina rančerů.“

Zazubil se, stejným ironickým stažením koutku úst jako Ryan. „To je pravda. Zřejmě dobře víte, jak to kolem krav chodí, že?“

„Ano, i když to je dost dávno, co jsem to naposled zažila. Vypadáte úplně jako Ryan, až to zaráží.“

„Lidi říkají, že si jsme trochu podobní.“

„Trochu? Pokládala bych vás za jednovaječná dvojčata.“

„Ale ne. Já jsem hezčí.“ V koutcích úst mu zacukalo „Maggie mi to říká pořád.“

„Určitě to myslí ze srdce upřímně.“

„A navíc se na všechno dívá růžovými brýlemi.“

„Mluvily jsme spolu jen chvilku, ale zanechala ve mně dojem laskavosti a upřímnosti. Moc se mi líbila.“

„Taky se mi líbí.“

Opřel se ramenem o dveře. A znovu, jak tam stál s většinou váhy přenesené na jednu dlouhou nohu, jí připomněl Ryana. Chvíli si ji pozorně prohlížel, zdálo se, že jeho šedomodrým očím nic neunikne. Pak se pomalu usmál. „Kde vlastně je Ryan? Divím se, že vás nechal samotnou.“

„Je ve svařovně, ať to znamená cokoli.“

„Co tam dělá?“

„On, ehm –“ Bethany se pokusila vymyslet delikátní způsob, jak to vyjádřit. „Vyrábí držadla.“

„Držadla?“

„Do koupelny.“

Viděla, že mu to došlo. Odstrčil se ode dveří a pleskl kloboukem o stehno. „Fajn, myslím, že se tam zajdu podívat.“ Naklonil černovlasou hlavu na stranu. „Rád jsem vás poznal. Maggie říkála, že byste k nám měla přijít na návštěvu. Chybí jí ženská společnost, když žije tak daleko od města, takže doufám, že přijdete brzy.“

„Budu se těšit.“

Otevřel dveře, vykročil ven, pak se zastavil. „Nejspíš nikam nepůjdu. Ryan už je tady.“

Bethany uslyšela mužské hlasy a křupání bot ve sněhu a navíc cosi, co znělo jako sněžný skútr blížící se k domu.

„Nazdar, mami a tati,“ zaslechla Ryana. „Kde se tu berete?“

„Říkal jsi, že potřebuješ pomoc,“ ozval se ženský hlas. „Tvůj otec se nabídl, že mě sem zaveze, abych neskončila v jezeře.“

„Už mám všechno pod kontrolou.“

„Skutečně? To je dobře,“ odpověděla žena. „Tak jen zaskočíme dovnitř, pozdravíme se s Bethany a hned pojedeme, jestli ti to nevadí.“

Ryan něco zabručel a do toho se ozvalo zařinčení kovu. „Vadí. Není oblečená na to, aby se přivítala s hromadou mých příbuzných, a nechci ji přivést do – *mami*, hned pojd' zpátky.“

Rafe se na Bethany spiklenecky ušklíbl a otevřel dveře dokořán. „Ahoj, mami.“ Ve vchodu se objevila drobná blondýna. Načechrala si vlasy štíhlýma rukama, aby setřásla sních, a nastavila Rafovi tvář k políbení. „Nazdar, drahoušku,“ řekla vesele, pak se rozhlédla velkýma šedýma očima kolem sebe, až jí pohled spočinul na Bethany sedící před cihlovým krbem. „Macešky. Není divu, že mluvil tak poeticky.“

Bethany, zmatená touto poznámkou, přikývla na pozdrav. „Dobrý den. Vy jste jistě Ryanova maminka.“

„Říkejte mi Ann,“ vybídla ji Ryanova matka vlídně a přitom vykročila přes pokoj s pravou rukou napřaženou na pozdrav. „A vy jste Bethany, samozřejmě. Ryan nám o vás hodně vyprávěl.“

„Opravdu?“

„Všechno v dobrém.“

Ann Kendricková měla pevný stisk ruky a klidný, upřímný pohled. Bethany se hned zalíbila. Žádná přetvářka, žádná otažítost, které tak často staví zeď mezi navzájem si cizími lidmi. Byla to prostě Ann, oblečená v přiléhavých džínsech, obnošených jezdeckých botách a

denimové bundě s lokty odřenými doběla. Jak se Bethany na ni dívala, nikdy by neuhádla, že to je jedna z nejbohatších žen ve městě. Žádné diamanty, žádné zlato. Jedinou ozdobou Ann Kendrickové byl její krásný úsměv.

Když si podaly ruce, Ann dál podržela Bethaniny prsty propletené ve svých a posadila se ke krbu. „Ani na vás není vidět, že dnes máte za sebou takový ošklivý zážitek. Prý jste havarovala?“

„Nebyla to ani tak havárie, spíš jen nárazník promáčklý o velký kámen.“ Bethany si začínala připadat jako zadrhnutá deska. „Nezranila jsem se.“

„To je štěstí. Ryan říkal, že jste hrozně promrzla.“

Bethany vysvětlila, jak jí kabát a kabelka spadly při nárazu na podlahu. „Nikdy předtím jsem si neuvědomila, kolik studeného vzduchu proniká podlahou vozu, dokud jsem na ní neležela.“

Ann si vzdychla. „Inu, jsem moc ráda, že vás napadlo zavolat Ryana.“

Vtom vcouval do otevřeného vchodu do domu zasněžený Ryan, hlasitě klel a zápasil s obrovskou konstrukcí z trubek, která odmítala projít dveřmi. Bethany zůstala zírat s otevřenými ústy. Kolik si myslí, že potřebuje držadel?

„Proboha,“ zašeptala Ann. „Postavil vám mrakodrap, drahoušku.“

Bethany potlačila záchvat smíchu. Skutečně to vypadalo jako malý mrakodrap, s trojúhelníkovou hrazdičkou visící na řetězu na příčné tyči.

„Zatracená mrcha.“ Ryan si strčil do úst odřený kloub prstu.

„To bude deset dolarů,“ zvolala Ann. „Vedu to v patrnosti.“

Ryan na ni vrhl zuřivý pohled a něco si zamumlal pod vousy.

„Přines ji přes posuvné dveře,“ navrhoval Rafe.

„A co pak? Jestli neprojde tudy, pak ji nedostaneme ani do koupelny,“ namítl Ryan.

Na druhém konci mrakodrapu se objevil šlachovitý starý kovboj s krocaním krkem a obličejem tak opáleným a vrásčitým, že připomínal zmačkaný hnědý papírový sáček. Povadlý světlehnědý stetson vypadal jako pokračování jeho těla, protože opotřebovaná, umolousaná plš' velbloudí barvy měla téměř stejný odstín jako jeho pokožka. Vážným pohledem zamžoural přes tyče na Ryana. „Myslíš, že se tam vejde, když ji nakloníme?“

„Čím to,“ přemítala Ann tiše, „že si muži automaticky myslí, že cokoli obtížného je ženského rodu?“

Bethany se málem udusila smíchy. „Nemám zdání. Ale v tomhle případě jsem ráda, že to je *ona*. Aspoň se s tím vynálezem víc sblížím.“

Ann se znovu se zájmem zahleděla na muže, s očima jiskřícíma veselím.

Ryan, mávající poraněnou rukou, právě o krok ustoupil, aby obhlédl konstrukci ze všech stran. Krempu stetsonu a ramena bundy měl pokryté sněhem, nově převlečené džínsy mokré po kolena. Když ho Bethany pozorovala, bezděčně si vzpomněla, jak tvrdil, že to nebude žádný problém.

V tu chvíli se na verandě za šlachovitým kovbojem, zřejmě Slyem, jak Bethany uhodla, objevil starší pán nápadně podobný Ryanovi a Rafovi. „Co sis myslel, že ta dívka je, synku, akrobatka na visuté hrazdě?“

„Nech toho, tati. Nevěděli jsme, jak vysoká držadla máme udělat, proto jsme vyrobili dvě. A Sly si myslel, že ta hrazda bude šikovná, tak jsme ji udělali hodně vysokou. Jinak bychom se my chlapi pokaždé praštili do hlavy, když –“ Odmlčel se a pohlédl na Bethany. „Když si budeme potřebovat odskočit,“ dodal nakonec.

Ryanův otec se přes konstrukci usmál na Bethany. „Mimochodem, jsem Keefe Kendrick. Není to dost neobvyklý způsob, jak se seznamovat s lidmi?“

To bylo ještě velmi mírně řečeno. Bethany si ani nevzpomínala, kdy byly její tělesné potřeby hlavním tématem diskuse mezi cizími lidmi.

Kupodivu, když pominula první vlna silných rozpaků, dokázala se uklidnit, hlavně proto, že ostatní mluvili tak věcně. Všichni přiložili ruku k dílu a nakonec se jim podařilo dostat onen vynález do domu a pak ho společnými silami instalovali v koupelně. Vše provázelo nespoutané škádlení a žertování a Bethany se brzy smála s ostatními.

„Hurá!“ zahlaholil Keefe Kendrick dunivým hlasem, když bylo vše konečně hotovo. „Ať se propadnu, ale myslím, že ta věc možná bude fungovat, synku. Ať to zkusí.“

Bethany vrhla na Ryanova otce zděšený pohled ve strachu, že po ní chce, aby to hned teď vyzkoušela.

„Do toho,“ vyzýval ji.

Ach bože, přesně to měl na mysli.

„Ne doopravdy,“ uklidnil ji Ryan. „Jen potřebujeme vidět, jestli jsou ty tyče správně. Když ne, zaběhnu pro přenosnou svářečku a rychle to upravíme.“

A tak se stalo, že si Bethany poprvé vyzkoušela svůj mrakodrap za účasti všech ostatních. Ukázalo se, že pohyblivá hrazda je skvělé vylepšení oproti madlům, které měla doma. Mohla se jí pevně chytit a zhoupnout se z vozíku tak snadno, že zavýskla radostí. Její obecenstvo nadšeně zatleskalo a Ryan a Sly se dmuli pýchou, že vynalezli něco, co tak dobře funguje.

„Ryane, to je *báječné!*“

„Opravdu se ti to líbí?“ zeptal se plný naděje.

„Ano, moc. Až odejdu, můžu si to vzít domů s sebou?“

„Ani nápad. To monstrum zůstane na místě. Jestli se ti opravdu líbí, udělám ti ještě jedno.“

Bethany se zamračila. „Snad si to tu opravdu nechceš nechat?“

„Nebude to tak ošklivé, když to pomaluješ.“

Užasle se na něj podívala. „Pomaluju?“

Mrkl na ni. „Napřed to nastříkám barvou ve spreji a potom můžeš sem tam namalovat kytičky a další sarapatičky. Hned to bude hezčí.“

„Malování by mi zabralo spoustu dnů.“

„To mi vyhovuje.“

Keefe, stojící ve dveřích s rukou kolem ramen své ženy, se na mrakodrap dlouze zadíval s přimhouřenýma očima. „Jestli nechcete, abychom se my chlapi bavili o toaletě jako ženský spolek, raději nezapomeňte vždycky zase omotat řetěz kolem postranní tyče, drahoušku. Jinak by to někomu mohlo vyrazit chrup.“

Ann se nevzrušeně usmála. „Jak to pojmenujete, Bethany? Něco tak velkého a domácího potřebuje jméno.“

Bethany, stále usazená na svém trůnu, se na okamžik zamyslela, pak plesknutím rozhoupala hrazdu. „Myslím, že tomu budu říkat ‚sladká pomsta‘.“

Jedenáctá kapitola

Všichni zůstali u Ryana na večeři, a aby rodinná sešlost byla kompletní, Rafe zajel domů a přivezl Maggii, svou tchyni Helen a tři děti. Chyběla jen Becca, hospodyně a současně chůva, která měla volný večer. Po krátkém dobromyslném hašteření byly zvoleny jako hlavní chod špagety s česnekovým chlebem, salátem a zelenými fazolkami jako přílohou.

Obvykle lidé předpokládali, že Bethany nemůže při vaření pomáhat. V Kendrickově rodině se však očekávalo, že se zúčastní každý, včetně Slye, jenž byl spěšně poslán do Annina domu pro čerstvý česnek. Bethany pověřili přípravou chleba. Ryan a jeho matka ohřívali omáčku na špagety. Helen měla na starost prostředí stolu, Maggie a Rafe udělali salát. Dědeček Keefe a Heidi dostali za úkol hlídat děti, čehož se ujali se zjevnou radostí.

Druzná atmosféra připomínala Bethany její vlastní rodinu a snadno mezi Kendrickovy zapadla, usmívala se při jejich škádlivém popichování a smála se, když si někdo dobíral ji. Přála si, aby večer nikdy neskončil – anebo přesněji, aby ten pocit sounáležitosti nikdy nemusel skončit.

Ryan. Občas se jejich pohledy střetly a výraz v jeho očích ji bral u srdce. *Vidíš? zdálo se, že říká. Může to fungovat. Bude to fungovat, jen když mi dáš šanci.*

„Pozor na prsty!“ varovala Bethany ostatní, když vezla chléb do předešlé trouby. „Přeježu nohy každému, kdo se mi připleče do cesty.“

„Jenom doufáš, že se tak vyhneš utírání nádobí,“ zasmála se Maggie. „Máte smůlu, mladá dámo. My to riskneme.“

Mimino se probudilo a začalo plakat. Keefe, který četl Jaimiemu pohádku, zahulálal z obývacího pokoje. „Heidi telefonuje. Může se někdo postarat o Amélii? Jaimie a já jsme zrovna v nejlepším.“

„Bethany, můžeš se o ni postarat? Mám tu záchrannou práci.“ Maggie utírala Rafovi usazené tváře ručníkem. „Chudáček. Tohle mu dělá cibule vždycky.“

„Já to s dětmi neumím,“ namítla Bethany. „Nikdy jsem se o žádné nestarala.“

„Tak je nejvyšší čas začít,“ odvětila Maggie vesele. „Asi bude mokrá. Jednorázové plenky jsou v té tašce u pohovky.“

Bethany se vydala do obývacího pokoje. Amelia byla zjevně nespokojená. Ležela na pohovce obložená polštáři jako hradbou, zmitala všemi končetinami a řvala. Vedle stál Sly, sukovité ruce v bok, bradu vysunutou, přimhouřené oči, a bezradně na ni zíral. Z výrazu na jeho ošlehané tváři se dalo soudit, že se víc vyzná v krávách než v dětech. Od něj se pomoc čekat nedala.

„Už jste někdy vyměňoval plenku?“ zeptala se Bethany s nadějí.

„Nikdy nechci mít nic společného s dětmi, dokud neumějí chodit a utírat si nos.“

Sly po tomto prohlášení neutekl. Jako pravý kovboj se odlouдал pryč, i když předtím zrovna rozdělával oheň. Dokázal se však loudat s pozoruhodnou rychlostí.

Bethany tedy zvedla Amélii z příkrývek. Nemluvně se hned uklidnilo. Upřelo na Bethany velké hnědé oči, usmálo se a přitom odhalilo dva malé zoubky.

„Ahoj,“ řekla Bethany něžně. Sáhla na Ameliinu plenku, mokrá, samozřejmě. Jelikož nikdy nevyměňovala dítěti plínky, zašeptala: „No nazdar. Nevím, jestli to zvládnou, Amélie.“

Keefe vzhlédl od knížky pohádek. „To nic není, drahoušku. Plenky mají samolepicí pásky. Sjedou dolů snadněji než namydlený blesk.“

„V rodině zatím nemáme žádná mimina, takže moje zkušenost s nimi je nulová.“

„Potěšit Amy není těžké.“ Přitiskl si Jaimieho blíž a obrátil stránku v knížce. „I když to neuděláte hned správně, ani nemukne.“

Bethany třesoucí se rukou sáhla do tašky pro plenku. Stále čekala, že dítě začne křičet netrpělivostí, ale Amelia jen vrněla a usmívala se, jako by všechny neobratné pokusy byly obrovská legrace.

Když se Bethany konečně podařilo plenku svléknout, vrátila se Heidi. Naklonila se přes opěradlo pohovky, velké hnědé oči zvědavé, ale přátelské. „Ryan říká, že jste byla úžasná barelová závodnice.“

Bethany vzhlédla. „Ušlo to. Prý chceš jezdit soutěže.“

Heidi nakrčila nos. Hodně se podobala své starší sestře Maggie; měla stejně jemné rysy a záplavu tmavohnědých vlasů. „Snažím se. Ryan říká, že když vás hezky poprosím, přijdete se podívat, jak jezdím, a dáte mi nějaké rady.“

„Já, sakra...“

„Prosím,“ přerušila ji Heidi. „Prý jste třikrát vyhrála oregonský šampionát. To jste nejlepší závodnice všech dob, prakticky legenda.“

„To snad přece jen ne,“ odpověděla Bethany s rozpačitým smíchem.

Heidi pohlédla na mimino. „Teď byste ji měla osušit.“

„Aha.“ Bethany si připadala hloupě, když jí dvanáctileté děvče muselo dávat instrukce při výměně plenky. Ale nemohla nic dělat. „Čím ji mám utřít?“

„Hadríkem.“ Heidi přešla na druhý konec modrozelené pohovky a prohrabala tašku. Nakonec našla malou bílou plastovou krabičku s čistícími ubrousky. Jeden vytáhla a podala ho Bethany. „Nikdy jste to nedělala?“

„Ne.“ Bethany jemně osušila Ameliin nahý zadeček. „Tohle je poprvé.“

„Jde vám to dobře,“ ujistila ji Heidi. „Ale nemusíte být tak opatrná. Prostě ji celou utřete, hlavně v záhybech kůže. Maggie říká, že se jinak osype. Pak ji zapudrujte.“

Bethany se řídila pokyny a zanedlouho byla Amelia zase v suchém. Spokojeně broukala a kopala buclatýma nožkami pod zmuchlaným lemem roztomilých červených kostkovaných šatiček.

„Tvoříme docela dobrý tým,“ řekla Bethany Heidi, když si položila dítě do klína. „Až vyschne bláto, myslím, že bych se někdy odpoledne mohla přijít podívat, jak jezdíš barely.“

Heidi vykulila oči. „Přijdete? Vážně? *Páni*. Počkejte, až to povím Alici. Zezelená závistí.“

Bethany se znovu zasmála. „Alice? Další barelová závodnice, předpokládám.“

„Jo a mnohem lepší než já. Teď budu mít výhodu.“

„Nevím, nakolik ti opravdu můžu pomoci,“ varovala ji Bethany. „Nemůžu se posadit na koně a něco ti ukázat. Rady pomůžou jen do jisté míry.“

„Pomůžou mi strašně moc. Víím to! A nemusíme čekat, až vyschne bláto. Ryan něco vymyslí.“

„Co Ryan vymyslí?“

Bethany vzhlédla a uviděla, že předmět jejich rozhovoru kráčí k nim. Sklonil se a opřel se lokty o opěradlo pohovky. „Něčím jsi mě bez ptaní pověřila, milá Heidi?“

„Jen abys vymyslel něco, aby se Bethany mohla přijít podívat, jak jezdím barely. Bojí se bláta.“

Ryan se na Bethany usmál. „Má z bláta komplex. Žádný problém. Přinejmenším tam můžu položit prkna. Můžeš přijít příští sobotu? Bude to jednodušší než najít volný čas po škole.“

„Soboty mám volné,“ souhlasila Bethany. „To by se hodilo.“

Heidi byla tak nadšená, že začala kolem dokola poskakovat. „To je *super*.“ Pak Bethany překvapila, když ji nečekaně objala a políbila na tvář. „Byla jsem si tak jistá, že se mi ani trochu nebudete líbit. Ale jste tak milá, že si nemůžu pomoci.“

Bethany se tomu ještě smála, když dívka odběhla zpět do ložnice, aby z jedné Ryanovy přípojky zavolala své kamarádce. „Proč si byla tak jistá, že se jí nebudu líbit?“

Ryan se ušklíbl. „Myslím, že tě považuje za soupeřku.“

„Ach tak.“

Upřel na ni jiskřící pohled. „Ale máš vyhráno. V pořadí důležitosti jsem u ní daleko za barelovým závoděním, díky bohu.“

„V žádném případě nehodlám soupeřit o tvou náklonnost.“

„Jasně. V žádném případě,“ přisvědčil.

Pohádka skončila, Keefe postavil Jaimieho na zem a díval se, jak běží do kuchyně. Chlapec byl jako miniaturní kopie svého dědečka, tmavé vlasy a pleť ho jasně zařazovaly do Kendrickova rodu.

Bethany se podívala zpět na Ryana. „Vypadá úplně jako ty.“

Ryan se zamyšleně zahleděl za dítětem. „Ano, vypadá. Pořád obvinuju Rafa, že před třemi lety měl něco s Maggií, ale přísahá, že se v době, kdy to děcko bylo počato, k Prioru v Idahu ani nepřiblížil.“

Bethany se zamračila a vrhla udivený pohled na chlapce. „Prosím?“

„Není Rafův biologický syn. Byl mu jeden měsíc, když můj bratr poznal Maggi. Ne že by na tom nějak záleželo.“ Nespouštěl z ní pohled, v očích naléhavý výraz. „Ale myslím si, že bys to měla vědět.“

„Není Rafův?“ Zavrtěla hlavou. „To bych nikdy neuhodla. Vypadá jako vy všichni ostatní a zřejmě ho máte moc rádi.“

„Milujeme ho. Rodokmen je důležitý u koní, ne u lidí. Jaimie je Rafův syn v každém ohledu, na němž záleží, a až bude dost starý, aby to chápal, nebude se cítit o nic méně Kendrickem než kterýkoli z Rafových biologických dětí. Tak to v naší rodině chodí. Vid', tati?“

Keefe si zastrčil vzadu v pase bavlněnou košili do kalhot různými pohyby prstů. „Svatá pravda. Vzal bych si ještě deset takových jako on.“

Když Keefe odcházel do kuchyně, Bethany si všimla lenivého, uvolněného způsobu, jímž se pohyboval, nápadně připomínajícího chůzi jeho synů. Bude Jaimie jednou, až vyroste, chodit se stejným nedbalým půvabem prostě proto, že ho ti muži vychovali?

Vrhla na Ryana udivený pohled. Až dosud si byla zcela jistá, že by s adopcí dítěte nesouhlasil ani za sto let.

S třpytem v očích jí pevně pohled opětoval. Bethany napůl čekala, že něco řekne, ale jen se otočil, opustil místnost a zanechal ji samotnou s miminem a s matoucími myšlenkami.

Amelia jí však nedovolila dlouho se těmi myšlenkami zaobírat. Dobře si odpočinula při krátkém spánku a teď si chtěla užít společnosti; smála se a vrtěla sebou, až Bethany soustředila plnou pozornost na její rozesmátou tvářičku. Udělala chybu. Amelia byla takový krásný andílek, baculatý, hebký a voňavý. Když ji Bethany chovala, dotýkala se jí a hrála si s ní, proti své vůli zatoužila po vlastním dítěti. Dítěti, jež nikdy nemůže mít. Chirurg, který ji operoval, se vyjádřil velmi jasně. *Je pravděpodobné, že nikdy nedonosite dítě. Podle mého názoru to je požehnání. Žena na vozíku nemá právo mít děti.*

Při vzpomínce na jeho slova Bethany stále cítila tu drtivou ránu do srdce. *Požehnání.* Něco tak krutého jí ještě nikdy nikdo neřekl. Bylo jí devatenáct a měla za sebou už třetí operaci. Teprve devatenáct a doktor skutečně prohlásil, že nikdy nebude schopna vést normální sexuální život nebo mít rodinu. A co vám bez toho zůstane? *Nic.*

Dívala se na Ameliinu tvářičku a snažila se potlačit své pocity. Bylo to hloupé. Navíc by si připadala trapně, kdyby někdo viděl, že se tváří jako hromádka neštěstí. Bylo to prostě – ach *bože*. Být v Ryanově domě, poznávat jeho rodinu... Nebyla by ani člověk, kdyby si aspoň na chvíli nepomyslela, že by to mohl být *její* domov, *její* rodina.

Co to na Ryanovi je, že jí z toho měkne mozek? Jistě. Jeho bratr adoptoval syna a právě teď, v této fázi svého života, Ryan zřejmě věří, že rád udělá totéž. Jenže u Rafa to je něco jiného. Už má s Maggií vlastní dítě a je pravděpodobné, že přijdou další. Ryan by s Bethany nikdy nemohl mít vlastní dítě.

Co si o tom bude myslet, až mu bude padesát? Většina mužů chce zplodit vlastního potomka. Je to zřejmě nějaký mužský rys, související s pocitem sebeúcty a mužnosti. To, co Ryan nyní považuje za bezvýznamné, se později může stát tím nejdůležitějším. Je to bohatý majitel půdy, s rodinnou dynastií, o jejíž pokračování se musí postarat. Až zestárne, nebude chtít předat své dědictví dětem s krví Kendricků?

A kromě toho, co si to tu namlouvá? Jako by její ne schopnost mít dítě byla jediný problém. Zdaleka ne. Ryan tráví většinu každého dne pod širým nebem, na koni, chytáním dobytka do lasa a překonáváním drsného terénu a všechno, co dělá ve volném čase, je také soustředěno na pobyt venku. Manželé mají spolu život sdílet, ne existovat v různých stratosférách.

Nemůže doufat, že by sdílela Ryanův svět. Kdyby teď měla jít ven, neujede ani metr a vozík se zaboří do bláta a sněhu. Nakonec by Ryan musel přenášet ji i vozík, kamkoli by se vydala. Tohle si přeje? Stát se břemenem? Ne. Chtěla by se na manželství podílet, nejen přihlížet.

A na ranči by vždy mohla být jen přihlížejícím.

Vtom se Ryan, stojící u nízkého stolku, podíval směrem k ní a jejich pohledy se střetly. Bethany měla na okamžik pocit, že se svět rozplynul a oni dva jsou jedinými lidmi v místnosti.

Odvrátila pohled jako první a udělala to s konečnou platností. Ryan by se možná smířil s jejím ochrnutím, ale nikdy se nedokáže smířit se vším, co to s sebou přináší anebo přesněji, co nepřináší, především vlastní děti a fyzicky aktivní manželku.

A navíc, tohle by po něm mohla žádat jen velmi sobecká žena.

Po nádherně družné večeři u kuchyňského stolu pustil Ryan video a všichni se přesunuli do velkého obývacího pokoje, aby sledovali film, dětský film o dvou psech a kočce, kteří se vydali na cestu divočinou, aby se vrátili domů. Bethany předpokládala, že bude sedět na vozíku, jako když si pouštěli video doma s rodinou, ale Ryan měl jiný nápad. Vzal ji do náruče, usadil na polohovací křeslo pro dva a uvelebil se vedle ní.

Když přes ně přehodil háčkovanou příkrývku, nastavil si opěrku pro nohy a vzal Bethany kolem ramen. „Pohodlné?“

Nebylo to jen pohodlné. Bylo přímo nádherné zabořit se do měkkého křesla jako normální člověk. „Perfektní,“ ujistila ho.

„Jo, to jsi,“ souhlasil tlumeným hlasem. Než se stačila zeptat, jak to myslí, dodal: „Už jsi ten film viděla?“

„Ne. A ty?“

Pohlédl na děti sedící na jednom konci dlouhé pohovky s Rafem a Maggií. Na opačném konci, jako nesourodý protějšek, seděli bok po boku Sly a drobná Helen. „Předpokládám, že jsme ho všichni viděli snad dvacetkrát. Jaimie ho miluje. Sally Fieldsová mluví kočku a Michael J. Fox mladšího psa.“

„Opravdu?“ Zadívala se na Maggiinu matku Helen, která nedočkavě upírala krásné hnědé oči na obrazovku. Bethany nechápala, proč se na film tolik těší, když ho už tolikrát viděla.

„Helen nemá všech pět pohromadě,“ zašeptal Ryan.

Sly na ně zamračeně pohlédl a Bethany měla dojem, že tu poznámku zaslechl a zásadně s ní nesouhlasí.

Vrhla na Ryana zděšený pohled. „Co tím myslíš?“

„Srdeční záchvat,“ vysvětloval tiše. „Nedostatek kyslíku v mozku. Je skvělá, jen trochu dětinská.“

Bethany se podívala na Helen novými očima. Během večera si všimla, že Maggiina matka je roztomilým způsobem trochu zvláštní. „Je ještě tak mladá a hezká. Taková tragédie.“

„Jak se to vezme. Bude jí to do konce života myslet jako desetiletému dítěti, ale je to nejšťastnější člověk, jakého kdy poznáš. Pětapadesát let a pořád věří v Petra Pana.“

Bethany si prohlédla Helen pozorněji a usoudila, že Ryan má pravdu. Ta chudinka vypadala šťastně a oči se jí rozzářily radostí, když film začal. Byla zřejmě stejně uchvácená jako děti.

Bethany soustředila pohled na televizi v naději, že si také vychutná film. To ovšem nebylo snadné. Nesměla by při tom vnímat laskání Ryanových prstů na svém rameni. Opisoval kruhy na jejím rukávu a neustále tak útočil na její nervová zakončení. Kůže ji pálila všude, kde se jí dotkl.

Bethany ho aspoň desetkrát málem požádala, ať dá ruku pryč, ale v tom případě by poznal, jak ji jeho dotek vyvádí z míry. Koneckonců to bylo nevinné – bezmyšlenkovitý opakovaný pohyb prstů po bavlněné látce.

Ryan viděl, jak Bethany úzkostně svraštila čelo, a v duchu se usmál. Dobře věděl, co ty vrásky způsobuje, a pokračoval v tom bez

sebemenšího pocitu provinění. Každá mladá žena, která se nikdy nepokusila ani o *sólový let*, zoufale potřebovala na sobě cítit mužské ruce a v daném případě to nemohly být ruce ledajakého muže. Ryan se rozhodl, že až přijde čas, bude to právě on, kdo ji naučí létat.

Pohlédl přes místnost a mrkl na matku, sedící v polohovacím křesle otci na klíně. Ann Kendricková se ospale usmála, přitulila se blíž k manželovi a opřela tvář o jeho rameno.

Když film skončil, Bethany si ani příliš nevzpomínala, o čem vlastně byl.

„Moc hezké,“ řekla Ann a vstala z křesla. „Ale je načase, aby tahle stará dáma šla domů do své pohodlné postele.“ Objala Rafe a jeho rodinu na dobrou noc, pak obešla zezadu dvojité polohovací křeslo. Předklonila se, políbila Ryana na tvář, potom položila ruku Bethany na rameno. „Moc rádi jsme vás poznali, Bethany. Doufám, že se odteďka budeme vídat často.“

Než se Bethany podařilo vymyslet vhodnou odpověď, Keefe se zívnutím přešel pokoj, postavil se ke své ženě a objal ji pevnou rukou. „Pojďme domů, zlato. Říkáš to tak, že ta postel zní velmi lákavě.“

Sklonil hlavu, až se mu přitom prošedivělé vlasy v tlumeném světle zaleskly jako tmavé stříbro, políbil svou ženu na šíji a cestou ke dveřím jí něco šeptal.

Ann zvedla ruku a uštědřila mu lehký pohlavek. „Keefe Kendricku, přestaň. Jsou tu naše vnoučata.“

„Ta už dávno spí, mami,“ zavolal Rafe, zatímco navlékal Heidi do rukávů její sportovní bundy. „A ne abyste odtud utekli jako párek pubertáků. Potřebuju pomoci dostat do auta tenhle náklad.“

Helen cupitala za svým zetěm a přitom málem vrazila do Slye, který ztěžka vstával z pohovky. „Jen pomalu, drahoušku,“ řekl starostlivě, když ji zachytil, aby neupadla. „Nemá smysl se kvůli tomu přerazit.“

Helen celá zružověla ve tváři a vrhla na Slye koketní pohled jako mladá dívka. Předák jí jemně stiskl štíhlé rameno a poplácával ji, takže se zarděla ještě víc.

„Jen chci pomoci,“ vysvětlila.

„Jsem si jistý, že Rafe pro tebe bude mít nějakou práci,“ prohlásil předák významně. „Že, Rafe?“

Rafe se usmál. „Můžeš Heidi obout boty, Helen. To bude velká pomoc.“

Keefe změnil směr a vydal se na pomoc svému staršímu synovi. Ryan to pochopil jako jemnou narážku, proto vstal, aby také přiložil ruku k dílu. Zatímco Rafe shromáždil své vojáky na druhé straně pokoje, Ryan přenesl Jaimieho na polohovací křeslo a pokusil se mu na bezvládné prstíky navléknout zimní rukavice. Bethany se k němu brzy přidala a za okamžik se oba prohýbali smíchy.

„Je to jako šněrovat boty s mokkými koženými tkaničkami,“ postěžoval si Ryan. „Krucí, Rafe, proč tomu klukovi nekoupíš palčáky?“

Rafe nakoukl Ryanovi přes rameno. „Chce opravdové rukavice, jako mám já.“

Jaimie ze spánku zakňoural a vytrhl Ryanovi svou malou ručku, takže zase byli na začátku. „Ach prokristapána,“ zabručel Ryan.

Vtom k nim přistoupila Maggie. Jelikož jim nijak nemohla pomoci, protože nesla Amélii, jen je chvíli pozorovala, pak se zasmála a potřásla hlavou. „Rafe, prostě mu strč rukavice do kapsy kabátku.“

„Nechci, aby mu omrzly ruce,“ trval na svém Rafe klečící vedle Ryana. „Pojď sem, kamaráde.“ Zvedl svého syna jednou rukou. „Pojď, Jaimie. Tatínek tě musí trochu probudit.“

Jaimie zabofil tvář na otcovu hrud'. „Tati,“ zamumlal.

Ryan tedy nechal rukavičky na starost Rafovi a začal strkat Jaimieho nohy do kovbojských botiček. Brzy bylo zřejmé, že to je další nesnadný úkol. Bethany pohlédla na Maggie a ta se jen usmála.

„Jsou přehnaně starostliví,“ řekla na vysvětlenou. „Nedá se s tím nic dělat, tak je prostě nechávám.“

„Nejsem přehnaně starostlivý,“ bránil se Rafe. „Venku je hrozně chladno.“

„Jaimie je ještě malý, Maggie,“ přidal se Ryan. „Není na něm moc masa. A Rafe má pravdu. Je tam dneska větší zima než v zadku ledního medvěda.“

Keefe odstrčil své syny stranou. „Jsem si jistý, že obléct dítě je úplná hračka.“

Všichni se shromáždili a sledovali Keefovo snažení obléknout bezvládné spící dítě. Když se mu podařilo navléct jednu rukavičku, zhoupl se dozadu na podpatku vysokých bot, zamnul si bradu a prohlásil: „Co kdybychom ho zabalili do deky?“

Návrh byl nadšeně přijat a zanedlouho Ryan už vyprovázel svou rodinu ven. Než odešli, Keefe se sklonil a objal Bethany. „Dobrou noc, má milá. Děláte skvělý česnekový chleba. Asi si vás necháme.“

Zatímco byl Ryan venku, Bethany duchem nepřítomná zírala na prázdnou televizní obrazovku. Modlila se, aby i teď, když zůstanou o samotě, zachoval odstup. V opačném případě nevěděla, zda by mu dokázala odolat.

Když se Ryan vrátil do obývacího pokoje a uviděl Bethanin výraz, okamžitě poznal, že je napjatá. Postavil se ke křbu, nohy široce rozkročené, paže založené na hrudi. Usoudil, že Bethany už vydržela tolik smyslných doteků a laskání, kolik může najednou snést. Jestli je chytrý, tak teď ustoupí. Bude mít k dispozici všechnen čas na světě, aby ji zpracoval později, za předpokladu, že tuhle situaci správně zvládne a dokáže, že se Bethany bude cítit příjemně a znovu přijde na návštěvu.

„Vypadáš unaveně,“ poznamenal. „Asi bych ti měl ukázat, kde budeš spát. Takhle daleko od města nikdy nevím, kdy budu mít přes noc nečekané hosty, proto mám pořád připravené rezervní kartáčky na zuby a podobné věci.“

„To je dobře. Kartáček se mi bude moc hodit.“

Najednou si vzpomněl, že Bethany nemá s sebou léky. „Sakra. Nevzpomínám si, že bys při večeři vypila moc vína.“

„Bála jsem se, abych se trochu nenamazala a neudělala si ostudu před tvou rodinou.“

Ryan zamířil do kuchyně. „Dobrá, už jsou pryč. Jestli se namažeš přede mnou, o nic nejde.“

Rychle vzal z příborníku poloplnou láhev vína a dvě skleničky. „Máš chuť si něco zakousnout před spaním?“

Uslyšel bzučení vozíku, vzhlédl a uviděl, jak se Bethany k němu blíží ke kuchyňské lince. Zatímco nabíral ze sklenice okurky nakládané v kopru a krájel na prkénku sýr, zeptal se: „Jak je ten vozík poháněný?“

„Dobíjecí baterií. Musím ji přes noc zapojit do zástrčky ve zdi.“

„Žádný problém.“ Usmál se, strčil si do úst kousek sýra a pak jí podal plnou sklenici vína. Téhle dívce by rád nabil baterie kdykoli. „Až do dna. Dvě plné skleničky.“

„Nemusíš mě pobízet dvakrát. Nechci dostat křeče do nohou.“

Z nějakého důvodu Ryana nikdy nenapadlo, že paraplegici mohou mít v nohou bolesti. Naopak předpokládal, že necítí vůbec nic, takže se v duchu musel ptát, kolik jeho jiných předpokladů je asi mylných. Při pohledu na její líbeznou tvář, usmívající se pětadevadesát procent času, si uvědomil, že teď, když poznává Bethany lépe, začíná

přemýšlet o spoustě věcí. Především o tom, jak často se asi usmívá, když se jí ve skutečnosti chce plakat.

Vzpomněl si na jeden film, *Passion Fish – Skutečný život v Belle Reve*, o ochrnuté ženě. V paměti mu uvízla scéna, kdy žena sedí v kuchyni nepředstavitelně zdrcená svou invaliditou a najednou začne křičet. Rve si vlasy a křičí z plných plic, ale slyší ji jen stěny. Byly chvíle, kdy si Bethany chtěla rvát vlasy a křičet? Pravděpodobně ano. A bezpochyby stále jsou.

„Pomáhá ti při křečích masáž?“ zeptal se.

„Abych si rozmasírovala křeče, musela bych se zkroutit a natáhnout tak daleko, že bych nakonec dostala křeče v zádech, což je ještě horší,“ vysvětlila mu se smíchem.

Ryan by nic nenamítal proti tomu, aby mohl znovu přiložit ruce na ty krásné nohy a udělat jí masáž, se zvláštním zřetelem na ono živé místočko na vnitřní straně levého stehna. Ta představa ho přivedla k další neodbytné úvaze, že Bethany možná má aspoň částečný cit v ženských partiích. Snad to bylo jen zbožné přání, ale měl dojem, že její šance na plnohodnotný sex jsou docela dobré, možná dokonce vynikající, když existují místa, kde úplně neztratila citlivost.

Přemítání o těchto možnostech ho přimělo sáhnout po skleničce. Pokud chtěl dnes v noci spát, sám potřeboval pořádnou dávku vína. Jak seděl vedle Bethany skoro dvě hodiny na dvojitém křesle, rozbouřilo mu to všechny smysly.

Soustředil tedy svou pozornost na jídlo a víno, odhodlán nezabloudit pohledem na její oblé křivky. Připravil jí talíř s občerstvením a sám se dal do jídla. Bethany si vzala nakládanou okurku. Ale místo toho, aby do ní kousla, olízla konec špičkou jazyka a vysála šťávu. Ryan zůstal zírat, s plátkem sýra zapomenutým v zubech. *Zatraceně*. Měl problém. Už jen když ji viděl sát tu okurku, stačilo to, aby měl chuť skočit do ledově studeného jezera.

Polkl sousto sýra a zeptal se přiškrceným hlasem: „Máš ráda okurky?“

„Mmm.“ Uždibovala a cucala okurku a jeho dohánělo k šílenství, kdykoli se rychle dotkla pevné dužiny špičkou jazyka. „A ty?“

Ryan pochyboval, že by teď pozřel okurku. Tep mu bušil ve spáncích jako okovaná kopyta na betonu. „Mám radost, že ti očividně chutná.“

Znehybněla a trochu zašilhala, když se podívala dolů na nos. Tváře jí zrudověly a rychle odtáhla okurku od úst.

Ryan se zazubil, s čistě mužským pocitem uspokojení, že se kvůli němu začervenala. Nebyla vůči němu imunní, jak předstírala, a právě se mu podařilo ji znervóznit, což vždy pokládal za povzbudivé znamení. „Nenech se rušit. Je osvěžující pozorovat ženu, která si vychutnává jídlo.“ Jednou z věcí, které nesnášel, byly ženy, jejichž posedlost štíhlostí určovala každý aspekt jejich života. „Tolik ženských dnes drží dietu. Nechápu proč, ale chovají se, jako by jídlo bylo smrtelný hřích. Když si zajdu na pořádný steak, chci mít s sebou ženu, která se na jídlo vrhne a pochutná si.“

Vzdorně mu pohlédla do očí a ukousla si ohromné sousto. Ryan měl co dělat, aby se ovládl. Málem se hlasitě rozesmál, protože velmi dobře věděl, že to udělala schválně, hlavně aby ho vyvedla z míry. Oči jí nezbedně jiskřily. Láskyplně si pomyslel, že Bethany je naprosto fascinující směsice – zcela postrádá skutečné zkušenosti s muži, a přesto je po čertech chytrá a umí číst mezi řádky. Hrozně rád se s ní navzájem škádlil.

„V tom případě jsem ta pravá,“ oznámila, zatímco spokojeně žvýkala, až se jí nadouvala tvář. „Jím s ohromnou chutí. Kup mi pořádný steak a zhltnu každé sousto.“

Zasmál se uličnickému lesku, který stále přetrvával v jejích očích. „Platí. Co si dáš jako dezert?“

Povytáhla jemně klenuté obočí. „Divím se, že se musíš ptát.“

„Čokoládu?“

Na tváři se jí objevil zasněný výraz. „Čím hustší a tučnější, tím lepší. Miluju ji tak, že si to nedovedeš představit.“

Ryan by rád věděl, jestli jí je známo, že přísady v čokoládě údajně vyvolávají podobné pocity, jaké má zamilovaná žena. Ale jen co mu to blesklo hlavou, Bethany dodala: „Je to skvělá náhražka za sex, víš? Vědecky dokázaný fakt.“

Tentokrát se smíchu neubránil. „Děláš všechno pro to, abys mě šokovala, co?“

Blaženě se usmála. „Jen zkouším tvou odolnost. S pěti bratry jsem se brzy naučila, že je lepší udržovat muže ve střehu než naopak. Proč? Znepokojuje tě, že máš sexuálně frustrovaného hosta? Vždycky mu můžeš nabídnout dvojitou porci nugátu.“

Ryan Kendrick však měl na její bolesti neselhávající lék, a rozhodně to nebyla čokoláda.

Dvanáctá kapitola

Po dvou plných sklenkách vína Bethany spala hlubokým spánkem a ráno se probudila odpočinutá, ale poněkud rozladěná. Někteří lidé si zpívají ve sprše a rozpřahují paže, aby objali nový den. Když se probouzela ona, chtěla hlavně kofein, samotu a naprosté ticho, dokud ji podrážděnost nepřešla. Tak tomu bylo od úrazu vždy, strašný pocit nemohoucnosti se jí zmocnil pokaždé, když otevřela oči a uvědomila si, že ty krásné sny se už nikdy nestanou skutečností. Sny o chůzi a běhání... jízde na koni a tanci... o osvobození z vězení, jímž se stalo její tělo.

Ranní slunce pronikalo do oken a jeho záře, odrážející se na sněhu, téměř oslepovala. Závěsy přírodní barvy jeho jas příliš neztlumily. Bethany pootevřela oko na šterbinu, zasténala a přikryla si obličej paží. Dokonce i šustění lněného povlaku na polštáři znělo hlasitě.

V naději, že si na ten jas přivykne, pomaloučku paži spustila. Stěny byly bělejší než bílé. Nic nenarušovalo jejich jednotvárnost, žádné fotografie, obrazy, nic. Toaletní stolek a prádelník skoro holé, žádné drobné nicotnosti, ozdůbky nebo dečky. I pokoje v motelu měly víc osobitosti.

Muži. Jak takhle mohou žít? Její bratři byli stejní. Jejich představa výzdoby znamenala pověsit prvního ledna na zeď nový kalendář.

Bethany se zaúpěním roztáhla ruce od těla jako dítě chystající se udělat ve sněhu andělíčka. Zahleděla se do stropu a snažila se upamatovat, jak se dostala do postele. Hlavou jí táhly jen nezřetelné obrazy. Věděla, že Ryan seděl vedle ní, když už ležela, ale nemohla si vzpomenout, o čem mluvili. Zřetelně si jen vybavovala, jak mu v tlumeném světle zářily oči, mírné, stříbřitě modré, a ji zamrazilo, kdykoli do nich pohlédla.

Vleže na zádech mlčky proklínala své olověné nohy a přála si, aby se mohla obrátit na bok a ulevit strnulým ramenům. Vyloučeno. Přetočit se vyžadovalo takovou námahu, že to nestálo za to; musela by sebou škubat, zvedat se a svíjet. Lepší bude, když zůstane ležet jako velryba uvízlá na břehu, a spokojí se s tím.

Hrozně se jí nechtělo volat hned ráno o pomoc a budit ho. Opřela se o lokty a zlostně se podívala na vozík, který Ryan umístil u protější zdi vedle elektrické zásuvky, aby se dobila baterie. Vozík

stál jen dva metry od ní, ale jí to bylo stejně platné, jako by se nacházel na severní hranici Kanady.

„Do háje!“ ulevila si. „*Nenávidím* to. Nenávidím, nenávidím, *nenávidím!*“

Za pár vteřin se ozvalo hlasité zaklepání na dveře. „Jsi slušně oblečená?“

Bethany sebou polekaně trhla a zamrkala. „Jo. Pojd' dál.“

Dveře se pootevřely a Ryan strčil hlavu do pokoje. Vlnité uhlově černé vlasy, ještě mokré ze sprchy, se leskly jako broušený obsidián, hladká čelist se blyštěla v jasném ranním světle, což naznačovalo, že se zrovna oholil. Vypadal dávno probuzený a nechutně veselý. Nesnášela lidi, kteří se takhle brzy ráno usmívali. Měla chuť je praštit.

„Ahoj,“ řekl a v úsměvu mu zablýskly silné bílé zuby. Otevřel dveře o něco víc.

„Jak jsi poznal, že jsem vzhůru?“ zeptala se nevrle.

Ukázal palcem přes rameno na bílou umělohmotnou krabičku připevněnou na stěně u dveří. Je snad všechno v tomhle domě nad úrovní podlahy bílé? „Interkom. Pil jsem ranní kávu a čekal, až se pohneš.“ Znovu se na ni zářivě usmál. „Zdá se, že jsi trochu nabručená.“

„Nabručená“ to nevyjadřovalo ani z poloviny. Vstávání byla svinská námaha. Pak následoval nekonečný přesun do koupelny. Jako většina lidí toužila po šálku kávy, hned jak otevře oči, jenže obvykle trvalo půl hodiny, než se vůbec dostala do kuchyně.

Přistoupil k posteli. Bethany k němu vzhledla, znechucená tím, že nemůže sama vstát a musí ležet a čekat, až jí přijde na pomoc. „Máš holé stěny. Neunavuje tě pořád koukat na bílou omítku?“

Přešel pohledem po místnosti. „Vlastně se na stěny moc nedívám.“

To je tedy překvapení. „No, potřebuješ to vyzdobit. Tvůj dům vypovídá o tom, kdo jsi.“

„A kruci.“

„A kruci, správně. Jestli tvoje stěny něco naznačují, pak to, že nejsi osobnost.“

Zasmál se. „Zrovna jsem chtěl objednat malíře.“

„Nepotřebuješ malíře. Potřebuješ – věci.“

„Jaké věci?“

„Nevím. *Věci*. Takové, které odrážejí, kdo jsi.“

„Mám v koupelně zrcadlo. Ta odrážejí, kdo jsem.“

„Náramně vtipné. Nemáš věci, které pro tebe hodně znamenají?“ Zatahala za příkrývku, jejíž roh jí uvízl pod hýžděmi. „Musíš si něco pověsit na zdi jako důkaz.“

„Co tím myslíš?“

„Že jsi *někdo*. Že žiješ a máš životní zážitky. Třeba fotografie svých koní. Nebo aspoň snímky lidí, které máš rád.“

„Mám jedny staré boty, které mám dost rád.“ Zamračila se na něj, což ho rozesmálo. „Taková jsi každé ráno?“ zeptal se roztomile.

„Jo.“

„No nazdar.“ Sklonil se, odhrnul příkrývku a vzal ji do náruče.

Chytla se pevně jeho košile, stále ne zcela klidná, když ji držel. „Před polednem nepřijímám žádné stížnosti.“

Posadil ji na vozík. „Najdeš mě v kuchyni, sluníčko moje. Káva bude čekat.“

Když se Bethany za pár minut objevila v přední části domu, pozorně si ji prohlédl. „Už jsi trochu veselejší, než když jsem tě viděl naposled?“

Zastavila s vozíkem u kuchyňského stolu a promnula si oči. Vlasy měla rozčuchané, podpaží jí bylo cítit, a pokud mohla soudit, ten člověk nevlastnil kartáč, jen hřebeny, které jí vytrhávaly dlouhé vlasy i s kořínky. Měla své zavedené zvyky a každý den začínala s neměnnými ranními rituály. Tady neměla ani čisté šaty na převlečení.

„Můžu dostat kávu?“

Přispěchal ke kávovaru a naplnil připravený šálek. „Jakou chceš, miláčku?“

„Silnou.“

„Se smetanou a cukrem?“

„Ne. Nejraději černou a rovnou do žíly.“

Uchechtl se, což mu vyneslo další zlostný pohled. „Nechceš taky hřebík ke žvýkání?“

Ignorovala jeho posměšnou poznámku, vzala si kávu a přesunula se ke kuchyňskému krbu, kde se bezmyšlenkovitě zadívala do ohně, zatímco se snažila probrat. Když vypila velký hrnek kávy, začala se cítit trochu víc jako člověk a zastyděla se, že se na něj tak utrhovala.

„Omlouvám se, že jsem tak protivná.“

Ryan se odstrčil od stolu, připojil se k ní u krbu, opřel si nohu o cihlu a zkoumavě se na ni zadíval. „Nebyla jsi tak hrozná, aby ses musela omlouvat. Jen trochu naježená.“

Musela potlačit úsměv. „Jsi zdvořilý. Jake říká, že už viděl jezevce přívětivější než já, když vstávám.“

„Vážně?“ Pokrčil rameny a vzdychl si. „To je pro tebe správný bratr. Vždy ochotný sdělit ti nepříkrášlenou pravdu, ať ji chceš slyšet, nebo ne.“

Bethany se bouřlivě rozesmála.

Jake dorazil za půl hodiny. Bethany se mezitím umyla, jak nejlépe to šlo, a právě si vychutnávala druhý šálek kávy, když Ryan s bratrem vešli do domu a přitom se bavili a žertovali jako nejlepší přátelé.

Bethany na nějaký rituál utužování mužského kamarádství neměla zrovna náladu. Pohlédla na bratra s přimhouřenýma očima a sladce se usmála. „Podívejme, ty jsi ale dochvilný. Udivuje mě, že jsi tak snadno našel Ryanův dům.“

Jake vrhl na Ryana rychlý pohled. Pak se rozhlédl po místnosti a nakonec se zadíval na strop. „V téhle oblasti jsem měl kdysi nějaké obchodní jednání.“

Ryan si odkášlal a pokusil se dát postranním pohledem Jakovi signál, ale ten to úplně přehlédl, protože pilně počítal praskliny na stropě a snažil se vypadat nevinně.

„Opravdu?“ opáčila Bethany. „Jaké obchodní jednání?“

Jake se poškrábal na uchu, pohlédl na ni, pak přestal zkoumat strop a začal studovat dlaždice na podlaze. „Rocking K pořád objednává zboží z obchodu. To přece víš.“

„A proto jsi tu byl, kvůli objednávkce?“

Zdálo se, že se Jakovi ulevilo. Jo, přesně tak. Nedávno jsem byl za Ryanem kvůli objednávkce. „Je to tak, Ryane?“

Ryan pokrčil rameny a ostražitě se podíval na Bethany. „Dal mi jistou objednávku, je to tak.“

Jake sraštil obočí. Pohlédl na Ryana, pak na ni. Našpulil ústa a v očích se mu objevil zahloubaný výraz. „Ty jsi mě práskl,“ pravil tiše.

Ryan zvedl ruce. „Byla to náhoda, kamaráde. Povídali jsme si a já se poděkl. Když se mě zeptala přímo, nechtěl jsem lhát.“

Jake se na Bethany omluvně podíval. „O nic nešlo, Bethie. Jen jsem si chtěl s Ryanem vyjasnit pár věcí. To je všechno.“

„Jde o hodně. *Pořád* se pleteš do mých záležitostí. To musí přestat.“

Pokrčil rameny. „Máš pravdu. Už to neudělám.“

„Co najednou taková změna? Něco mi uniklo?“

Jake se na ni usmál. „Ale ne. Jen jsem si uvědomil, že už zřejmě nebudeš potřebovat, abych tě pořád hlídal.“

Ryan se najednou dal rázně do pohybu. „Co takhle trochu kávy před cestou zpátky, Jaku?“

„Dobrý nápad.“

Ryan popadl velký hrnek z příborníku. „Není nad pořádný hrnek kafe za zasněženého rána.“

„Jasně. Tomu se nic nevyrovná.“ Jake se posadil vedle Bethany ke stolu. „Smím se zeptat, jestli jsi v pořádku? Anebo tě to taky naštve?“

Bethany měla pocit, že oba muži touží změnit téma, a protože už řekla své, uklidnila se. „Ne, nenaštvu se, a abych ti odpověděla, ano, jsem v pořádku. Nemám ani modřinu a Ryan byl včera večer vzorem pohostinnosti.“ Seznámila Jaka s průběhem večera. „Má opravdu milou rodinu. Všichni se všemožně snažili, abych se tu cítila jako doma.“

„To rád slyším.“

Ryan se posadil na židli naproti nim. Bethany se zdálo, že je napjatý, ale za živého boha si nedovedla vysvětlit proč. Rozhodně to nebylo kvůli Jakově přítomnosti. Její bratr udělal obrat o sto osmdesát stupňů a sotva mohl být přívětivější.

Oba muži se spolu chvíli bavili o dobytku. Pak se hovor stočil ke koním, tématu, které bylo pro Bethany mnohem zajímavější. Jako by to Jake vycítil, náhle vstal. „Tak co, sestřičko? Připravena dát se na cestu?“

Vzdychla si. „Přece nic nehrozí, když o koních *mluvím*, Jaku.“

Jake se zazubil. „Jestli tě napadne, že zase vylezeš na koně, tentokrát si to táta nevyřídí se mnou. Onese si to Ryan.“

„Nemám v úmyslu zase začít jezdit.“

Jake pohlédl Ryanovi do očí. „To jsem přece neřekl.“

Ukázalo se, že dostat se domů je ten nejmenší problém. Její speciálně upravená dodávka stále trčela zabořená v příkopu. Jake ji utěšoval, ať se nebojí, že se bez ní v obchodě obejdou, dokud nebude mít znovu možnost se přepravovat, ale Bethany to dělalo starosti. Musela platit účty a byla odhodlaná si na ně vydělat sama. Mohlo trvat další den, než budou cesty natolik sjízdné, aby odtahový vůz

mohl dopravit její dodávku do garáže, a bůhví jak dlouho potrvá, než bude opravená.

Ryan jí odpoledne telefonoval a podle jejího tónu hned uhodl, že je rozrušená. Když mu řekla proč, pokusil se ji uklidnit. „Jestli někam potřebuješ jet, odvezu tě.“

„Ne, ne. Jen nechci kdovíjak dlouho zmeškat práci. Výrazně to sníží můj příjem.“

„Můžu tě založit.“

„O to nejde. Jake mi s radostí dá peníze, abych vyšla.“

„V čem je tedy problém?“

S povzdechem si ovinula telefonní šňůru kolem prstu. „7b je ten problém. Moje rodina by byla nejšťastnější, kdybych nepracovala vůbec. Nevadilo by jim, kdybych na nich byla závislá. Mám z toho –“
„Odmlčela se. „Vím, že to zní hloupě, ale když si představím, že budu týden nebo déle bez práce... Mám z toho panický strach.“

V telefonu nastalo dlouhé ticho. „Panický strach z čeho, drahoušku? Nejpозději příští týden už zase budeš v práci.“

„A Jake tu bude stát s penězi, šťastný jako blecha, že se o mě může starat.“

„Ten idiot.“

Bethany se zasmála a zavřela oči. „Vím, že se chovám hloupě. Já jen – nedovedu to vysvětlit.“

„Zkus to.“

„Tvrdě jsem pracovala na tom, abych nikoho nepotřebovala. Pro ostatní lidi to není tak důležité, ale být nezávislá a samostatná znamená pro mě všechno. Vím, že to zní ošklivě, ale moje rodina se kolem mě vznáší jako hejno supů a jen čeká na to, až ztroskotám. Byli by nejradši, kdybych se nastěhovala zpátky domů, aby mě táta mohl hlídat a máma rozmazlovat. Těšilo by je, kdybych už nepracovala a nechala všechno na nich. Když na to pomyslím, ani nemůžu dýchat.“

„A když nebudeš mít auto, podaří se jim to.“

„Přesně. Bez něj ztratím oporu. Oni to myslí dobře. A já je mám všechny moc ráda. Je hrozné to tak cítit, natož o tom mluvit nahlas.“

„Rozumím. Všichni se potřebujeme cítit soběstační.“

„Moje rodina mě chce mít zpátky v hnízdě.“

„Ale my to nedopustíme, takže se přestaň trápit. Jestli se pokusí strčit tě zpátky do hnízda, přijdu na ně s holí. Co ty na to?“

Smutně se usmála. Sama skutečnost, že považoval za nutné jí nabídnout podporu, v ní vyvolala pocit méněcennosti. „Děkuju ti, Ryane. Jsi dobrý přítel.“

Když se rozloučili, Bethany se přesunula k oknu a za dívala se na sníh. V Portlandu nikdy nezůstala uvězněná doma. Když sněžilo, podmínky pro jízdu autem nikdy ne byly takhle špatné. Přinejmenším nikdy nesjela do příkopu na nějaké pitomé horské silnici.

Potřebovala svůj vůz. Byla to její svoboda. Bez něj nemohla ani do obchodu pro chleba. Dokud ho nedostane zpátky, bude vězněm ve vlastním domě a ve všem závislá na ostatních.

Byla skoro půlnoc týž den, když Bethany vytrhlo z hlubokého spánku vyzvánění zvonku u dveří. Zápasila se zdvihacím zařízením, aby se dostala z postele, a přitom ji srdce bušilo strachem. Nikdo z rodiny by nepřišel takhle pozdě, pokud se nestalo něco hrozného. *Táta*. Jako první ji napadlo, že dostal srdeční záchvat. *Ach bože – ach bože*. Otec ne. „Zatraceně!“ Trhla za popruh, rozzuřená, že nemůže prostě vyskočit z postele a běžet ke dveřím. Když znovu zazvonilo, pomyslela si, že to je některý z bratrů. Jenže ti všichni měli klíče pro případ, že by třeba upadla. Proč by tak usilovně tiskli zvonek? „Už jdu!“ vykřikla.

O chvíli později, po krátkém zápolení se zámky, pootevřela dveře a vyhlédla ven. Zapomněla rozsvítit, a tak rozeznala jen temný mohutný stín muže stojícího na prahu. *Ryan*? Zabije ho. Zbláznil se, že sem přišel v tuhle hodinu?

„Vyděsil jsi mě k smrti.“

„Promiň, miláčku. Dřív jsem to sem nemohl dostat.“

„Co dostat?“

Zacinkal jí před nosem klíčky od vozu. „Tvou dodávku. Už zase jezdí. Provizorně jsme svařili chladič. Nevydrží to dlouho, ale postačí to, dokud na vřakovišti nenajdu jiný.“

Bethany se seřelo hrdlo. Pro lepší výhled otevřela víc dveře a skutečně, na příjezdové cestě spatřila svou dodávku. Za ní stál s běžícím motorem tmavý terénní vůz a jeho parkovací světla vrhala na zasněženou cestu jantarovou záři.

„Sly mi ji pomohl odtáhnout do města.“ Sklonil se a políbil ji na čelo. „Nechci ho nechat dlouho čekat, takže musím běžet. Promiň, že

jsem tě tak pozdě vytáhl z postele, ale myslel jsem, že budeš ráda, když budeš mít svoje auto hned ráno. Zítra můžeš jet do práce.“

„Ach Ryane...“ Oči se jí zalily slzami. „Nevím co říct. To jsi nemusel dělat.“

„Nešlo o žádnou velkou věc. Prostě jsme dodávku vytáhli navijákem z příkopu a zavezli ke mně domů.“

Byla to velká věc. Nepředstavitelně velká věc. Když si teď její oči přivykly na tmu, všimla si, jak unaveně Ryan vypadá. Domyslela si, že opravoval auto celé hodiny, aby ho uvedl do pojízdného stavu.

„Nevím, jak ti poděkovat.“

„Přátelé si přece nemusí děkovat, drahoušku. To se rozumí samo sebou. Až se v sobotu přijedeš podívat, jak Heidi jezdí na koni, Sly a já ti namontujeme nový chladič. Budeš muset do servisu, kde ti spraví mřížku a kapotu, ale aspoň teď auto jezdí.“

S tím odešel a Bethany tam zůstala sedět, třásla se v ledovém průvanu a skrze slzy se dívala za ním. *Přátelé si přece nemusí děkovat.* Tenhle muž. Tenhle velký, báječný, *neuvěřitelný* muž. Přinutí ji, aby se do něj bezhlavě zamilovala, ať chce, nebo ne.

Třináctá kapitola

Jen přátelé. V několika příštích dnech se to pro Bethany stalo zaříkávadlem. Nikdy nemůže být takovou ženou, jakou Ryan potřebuje nebo jakou si zaslouží, ať v posteli či mimo ni. Proto si odhodlaně připomínala, že by bylo čirým bláznovstvím přát si nebo věřit, že mohou být něčím víc než přáteli. I když ji ta představa lákala, nepovažovala to vůči Ryanovi za poctivé.

Příští sobotu, kdy se vydala na ranč, aby se podívala, jak Heidi jezdí, byla odhodlaná vymezit jejich vztahu přesné hranice. První část návštěvy proběhla hladce, protože Ryan někam zmizel a spravoval jí vůz. Když konečně vyměnil chladič a připojil se k ní, aby se podívali na Heidi, připomněla si, že vděčnost nesmí oslabit její rozhodnutí.

„Děkuju, Ryane. Co ti dlužím?“

Obrátil k ní jiskřivý pohled. „Nic. Na vrakovišti to stálo jen pár babek. Máme vlastní autodílnu, takže ani nedalo velkou práci chladič namontovat, protože máme všechny potřebné nástroje.“

„Opravdu ti chci zaplatit.“

„Kdepak.“ Mrkl na ni. „Radši bych si za to vzal něco výměnou.“

Tohle už Bethany kdysi slyšela. Tváře jí zrudly a od vrátila zrak, v rozpacích, co odpovědět. Ale na pomoc jí přišly roky zkušeností ve slovních potyčkách s bratry. „Opravdu tě nechci vzít na hůl. Při takové výměně na to určitě doplatíš.“

Se smíchem odpověděl: „Můžeš mi někdy uvařit večeři. Co ty na to?“

„Jak víš, jestli umím vařit?“

„Každá žena s takovou chutí k jídlu jako ty se určitě vyzná v kuchyni.“

Napětí mezi nimi se rozplynulo a Bethany se mohla uvolnit. Bylo snadné žertovat a smát se s rančerem, který měl velmi zhýčkaného oblíbeného býka, stejně zhýčkaného tlustého psa a právě stavěl u jezera ohrádku, aby zachránil osiřelá kachňata před nájezdy dravců. Ryan měl báječný smysl pro humor, porozumění pro absurdní věci a jen tak se neurazil, když si ho dobírala, jaký je dobrák.

Když se objevil jeho býk, Ryan Bethany varoval. „Jestli někdy, až budeš v domě sama, začne Biftek bučet a slintat u posuvných

skleněných dveří, prostě mu hod' mrkev. Ale dobře zavírej dveře, aby se nedostal dovnitř.“

„Ten býk chodí do *domu*?“ užasla Bethany. „Kristepane.“

„Chce jen do koupelny,“ vysvětloval Ryan vážně. „Jako malý měl zápal plic a já ho tam držel v páře, než se uzdravil. Pamatuje si to a zřejmě nechápe, proč už ho tam nechci pustit.“ Podrbal se na hlavě a zamračil se. „Člověk někde musí stanovit meze.“

O pár minut později začal Biftek na Ryana dotírat a dožadovat se pamlsku. Bethany se smála, až jí tekly slzy po tvářích. Býk žďuchl do Ryana hlavou a málem ho povalil. Nakonec se Ryan vydal do domu pro mrkev. Biftek se rozhodně nehodlal smířit s odmítnutím.

Když skončila Heidina jezdecká lekce a Bethany se ubírala zpět po prknech, která tam pro ni položili, aby vozík nezapadl do bláta, Ryan šel vedle ní. „Jsi fantastická učitelka jízdy,“ řekl jí. „Neuvažovala jsi o tom, že si otevřeš školu?“

„Když sama nemůžu jezdit?“ zeptala se se smíchem.

„Se správným vybavením a speciálním sedlem bys zase mohla. Nikdy neříkej, že to nejde.“ Vrhla na ni pobavený pohled. „To je Slyovo heslo a podle toho mě taky vychoval. Na světě neexistuje nic, o čem bys mohl říct, že to nejde.“ A to je svatá pravda.

Bethany, která mezitím dojela ke své dodávce, si povzdychla. „Tedy, nechci Slyovi odporovat, ale myslím, že všichni občas musíme respektovat své meze.“

„Jsi přirozený talent,“ namítl jemně. „Hned jsi postřehla chyby, které Heidi dělá a kterých jsem si nikdy nevšiml. A má pravdu. Tvoje jméno je v těchhle končinách skoro legenda. S nějakou reklamou, která by vzbudila zájem, by se ti na kurzy a letní semináře hrnuly houfy mladých lidí. Navíc by se ti ta práce líbila. Je to škoda, že sedíš u počítače.“

Bethany se usmála. „Je hezké o tom přemýšlet.“

„To je začátek.“ Ustoupil stranou, aby se mohla usadit do auta. Pak si opřel složené ruce o otevřené dveře. „Díky, že jsi přišla. Pro Heidi to hodně znamenalo.“

„Byla to zábava. Užívala jsem si každou minutu.“

V té chvíli se přiloukal Biftek a trkl Ryana do zadku. Ten se zasmál a poznamenal: „Když tě podplatím pěkným grilovaným *biftekem*, přijdeš se na Heidi zase někdy podívat?“

„Moc ráda.“ Bethany se vyklonila a pohlédla býčka po široké hlavě. „Neposlouchej ho, Bifteku. Tebe by nikdy nesnědl.“

Ryan se vesele ušklíbl a podrbal zvířeti uši. „To jsi na omylu. Ještě jednou mě trkneš a nadělám z tebe pečínku. Sbíhají se mi sliny, jen když na to pomyslím.“

Bethany se smíchem odjela. Celé odpoledne se nesmírně bavila a už se těšila, až si to zopakuje. Přesto nečekala, že Ryana zase brzy uvidí. Měl ranč dost daleko od města, ona pracovala v kanceláři a jejich cesty se tedy ne mohly často zkřížit.

Ale Ryan měl jiné představy. Objevil se u Bethaniných dveří ještě týž večer, v jedné ruce krabici s pizzou, ve druhé dvě půjčené videokazety. A prý jestli by jí nevadila nečekaná společnost. Že je opuštěný.

Bethany ho dost dobře nemohla odmítnout, a tak otevřela dveře bez jakéhokoli podezření, že to není jen její domov, kam chce Ryan proniknout.

Ryan však měl v úmyslu dobýt její srdce a usilovně na tom pracoval. Náladu navodily staré béčkové filmy. Celý večer pak spolu rozebírali chabý děj, kritizovali herecké výkony a smáli se absurditám. Přitom si pochutnávali na pizze a popíjeli kolu, schoulení na pohovce pod pokrývkou, kterou uháčkovala Bethanina babička. *Jen přátelé*. Žádné pátravé pohledy, žádné polibky, žádný náznak čehokoli smyslného.

Jestliže se Bethany zrychlil tep, když Ryan kolem ní ovinul paži, bylo to její tajemství. Jestliže se jí málem zastavilo srdce, když jí jemně přejel prsty po rukávu, byl to její problém – anebo si to aspoň namlouvala.

Ve skutečnosti Ryan postupoval podle plánu – příslovečný vlk v rouše beránčím.

Od toho večera se stal častým návštěvníkem v jejím domě. Někdy ji vzal na večeři do restaurace a potom do kina. Při dvou příležitostech doprovodil ji a její matku do klubu „Y“ na večerní plavání a utrpěl hanebnou porážku, když vyzval Bethany k závodu v bazénu. Plavala jako delfín a tempa nohou nahrazovala silnými rytmickými pohyby paží. I když to Ryana trochu rozladilo, začal se na ni dívat s novou úctou a v duchu se ptal, jaká asi musela být před zraněním. Nejspíš citižádostivá a neuvěřitelně odhodlaná. Nerad by s ní soutěžil v rodeu. Na koni jistě jezdila fantasticky, což vysvětlovalo, proč měla na dosah celonárodní šampionát a všeobecné uznání jako barelová závodnice, než ji zradil osud.

Jiné večery seděli u kuchyňského stolu a hráli různé hry. Učila ho pinochle, které ve skutečnosti hrával už léta, ale předstíral, že tuhle karetní hru nezná, protože to tak bylo příjemnější. Na oplátku ji učil poker, což bylo také příjemné – i když ne tak, jak by mohlo, kdyby se sázeli o jednotlivé kusy oblečení, což se však neodvážil navrhnout. V dalších večerech vystřídal i jiné hry – Monopoly. Člověče, nezlob se (on se ovšem hrozně zlobil), kostky, různé kvízy a mexické domino. A u všeho se ohromně bavili.

Ryan se často zahleděl přes stůl na její půvabnou tvář a v duchu se ptal, jak Bethany může nevidět to, co jemu bylo nad slunce jasnější – že jsou zrozeni jeden pro druhého. Miloval její smích, když zaklonila hlavu a bezstarostně se melodicky rozesmála. Miloval její nezdolný smysl pro humor. Líbilo se mu, že při každé hře usilovala o vítězství a zářila radostí, když ho přelstila. Bůh mu pomoz, dokonce se s ní rád hádal. Byla pohotová a ve svých názorech umíněná jako missourijská mula, ale zároveň přístupná novým myšlenkám a bez nevráživosti ustoupila, když se mu ji podařilo přesvědčit, že se mýlí, což se však nestávalo často.

K Ryanovým oblíbeným večerům patřily ty, kdy přinesl videokazety, usadil Bethany na pohovku, zabalil ji do babyčiny příkrývky a pak se dvě nebo tři hodiny div nepřetrhl, jak se jí snažil svádět. Byl si jistý, že ten správný způsob je náhodné, zdánlivě nevinné laskání, provedené tak nenápadně, že Bethany nikdy neuhodne, o co mu jde – až bude pozdě.

Vlk Ryan. Brzy objevil několik jejích nejzranitelnějších míst, z nichž k jeho oblíbeným patřila její šíje a citlivý důlek pod uchem, jež nemilosrdně mučil lehounkými doteky prstů. Zatímco vedl svůj útok, samozřejmě předstíral, že sleduje film, ale ve skutečnosti koutkem oka pozoroval Bethany a usmíval se – vlčím úsměvem.

Kdykoli se jí zlehka dotkl hned pod uchem, ucítil, jak se jí zrychlil tep a chvěl se jí v prohlubni na hrdle jako křídla poplašeného ptáčka. Když jakoby bezděčně přešel konečky prstů po její skloněné šíji a zabloudil jimi pod okraj límečku, zaplavil jí tváře ruměncem. Miloval to, jak sladce se jí tajil dech v reakci na jeho doteky a jak rozevřela rty v tichém vzdechu, sklopila dlouhé řasy, aby zakryla oči potmělé touhou. Často na něj pátravě pohlédla, což mu napovědělo, že je nedůvěřivá vůči jeho motivům. On jí opětoval upřený pohled s přesně nacvičeným nevinným výrazem, jenž mu dobře sloužil u žen po většinu jeho dospělého života.

Bethany, naprosto fascinující kombinace naivní nevinnosti a moudrosti. Ryan se často přistihl, že hledí do jejích poplašených velkých modrých očí a připadá si jako bídný skunk za to, že ji klame.

Ale ten pocit provinilosti ho nezastavil. Chtěl ji – ve své posteli – ve svém životě. Byl odhodlán ji získat, za každou cenu. Pokud netrávil čas s *Bethany*, zuřivě dřel na ranči, upravoval kuchyň, stavěl rampy, betonoval chodníky, až jimi byl celý pozemek protkán jako sítí, aby měla na vozíku přístup až k jezeru. Také se obrátil na jejího bratra Jaka a přemluvil ho, aby mu pomohl vystopovat *Bethaninu* kobylu *Wink* a odkoupit ji zpět.

Chtěl mít celou přestavbu hotovou a všechno ostatní téměř dokonalé, než *Bethany* znovu navštíví ranč, aby umlčel všechny její výhrady a námitky, které by mohla mít proti tomu, aby se s ní oženil. Celý život slýchal, že činy hovoří hlasitěji než slova, a byl rozhodnut dokázat jí vlastním potem, že ji miluje a čeká je nádherný společný život, jen když mu dá šanci.

Přesto, zatímco Ryan pilně upravoval ranč, *Bethany* se trápila myšlenkami na to, jak jejich přátelství ukončit. Už asi měsíc se vídali prakticky denně a nastal čas přiznat si pravdu. Tohle nemůže zvládnout. Kdykoli byla s Ryanem, přišlo jí víc a víc zatěžko myslet na něj jen jako na přítele. Snažila se – ach, jak se jen snažila – a nějaký čas si dokázala lhát. Chtěla si lhát, aby se s ním dál mohla scházet.

Byl tak zábavný a vždycky ji rozesmál, ať dělali cokoli. Až zmizí z jejího života, asi ji to zabije.

Jenže o její potřeby a štěstí tu nešlo. Navzdory všemu musela udělat to, co považovala za správné, což znamenalo nechat ho jít. Přitom si uvědomovala, že časem to bude čím dál těžší. Její odhodlání s každým uplynulým dnem sláblo a bylo pro ni snazší věřit, že může uspokojit všechny jeho potřeby, ačkoli ve skutečnosti nikdy nemohla být manželkou, jakou Ryan potřebuje nebo si zaslouží.

Pošetilá, směšná Bethany. Od první chvíle se bála, že se to stane, a stalo se. Bezhlavě, divoce, zoufale se do něj zamilovala a nebyla si jistá, jak dlouho dokáže předstírat něco jiného.

Všechno mohlo být v pořádku – dál by mohla klamat jeho i sebe –, jen kdyby zachovával odstup. Ryan byl ale typ bezprostředního, družného člověka, stále ji objímal, hladil, *dotýkal* se jí. Jejích vlasů. Ucha. Krku. Tváře. Doháněl ji k šílenství. Někdy po jeho odchodu

ležela beze spánku celé hodiny, dívala se do stropu a přemýšlela, jaké by to bylo, kdyby ji na všechna ta místa líbal.

Občas se Jake ráno zastavil v její kanceláři a ptal se: „Jak to je s tebou a Ryanem?“

„Nic takového jako já a Ryan neexistuje,“ odpovídala. „Jsme jen přátelé, Jaku. Nehledej v tom nic, co tam není.“

Jake se přitom pokaždé zazubil. „Dobrá, řeknu to jinak. Jak to je s tebou a tvým *přítelem* Ryanem?“

„Fajn.“

Zamračil se. „To je všechno? Fajn?“

„Není co dodat. Jsme přátelé. Je to fajn. Je moc milý a jsem ráda v jeho společnosti, konec příběhu.“

To ráno, kdy se Bethany rozhodla, že se přestane s Ryanem scházet, jí Jake položil tutéž starou otázku, zatímco postával ve dveřích její kanceláře a popíjel kávu:

„Tak, sestřičko, jak to je s tebou a Ryanem?“

Bethany byla tak sklíčená, že nedokázala sebrat energii k jejich obvyklému výstupu. Jen pokrčila rameny a řekla: „Snad dobře.“

„Ale, podívejme. To nezní nadšeně. Problémy?“

„Ani ne,“ odpověděla, ačkoli ve skutečnosti se jí chtělo plakat, kdykoli si představila, jak prázdný bude její život bez Ryana. Jak jen bez něj vyplní všechny své večery? „Nic, co bych nezvládla.“

„Drahousku, jsi v pořádku?“ Jake přistoupil blíž a pozorně si ji prohlédl. „Máš kruhy pod očima.“

„Pár posledních týdnů špatně spím.“

S hrnečkem kávy v rukou se Jake opřel bokem o kraj jejího psacího stolu. „Něco tě trápí?“

Bethany by zajímalo, co by asi řekl, kdyby přiznala, jaký má problém – že jeho milovaná sestra, kterou považuje málem za světici, je sexuálně frustrovaná a ztrácí rozum. „Ne. Jen záchvat nespavosti, to je všechno. Určitě to přejde.“

Jake se zamyšleně zamračil, zvedl hrnek ke rtům, přimhouřil oči před stoupající párou a pomalu se napil. „Jestli to tak půjde dál, měla bys zajít k doktorovi.“

Bethany už byla u tolika doktorů, že toho měla do konce života dost, a navíc si nemyslela, že jí se současným problémem může pomoci právě doktor. A vzhledem k jejím fyzickým komplikacím asi ani Ryan. Co když je odsouzena jen k celoživotní touze, bez možnosti ji ukojit? Jen při té představě měla chuť křičet. Vzdychla si

a zuřivým úderem prstu na klávesu „delete“ vymazala chybný zápis v počítači.

Ryan byl v sedlovně a ukládal udidlo, když mu zapípal mobil. S povzdechem vzal bundu z hřebíku na zdi a vylovil telefon z kapsy.

„Kendrick,“ vyštěkl.

„Ryane? Tady Jake Coulter.“

Ryan se usmál a posadil se na sedlářský stůl. „Ahoj, Jaku. Jak se vede?“

„Stojí to za houby. Co se sakra děje mezi tebou a Bethany?“

Ryan oddálil mobil od ucha. „Nic.“ K jeho velké lítosti. „O čem to mluvíš? Ani jsem se jí nedotkl.“

„To jsem si myslel,“ odsekl Jake. Dlouhé ticho. Pak si povzdychl. „Zatraceně.“

„O co jde?“ zeptal se Ryan obezřetně. Jake Coulter nebyl muž, s nímž by se chtěl dostat do konfliktu, pokud se tomu mohl vyhnout.

„Nespí,“ prohlásil Jake. „Dneska ráno vypadala, jako by ji někdo praštil do obou očí.“

„Nespí?“ Ryan znepokojeně svraštil čelo. „Není nemocná, že ne?“

„Sakra. Dej si to dohromady. Nemůže spát a ty tvrdíš, že ses jí ani nedotkl. Nemusíš být génius, aby sis domyslel, v čem je problém.“

Ryan se zazubil jako blázen. „Myslíš?“

Jake si znovu povzdychl. „Ryane,“ řekl s přehnanou trpělivostí. „Pamatuješ, o čem jsme mluvili, když jsem tehdy večer přišel k tobě?“

„Pamatuju.“

„Kdy máš v plánu přejít k těm svatebním slibům a lásce až navěky, jak jsme se dohodli?“

„Pracuju na tom.“

„Tak jestli tu holku miluješ, jdi na to.“ Ryan pozvedl obočí. „Mohl bys to opakovat, jen kvůli potvrzení?“

„Nepokoušej štěstí. A pro upřesnění, jsi mrtvý muž, jestli si ji potom nevezmeš. Jasný?“

Ryan se zachechtal. „Rozumím. Bez obav, Jaku.“

Svést ženu jako Bethany vyžadovalo pečlivé plánování. Ryan dal přednost tomu, aby připravil scénu svedení ve svém domě. Menší

riziko, že budou vyrušeni. Nechtěl, aby některý z jejích bratrů přišel na kontrolu právě v tom nejlepším. Své rodině mohl pod pohrůžkou smrti zakázat, aby k němu chodili nebo aby mu telefonovali.

Původně měl v úmyslu přivést sem Bethany a ukázat jí ranč až příští týden. Její sedlo ještě nedorazilo a také pro ni dosud neměl trenažér na posilování nohou. Ale dobrá. Zoufalé situace si vyžadují zoufalá opatření. Kruhy pod očima. Ach ano. Dostal se jí pod kůži. Teď jen zbývalo sklidit odměnu.

To odpoledne zavolal Ryan do obchodu a pozval Bethany k sobě na večeři. Hlas jí zněl tak sklíčeně a unaveně, až se lekl, že ho odmítne.

„Musím ti ukázat něco mimořádného,“ dodal rychle.

„No... tak dobře. Stejně si chci s tebou o něčem promluvit. Můžu to zrovna tak dobře udělat tam.“

Ten tón se mu vůbec nelíbil. „Poslyš,“ řekl jemně. „Něco je v nepořádku?“

„V nepořádku ani ne. Je to – složité. Povím ti to večer. Platí? V půl sedmé ti to vyhovuje?“

„Půl sedmé je fajn.“

Ryan zamračeně zavěšil. Chce si s ním o něčem promluvit? To jasně naznačovalo, že se chystá vzít do zájechů. *Zatraceně*. Podrbal se na čele. Bolení hlavy, s nímž se potýkal od ranního Jaková telefonátu, zesílilo. Žádný strach. Miluje ji a sakra dobře ví, že i jí na něm záleží. Jestli má Bethany v úmyslu přestat se s ním stýkat, dokáže jí to vymluvit.

Vzal si ibuprofen, posbíral všechny špinavé ponožky a rozházené noviny ve velkém obývacím pokoji, potom vyndal z mrazáku dva velké steaky. Jakmile to bylo hotovo, šel se osprchovat.

Když strčil bolavou hlavu pod proud horké vody, dokázal myslet jasněji a začal vymýšlet strategii. Pochopitelně chtěl vypadat elegantně, ale zároveň to nesmí přehánět. Bude grilovat steaky, takže nic příliš luxusního.

Musí se obléknout podle toho. Rozhodl se tedy pro vyžehlené černé džinsy, černou košili s dlouhými rukávy a polovysoké boty nablýskané tak, že se leskly jako zrcadlo. Ženy na černou letí. Netušil sice proč, ale nehodlal měnit to, co mělo zaručený účinek. Ne dnes večer.

Opravdu je všem chlapům zle, než vysloví tu otázku? Zdálo se mu, že má místo žaludku mokrou ponožku obrácenou naruby. Opřel si

paži o kachlíky a položil bolavou hlavu na hřbet zápěstí. Takhle nervózní kvůli ženě se necítil léta. Po začátečnickém období, když získal trochu zkušeností, si vždycky jen pomyslel: „K čertu s tím,“ a nestaral se o to, jak vypadá, nebo co řekne.

Zamilovat se je zatraceně těžká věc.

Opozдила se. Ryan pohlédl na hodinky. Šest třicet dva a čas běžel dál. *Jen o dvě minuty.* O nic nejde. Z města to je daleko a lidé si to ne vždy správně načasují. Přijede.

Přecházel sem a tam. Z kuchyně do velkého pokoje. Okolo pohovky. Podél prosklených dveří. Krátce se zastavil a pohlédl na silnici. Uvidí ji přijíždět kolem jezera mnohem dřív, než se sem dostane. Zpátky do kuchyně. Po bůhvíkolikáté zkontroloval steaky a ujistil se, že jsou rozmražené. Otevřel novou, nízkou ledničku a zadíval se na vlastnoručně připravený salát. *Stále na místě, stále zelený.*

S povzdechem přistoupil k nové výlevce v upravené výšce a ještě jednou omyl brambory. Znovu se podíval z okna. Kde vězí? *Zatraceně.* Měl stažený žaludek. Přejel si rukou přes oči. V duchu probral všechno, co jí řekl v několika uplynulých dnech. Pokud si vzpomínal, neudělal nic, *nic*, co by ji přimělo přestat se s ním stýkat.

Vtom zahlédl její šedivou dodávku mezi stromy. Srdce mu poskočilo a vesele se roztančilo v hrudi, až se polekal, že dostane infarkt. Zhluboka se nadechl, pak si uvědomil, že je zpocený, a vynadal si do největších idiotů. *Nikdy tě nesmějí přistihnout, jak se potíš.*

Rozhodl se počkat uvnitř. Kdyby vyšel na verandu, bude vypadat příliš nedočkavě. Ale jen co si to pomyslel, už byl venku. Takže... je nedočkavý. A co? Chce se s tou dívkou oženit. Je pro něj ta pravá. Žádné neštěstí, když jí dá najevo, co cítí.

Bethany zaparkovala na ploše, kterou pro ni vybetonoval mezi stáji a domem. Zůstala sedět a zírala před sebe. Ryan sešel dolů po rampě, kterou kvůli vozíku přistavěl ke kuchyňské verandě, potom pokračoval po chodníku, s úsměvem jakoby vytesaným do tváře. Zvedl ruku na pozdrav.

Když konečně stáhla okno, řekl: „Ahoj.“

Upřela na něj ty veliké modré oči. Tvář měla tak bledou, že vypadala téměř zsinálá. „Ach Ryane, co jsi to *udělal*?“ zvolala.

Nezdálo se, že by měla nějak velkou radost. To nebyla reakce, v jakou doufal, mírně řečeno. *Páni* by bylo lepší. Rozhlédl se kolem sebe, polkl. Už chtěl vysvětlit, co udělal, ale pak si uvědomil, jak by to vyznělo hloupě. Bylo samozřejmě na první pohled patrné, že vybudoval cesty pro její vozík po celém širším okolí.

„Jak se ti to líbí?“ uchýlil se k otázce. „Můžeš se dokonce dostat až k jezeru a pokračovat po břehu několika cestami v obou směrech.“

Zbledla ještě víc, až jí vystoupily tmavé kruhy pod očima, o nichž se zmiňoval Jake. „Ach bože. Cos to *udělal*?“

Ryan ve svém životě už zažil dny, kdy se ptal, zda by nebylo lepší, kdyby vůbec nevstal z postele. Zdálo se, že tenhle bude jedním z nich. Při zvuku jejího hlasu začal kůň ve stáji řehat a kopat do boxu. Ryan se ani nemusel jít podívat, který kůň to je. *Sakra*. Doufal, že ji s Wink překvapí až později během večera. Věděl, že příliš mnoho překvapení najednou může být na škodu.

Jenže *ne*. Ten kůň poznal její hlas. *Neuvěřitelné*. Bylo to osm let. *Osm* zatracených let. Většina koní má dobrou paměť, ale pokud věděl, nikdy neslyšel o žádném, který by poznal něčí hlas po tak dlouhé době.

Bethany zmateně pohlédla ke stáji. „Co se tam prokristapána děje?“

Zdálo se, že se stáj co nevidět zborťí jako domeček z karet. Ryan sledoval směr jejího pohledu a mnul si bradu. „To nic.“ Doufal, že tam Sly ještě je a nějak Wink uklidní. *Rychle*. „Máme tam novou kobyly. Je trochu...“

Wink třikrát zafrkala a vzrušeně zaržála. Ryan nikdy u koně neslyšel takový sled zvuků, ale okamžitě v tom rozeznal řeč plnou lásky. Žaludek se mu sevřel a mohl se jen modlit, aby si to Bethany nedala dohromady.

„*Wink*?“ vydechla. *Začala*, tahat za dveře vozu, aby mohla vystoupit. „*Wink*!“ Upřela na Ryana nevěřící pohled plný slz, pak spěšně spustila zvedací zařízení. „To je můj *kůň*!“

K čertu s tím, pomyslel si Ryan. Zhluboka nabral vzduch do plic. „Není nic lepšího než vychrlit všechna překvapení najednou. Já, ehm... odkoupil jsem ti ji zpátky.“

Přesunula vozík na plošinu, zabrzdila ho, pak spustila zvedací zařízení na betonovou plochu. „Cože jsi?“

Pro případ, že by ho neslyšela, to opakoval.

„Cože jsi?“ řekla znovu.

Potřetí to už zopakovat nestačil. Bethany sjela s vozíkem ze zvedacího zařízení na beton a vyrazila jako blesk ke stáji. Ryan za ní a téměř si přál, aby jí mohl zabránit dostat se dovnitř. Ale ne. Přece jí sám vydláždil cestu, obrazně řečeno.

U vchodu prudce zabrzdila a chvíli se dívala na širokou asfaltovou cestičku, která se táhla rovně jako přímka přes centrální uličku stáje až ke dvojitém proskleným dveřím od jízdárny. Ke každému z boxů vybíhala asfaltová plošinka se svažujícím se okrajem, jež umožňovala člověku na vozíku přístup k petlici na vratech.

„Ach Ryane,“ zašeptala rozechvěle Bethany.

Ryan, stojící stranou o krok zpátky, viděl, jak jí po bledé tváři stéká slza. Asi v polovině uličky vystrčila Wink hlavu přes vrata boxu, zakoulela očima s vystouplým bělmem a rozšířeným chřípím čichala ve vzduchu. Pak znovu třikrát zafrkala a dychtivě zaržála. Bylo to jasný pozdrav pouze pro Bethany. Ta se podívala na koně, vydala hluboké, úpěnlivé zasténání, pak si přikryla tvář rukama.

„Ach bože, Ryane, proč jsi to udělal?“ Spustila ruce a obořila se na něj. „Jen přátelé, říkal jsi. Žádná rizika, žádná očekávání!“ S každým slovem zněl její hlas pronikavěji. „Jake prodal Wink za pětadvacet tisíc. Víím, že Hunsacker by ji nedal ani o cent levněji. Kolik jsi za ni zaplatil?“

Ryan si přetřel rukou ústa. Místo aby si připadal jako její hrdina, jak si představoval, měl teď pocit, že spáchal zločin. „Peníze nejsou důležité, miláčku.“

„Jsou důležité. A neříkej mi *miláčku*!“

„Bethany, já –“

„Kolik?“ naléhala.

„Něco přes třicet,“ přiznal. „To je pakatel, Bethany. Už jsem bez mrknutí oka zaplatil za pěkného koně i přes sto tisíc.“

„Něco přes třicet?“ Zírala na něj se zděšeným úžasem. „A kolik dělá to *něco*?“

„Šest.“

„Třicet šest tisíc!“ Přejela si rukou přes oči. Třásla se. Jako list. „Nemůžu uvěřit, že jsi to udělal. *Nemůžu*! Nikdy ti to nebudu moct splatit. Nikdy.“

„Nečekám, že mi to splatíš.“

Podívala se na něj vyčítavým pohledem. Jen na něj upřeně hleděla, jako by ho nikdy předtím neviděla. Po chvíli, která vypadala jako celá věčnost, promluvila prázdným a dutým hlasem. „Všechno byla

od začátku lež, že ano? Nikdy jsi neměl v úmyslu spokojit se jen s přátelstvím. Lhal jsi mi proto, abych se dál s tebou stýkala.“

Ryan měl chuť znovu zalhat. V této chvíli to vypadalo jako nejrozumnější možnost. Přiznat pravdu nepovažoval za příliš dobrý tah. „Ano,“ řekl tiše. „Asi jsem trochu lhal. Ale přijde na to, jak definuješ lásku a přátelství, miláčku. Opravdu může existovat jedno bez druhého?“ Pokrčil rameny ve snaze vypadat uvážlivě. „To si nemyslím. Intimní vztah bez báječného přátelství není láska, ani vzdáleně. Už jsem to zkusil a věř mi, nemá to smysl.“

Zkřížila ruce před sebou, opřela se na vozíku, pak sebou škubla, když Wink znovu kopl do vrat boxu a za řehkala. Bethany zavřela oči, svaly ve tváři napjaté. „Varovala jsem tě hned na začátku, Ryane. Nic jsem ti nenamlouvala. Nikdy nemůžeme být něčím víc než přáteli. *Nikdy*. A dnes večer jsem ti chtěla říct, že ani to přátelství mezi námi nemá smysl.“

„Proč proboha?“

Zvedla dlouhé řasy a upřela na něj ty překrásné modré oči, které miloval od chvíle, kdy se do nich poprvé zahleděl. Jasně, temně modré a tak průzračné, že nedokázaly nic skrýt, zejména bolest – takovou, jež je na slzy příliš hluboká a tak silná, že ji nelze vyjádřit slovy.

„Nemůžu být tím, co potřebuješ,“ zašeptala.

Objela ho s vozíkem a zamířila k dodávce. Ryan chvíli stál bez hnutí, pak se rázně vydal za ní.

Dohonil ji ve chvíli, kdy dorazila ke zvedacímu zařízení. Vjela s vozíkem na rampu, zvedla ji, přemístila se do vozu a usadila se za volantem. Ryan mlčky sledoval, jak uhodila do ovladače, aby se zařízení zasunulo, sehnula se a upevnila vozík.

„Takže prostě odejdeš. Je to tak?“

„Ano,“ přisvědčila stručně a zavřela dveře.

Ryan zaklesl paže přes okraj otevřeného okna a na klonil se dovnitř. „A já tě mám jen tak nechat jít?“

„Nemáš na vybranou.“

Když se chystala nastartovat, natáhl ruku a popadl ji za zápěstí. „Vážíš o šedesát kilo víc. To rozhoduje.“

Vrhla na něj polekaný pohled. „Pusť mě, Ryane.“

„Ne, dokud k tomu neřeknu svoje,“ vyštěkl. Vykroutila mu ruku.

„Nic, co řekneš, nezmění moje rozhodnutí.“

Ryan věděl, že se brzy přestane ovládat. Vzadu v mozku se mu rozezněly varovné zvony. Ale už mu na tom nezáleželo. „Tak fajn!“ vykřikl. „Uteč, Bethany. To přece umíš dobře. Je to tak? Nic jiného jsi v posledních osmi letech nedělala, než skrývala své city a utíkala.“

To upoutalo její pozornost. Aspoň se k němu otočila. Zuřivě jí hleděl do očí, nos těsně u jejího. „Celou dobu jsem si myslel, že máš odvahu. Zřejmě jsem se spletl. Při té nehodě na závodech jsi neztratila jen schopnost chodit. Ztratila jsi kuráž.“

Trhla sebou, jako by ji udeřil. „To není fér.“

„Fér? Hrajeme tu snad fér? Promiň. Asi mi to uniklo. Miluju tě, ztraceně!“ Rozhodil pažemi v gestu zahrnujícím celý ranč. „Dřel jsem jako mezek skoro měsíc, představěl jsem svůj dům, abych ti ukázal, že můžeme spolu žít. A místo abys byla ráda – místo abys měla odvahu to aspoň zkusit – utíkáš! Pravdou je, že tě k smrti děsím. Dobrý starý Paul, zase nás straší. Bojíš se, že budeš raněna, a jsi příliš velký zbabělec, abys to riskovala.“

„To není pravda!“ vykřikla. „Dělám to kvůli tobě!“ Slzy jí vhrkly do očí. „Jsi tak slepý, že to nevidíš!“ Odvrátila se a položila si třesoucí se ruku na čelo. „*Miluju* tě.“

„To je tedy skvělý způsob, jak to ukázat.“

„Je to jediný způsob, jak to ukázat! Myslíš, že tohle všechno nechci?“ Hlas jí vyletěl výš. „Že je pro mě lehké otočit se k tomu zády? Chci to tak moc, až to bolí! Nabízíš mi *všechna* Všechno, po čem jsem kdy toužila, o čem jsem snila, žít s tebou, být součástí tvého světa! Ach *bože*. Dokonce *Wink!* Koupil jsi zpět mého koně!“

Krutá bolest v těch slovech zasáhla Ryana do morku kostí. Jeho záchvat vzteku uhasl jako svíčka politá galonem ledové vody. Cítil se provinile. Snažil se splnit všechny její sny. Dřel, plánoval a zase dřel a stvořil svět výslovně pro ni – aby se mohla dostat, kam se jí zachce – být u koní a zase jezdit – vypravit se do divočiny, kdykoli si bude přát.

Ale když se na všechno podíval jejímá očima, uvědomil si, jak těžké by bylo to odmítnout a odjet. Nebyl si jist, zda by to na jejím místě dokázal. Tolikrát viděl v jejím výrazu touhu – niternou touhu po všech věcech, které milovala a ztratila –, a právě proto se tak usilovně snažil jí všechno navrátit.

Přesto byla ochotna odejít... prostě se všeho vzdát, dokonce koně, který řehtal a volal ji – koně, který si ji pamatoval a zbožňoval ji i po

osmi dlouhých letech. Bylo jasné, že Bethany tomu zvířeti oplácela oddanost stejnou měrou.

Přesto chtěla odejít...

Ryanovi se sevřelo hrdlo a na okamžik nemohl dýchat. Existoval jediný důvod, proč by odešla, i když toužila zůstat. Upřímně věřila, že to je nejlepší pro *něj*. Na sebe vůbec nemyslela. Nikdy. A měla pravdu; byl slepý, že to neviděl.

„Ach Bethany,“ zašeptal. „Je mi to líto.“ Jemně jí položil ruku do týlu a přitáhl si její tvář na rameno. „Neměl jsem nic takového říkat. Nemyslel jsem to vážně.“

Pevně se chytla jeho košile a roztřásla se hlubokými usedavými vzlyky. „Já – nemůžu – být tím – koho potřebuješ, Ryane! Žádné děti. Nikdy žádné děti. M-možná ani žádný pořádný sex! M-možná zemřu hodně mladá. A n-nemůžu být dobrou ženou rančera. Byla bych p-pří-těží pro tebe a všechny ostatní!“

Ryan sevřel ruku v jejích vlasech v pěst a přitiskl si její hlavu blíž. „Drahoušku, ne. Poslouchej mě. Posloucháš?“

Zajíkla se a málem se udusila, jak se snažila potlačit pláč.

„Miluju tě!“ řekl prudce. „Jestli nemůžeme mít děti, adoptujeme je.“

„To není *t-totěž*! Pro muže ne. A mně možná adopci ani nepovolí! Měl bys mít rodinu. Jsi *předurčený* být otcem. Věděla jsem to, hned jak jsem tě viděla s Biftekem. Máš na rozdávání tolik lásky.“

„Drahoušku, budeme mít rodinu. Chceš tučet dětí? Máš je mít. Obrátíme se na soukromou agenturu. Už jsem začal sondovat, které mají dobrou pověst. A kdo říká, že to není *totěž*? Budu milovat adoptované děti, jako by byly moje vlastní.“

„To tvrdíš teď. Jak se budeš cítit, až budeš starší?“

„Stejně. Jestli nemůžu mít děti s tebou, nebudu je mít s žádnou. Třeba budu svobodný otec a adoptuju děti bez tebe, ale žádnou jinou ženu nechci. Jsi pro mě jediná.“

„To je n-nesmysl. Nemyslíš to vážně.“

„Ale ano.“ Položil jí svou tvář do vlasů. „Myslím to vážně, Bethany. Celým srdcem.“

„I když ti nemůžu poskytnout uspokojivý sex?“

„To nebudeme vědět, dokud to nezkusíme. Možná to bude skvělé, možná ne. Najdeme způsob, vyhovující oběma, který nám přinese rozkoš.“

„Proč by ses s tím měl s-spokojit?“

„Spokojit? Bethany, *miluju* tě. Stokrát jsem se dostal do slepé uličky, když jsem tě hledal. Ani jedna z těch žen pro mě neznamenalala vůbec nic. Jen ty. Nespokojuju se s tím, zatraceně. Kdybych mohl chytit měsíc do lasa a mít kteroukoli ženu na světě, vybral bych si tebe.“

„Neslyšel jsi, co jsem říkala? Lidé jako já žijí na dluh. Zdravotní rizika, věci, kterým nemůžeme zabránit! Můžu dostat příští týden trombózu a zemřít. A ty zůstaneš s tuctem adoptovaných dětí, bez manželky, která by je pomohla vychovat. *Ne!* To ti neudělám. *Neudělám!*“

Objal ji pevněji v náhlém strachu, že ji ztratí, kdyby ji pustil. „Tak aspoň se mnou zůstaň do příštího týdne,“ zašeptal chraptivě. „Dej mi těch sedm dní. Snad budu mít štěstí a pak přijde další týden a další. Dopřej mi aspoň, co můžeš. Zůstaň se mnou, dokud to půjde. Nechám tě jít, až si tě povolá Bůh, a budu vděčný za každou vteřinu, kterou mi s tebou dopřeje, ale jen tak tě nepustím.“

„Jsi blázen.“

„Ano. Máš pravdu. Blázen do tebe. Dej mi, co mi můžeš dát. Nikdo nemá žádné záruky, Bethany. Nikdo. Všichni žijeme na dluh. A víš, co ještě?“

„Ne, co?“ zeptala se nejistě.

„Ty mi nezemřeš. Na to zapomeň, drahousku. Nepřipustím to. Budu dávat pozor na tvou dietu. Přinutím tě každý boží den cvičit na trenažéru a pomůžu ti i jinak procvičovat svaly nohou, aby se zabránilo sraženinám. Navíc budeš pracovat na ranči, zůstaneš aktivní. Nezemřeš mladá, ne pod mým dohledem.“

Znovu se rozplakala, tentokrát jako by jí pukalo srdce. Ryan natáhl do vozu druhou ruku, objal ji a přivinul k sobě. Když se přestala bránit a vzala ho kolem krku, věděl, že vyhrál.

Chvilí ji jen k sobě tiskl a nechal ji vyplakat. Cítil, že to jsou slzy nahromaděné za osm let, které až příliš dlouho zadržovala. Když začaly utíchat poslední vzlyky, pohladil ji po útlých zádech a zašeptal: „Miluju tě. To nezměníš, Bethany. Je to jednou provždy. A jestli ode mne utečeš, zničíš mi život. To by sis vzala na svědomí?“

Uplakaně se zasmála, hlasem ztlumeným na jeho košili.

„Dej mi šanci hned teď,“ naléhal. „Bez záruky. To beru a budu to riskovat. Jen mi dej tolik času, kolik můžeš. Uděláš to? *Prosím.*“

„Ach Ryane... jak můžu odmítnout?“

„Konečně rozumná řeč.“

Celá se zachvěla a přerývaně se nadechla. „Snad bychom to mohli zkusit,“ zašeptala. „Aspoň dokud nezjistíme, jak to bude se sexem.“

Nejvyšší pohotovost. Ryan sklonil bradu a pohlédl na Bethany. „Žádné zkušební testy.“

Zvedla hlavu a upřeně na něj pohlédla obrovskými očima plnými slz, až měl pocit, že se topí v mokrém sametu. „Ale Ryane, může to být hrozné. Žádné sliby. Žádné závazky. Dokud to nebudeme vědět.“

I když to byla ta nejtěžší věc, kterou v životě udělal, vzal ji za ramena a odtáhl ji od sebe. „V žádném případě, má drahá. Jestli to je všechno, co mi nabízíš, nepřijímám to.“

Zamrkala a otřela si tváře. „Cože?“

„Slyšelas. Všechno, nebo nic. Žádné podmínky. Buď do toho jdeš, ať to dopadne jakkoli, anebo ruším dohodu. Chci, aby sis mě vzala.“

„Ale –“

„Žádné ale. Když se dva lidé milují, opravdu milují, přijímají to dobré i špatné. S ničím menším se nespokojím. Chci ženu, která bude stát při mně a zůstane se mnou, ať se děje cokoli.“

„Ale tobě zůstane jen to špatné!“

„Jak to víš? Možná jsem ten nejhorší milenec na světě.“

Znovu si otřela tváře, poněkud zmatená. „To je pitomost.“

„Už jsem dostal pár stížností.“ Ustoupil o krok od vozu. „Většinou ne, ale stalo se. Těžko říct, jak se ti to bude líbit. A kde je záruka, že všechno zůstane, jak je? I muži se zraní a onemocní. Ode dneška za rok můžu být impotentní a neschopný se s tebou milovat. Utečeš pak ode mne?“ Ucoulvl o další krok. „Díky, ale o to nestojím. Chci sliby a závazky. Pokud je nenabízíš, nemám zájem.“

Oči jí potemněly jako nebe před bouřkou a zamračeně svraštila obočí. „Tohle je nesmysl, Ryane. Nabízím ti východisko.“

„Díky. Je to milé, ale žádné východisko nechci.“ Rozkročil se, založil si ruce a prohlížel si ji s lehkým úsměvem. „Takže? Jdeš do toho nebo ne?“ Rozhlédl se kolem sebe. „Jestli ne, tohle všechno se zatraceně nevyplatí. Nikdy se toho nezbavím – je strašně těžké rozbít beton.“

Sledovala jeho pohled a konečně se doopravdy zadívala na síť cest, které pro ni vybudoval. Oči se jí znovu naplnily slzami a rozechvěly se jí rty. „Ach Ryane... Nemůžu uvěřit, že jsi to všechno pro mě udělal.“

„Jen pro tebe a všichni to vědí. Když mě odmítneš, vysmějou se mi. Dělníci se mi budou chechtat za zády dalších dvacet let. To mi přece neuděláš?“

Zavrtěla hlavou a očima lesklýma od slz se zahleděla k jezeru. „Ty chodníčky vedou všude! Mohla bych jezdit do nekonečna.“

„Kamkoli si budeš přát, miláčku. Jen prosím neodcházej.“

Znovu na něj upřela znepokojené modré oči a skousla si spodní ret. „Mám hrozný strach.“

„Z čeho?“

„Že tě jednou bude mrzet, že nemáš vlastní děti. Že se budeš dívat v televizi na nějakou erotickou scénu a uvědomíš si, jak jsem *nudná* a o kolik toho přicházíš.“

Sex v televizi? Obvykle na erotický kanál nepřepínal. Podíval se na její krásnou tvář a věděl, že by ji mohl studovat sto let a nikdy by se nenudil.

„Znáš tu ženu z reklamy na aviváž?“ zeptala se přidušeným hlasem. „Tu, co se obrátí na posteli, s jásavým úsměvem vyskočí, oblékne sportovní úbor a jde si zaběhat?“

Ryan neměl ponětí, o jaké reklamě mluví, natož jakou to má souvislost.

„Jo.“

„Tak tedy, já se na posteli obrátit nemůžu. Zůstanu tak, jak jsem si lehla. Musím si zvednout jednu nohu a přehodit ji, pak druhou. Je to větší práce, než zač to stojí.“

Vesele se ušklíbl. „Otočit se v posteli se mnou bude hračka. Přitisknu tě k sobě a obrátíme se společně.“

Nakrčila nos. „Ani nevyskočím rovnou z postele. Každé ráno to je velká, nepředstavitelná dřina, a když už vstanu, rozhodně se nikam nerozběhnu.“

„Drahoušku, co se tím snažíš říct? Cožpak bych tu byl, kdyby mi šlo jen o skákání a běhání?“

„Prostě se bojím, Ryane. Jednou takovou reklamu uvidíš, pomyslíš si, že jsem tě podvedla, a budeš mě nenávidět za to, že jsem ti zničila život.“

Přistoupil pomalu zpět k dodávce. „Nikdy. Přisahám, miláčku. To se nikdy nestane.“

Otevřel dveře, sehnul se, rozepnul popruhy na vozíku, aby ji mohl odstrčit od volantu a vzít do náruče.

„Co děláš?“ vykřikla.

„Rozhoduju za tebe,“ odpověděl a přivinul si ji na hrud’.

S polekaným smíchem se ho chytila kolem krku. „Umím se rozhodnout sama, díky.“

„Kdepak. Vím to přímo od Slye. ,Nikdy nepostávej okolo a nečekej, až se ženská rozhodne, synku. Aspoň pokud tam nechceš zapustit kořeny‘.“

„A co jsi za mě rozhodl?“

„Že zůstaneš,“ zašeptal. „Vezmeš si mě, Bethany Ann Coulterová. Nedávám ti žádné východisko.“

Sklonil hlavu a políbil ji tak, jak potom toužil a snil od onoho prvního večera před jejím domem.

Nezklamalo ho to. Její ústa byla právě tak vábivá, jak si pamatoval. Nejprve se plaše odtáhla, ale potom rozevřela rty, nabídla mu jejich sladkost a on stejně jako poprvé ucítil, jak jím od hlavy k patě projel blesk. *Kristepane*, pomyslel si. Nezáleželo na tom, jaký bude jejich sex, ani trochu.

Mohl by žít jen z jejích polibků...

Čtrnáctá kapitola

Ryan donesl Bethany na půl cesty k domu, pak se najednou zastavil. Někteří muži by řehtání toho ubohého, ztraceného koně možná ignorovali, ale on k nim nepatřil. Při pohledu na Bethany zjistil, že se také upřeně dívá přes jeho rameno ke stáji. *Čelem vzad.*

„Myslím, že bys měla někoho pozdravit.“

Na každém kroku ke stáji si Ryan neustále připomínal, že jsou důležitější věci než sex, a jednou z nich je jistě setkání s dlouho ztracenou láskou. A právě tou byla pro Bethany Wink, jedna z velkých lásek jejího života. *Kdyby otec nezakročil, byla bych se svým koněm i spala,* vyprávěla mu ten první večer. Tehdy pro Bethany ztratil velký kus srdce – když viděl lásku zářící jí v očích a vycítil její smutek nad tím, že jí byla ukradena podstatná část její osobnosti.

Tohle bylo důležité – opětné shledání po osmi letech odloučení. S Bethany se bude moci milovat po zbytek života, ale tato mimořádná chvíle pomine a nikdy se nevrátí, ani pro Bethany, ani pro Wink. Dal šestatřicet tisíc dolarů za to, aby se to stalo. Chtěl, aby žena i kůň z toho měli potěšení. Jak jinak by se mu ty peníze vyplatily?

Blížili se ke stáji a Wink znovu začala frkat. Ryan nikdy neslyšel tak vytrvalého koně. „Poslouchej. Skoro jako by mluvil, něco takového jsem ještě nezažil.“

Když došel k boxu, pomyslel si, že ta kobyla snad přeskočí vrátka, aby se dostala ke své paní. Bethany oběma rukama objala její krk, Wink pohodila hlavou, a než se Ryan nadál, měl plné ruce práce, aby Bethany udržel v náručí.

„Wink!“ volala Bethany. „Ach Wink!“

Chytil ji v pase a držel ji dost daleko od vrátek, aby si nepoškrábala nebo nepotloukla nohy, a přitom křičel: „Bethany, prokristapána, pusť se!“

Ale jako by ho neslyšela. Tiskla se ke kobyle tak pevně, že by ji od ní nedostal ani páčidlem. Ve všeobecném zmatku kobyla frkala a řehtala, Bethany vzlykala a zasypávala její nos polibky. Ryan si přitom uložil do paměti, že musí Bethany namočit do necek a pořádně vydrhnout, než ji znovu políbí na rty.

Když nejszlavější část opětovného setkání skončila, jemně si přehodil Bethany přes rameno, až vyjekla, přidržel ji za kolena a

sundal závoru z vrátek. Pak ji zanesl dovnitř a opatrně ji spustil na kupku čerstvého sena v rohu boxu.

„Tak,“ prohodil se smíchem. „Teď se vy dvě můžete spolu těšit, jak dlouho chcete, aniž vám budu překážet.“

Wink přikročila blíž s frkáním a jemně do Bethany šťouchala nosem.

„Ach Wink. Ty moje krasavice! Jsi tak nádherná.“ Bethany obrátila zářící zarudlé oči k Ryanovi. „Není fantastická, Ryane?“ Byla tak uplakaná, že mluvila, jako by měla na nose skřípec.

Ryan si koně už předtím dobře prohlédl. Choval jedny z nejlepších quarterů ve státě a viděl už hezčí kobyly. „Je to nejkrásnější kobylička, jakou jsem kdy spatřil.“ Přistoupil blíž a přejel rukou po zadku Wink, pak ji poplácal. „Chápu, proč byla šampionkou.“

„Vidíš, Wink? Ryan je odborník a i on říká, že jsi nejlepší.“ Bethany znovu políbila koně na nos. K Ryanově hrůze Wink ohrnula pysk a přejela jím přes celou Bethaninu tvář. „Pusinku, pusinku!“ volala Bethany se smíchem a mlaskáním. „To jsem ji naučila,“ oznámila Ryanovi hrdě. „Pořád si to pamatuje!“

Ryan se posadil vedle ní. „Jen připomínám, že si umyješ obličej, vyčistíš zuby a vykloukáš se, než tě znovu políbím.“

Bethany zvedla oči v sloup. „Wink nemá parazity. Nebuď tak háklivý.“ Chytila ohlávku a přitáhla hlavu kobyly k němu. „Dej pusinku. Udělá to komukoli.“

Ryan zvedl ruku, aby zabránil kroutícímu se koňskému pysku dotknout se jeho tváře. „Ne, díky. Líbat koně nemusím.“

„Je to mimořádný trik,“ ohradila se Bethany dotčeně.

Mimořádný, to ano. Ryan si povzdychl, spustil ruku a nechal kobyli, aby mu pyskem oždibovala celou tvář. Nebylo to tak hrozné, jak čekal, ale zažil už příjemnější věci.

Co by muž neudělal z lásky.

O hodinu později seděl Ryan v koňském boxu a večerel sendviče se steakem. Wink dostala jako předkrm krájená jablka, jimiž ji Bethany kousek po kousku krmila, zatímco jedla svůj sendvič. Takhle si Ryan romantický večer zrovna nepředstavoval.

„Je to nejkrásnější večer mého života,“ řekla Bethany se zářivým úsměvem, když dojedla. Zvedla ruku a pohládila kobyli po krku. „Nikdy jsem nemyslela, že ji ještě uvidím, Ryane. Moc ti děkuju.“

„Můžeš mi poděkovat tím, že na ní budeš znovu jezdit.“

Bethany zbledla. „Trochu se bojím.“

„Tvoje sedlo pošlou až příští týden. Obě budete mít spoustu času zase si na sebe zvyknout a znovu se sblížit. Na tvém místě bych měl asi taky trochu strach znovu si na ni sednout.“

„Ach ne, v tom to není.“ Bethany opřela tvář o sametový nos koně. „To, co se stalo, vůbec nebyla vina Wink. Vždycky jsem to věděla a svěřila bych jí život. Jestli ještě někdy sednu na koně, musí to být ona. Zlomilo by jí srdce, kdybych jezdila na jiném koni.“

Ryan musel potlačit úsměv. Mluvila o Wink jako o nějakém člověku. „I přesto, že ses málem zabila, když jsi na ní jela naposled?“

„I přesto,“ odpověděla s neochvějnou jistotou. „Když říkám, že to nebyla vina Wink, myslím to vážně. Nebyla.“ V očích se jí objevil nepřítomný pohled, když si vzpomněla na nehodu, po níž zůstala ochrnutá. „Dávala do závodu celé srdce, udělala pro to všechno, co mohla. Nebylo její vinou, že zakopla a upadla. Ani nespočítám lidi, kteří potom za mnou chodili do nemocnice, jen aby mi řekli, že bych neměla obviňovat Wink za to, co se stalo. Prý bylo vidět, jak se snaží upadnout co nejdál ode mne. Nemohla za to, že se barel převrhl a odhodil mě rovnou pod její nohy.“

Ryan se díval, jak přejíždí konečky prstů po čelisti koně, tak něžně a láskyplně, jako by hladila dítě. „Myslím, že víc nemůžeš od nikoho žádat,“ řekl jemně, „od koně ani od člověka. Jestli při takové rychlosti zakopla, mohla si zlomit nohu. Spousta koní by se v takové chvíli na svého jezdce neohlížela.“

„To jistě.“ Bethany se zasněně usmála. „A žádný kůň by to tehdy neustál.“ Znovu kobylu pohladila. „Vím, že se snažila neupadnout na mě, a víc nepotřebuju vědět. Proč lidé vždycky chtějí někoho obviňovat? Neštěstí se někdy prostě stane. Údržba závodiště ráno uhrabala celou arénu a udusala hlinu válcem. Žádné nerovnosti tam být neměly. Velice na to dbali, protože v barelových soutěžích jezdí drahocenní koně, a nechtěli nést případnou zodpovědnost.“ Pokrčila rameny. „Nechci tvrdit, že to byl čin boží, protože nevěřím, že bůh chtěl, abych ochrnula, anebo že zařídil tu nehodu. Ale říkám, že to bylo dílo přírody – nepředvídatelné, které nikomu nelze klást za vinu.“

Ryan se usmál. „Velmi rozumný způsob, jak se na to dívat. Nepříliš uspokojivý, ale rozumný.“

„Dívat se na to rozumně byla jediná možnost, jak se nezbláznit. Víš, že hněv je první emoce, kterou člověk cítí, a když ztrácíme své

schopnosti, vymizí jako poslední? Proto jsou lidé s demencí tak často násilníci, protože v posledním stadiu jim zůstanou jen neovladatelné pocity hněvu.“ Úsměv jí pohasl a zadívala se mu hluboko do očí. „Zažila jsem, jaké to je necítit nic než hněv. Už nikdy bych to zažít nechtěla. Hořkost a zlost ovlivňují všechny stránky našeho života. Chci prostě být šťastná a těšit se i z maličkostí. S některými věcmi se musíme smířit a jít dál. Sebelítost a obviňování druhých jen ničí to, co zůstalo.“

„Rozhodně chci, aby sis užívala života,“ souhlasil. „Pro mě to znamená, že pokud ještě někdy sednu na koně, bude to Wink. Cokoli jiného by byl jen zbabělý útěk před skutečností. Jízda na ní mi možná přinese ošklivé vzpomínky a vyděsí mě, ale nic jiného mi nezbyvá. Kdybych si vybrala jiného koně, byla by to zrada. To jí nemůžu udělat. A neudělám.“

„Chápu to,“ přisvědčil chraptivě a opravdu to chápal, možná víc, než si uvědomovala. Bethany nebyla žádný zbabělec a nikdy nehledala snadná východiska, zvláště když by tím mohla ublížit koni, kterého tolik milovala. „Mám jen jednu otázku. Když to tak cítíš – když Wink tolik důvěřuješ – proč se bojíš znovu jezdit?“

„Protože vím, že nemůžu používat nohy a že to už nikdy nebude jako dřív. Zčásti mám strach, že mě čeká velké zklamání – možná je lepší snít o jízdě na koni a říkat si, jak skvělé by to bylo, než to skutečně zkusit a zjistit, že to vůbec není skvělé a nikdy už nebude. Dává ti to smysl?“

„Dokonalý smysl. Ve snech neexistují žádné meze. Skutečnost je většinou úplně jiná. Ale, Bethany, podívej se na to z druhé strany. Co když skutečnost bude jiná, ale svým způsobem stejně krásná? Jestli se to nikdy neodvážíš zkusit, můžeš to promeškat.“

„Já vím.“ Zhluboka nabrala vzduch do plic, pak pomalu vydechla. Když se na Ryana znovu podívala, měla oči zastřené temnými stíny. „Taky se doopravdy bojím, že spadnu. Představ si být v sedle bez možnosti sevřít kolena. Jen při tom pomyšlení se mi zvedá žaludek.“

„Nespadneš, miláčku. Budeš přivázaná.“ Zvedl ruku a odhrnul jí z tváře pramínek černých vlasů. „Půjdemo na to pomalu. Zezačátku tě párkrát provedu kolem ohrady. Zvykneš si a brzy se ti jízda zase bude líbit.“

„Ach, doufám...“

„Stane se to.“

Ryan byl rozhodnut se o to postarat. *Bethany.*

Když Ryan prohlásil, že s Wink strávili už dost času a měli by se přesunout do domu, tváře se jí zarděly jako květy májového jetele. Cestou k dodávce pro její vozík se sám pro sebe usmíval nad její plachostí. Pak se zamračil; najednou si uvědomil, že s pannami nemá mnoho zkušeností – přesněji žádné. I na škole vyhledával dívky, které v tom už uměly chodit. Jinak by mu otec stáhl kůži z těla a nechal by ji vysušit v průvanu.

S povzdechem se vrátil do stáje. Před boxem Wink umístil invalidní vozík, nastavil brzdu a vešel do boxu pro Bethany. Měla slámu ve vlasech, a když ji usazoval do vozíku, shrnul se jí lem pomačkané modré sukně a odhalil velké oko na punčoše. Mezi nepravidelnými okraji trhliny se jí na koleni skvěl velký škrábanec.

Ryan si dřepł, aby oděrku prohlédł. Bethany okamžitě začala zápolit se sukní, tahala za látku a zastrkávala si ji kolem nohou a mezi ně. Když vzhledł, střetl se s ostražitým pohledem velkých modrých očí. *A sakra*. Pokusil se o nevinný úsměv. Ale na předstírání nevinnosti neměl nikdy talent.

„Co je?“ zeptal se jemně.

Zavrtěla hlavou. „Nic.“

To určitě. Vzdychl si a přitom si pomyslel, že právě proto je tradiční svatební noc terčem tolika vtipů. Podobalo se to návštěvě u zubaře. Když o tom předem moc přemýšlíte, jste strachy bez sebe dávno předtím, než se posadíte do křesla.

„Jsi nervózní?“

Zavrtěla hlavou a současně řekla: „Ano. Trochu.“

Ryan, uklidněn tím, že kvůli tomu škrábnutí není třeba se znepokojovat, uchopil její tvář do dlaní. Lícni kosti pod bříska jeho palců byly křehké – droboučké ve srovnání s jeho. „Chceš počkat?“

„Na co?“

V hlavě měl prázdno. Dobrá otázka. S výjimkou svatby, kterou plánoval hned, jak uschne inkoust na povolení k sňatku, nebyl důvod čekat. Pokud by, samozřejmě, nebral v úvahu vyděšený pohled v jejích očích. Což ale bral.

Obejala štíhlými prsty jeho zápěstí. „Ach Ryane, nejsem nervózní proto, proč si myslíš. Ne kvůli milování s tebou. Já jsem –“ Odmlčela se a začervenala se ještě víc. „O tom jsem hodně přemýšlela a těším se na to. Jenže...“

„Jenže co?“ naléhal.

Uhladila si knoflíčky halenky.

„Já, ehm – prostě, víš, stydím se. Ty jsi tak...“ Přelétla přes něj pohledem. „Jsi tak *dokonalý*. Hezký a fyzicky bez vady, muž, o jakém většina žen jen sní.“

Ryanovi se sevřelo hrdlo. „Díky. Domnívám se, že to je trochu přehnané, ale je to velmi pěkný kompliment a lichotí mi, že si to myslíš.“ Pátral v jejím výrazu. „Představuje to nějaký problém?“

„Ne! Problém ani ne. Ale prostě, já nejsem.“

Chvilí se nad tím prohlášením zahloubal, jelikož nechápal, co tím myslela. „Co nejsi?“

„Dokonalá,“ odpověděla sotva slyšitelně.

„Ach miláčku.“ Teprve teď si uvědomil, že hrál úlohu nejlepšího přítele tak přesvědčivě, že jí ani nedal najevo, jak silně po ní fyzicky touží. Nikdy si nedovolil pohledem bloudit po její postavě. Aspoň ne ve chvílích, kdy ho mohla přistihnout. „Kdybyste byla ještě krásnější, slečno Coulterová, už dávno bych dostal těžký zápal plic.“

Zatvářila se zmateně. „Zápal plic?“

Uchechtl se. „Od ledové sprchy.“

Zděšeně se zasmála. „Aha. *Zápal plic*. Ovšem.“ V krásných očích se jí objevil mírně nevěřící výraz, plný naděje. „Opravdu sis dával studenou sprchu?“

Když viděl její úžas, zabořilo ho u srdce. Považoval za zločin, že žena tak půvabná dosáhne šestadvaceti let, aniž jí někdo někdy řekl, jak je žádoucí. Tuto situaci ovšem hodlal v co nejkratší době napravit. „Tucetkrát,“ ujistil ji pevně. „Od první chvíle, co jsem tě uviděl, se chci s tebou milovat. Kdykoli jsem byl s tebou, musel jsem pak doma vlézt pod studenou vodu a stát tam, dokud jsem se neumrtvil natolik, abych usnul.“

Zazubil se a sjel pohledem ke svůdné křivce jejích malých, ale dokonale tvarovaných ňader. Možná to bylo jen zbožné přání, ale přísahal by, že se jí v reakci na to napjaly bradavky. Takto povzbuzen pokračoval ve vizuálním zkoumání její útlé postavy odshora dolů, až ho svědily ruce nedočkavostí, aby mohl obejmout její boky a celým tělem vychutnávat tu měkkost pevně přitisknutou k sobě.

Když se pohledem znovu vrátil k jejímu obličejí, byla zrůžovělá až po kořínky vlasů, ale v očích měla nepřehlédnutelný ženský lesk. V té chvíli se rozhodl, že si ji odtědka bude zálibně prohlížet co nejčastěji a tak, aby ho při tom přistihla.

„Nemůžu používat určité části těla jako jiní lidé,“ připomněla rozechvěle. „Na těch místech mám atrofované svaly, bez vnitřního napětí.“

„Znamená to, že budeš tak poddajná a měkounká, jak vypadáš?“

Vzdychla si a svým výrazem dala najevo, že teď není čas na hlouposti. „Jen se bojím, že tě zklam. Že se ti nebudu líbit a budu velkým zklamáním i v jiných směrech a že –“

Umlčel ji polibkem. Bože, jak miloval její rty, tak poddajné a vstřícné, přesto nejisté a váhavé. Nejraději by je líbal věčně a zbytek života strávil vychutnáváním jejích úst. Musí být jeho, i poslintaná od koně.

Přinutil se přerušit polibek a zašeptal: „Drahoušku, přestaň si dělat starosti. Pro mě jsi krásná a můj názor je jediný, na kterém záleží. Mezi námi bude všechno v pořádku. Instinktivně to cítím a můj instinkt se zřídka mýlí.“

„Ach Ryane, modlím se, abys měl pravdu. Jestli náš sex bude aspoň uspokojivý, budu mít v naše manželství větší důvěru. Ale když nic neucítím, asi *zemřu*.“

Wink šťouchla Ryana do ramene. Zvedl ruku a podrbl kobylu na krku. „Víš jistě, že z ničeho jiného nemáš strach? Nebojíš se, že tě to bude bolet?“ Pro případ, že by se styděla přiznat rozpaky v tomto ohledu, rychle dodal: „Bude to pro tebe *poprvé*. Je přirozené, když žena má trochu obavy.“

Zasmála se. „*Kéž by*.“

„Cože?“

„*Kéž by to bolelo*. To by bylo dobré, Ryane. Bylo by to *skvělé*.“

Při tom pomýšlení se mu sevřely útroby. Raději by si dal useknout ruku, než by jí způsobil bolest. Ale měla pravdu. Měl by se modlit, aby to bolelo. V tomhle případě čím nepříjemnější pocit, tím větší důvod k oslavě.

Zavedl Wink do boxu a zajistil na noc vrata. Pak vyvezl Bethany ze stáje.

„Chceš se podívat k jezeru?“ zeptal se přesvědčen, že ji musí ještě trochu svádět. „Večer je tam překrásně. Hvězdy se třpytí ve vodě jako tisíce diamantů.“

„Potom,“ odpověděla odhodlaně. „K jezeru můžeme zajít později.“

Takže žádné okliky. Když se vrátili do domu, Ryan rozsvítil jen pár světel, zapnul stereo a odešel do kuchyně, aby jim nalil trochu vína. Bethany dlouze obdivovala úpravy v kuchyni, pak se s vozíkem

zastavila u kuchyňského stolu a nervózně ho sledovala velkým modrým očima.

„Ryane?“

Přestal nalévat víno a pohlédl na ni. „Co?“

„Můžeme to –“ Uhladila si vpředu halenku, pak se přerývaně nadechla a polkla. „Víš – můžeme –“ Prudce vydechla. „Neprotahovat to. Prosím. Chci – ehm – přejít k té důležité části. Jen tentokrát. Slibuju. Promiň, že na tebe spěchám, ale musím vědět, jak na tom jsem.“

Srdce se mu sevřelo, když viděl ta muka v jejích očích. Div neumírala úzkostí a on tu hloupě okolkuje. Postavil láhev vína stranou, obešel stůl a zvedl ji z vozíku.

„Takové pozvání nemusíš opakovat dvakrát.“

Když ji přivinul na hrud', objala ho oběma rukama kolem krku, ukryla tvář v prohlubni pod jeho bradou a zašeptala: „Pověz mi to znovu, Ryane. Potřebuju to slyšet ještě jednou.“

Svou prosbu nemusela nijak upřesňovat. Sklonil bradu a přitiskl rty k jejímu spánku. „Miluju tě, Bethany, a budu tě milovat do konce života s každým úderem svého srdce.“

Odněl ji do ložnice. Když ji usadil na kraj postele, svěsila hlavu, až jí vlasy zakryly tvář, a třesoucími se prsty si začala rozepínat halenku. Vypadala tak ztraceně, jak tam seděla s hezkýma, podivně zkroucenýma nohama.

Ryan přešel rukama po jejích lýtkách, a i když věděl, že v těch místech Bethany jeho doteky necítí, přesto si dovolil tu rozkoš. I přes punčocháče byla její pokožka chladivá a nádherně hebká a sametová. Políbil škrábanec na jejím koleni, což mu vyneslo její vylekaný pohled, potom jí jemně srovnal nohy.

Když k ní znovu vzhlédl, zápolila s knoflíčkem. Odstrčil jí ruce a ujal se toho úkolu sám.

„Dovolíš?“ zeptal se. „Totiž obvykle si své dárky rozbaluju sám.“

Vrhla na něj zmatený pohled, jemuž čelil úsměvem.

„Jsi dárek, Bethany Coulterová. Nejsladší, nejkrásnější dar, jaký mi bůh kdy seslal.“

Ústa se jí legračně stáhla, jeden koutek šikmo dolů, a zachvěla se. „Ach Ryane. Zapomněla jsem ti říct ještě jednu opravdu hroznou věc.“

„Co?“ zeptal se klidně, ale srdce měl až v krku, protože se tvářila tak rozrušeně. „Jistě to nebude tak zlé. Copak, miláčku?“

„Mám jizvy. Strašné.“

Srdce mu vynechalo, pak znovu obnovilo rytmus. „To je všechno?“ Rozepnul zbývající knoflíčky, rozhrnul halenku a vytáhl ji ze sukně. „Vsadím se, že tvé jizvy nejsou nic ve srovnání s mými. Chceš vidět jizvu, drahoušku? Ukážu ti jednu pořádnou.“

Zhoupl se dozadu na podpatku, aby si uvolnil košili, pak povytáhl látku na jedné straně a odhalil klikatou jizvu na žebrech. „To je od háku na seno. Rafe a já jsme se jednou jako kluci poprali. Něco jsem po něm hodil – už ani nevím co – a trefil ho zezadu do hlavy. Když se prudce otočil, aby mi to oplatil, nešťastnou náhodou mě zachytil hákem.“

„Ach ne!“ Dotkla se jizvy konečkem prstu. „Ach Ryane, to muselo hrozně bolet!“

Ušklíbl se. „Rafa to bolelo víc než mě. Mrzelo ho to tak, že se rozbřečel. Otcí ho bylo natolik líto, že mu ani nedal výprask.“

Oči se jí rozšířily úžasem. „Bil vás jako chlapce hodně?“

„Jednou denně a dvakrát v neděli, aby nás srovnal do latě.“ Zasmál se jejímu zděšenému pohledu. „Ale ne. Pokud si pamatuju, jen jednou vzal na Rafa řemen a to bylo dávno, v první třídě, kdy Rafe uhodil děvče. Kendrickův zákon. Žádný opravdový muž nikdy neuhodí ženu, a to platí i pro šestileté chlapce.“

„Taky jsi někdy dostal řemenem?“

„Ne. Uhodil mě jen jedenkrát, to mi bylo osmnáct, a dal mi hřbetem ruky přes pusu.“ Zamnul si čelist. „Až jsem padl zadkem na konvici s čajem. Táta má pořádnou páru.“

„Proč tě praštil?“

Ryan se při té vzpomínce usmál. „Chceš úplný seznam? Řídil jsem domů z města opilý jak doga. Když jsem vešel do kuchyně, mámě stačil jeden pohled a začala mi dělat kázání o tom, že hazarduju se životem. Lhal jsem a tvrdil, že jsem nepil, což byla druhá chyba. Pak jsem jí opisným způsobem řekl něco moc ošklivého. Ani jsem nedokončil větu a otec mě uzemnil.“

Bethany zjevně zapomněla, že je částečně svlečená, což mu velmi vyhovovalo. „Cos jí proboha řekl?“

Ušklíbl se. „Vlastně jsem jí neřekl nic. Jen jsem poukázal na to, že ostatní kluci taky pijou, ale když přijdou domů, jejich mámy se nechovají jako kráva. Po té krávě jsem už toho moc nenamluvil. Otec se rozpráhl, já šel k zemi, a když jsem chtěl vstát, přitlačil mě botou zpátky a sdělil mi, že neexistuje živý muž, který by nazval

mou matku krávou a omluvil se jí vestoje. A jestli mám rozum, budu napřed mluvit a teprve potom vstanu.“

Bethany se zachichotala. „No tohle. Co jsi udělal?“

„Jako inteligentní kluk jsem zůstal ležet a ze země jsem se mámě omluvil. Pak mi táta pomohl vstát, zkontroloval mi zuby, řekl mámě, ať mi dá na ret ledový obklad, a odešel z kuchyně. Už se o tom nikdy nezmínil a já pochopitelně taky ne.“ Ryan se ve vzpomínkách usmál. „Pak jsem s matkou už nikdy nemluvil bez řádné úcty. Trpká lekce, dobrá škola. Otec není zlý člověk, ale dovede být tvrdý, když ho někdo rozcílí, a nejvíc ho našťve, když se někdo chová nepatřičně k matce.“

Stáhl jí halenku z paží a snažil se předstírat, že ho ta podívaná příliš nezajímá. Byla tak rozkošná, smetanově bílá a hebká. Její jemné klíční kosti vyzývaly k polibkům.

„Kde jsou ty hrozné jizvy?“ zeptal se, zatímco předstíral, že je hledá a přitom vzal do dlaní krajkové košíčky podprsenky i s tím, co podpíraly. Její ňadra měla právě tak krásný tvar, jak si představoval, a správnou velikost, aby mu pěkně vyplnila ruce. Skrz krajku prosvítaly jejich růžové hroty. Tvrdé a vzpínající se proti látce jako malé cvočky. „Nevidím na tobě jediné místočko, které by nebylo dokonalé.“

Tváře jí zbarvil ruměnec studu. „Na zádech. Nezapomeň, že jsem měla tři operace.“

Naklonil se přes ni. „Prosím, nedívej se,“ žadonila. „Stydím se za ně. Jsou ohavné.“

Ryan na ni mrkl. „Inu, nedá se nic dělat. Musím si stáhnout kalhoty a ukázat ti, jak vypadá *skutečná* jizva.“ Sáhl po přezce pásku. „Zamotal jsem se do ostnatého drátu. Další historka. A mohl za to taky Rafe.“

Uvědomila si, že si chce rozepnout opasek a zavrtěla hlavou. „Ne, ne. Já – věřím ti. Nemusíš mi to ukazovat.“

Ryan povytáhl obočí. „Musíš mi ukázat svoje. Mezi námi nesmí být žádné tajemství a nechci, aby ses později strachovala, že je třeba uvidím. Je lepší udělat to hned. Souhlasíš?“

Přikývla, ale soudě podle jejího výrazu nebyla tou myšlenkou příliš nadšena. Rozhodl se to trápení rychle ukončit, sklonil se a hledal jizvy na její páteři. Když je našel, všechno se v něm sevřelo, ne proto, že ty tři stopy po operacích vypadaly nehezky, ale protože symbolizovaly všechnu bolest, kterou vytrpěla. Přál si, aby mohla

být toho zbytečného utrpení ušetřena, ale zároveň uznával, že by ji sám k operacím míchy vybízel v naději, že jí pomohou a ona bude znovu chodit.

Uvědomil si, že čeká na jeho reakci, a chtěl říct něco konejšivého – že jizvy nejsou tak ošklivé, že mu nevadí a že si jich při milování ani nevšimne. To vše byla pravda, ale z nějakého důvodu se nemohl přimět to vyslovit. Místo toho se impulzivně opřel o loket, sklonil se ještě víc a pomalu přešel rty po každém operační ráně. Bethany strnula a prohnula páteř.

„Ach Ryane, ne.“

Když zlíbal každou jednotlivou jizvu, narovnal se a pohlédl na ni. „Miluju na tobě všechno,“ řekl jemně. „I ty trochu nedokonalé části. Aspoň mi slouží k tomu, aby mi připomněly, jak moc jsi jinak krásná.“

Oči se jí zamžily slzami. „Nepřipadají ti ošklivé?“

„Vůbec ne. Na tobě nemůže být nic ošklivého.“

Chytil se za kraj matrace z jedné i druhé strany a přitáhl se blíž, až se nosem dotkl jejího. Jak se nakláněl stále dál, Bethany polekaně vyjekla a padla na záda, přesně tam, kde ji chtěl mít. Přesunul ruce k jejím ramenům a sklonil se nad ni. Trochu zašilhala, jak na něj vzhlížela přes hřbet roztomilého nosíku. Nemohl odolat a políbil ho, pak po jeho sklonu pomalu postupoval vzhůru kolem čí, kde sledoval špičkou jazyka tvar černých obloučků nad jejíma očima.

„Bože, jsi tak nádherná,“ zašeptal. „Mohl bych strávit celou noc tím, že bych tě jen ochutnával.“

Chytila se oběma rukama jeho nadloktí a on ucítil, jak se celá chvěje. Srdce se mu sevřelo. „Miláčku, nebojíš se mě, že ne?“

„Ach ne.“

Potlačil úsměv. Byla většinou tak vtipná a drzá, takže snadno zapomínal, že nemá s muži žádné zkušenosti. *Brzdi, hochu.* Ať Bethany chce, nebo ne, musí postupovat pomalu.

Nadzvedl se, položil se vedle ní, podepřený na lokti, a začal konečkem prstu sledovat okraj podprsenky od jednoho ramene, pomaloučku přes oblínou jejích ňader až k ramínku na druhé straně.

„Dovedeš si představit, jak moc tě chci?“

„Doufám, že stejně jako já tebe.“ Položila křehkou ruku na jeho čelist a štíhlým palcem ho něžně hladila po tváři. Jen při jejím doteku mu začala vřít krev. „Snažila jsem se tomu ubránit, ale nepomohlo to.“ Zasněně se usmála. „Chtěla jsem tě tak moc, že jsem

nemohla spát. Jen jsem tak ležela, beze spánku, přemýšlela, toužila a lámala si hlavu. Nemůžu ani uvěřit, že tu teď jsem s tebou a že si to už nikdy nebudu muset jen představovat a marně po tom toužit.“

Ryan jí pátravě pohlédl do očí a v těch modrých hlubinách spatřil zjitřenou vášnivou a žhavou touhu.

Najednou se kousla do rtu a svrátila klenuté obočí. „Opravdu si vážím toho, že jsi tak ohleduplný. Nespěcháš na mě a říkáš mi krásné věci. Ale já to nepotřebuju, jestli to děláš jen proto. Jsem připravená, abys – víš – začal.“

Ryan se neubrnil úsměvu. „Promiň. Nechtěl jsem to protahovat.“

„Ale já si nestěžuji! Jen –“

„Rozumím,“ zašeptal a umlčel ji tím, že sklonil hlavu a zlehka ji políbil. S ústy na jejích rtech dodal: „Ale, miláčku, musím tě připravit.“

„Jsem připravená,“ ujistila ho.

Vzal ji kolem pasu a prohloubil polibek. *Dobry bože. Byla připravená.* Její měkká poddajná ústa se vyhladověle otevřela a povzbuzovala ho, aby vstoupil a vzal si ji. Takovému pozvání by odolal jen mrtvý a on měl do hrobu ještě daleko.

Mezi polibky zašeptala: „Žádná tajemství nebo hrátky. Ano? Moje tělo je pro tebe připravené už přes měsíc.“

Nadzedl se a překvapeně na ni pohlédl: „*Měsíc?*“

Přikývla. „Všechny ty večery na pohovce, když jsme se dívali na filmy. Myslela jsem na to – tedy, víš – jak *tohle* děláme.“

Ryan s námahou zachoval nehybnou tvář. „Žertuješ.“

„Ne, vážně.“

Rozepjal jí sukni v pase. Pak se už déle neubrnil a se smíchem sklonil hlavu a jemně ji kousl do krku. „Když jsem se tě dotýkal tady?“ zeptal se a zlehka ji zatahal ušní lalůček. „A tady?“ Dotkl se jazykem prohlubně pod jejím uchem. „A tady vzadu?“ Natáhl se a snažil se dosáhnout na její zátylek. „Sakra, jsem tak dobrý, nebo co?“

Stočila se, aby na něj viděla. „Dělal jsi to schválně?“

Nebyla to vlastně otázka. S pohledem upřeným do jejích očí jí rozevřel na boku zip sukně. „Tys to poznala? Ovšemže jsem to dělal schválně. Snažil jsem ze všech sil, abych tě svedl.“

Zachichotala se a zavřela oči. „Až tu skončíme, připomeň mi, abych tě stáhla z kůže tupým nožem. Ale prozatím buď klidný, tvoje

snažení bylo úspěšné. A trvám na tom, abys dodržel všechny nevyslovené sliby, které jsi mi dal.“

„Jaké sliby?“

„Že mě jednou budeš líbat na všechna ta místa – a možná na spoustu dalších. Celý měsíc jsem si představovala, jaké by to asi bylo. Teď je načas, abys přiložil ruku k dílu.“ Znovu se zasmála. „Anebo bych měla říct, přilož ústa tam, kdes měl ruce.“

Ryan byl víc než ochoten vyplnit ty nevyřčené sliby. Nemohl ani uvěřit, že si Bethany o to řekla, anebo že je tím šťastným mužem, kterého si vyvolila. Původně si představoval, že ji bude muset pozvolna svádět, že bude ostýchavá a trochu zdráhavá. Ale pokud se dalo soudit z jejích polibků, byla nedočkavá, sladce dychtivá a rozžhavená.

Prosím, bože. Přál si, aby to pro ni bylo dokonalé – neuvěřitelná noc, která jí navždy zůstane v paměti. Byla takový drahoušek. Sice neměl ponětí, co si představovala, když ve své osamělé posteli ležela beze spánku a hleděla do stropu, ale chtěl, aby se každá její fantazie stala skutečností.

Když jí svlékl sukni, punčocháče a kalhotky, v rozpacích pevně zavřela oči, zjevně se strachem, že ho zklame. Sklouzl pohledem od spodního okraje krajkové podprsenky až ke konečkům líbezných prstů na nohou a hltal to bohatství mléčně bílé pleti. Každíčký kousek jejího těla byl dokonalost sama, žebra vytvářela rozkošný žebřík sestupující k neskutečně štíhlému pasu, jenž dával vyniknout plným oblým bokům. Neovládl svou touhu a začal laskat její boky, až sebou Bethany škubla, zalapala po dechu a rozevřela oči.

Zazubil se a vjel prstem pod okraj podprsenky. Lehce za ni zatahal se slovy: „Všechno dolů. Chci tě vidět celou.“

Rozechvělýma rukama si rozepnula háček vpředu na podprsence. Když krajka spadla, Bethany se začervenala a důsledně se vyhýbala pohledu na Ryana. „Nejsou moc velká. Líbí se ti velká?“

Ryan byl příliš zaneprázdněn tím, aby se do sytosti vynadával, že její otázku téměř nezaznamenal. Smetanově bílé polokoule jejích ňader byly malé, ale úchvatného tvaru, každá zakončená drobnou růžovou bradavkou, napjatou a vzpínající se k němu, jako by je vzrušoval spalující žár jeho pohledu. Chtěl se dotknout jazykem každé té citlivé špičky, okusit jejich chuť. Ale její otázka se vznášela mezi nimi a žádala si odpověď.

Pátral v jejích očích s vědomím, že to je pro ni osudové odhalení, kdy ji poprvé v dospělém životě vidí nahou jiný muž než lékař. Přirozeně si nebyla jistá sama sebou. Ani Ryan sám poprvé neměl nadbytek sebedůvěry.

„Dávám přednost menším,“ vzpamatoval se konečně natolik, že jí odpověděl.

„Neříkáš to jen tak, vid?“

Nemohl si pomoci, ale musel se usmát. „Ne, neříkám to jen tak. A když už tě mám na téhle posteli, má drahá, musím splnit nějaké sliby.“

Když se přes ni natáhl a odhrnul přikrývky, Bethanin žaludek udělal kotrmelec. Nechápala, proč je tak nervózní, ale i když si za to přísně vyhubovala, nijak to nepomohlo.

Vzal ji kolem pasu, otočil ji na posteli a pak ji jemně položil na polštář. Nespouštěla z něj oči a přitom si pomyslela, že nikdy neviděla někoho tak hezkého. V tlumeném světle připomínala jeho snědá pleť týkové dřevo a šedomodré oči, bloudící po jejím těle, se třpytily jako měsíčním světlem zalité stříbro.

Uvědomila si, že má kolena od sebe, a sáhla po přikrývce, aby zakryla roztažené nohy. Ale Ryan ji vzal za zápěstí, aby jí zabránil ukrýt se, a lehl si vedle ní.

„Nedělej to,“ zašeptal.

„Ale moje nohy jsou –“

„Pro dnešní večer to jsou *moje* nohy.“ Stále v rozepnuté košili přesunul váhu na bok, aby jí lépe viděl do tváře, pak jí pustil zápěstí a přešel dlaní po vnitřní straně jejího levého stehna. „Nevím, z jakého úhlu se na ně díváš, drahoušku, ale z mého pohledu jsou naprosto senzační. Už ti to někdo řekl?“

„Ne.“ Znovu zatajila dech při doteku jeho tvrdé horké dlaně na citlivé pokožce vnitřní strany stehna. „Ne že bych – bože.“

„Máš důlky na kolenou,“ zašeptal chraptivě. „Nejroztomilejší dolíčky, jaké jsem viděl.“

Jeho tmavá tvář se přiblížila k její – tak těsně, že když mluvil, ovanul jí tvář jeho teplý dech. Sklonil se, aby ji políbil tam, kde se jí už pod jeho dechem rozpálila kůže. Jeho hedvábné rty se jí dotýkaly jako šepot a vypalovaly žhoucí stopu k jejímu uchu, kde vstoupila do hry špička jeho jazyka, laskala jí lalůček a elektrizovala nervová zakončení.

Bethany přivřela oči. Chytila se ho za ramena a pevně do nich zabořila prsty s pocitem, že jeho urostlé tělo je jejím jediným pevným bodem ve světě, jenž se náhle začal točit. Ach bože. Vychutnávala, jak jeho rty cestují po její pokožce, lehounce jako doteky motýlích křídel. A jak bylo nádherné cítit jeho hrud' otírající se jí o vrcholky ňader. Při každém tom pohybu jí srdce poskočilo a zastavil se jí dech. Jeho měkká košile jen chabě zakrývala tvrdé, živoucí polštáře hřejivých svalů, které se při každém pohybu vlnily a napínaly. *Ryan*. Milovala i jeho vůni – omamnou směs mužných pachů dráždících její smysly.

Když jeho rty doputovaly na její hrdlo, zaklonila hlavu, prohnula se a s rozkoší vnímala pocity vyvolané tím, jak líbal, jemně kousal a sál její pokožku. Tělem se jí šířil horký palčivý pocit a jako tekutý oheň se sléval v podbřišku; nezvyklé bolestivé napětí, které jí mnoho nocí nedovolovalo spát, zesílilo tak, že se chtěla před ním prohnout jako kočka. Ta touha byla ještě intenzivnější, když špičkou jazyka sledoval tvar její klíční kosti. Dýchala stále nepravidelněji a mělké drobné nádechy jen stěží přiváděly vzduch do plic. Když se jeho rty přesunuly níž, bezděčně zasténala.

Tisíckrát si představovala, jaké to asi je být milována mužem, z toho nejméně pětsetkrát v posledních dvou měsících. V temném pokoji, kdy ležela sama v posteli, slepě zírala do černé noci, přemýšlela, sprádala fantazie a toužila.

Jaké by to bylo, cítit *Ryanovy* ruce na svém těle? Jaké by to bylo, kdyby líbal její plet'?

Jaké by to bylo, kdyby jí sál bradavky?

Ted' se to konečně měla dozvědět a téměř nemohla to čekání vydržet. Se zatajeným dechem toužila po žáru jeho úst na svých ňadrech.

Postupoval s polibky stále níž, až se zastavil uprostřed její hrudi a sledoval linii hrudní kosti ke štěrbině mezi ňadry. Bethany se rozbušilo srdce – zvuknými údery, které jí zvonily v uších. Bradavky se jí napjaly a byly tak citlivé, že se jí při sebemenším pohybu jeho košile na její hrudi rozutekly všechny myšlenky. Zlíbal vnitřní oblouk jednoho ňadra, pak druhého. Prála si, aby se už dostal tam, kde ho tak zoufale chtěla mít, ale zřejmě měl v úmyslu ji napřed dráždit a udržovat v napětí.

Postupoval malou cestičkou k bradavkám, pak změnil směr a nelítostně ji mučil, div nezešílela. Kdykoli se jeho čelist otřela o

prsní dvorce, šklubla sebou a měla chuť ho chytit za vlasy a pevně přidržet.

Nakonec to udělala, protože ta sladká muka už nemohla déle vydržet, a když se pokusil odtáhnout se, oběma pažemi ho zadržela. Zvedl černovlasou hlavu a ztemnělými, zastřenými očima se zadíval na nahou špičku jejího řadra. Očividně věděl, po čem touží. A když jí nedopřál to, oč tolik prosila, málem se zklamáním dala do pláče.

„Panebože, Bethany, jsi tak krásná,“ zašeptal přerývaně a jeho horký dech ovanul pulzující bradavku a ještě vystupňoval její touhu. „Jsi jako jahody se smetanou, moje nejoblíbenější věc na světě.“

Ach, jak chtěla, aby ochutnal. „Ryane...?“

Posunul se nahoru a dlouze, vášnivě ji políbil, což nebylo přesně to, co chtěla, ale líbal ji tak dlouho, až zapomněla, co vlastně chtěla.

Dokud se hrudí neotřel o její řadra. Ihned se rozpomněla. „Ryane?“

„Co, miláčku?“

„Mohl bys –“ Odmlčela se, s přáním, aby přešel k věci.

„Mohl bys mě líbat, prosím?“

Znovu se zmocnil jejích úst. Hluboký, dech beroucí polibek jazykem v ní vyvolal závrať. Bylo to krásné. Nepopsatelné. Fantastický, úchvatný polibek pronikající do duše, až se jí rozbušilo srdce. Ale nebylo to to, co *chtěla*.

Když se konečně odtrhl, aby popadl dech, s námahou polkla a dodala: „Ne na ústa. Na prsa.“

Zahleděl se jí do očí na dlouhý, tep zrychlující okamžik. Pak s úsměvem řekl: „Právě čekání z toho dělá tu pravou rozkoš.“

„Už jsem se načekala dost. Šestadvacet let.“

Zasmál se samolibým tónem zbarveným čistě mužským uspokojením. „Já víc. Čekal jsem celých třicet let, až ta prsa budu moci políbit, a hodlám si to čekání užít.“ Zabořil hlavu do důlku nad její klíční kostí. „Ochutnám každický sladký centimetr tvého těla a ta překrásná prsa si nechám na konec.“

Bethany téměř záupěla. Chtěla, aby ji tam líbal, tak zoufale, až se třásla. Dál ho pevně držela za vlasy – anebo se aspoň snažila – ale když se jeho horká ústa přiblížila ke spodní straně její zvednuté paže a postupovala pomalu k ohybu lokte, na všechno zapomněla. Nevěděla, jak se mu to podařilo, ale nějak dokázal, že se ty nejobyčejnější části jejího těla staly vrcholně citlivými erotogenními zónami.

„Ach bože.“ Téměř vzlykla, když jí setřásl ruku ze svých vlasů, pak zaútočil na její dlaň a sledoval čáry tam vyryté, jako by si chtěl každou z nich navždy zapamatovat. A když vzal do úst koneček jejího prstu a ona ucítila to neuvěřitelně vlhké, měkké horko, skutečně vzlykla. „Ryane, dost. Už to nevydržím.“

„Ale ano.“ Olízl jí celý prst. „Až s tebou budu hotov, ani nebudeš vědět, jak se jmenuješ, a budeš prosit, abych ti líbal řadra. A až to konečně udělám, ty pocity tě málem připraví o rozum.“

„Ááách,“ bylo vše, nač se vzmožila v odpověď. Právě ji jemně kousal do zápěstí a ona si připadala jako předkrm naservírovaný pro jeho potěšení.

Vrátil se zase k jejímu lokti, sál ho a omýval jí kůži jazykem. „Vezmu bradavky do zubů,“ zašeptal přerušovaně, „*takhle*“ Zlehka ji kousl do paže, aby jí předvedl malou ukázkou požitků, které měl pro ni nachystané. „A kdykoli za ně zatahám, budeš si myslet, že umíráš rozkoší.“

Už málem umírala. Skryl hlavu pod její paži, laskal jí žebra a mířil vzhůru k podpaží, což by ji patrně uvedlo do rozpaků, kdyby ještě dokázala jasně myslet.

„Ry-a-ne...“ zamumlala protáhle každou slabiku jeho jména.

Vzal do své velké ruky obě její zápěstí, přidržel jí paže nad hlavou, pak se zaklonil a zahleděl se jí na hrud'. „Páni, děvče, jsi tak nádherná.“ Když se jí znovu podíval do očí, v jeho pohledu planul žár vášně. Lehce se usmál – úsměvem muže, který přesně ví, k čemu se chystá, a vychutnává si každou vteřinu.

„Teď je políbím. Jsi připravena?“

Byla připravena už deset minut. Podařilo se jí přikývnout. Zazubil se a potom mučivě pomalu, až ji pokožka začala pálit nedočkavostí, sklonil tmavou hlavu. „Dávej pozor,“ zašeptal.

Byl to naprosto zbytečný příkaz. Nespouštěla oči z jeho úst a sledovala jejich lenivý sestup dolů. Když se jeho rty těsně přiblížily k jejímu řadru, bradavka jí ztvrdla ještě víc a vztyčila se mu v ústretu. Usmál se a dýchl na ni. Při nečekaném závanu vlhkého tepla následovaného chladivým vzduchem se Bethany prohnula a zatajila dech. Pokusila se vykrotit ruce z jeho sevření, ale přidržel ji ještě pevněji.

„Ne, to nedělej. Žádné zasahování, když jsem v plné práci, má drahá. Teď jsi celá moje.“

Rychle jazykem objel dvorec bradavky. Bethany mlhavě zaslechla zrychlený dech protkaný tichým zasténáním a uvědomila si, že ten zvuk vydává ona. Zakroužil jazykem kolem bradavky. Šok z horka a hedvábného doteku jí projel tak, až se celá zachvěla. Při žhavých výbojích elektrizujícího pocitu zavzlykala, prohnula záda a chtěla víc, víc, bez dechu tak, že nemohla mluvit.

Ryan jí zřejmě rozuměl i beze slov. Vsál ji do úst a ten tah byl tak nečekaný a náhlý, že vykřikla. Pak zachytil pulzující bradavku mezi zuby. Rudá mlha jí zastřela zrak.

Vzlykla a zvolala: „Ach ano. Ano“ Ucítila, že jí uvolnil zápěstí, a poslepu šmátrala po jeho ramenech v touze být mu co nejbliž. Zoufale se zachytila aspoň jeho košile, zatímco se její tělo s každým tahem jeho úst rozpouštělo jako roztavený kov. „Ach Ryane, miluju tě, miluju tě, *miluju* tě.“ Horečně tahala za košili, až konečně nahmatala teplou pleť a oddala se rozkoši z toho doteku. „Ano. Ano! Nepřestávej. Prosím, nepřestávej.“

Zasmál se a přesunul se k jejímu hrdlu. Zasypal ji dalšími žhavými polibky odshora až k řádřům a přitom šeptal: „Nikdy nepřestanu. Jen tě občas budu líbat i na jiná místa.“

Ale tomuhle se nic nemohlo vyrovnat – jeho horká ústa byla znovu na jejím řádru a myšlenky na cokoli jiného jí unikly z mysli. *Ryan*. Ani v nejsmělejších fantaziích si nepředstavovala, že to může být tak nádherné. Nikdy.

Na chvilku opustil řádra a polibky jí vypaloval cestičku až k pupíku, kolem něhož kroužil jazykem, laskal ho, pak zaútočil na jeho střed. Když se konečně střetl s jejím hypnotizovaným pohledem, povytáhl uličnický tmavý obočí a zeptal se: „Líbí se ti to?“

Nikdy by nevěřila, že pupík může být tak citlivý, a líbilo se jí to nesmírně. Jen nemohla najít hlas, aby mu to řekla. Bylo v tom něco neskutečně erotického, když se dívala, jak ji tam líbá. Jako by uhodl její myšlenky, ustal ve svém snažení a znovu na ni upřeně pohlédl. Usmál se koutkem úst, což na ni vždy mělo zničující účinek. Ale když se teď přitom důlek na jeho bradě téměř dotýkal jejího pupíku, bylo to ještě působivější.

Vztyčil se na kolenou a konečně si svlékl košili. Byl tak hezký, že se jí z toho až zatočila hlava. Ryanovu hrud' už předtím párkrát zahlédla a před chvílí si povytáhl košili, aby jí ukázal jizvu od háku na seno na žebrech. Ale nic ji nemohlo připravit na Ryana Kendricka, nahého od pasu nahoru.

Byl ztělesněním mužské krásy, paže, ramena a hrud' opálená sluncem do sytě hnědé barvy, každičkový centimetr vymodelovaný tvrdou fyzickou prací. Až doteď Bethany nevěřila, že existuje muž stejně svalnatý jako její bratři. Ale Ryan takový byl. Seběmenší pohyb odstartoval řetězovou reakci vlnících se svalů. Mohla by trávit hodiny a hodiny a jen se uchváceně dívat.

Odhodil košili na podlahu a naklonil se nad ni, takže se jeho tvář znovu octla nad její. S jiskřícím pohledem se jí zadíval na ňadra. „Pokud jsem kdy pochyboval, můžu teď s naprostou jistotou prohlásit, že jednoznačně dávám přednost malým prsům,“ zašeptal. „Jsi tak překrásná, Bethany. Skoro se bojím uvěřit, že tu skutečně jsi se mnou.“

„Ach Ryane. Cítím se, jako v nádherném snu.“

Položil se vedle ní a přenesl váhu na jednu paži. Rozprostřel širokou dlaň na její žebra a sklonil se k jejím rtům. Zatímco ji vášnivě líbal, klouzal rukou níž, zkoumal křivky a prohlubně jejího těla, až jí jeho prsty rozpalovaly pokožku.

Znovu se poddala těm pocitům a každý vdech jí zněl v uších jako tlumený příval. Svíjela se touhou, která jí z podbřišku vystřelovala do celého těla. Její touha rostla... rostla, cosi v jejím těle se toužebně vzpínalo a zachvívalo s každým něžným dotekem jeho prstů.

„Ryane?“

„Jsem tady,“ ujistil ji ochraptěle. Spočíval pohledem na její tváři, dál ji laskal, až se napjala a snažila se rozvlnit boky. Pak vklouzl rukou k jejímu zadečku, pevně na něj přitiskl dlaň a začal ji pomalu v kruzích třít, což ještě vystupňovalo její vzrušení. Instinktivně vycházela vstříc tlaku jeho ruky v rytmu prastarém jako lidstvo. Dech se jí zrychloval. Srdce jí tlouklo tak hlasitě, až se jí zdálo, že Ryanův uklidňující šepot přichází z velké dálky. Teď však žádné uklidnění nepotřebovala. *Ryan*.

Přesunul ruku z podbřišku o něco níž. „Cítíš to, drahoušku?“

Bethany si domyslela, že prozkoumává vnější části jejího klína, o nichž již věděla, že jsou bez citu. Báječný, závrtný žár touhy opadl a žaludek se jí stáhl úzkostí. Ztuhla. „Tam nic nemůžu cítit, Ryane.“

„Nic?“ zeptal se hlasem plným zklamání tak zřetelným, že se do ní zařízlo jako nůž.

„Ne, nic, bohužel.“ Měla najednou pocit, že jí na plíce tlačí olověné závaží. „O něco výš. Tam mám nějaký cit.“

Dotkl se nejcitlivější části ženského těla. I když si počínal jemně, Bethany sebou škubla, polekaná tím, jak je to místo přecitlivělé. Přejel jej velmi lehce palcem, ale ona měla pocit, jako by jí dřel nervová zakončení smirkovým papírem. Popadla ho za zápěstí.

„Ach Ryane, nedělej to. Trochu to – bolí.“

Zmírnil tlak, ale když stále nepouštěla jeho zápěstí, tiše zaklel: „K čertu s mýma drsnýma rukama. To je ten problém.“

Jeho ruce na její pleti byly báječné. Tvrdé, hrubé, s mozoly, to ano, ale nádherně teplé a silné. Bethany si nemyslela, že problém je v nich. Spíš se domnívala, že její nervová zakončení tam dole jsou poškozena. Jejich citlivost se zvýšila tak, že i ten nejjemnější, nejopatrnější dotek působil nepříjemně. Přesto zaťala zuby, odhodlaná to vydržet. O chvíli později začala své zrádné tělo nenávidět a měla chuť dát se do křiku. Jen silou vůle se přiměla normálně na Ryana reagovat.

„Klid...“, zašeptal a znovu sklonil hlavu k její bradavce, zatímco ji prsty lehce hladil dole. „Jen se uvolni, miláčku. Jsi hrozně napjatá. Když je žena napjatá, nikdy to nefunguje. Musíš na všechno zapomenout a soustředit se na své pocity a na mě.“

Nemohla se uvolnit. Nastal ten dlouho očekávaný okamžik a v sázce bylo příliš mnoho. Zdálo se jí, že všechno další bude záviset na její schopnosti užít si to. Celá její budoucnost s tímto mužem, do nějž se tolik zamilovala. Jestli ho teď zklame – jestli nic neucítí –, Ryan možná změní názor a nevezme si ji. A kdo by mu to mohl vyčítat? Žádný muž nechce strávit život s poloviční ženou.

Při dalším doteku jeho prstů nadzvedla ramena z matrace. Nezakoušela přímo bolest, ale blížilo se to tomu. „Přestaň, Ryane. Prosím. Nemí to příjemné. Myslím, že nervy jsou poškozené – prostě něco s nimi je.“ Vycítila jeho váhavost a spěšně dodala: „Možná budu něco vnímat tam hlouběji uvnitř. Takže – víš – dej se do toho a uvidíme, jaké to bude.“

Znovu jí začal líbat řadra. Bethany věděla, že se jí snaží opět vzrušit, ale byla tak vyvedená z míry, že to nešlo, ať se snažila sebevíc.

Vytušila, že si svlékl kalhoty, a zaslechla, jak jeho boty dopadly na podlahu. Vzápětí se nad ní vztyčil jako tmavá bronzová a ebenová rozmazaná silueta. Ozvalo se podivné praskání, jako by roztrhl nějakou fólii. Pak ucítila, že ji rukama uchopil za boky a stáhl ji po matraci trochu níž.

„Budu se snažit neublížit ti, nejdražší Bethany. Jen mi řekni, když tě něco zabolí, a já přestanu.“

Ucítila, jak se jí o vnitřní stranu levého stehna otřely drsné chloupky na jeho noze, a prchavě se znovu dotkl jejího klitorisu, teď tak rozbolavělého, že jen zalapala po dechu.

Připravila se na to, že se do ní chystá vstoupit. *Prosím, bože, ať něco cítím, když do mě vnikne. Prosím, prosím, prosím...* Po ničem víc netoužila. *Cítit, prostě cítit.* Slibovala si, že pokud jí to bůh dopřeje, už ho nikdy o nic jiného nepožádá. Pro ni by to znamenalo všechno.

Najednou měla nezvyklý pocit – jako rostoucí tlak dole uvnitř. Zamrkala a zaostřila pohled na Ryanovu snědou tvář. V jeho krásných ocelově modrých očích se zračila otázka.

„Miláčku, bolí to?“

V tu chvíli to Bethany už věděla. Jako by ji někdo udeřil doprostřed hrudi omračující ranou, která jí vytlačila vzduch z plic a vehnala slzy do očí.

Byl v ní – a ona necítila nic než zvláštní plnost.

Jinak absolutně nic.

Patnáctá kapitola

Ryan držel Bethany v náručí, dokud neusnula, pak vyklouzl z postele a šel k jezeru. Při každém kroku ho zabolelo u srdce. *Prosím, bože.* Ta slova se stala litaníí, tatáž slova, znovu a znovu a znovu. Byla takový drahoušek, ach, jak zářila. Jako něžné jarní slunce, jeho Bethany. Nebo jako pohádková záře měsíce na vodě, pomyslel si při pohledu na jezero. Její veselý úsměv. Jiskřičky v očích. Vnesla do jeho života světlo, všechno vypadalo zlaté.

„Prosím, bože,“ zašeptal, když došel na pahorek ke svému oblíbenému místu pro přemýšlení.

Usedl pod převislé větve borovice, ale stíny, jež ho obklopovaly, mu dnes nepřinesly útěchu. Když se díval na měsícem postříbřené horské vrcholy, tyčící se jako přízraky nad lesy na protějším břehu jezera, mohl myslet jen na Bethany. Dychtila po milování stejně jako on, přeochoťně reagovala na každý polibek a dotek rukou. Zpočátku byla ostýchavá, ale brzy stud překonala a oddala se mu tak svobodně a úplně, s důvěrou zářící v očích. A on ji pak zklamal.

Opřel se loktem o koleno a složil hlavu do dlaní. Chodil do kostela skoro každou neděli a považoval se za slušného, bohabojného muže, byť ne přehnaně pobožného. Mnohokrát se modlil – poklekl, sepal ruce a sklonil hlavu. Ale nyní si uvědomil, že v těch chvílích nikdy skutečně nepadl na kolena.

Ted' však byl na kolenou. Nepředstavitelně tu dívku miloval. Udělal by cokoli, aby byla šťastná. Ale navzdory tomu jí nedovedl dát jednu prostou věc, kterou nejvíc potřebovala, uspokojení v jeho náručí.

Milování s ní byl ten nejkrásnější, neúžasnější zážitek, jaký kdy poznal, a ted' cítil naplnění, jaké by nedovedl vyjádřit. Tolik si toho vzal, tolik, a na oplátku jí nedokázal dát nic. *Nic.*

Potom vycítil v jejím těle napětí – takový druh napětí, které muži prozradí, že se mu nepodařilo ženu uspokojit. *Když nic neucítím, asi zemřu.* Jak se snažila utajit své zklamání, objímala ho, zabořila tvář k jeho rameni a říkala, jak to bylo krásné. Ale on věděl své a chtělo se mu plakat.

Ted' tu byl sám. Jestli se rozpláče, bude to jeho tajemství.

Slzy ho v očích pálily jako kyselina. V hrudi ho tlačily vzlyky, až skoro nemohl dýchat. Ten pohled v jejích očích – ach, bože –

pochyboval, že na něj kdy zapomene. Šok, zklamání a pak strašlivé zoufalství, které nedovedl zaplašit.

Ramena se mu otřásla a vzápětí se rozvzlykal. *Prosím, bože.* Tam, ve tmě, Ryan plakal jako děcko pro dívku, která spala v jeho posteli, a modlil se za zázrak, protože v hloubi srdce věděl, že pokud to bůh nějak nenapraví, rychle o ni přijde.

Příští ráno si Bethany do zrcadla v koupelně nevybíravě vynadala. Nejvyšší čas vypočítat všechny dary, a bylo jich mnoho. Miluje nejúžasnějšího muže na světě a on ji také. To je neuvěřitelný dar. A milování s ním včera v noci představovalo ten nejkrásnější, nepopsatelný zážitek v celém jejím životě, všechno dokonalé a báječné...

Co víc chce? Tolik vychutnávala všechny dotečky a polibky. O něčem takovém se neodvažovala ani snít. Byla by blázen, kdyby připustila, aby ten zázrak zničila její neschopnost procítit i vyvrcholení.

Nikdy. Bude se zářivě usmívat a bude vděčná za to, že ji bůh tolik obdaroval. To stačí. *Skutečně.* Jestli zestárne v Ryanově náruči, bude se považovat za nejšťastnější ženu na světě, po ničem víc nebude toužit, ani se nebude litovat.

Když se dostala do kuchyně, Ryan seděl u stolu, v ruce hrnek kávy. Přistrčil jí druhý hrnek a usmál se, oči bez lesku, a pomalu přes ni přejel pohledem. „Dobré ráno, sluníčko.“

„Dobré ráno!“ pozdravila zvesela, což pro ni bylo zcela netypické. Pohlédla z okna. „A je skutečně nádherné ráno. Jaro v těchhle končinách sice začíná pozdě, ale když přijde, není nic krásnějšího.“

Ryan se podrbal na čele. „Miláčku, nemusíš to dělat.“

Bethany ztuhla tvář tak, že ji úsměv bolel. „Co?“

Stále upíral pohled na kávu. „Předstírat, že je všechno skvělé. Víím, že jsi rozrušená – že to pro tebe včera v noci nebylo dobré, a je mi to hrozně líto. Můžeme to napravit – zlepšit to.“ Pokrčil rameny a vrhl na ni smutný pohled jako spráskaný pes. „Mrzí mě, že jsem tě nedokázal uspokojit.“

Zdálo se, že jí dvě pěsti rvou srdce napůl, a žaludek jí sevřel strašlivý pocit zděšení. Pochopila, že Ryan by se pro sebe smířil s něčím ne zcela dokonalým, ale představa, že pro ni to dokonalé nebylo, ho bude užírat jako rakovina.

Bethany obvykle nelhala a připadalo jí zvlášť odporné lhát Ryanovi. Ale v tomto případě byla přesvědčená, že naprostá upřímnost by nadělala víc škody než užitku. Chyběly jí sice praktické zkušenosti, ale nebyla naivní.

Každý, kdo miluje, ať muž či žena, potřebuje vědět, zda jeho partner skutečně měl potěšení z jejich intimního styku. Nedovedla si představit, jak hrozně by se cítila v opačné situaci – kdyby Ryan nenašel včera v noci uspokojení v jejím náručí.

Křečovitá bolest v hrudi ještě zesílila, až Bethany skoro nemohla dýchat. Nesnesla pomýšlení, že by Ryana ztratila. Ne teď. Ne poté, co se s ním milovala. Předtím by ještě dokázala odejít, pro jeho dobro, i když by to bolelo. Ted' však ví, co všechno by ztratila. No tak nedosáhla vyvrcholení. Ale to ostatní bylo nádherné – naprosto *dokonalé*. Nemůže se vrátit k prázdné existenci, jakou vedla dřív – k životu bez Ryana. Ach bože, *nemůže*.

A tak bez dalšího přemýšlení, zda to je správné či špatné, Bethany dospěla k ukvapenému rozhodnutí. Bude lhát. Než se s ním příště vyspí, podívá se znovu na *Když Harry potkal Salty* a nacvičí si předstírání orgasmu tak přesvědčivě, že Ryan nikdy neuhodne, že to hraje. Už nikdy se na ni nesmí takhle dívat, srdceryvným pohledem. Nikdy. Bude z ní nejlepší milenka, jakou kdy měl, zatraceně. Nejlepší. Včera se příliš oddala vlastní rozkoši, přemožená všemi těmi neuvěřitelnými pocity, v jaké nikdy nedoufala, a nestarala se o to, jak ho potěšit.

Už nikdy. Nebyla na sex žádný expert, ale to, co neví, si může snadno zjistit, i kdyby musela jít k sexuologovi a opatřit si příslušnou literaturu. Naučí se, co muže vzrušuje, všechny malé triky, které je v posteli přivádějí k šílenství. Žádné zábrany. Žádné. Udělá cokoli, aby ho neztratila.

„Ryane, jak můžeš tvrdit, že to pro mě nebylo hezké? To prostě není pravda. Bylo to skvělé.“

Sklesle se opřel na židli a pohlédl jí do očí. „Miláčku, nezačínej s tím. Ano? Upřímnost je naše eso v rukávu. Naší jedinou nadějí je, že o tom budeme otevřeně mluvit a společně hledat řešení. Najdeme ho. Slibuju. Určitě. Jen to chce čas.“ Mrkl na ni a usmál se, ale bez obvyklého elánu. „Víš, co se říká. Cvičení dělá mistra.“

Bethany ucítila, jak jí do hrdla stoupá žluč. Dokud si Ryan bude klást za vinu, že ona z toho nic neměla, všechno se tím pokazí i pro něj. Celou dobu se nejvíc bála toho, že nebude schopna poskytnout

mu rozkoš. Teď věděla, že může. To samo o sobě je zázrak. A nezáleží na tom, jaké to bylo pro ni, ne s ohledem na budoucnost.

„Ryane, podívej se na mě.“ Když se jejich pohledy znovu setkaly, pokračovala: „Bylo to pro mě fantastické, nejúžasnější zkušenost mého života.“ V tom aspoň nelhala. „Je pravda, že jsem zpočátku nic necítila. Ale později ano.“ Rychle přemýšlela. „Když jsi pronikl trochu hlouběji, *cítila* jsem tě... bylo to neuvěřitelné.“

V očích mu svítila naděje. „Opravdu?“

„Ach *ano*.“ Překřížila si ruce na prsou a modlila se, aby si nevšiml, jak se jí třesou. „Tolik tě miluju, Ryane. Bylo nádherné prožít s tebou něco takového. A jsem tak rozrušená právě proto, že jsem něco cítila, víš. Kdybychom ještě pár minut pokračovali, zbláznila bych se rozkoší.“

„Hlouběji,“ opakoval. „Cítilas to, když jsem se dostal hlouběji? Bethany, to je skvělé.“ Posadil se vzpřímeněji, aby na ni lépe viděl. „Co jsi cítila?“

Ach bože. Neměla ponětí, co žena cítí, když do ní muž vstoupí. Vybavila si pocity, když jí líbal ňadra, a neobratně hledala slova. „Elektrizující, palčivý pocit.“ Přitiskla si dlaň na břicho. „Hluboko, přímo tady. Je těžké to popsat.“

Tiše se zasmál a v očích se mu objevil radostný výraz. „To bude stačit.“ Vstal a poklekl u ní na jedno koleno. Objal ji, zabořil tvář do jejích vlasů a chvíli ji pevně držel. „To bude stačit, miláčku,“ opakoval chraptivým hlasem. „Soustředím se na to a podaří se nám to.“

Bethany se k němu přivinula a přísahala si, že se to „podaří“ mnohem dříve, než by čekal. „Miluju tě, Ryane. Prosím, buď šťastný. Já jsem. Moc šťastná.“

Bethany se opřela rukama o psací stůl a ignorovala tlumené cvakání a hučení počítače před sebou. K čertu s vyplňováním objednávek. Má na starosti důležitější věci, zejména naučit se všechno o tom, jak poskytnout muži skvělý sex. V telefonním seznamu žádný výčet terapeutů podle oboru neexistoval. Bethany jela prstem dolů po S a modlila se, aby našla SEX ve všech kolonkách. Potřebovala odborníka, někoho, kdo by ji zahrnul informacemi a přitom nezradil její důvěru. „Dobré ráno, sestřičko.“

Bethany chvatně zavřela telefonní seznam a vzhledla od stolu k Jakovi stojícímu ve dveřích kanceláře. „Jaku!“ Chytila se rukou za srdce. „Málem jsem leknutím vyletěla z kůže.“

Pomalů si ji prohlédl. „Jak to jde s Ryanem?“

„Fajn. *Skvěle*. On, ehm – jde nám to dobře.“ Rozbolela ji hlava, div jí nepraskla lebka, ale to teď bylo vedlejší. „Já, ehm – jak se máš?“

„Dobře.“ Kývl směrem k telefonnímu seznamu. „Můžu ti pomoci něco najít? Vypadala jsi hrozně soustředěná, když jsem tě vyrušil. Co se děje?“

„Nic. Já jen – nic se neděje.“

Pátavě jí pohlédl do očí. Pak se tichým, jemným hlasem zeptal: „Jsi šťastná, Bethie? Víc nepotřebuju vědět, jen to, jestli jsi s ním šťastná.“

Chápavý výraz v jeho očích nešlo přehlédnout. Včera Bethany oznámila rodině, že jede k Ryanovi na večeři. Jake se jí pravděpodobně pokoušel dovolat později večer, aby se ubezpečil, že se v pořádku dostala domů. Když nebrala telefon, jistě došel k závěru, že stráví u Ryana noc. Vyzbrojen touto informací nemusel být génius, aby si dal dvě a dvě dohromady. To jí bylo poněkud trapné. Ale předpokládala, že pokud si má Ryana vzít, bude si na to muset zvyknout.

„Ano, jsem si ním velmi šťastná,“ odpověděla nakonec. „Tak šťastná, Jaku. Nikdy jsem si nemyslela – však víš že bych s ním mohla žít. Ale přesvědčil mě, že můžu. Dokonce pro mě odkoupil zpátky Wink.“

Jake pozvedl obočí. „Děláš si legraci! To že udělal?“

Bethany by bratrův předstíraný údiv možná přesvědčil, kdyby jí Ryan neprozradil, že mu Jake pomohl kobylu vypátrat. „Tak ráda jsem ji zase viděla, Jaku. Ani si to nedovedeš představit. Strávili jsme půlku večera v jejím boxu. Navečeřeli jsme se tam a tak.“

„Vsadím se, že Ryan byl bez sebe nadšením,“ ušklíbl se Jake. „Chci vidět, až o Wink povíš tátovi. Trefí ho šlak.“

Bethany si povzdychla. „Ano, jistě – možná s tím počkám. Jedno překvapení stačí. Asi pro něj bude velký šok, až mu řeknu, že se vdávám.“

„Ale?“ Jake se znovu zatvářil překvapeně. „To je novinka.“

„Lháři. Náhodou vím, že jsi mluvil s Ryanem. Včera mi řekl, že jsi mu doporučil firmu, která renovovala jeho kuchyň, a pomohl jsi mu najít Hunsackera, aby od něj mohl odkoupit Wink.“

Jake se zazubil. „Tedy, za to, že mě práskl, mu pořádně vynadám.“

„Ani mi nepogratuluješ?“

„Blahopřeju. Jen nezapomeň, že když s tebou nebude slušně zacházet, budeš mladá vdova.“

Bethany dlouho vrtěla hlavou ještě poté, co Jake zmizel na chodbě. Chvilí počkala, pak znovu otevřela telefonní seznam a nalistovala stránky lékařů. Musí přece být nějaké místo, kde by si mohla s někým otevřeně promluvit o sexu.

„Neviděla jste kávové filtry?“

Bethany nadskočila, znovu rychle zavřela seznam a vzhlédla. Uviděla ve dveřích Kate, jednu ze zaměstnankyň obchodu, s kávovou konvicí plnou vody v ruce. „Máme rezervní filtry tady ve skříni.“

Bethany spěšně přejela ke skříni a otevřela kovové dveře. Kate během čekání vešla do kanceláře a postavila konvicu na kraj stolu. Bethany našla filtry, vzala nový balíček a otočila se, aby jí je podala.

„Díky,“ řekla Kate a natáhla se přes stůl.

Byla to vysoká štíhlá žena s půvabnými rysy a lesklými kaštanovými vlasy, které jí spadaly jako závoj na ramena. Vždycky Bethany připomínala mladou Cher – v poněkud zanedbané a omšelé verzi. Silně nalíčené hnědé oči měla dnes ráno zarudlé, na tváři nucený úsměv prozrazující těžkou kocovinu. Podle Jaka ta žena dost pila a spala s každým, kdo nosil kalhoty, ale pracovala dobře, chodila na směnu včas a ochotně přišla i ve dnech svého volna, když někdo onemocněl. Bethany obvykle v přízemí nepracovala, takže se jen těžko mohla spřátelit se všemi zdejšími zaměstnanci, ale Kate měla vždycky ráda, protože vycítila, že je dobrosrdečná a upřímná i přes své drsné stránky.

Kate znovu vzala konvicu s vodou ze stolu. „Trochu jsem to včera večer přehnala,“ postěžovala si hlasem chraplavým od přemíry kouření a pití. „Potřebuju pořádnou dávku kofeinu, abych nastartovala své starý tělo.“

„To znám,“ přisvědčila Bethany. „Ani si nemusím předtím moc užívat, abych se tak cítila. Stejně se probouzím s vybitou baterií.“

Kate si všimla popelníku, který Bethany měla na stole, aby provinilci porušující zákaz kouření mohli uhasit cigaretu. Ohlédla se přes rameno k otevřeným dveřím. „Poslyšte,“ zašeptala spiklenecky. „Vadilo by vám, kdybych zavřela a dala si pár šluků? Jake má čich jako policejní pes.“

„Klidně se na jednu cigaretu stanu spolupachatelkou zločinu.“

Kate znovu odložila konvici na stůl, vrhla na Bethany vděčný pohled a zavřela dveře. S úsměvem vytáhla z kapsy košile krabičku marlborek. „Jste bezva. Díky. Zaspala jsem, víte? Nestihla jsem si dát kafe a cigaretu. Připadám si jako kuň, co se na něm někdo pořádně projel a nechal ho stát zpoceného.“

Kate podle toho taky vypadala. Bethany potlačila úsměv a se zájmem přihlížela, jak vylovila ze zadní kapsy těsně přiléhavých modrých džínů zapalovač. Škrtla, dychtivě vdechla kouř, pak ho vyfoukla nosem. „Páni, to jsem potřebovala.“

Bethany měla ráda vůni cigaret, když zrovna někdo kouřil, ale ze zatuchlého pachu kouře se jí zvedal žaludek. „Kdysi jsem také zkoušela kouřit.“

Kate povytáhla obočí. „Nikdy bych nevěřila, že jste ten typ.“

Bethany se opřela na vozíku a už chtěla komicky vyličít svou krátkou zacházku do světa hříchu na fakultě – anebo v jejím případě krátkou *zajíždku* – s nerozlučnou skupinou stejně postižených přítelkyň. Protože chodily do školy na speciální stipendium pro hendikepované, nedostávalo se jim peněz, takže měly mnohem víc společného než jen fyzická omezení.

Ale než stačila promluvit, jako by ji najednou udeřila pěst mezi oči a Bethany si uvědomila, že Kate je přesně ta osoba, kterou toužila nalézt – odbornice na sex. A měla ji přímo před nosem.

„Poslyšte, Kate?“ Bethany rychle přemýšlela. „Máte dnes po práci čas?“

„Proč? Potřebujete nějakou práci navíc? Musím přiznat, že mě hlava bolí jako střep. Zítra by to bylo lepší.“

„Ne, ne, nic takového. Jen jsem myslela – víte – že bychom mohly spolu po práci zajít na kávu a chvíli si popovídat.“

Kate se zamračila. „Něco jsem zvorala? Nevyhodíte mě, že ne?“

Bethany nenapadlo žádné rozumné vysvětlení pro ten náhlý záchvěv přátelství, a tak usoudila, že nejlepší bude přiznat pravdu. „Ne, vůbec ne. Ale nejsem tu moc dlouho a ještě nemám moc přátel. Většinou trčím tady v prvním patře a ani neznám všechny, co tu pracují. Musím vyřešit jeden problém, ale není to věc, o které by se mi lehko hovořilo s bratry. Uvítala bych, kdybych si o tom mohla promluvit s jinou ženou, a napadlo mě, že byste mi třeba věnovala pár minut.“

Kate znepokojeně pohlédla ke dveřím. „Jake o tom ví?“

„Ne. Je mi šestadvacet. Nepotřebuju svolení od bratra, abych mohla jít na kávu s přítelkyní.“

Kate povytáhla obočí. „Nehádala bych, že je vám tolik.“ Pokrčila rameny. „Beze všeho. Dobře. Platíte vy?“

Bethany se zasmála. „Dokonce k tomu přidám kus koláče.“

„To беру. Můj žaludek by si kus koláče dal líbit.“

Večer po práci Bethany čekala ve své dodávce. Když se druhá žena konečně vynořila z obchodu, zatroubila, aby upoutala její pozornost. Kate zamávala a přidala do kroku. Ve voze stáhla okénko, zapálila si a poznamenala: „To je super. Ještě nikdy jsem neviděla vnitřek takhle upraveného auta. Máte to tu prima zařízení.“

Bethany chtěla upozornit, že v její dodávce nikdo nesmí kouřit, ale pak usoudila, že to je jen malá daň za in formace, které potřebuje. „Kam půjdeme? O pár bloků dál je Dennyho restaurace.“

Kate si vzdychla. „Nemohly bychom to raději změnit? Pivo místo kávy a koláče.“

„Pivo?“

„Jo. Znáám jeden klidný podnik, kam můžeme jít.“

Bethany by raději šla do restaurace. Kdyby pila moc alkoholu, musela by si upravit denní dávku antikoagulantu, proto se tomu většinou vyhýbala. Kromě toho Kate měla ráda společnost a její definice klidného místa se mohla značně lišit od představy většiny lidí. Proto Bethany na okamžik zaváhala.

„No tak,“ naléhala Kate. „Nebojte se života.“

O deset minut později už Bethany vstupovala do pochybně vyhlížejícího podniku zvaného Suds. V podlouhlé místnosti se podél jedné tmavě obložené stěny táhl bar, podél druhé stolky, uprostřed stály za sebou dva kulečnické stoly. Kate ukázala Bethany směrem k jednomu stolu a přistoupila k baru, jako by jí ta putyka patřila.

„Dva budweiser, Miku! S pořádnou pěnou.“

„Slyším!“ zavolal barman v odpověď.

Bethany odstrčila z cesty židli a došla ke stolu. Vytáhla peněženku, pak postavila kabelku na zem k nohám. U vedlejšího stolu seděli dva muži ve flanelových pracovních košilích a džínsech, podle pilin na oblečení zřejmě dělníci z místní pily. Bethany jim nevěnovala velkou pozornost a sledovala, jak se k ní blíží Kate, v každé ruce plný půllitr.

„Měla jsem platit já,“ připomněla Bethany, když před ni Kate postavila pivo.

„Zaplatíte příští rundu,“ uklidnila ji Kate a posadila se.

Příští rundu? No nazdar. Bethany upila malý doušek a usmála se. „Mmm. To mi přišlo vhod. Ani jsem si neuvědomila, jakou mám žízeň.“

Kate se ze své sklenice dychtivě napila. Když se konečně zase nadechla, měla na horním rtu knírek z bílé pěny. „Bože, celý den se nemůžu dočkat, až vyženu čerta ďáblem. Jste třída, Bethany. Chápu, že tohle není podle vašeho vkusu.“

„Já nevím. Je to tu vlastně celkem hezké. Čekala jsem něco živějšího. Připadáte mi jako typ, co má rád velkou společnost – kde je víc mužů než žen, takže atraktivní osamělá žena může snadno zabodovat.“

„Sakra, dala jste si mě prověřit nebo co?“ Kate si zamnula spánek a vzdychla. „Dneska na nějakou divočinu nemám náladu. Přijďte zítra večer a uvidíte pořádněj vodvaz.“ Znovu si důkladně lokla piva, naklonila se přes püllitr a zapálila si další cigaretu. „Tak – co je to za problém, o kterém si potřebujete promluvit?“

Bethany se na kuráž zhluboka napila. „Sex.“

Kate pokrčila rameny, vyfoukla kouř a řekla: „Jo. Co je s ním?“

Bethany polkla další doušek piva. „Nesmějte se. Opravdu potřebuju radu. Jsem, ehm – jak to vyjádřit? – v tom začátečnice, dalo by se říct.“ Poklepala rukou na vozík. „Tahle kola dovedou bezpečně uhasit milostný život ženy a já teprve začínám se svým prvním vztahem.“

Kate s přivřenýma očima vydechla kouř, který před její podlouhlou, hezkou tváří utvořil modrý obláček. „Ježíši, drahousku. To je to nejsmutnější, co jsem kdy slyšela. Šestadvacet let bez sexu? Hrůza.“

„No, ano. Ale počítám jen roky od puberty. Aspoň to nevypadá tak žalostně.“

„To je pořád pěkně dlouhá doba.“

Bethany se znovu napila a usmála se. „Přežila jsem to. Jen jsem někdy byla osamělá.“ Pokrčila nos. „Ach, k čertu s tím. Máte naprosto pravdu. Byla to hrůza.“

Kate se zachichotala. „Jasně, bez sexu to za nic nestojí.“

„Přesně tak,“ souhlasila Bethany. „Což mě přivádí k tomu problému. Většinou se mi to strašně líbilo, ale ke konci –“ Odmlčela

se a mávla rukou. „U některých paraplegiků není finále takové, jak by mělo, a zdá se, že k nim patřím.“

Kate si ji chvíli vážně prohlížela. „Nemůžete mít orgasmus?“

Bethany se rozhlédla, aby se ujistila, že je nikdo neslyší. Pak se dlouze zadívala na svoje pivo. Když polkla tři velké doušky a utřela si ústa, odpověděla: „Ne, nemůžu. A zoufale si chci toho muže udržet. Strašně ho miluju a všechno ostatní bylo moc hezké.“

„Jen žádný ohňostroj na konci.“ Kate se opřela, dlouze potáhla z cigarety, pak zamumlala: „A sakra.“ Chvíli Bethany zamyšleně pozorovala. „No, jsou horší věci. Spousta žen ho nemá. Celý život to předstírají a zřejmě jim to vychází.“

Bethany se usmála. „Člověk se asi smíří s tím, co mu život dopřeje, a naučí se být s tím spokojený. Tak se na to dívám a celkově si myslím, že jsem velice šťastná.“ Pokrčila rameny. „Jen si přeji, aby to tak zůstalo. On je to nejlepší, co mě potkalo, a nechci ho ztratit.“

„To vám nemůžu vyčítat.“

„Během přestávky na oběd jsem se zastavila ve videopůjčovně a půjčila si *Když Harry potkal Sally*, abych se znovu podívala – no, víte na co. Ale filmy a knížky jsou trochu nedostatečné, pokud jde o podrobné vysvětlení, jak může žena dát muži rozkoš. Opravdu chci být *dobrá* v posteli. Aspoň tak dobrá, jak je to možné vzhledem k mému fyzickému omezení. A myslela jsem, že byste mi mohla prozradit pár triků. Například co si obléknout. Anebo možná nějakou speciální radu, jak dělat věci, které by se mu líbily. Potřebuju rychlokurz.“

Kate našpulila rty. „Kruci, drahoušku, nechcete zrovna málo. Je dost těžké podělit se u jednoho, dvou piv o dvacet let zkušeností.“

„Vím, že toho chci hodně. Ale jsem zoufalá. Základní věci chápu, jenže musím udělat velký skok od začátečníka mezi pokročilé, a to *rychle*. Chci být pro něj tak dokonalá a skvělá, jak to půjde. Rozumíte? Se spoustou požitků navíc, abych vynahradila své nedostatky.“

Kate si povzdychla. „Můžete nosit podvazkový pás a nylonky? Většina chlapů na to letí. Přivítejte ho v nich ve dveřích a k tomu s černou krajkovou podprsenkou. Jestli má v žilách krev, vylezou mu oči z důlků. Kdybych sem takhle přišla oblečená v sobotu večer, kdy je rušno, měla bych frontu zájemců odtud až na parkoviště.“

Bethany se zasmála. „To a nic jiného?“ Myslela už na to, že si oblékne krajkový župánek, ale nylonky a podvazky ji ani ve snu

nenapadly. Přesně tohle potřebovala, tipy od ženy, která se v tom vyzná. „Připadala bych si trochu hloupě.“

„Ne nadlouho.“ Kate na ni mrkla. „Jen to zkuste, drahoušku. Působí to jako kouzlo. Chlapi jsou divní. A jestli to nezabere, připravte mu večeři a vezměte si na sebe jen zástěru. Jenom nezapomeňte vypnout všechny hořáky, když usoudí, že už nebude čekat na dezert.“

„Nic než zástěru?“

„Vysoké podpatky jsou pěkný doplněk. Nemám zdání, proč je muži tak milují. Jednou jsem omylem vrazila chlapíkovi jehlový podpatek do zadku, věřte tomu nebo ne. Dokonce ani nezměnil rytmus.“

Bethany se při té představě rozesmála tak bouřlivě, že si musela utřít slzy pod očima. „Ach Kate, jste skvělá. Bohužel nemůžu nosit vysoké podpatky.“

„Ale ano. Nemusíte se v nich před ním promenovat, aby mu nastartoval motor. Stačí, když je na vás uvidí.“

Bethany se naklonila blíž. „Další otázka. Viděla jste *Když Hany potkal Sally, že?* Podle vašeho názoru, bylo to dost věrně zobrazení toho, jak žena vypadá a vzdychá při orgasmu?“

Kate zvedla oči v sloup. „Vy jste ale opravdu nepoznamenaná. On váš výkon nebude známkovat, drahoušku. Lekce číslo jedna o mužích: Všichni chtějí věřit, že jsou pro ženy dar z nebes. Předstírejte to, jak nejlíp můžete, pak ho pochvalte, jak byl fantastický. Bude se týden vznášet.“

Bethany se znovu zasmála. Nevěděla, jestli to je pivem, anebo je Kate tak zábavná.

Kate dopila pivo a šla pro další. Když se vrátila, Belhaný vytáhla z peněženky desetidolarovku a postrčila ji přes stůl. „Tohle platím já.“

„Díky.“ Kate zabodla do bankovky prst, pak s ní zakroužila. „Vím, že to je dost osobní otázka, ale přesto se zeptám. Jste – víte – tam dole úplně necitlivá?“

Srdce skočilo Bethany až do krku a znovu se ohlédla přes rameno. Dva dělníci z pily byli zřejmě zabraní do rozhovoru a barman soustředěně leštil pípu. „Ne úplně,“ od pověděla tiše. „Tu a tam něco cítím. Jenže – tedy, poranění míchy je nevyzpytatelné. Když máte poškozená nervová zakončení, jako mám na některých místech já, pak citlivost v daném místě ještě nemusí znamenat, že ta část těla

normálně funguje. Já mám například cit v hýždích, ale ne všechny svaly se tam ohýbají.“

„Hm.“ Kate se zamračila. „Kolikrát jste se o to pokoušela?“

Bethany si připomněla ten strašný okamžik, kdy se jí Ryan podíval do očí a zeptal se, jestli to bolí. Ke svému údivu si uvědomila, že se jí chvěje brada. Několikrát se rychle napila piva. „Jen jednou.“

„Jen *jednou*?“ Kate vykulila oči. „Bethany, spousta žen z toho na začátku opakovaně nic nemá.“

„Opravdu?“

„Sakra, ne. Já taky. Byla jsem hrozně nervózní, starala jsem se o to a ono a styděla se. Nervozita a orgasmus nejdou dohromady. Znáte ty romantické filmy, kdy se dva hrozně pohádají a pak muž povalí ženu na postel, když ta ještě prská vzteky?“ Kate zavrtěla hlavou. „Políbí ji a ona omdlévá blahem. To je blbost. Přinejmenším u mě to tak není. Kdyby se o to někdo pokusil, když jsem naštvaná, špatně by dopadl. Takhle sex u ženy obvykle nefunguje.“

„Nebyla jsem pořád nervózní, to až ke konci, kdy jsem začala myslet na to, jaké to bude. Anebo přesněji, jestli to vůbec ucítím. Nemyslím, že problém spočíval v nervozitě.“ Znovu se dlouze napila piva. „Potom –“ Položila si třesoucí se ruku přes oči. „Poznala jsem, že ví, že jsem z toho nic neměla, a je zklamaný. Tolik se bojím, že ho ztratím, Kate. Že se se mnou rozejde, když se ode mě pořád ničeho nedočká.“

Kate pokývala hlavou. „Jo, to se stává. Jak jsem řekla, mají přebujelé ego. Většina z nich to nezvládá, když holka nedosáhne cílové pásky. Aspoň ne dlouhodobě, a o to vám právě jde. Ne? Udržet si ho.“

„Správně. Ach Kate, moc děkuju, že si se mnou povídáte. Jste tak *praktická*. Většina lidí při pohledu na můj invalidní vozík ztuhne. Sex? To slovo jim ani nepřejde přes rty. Okamžitě předpokládají, že jsem jen hlava.“

„Cože?“

„*Hlava*.“ Bethany si zamávala prsty u ucha. „Mluvím, usmívám se, směju se. Cokoli níž než klíční kost je jako téma rozhovoru nepřipustné.“

Kate se ušklíbla. „Možná proto, že jste je nikdy nepozvala na kafe, abyste si povídali o sexu. Kruci, děvče, sex je oblíbené téma většiny lidí.“

Bethany pozvedla püllitr. „Na zdraví. Moc se mi líbíte.“

Kate svraštila obočí. „Pijete často?“

„Ani ne. Už dlouho jsem tolik nevypila.“ Bethany přiložila sklenici k ústům.

„No jo, sakra. S kým se bavíte?“

„Od doby, co jsem se sem přistěhovala, s nikým. Občas s Jakém, ale ne o takových věcech. Dostal by srdeční záchvat.“

Kate mrkla. „Mám pocit, že se umí pořádně odvázat, když odhodí tu svou škrobenost, ale ve vaší přítomnosti asi sotva.“

„Přesně tak. Celý můj svět je škrobený. Až to škrtí.“ Bethany si smutně vzdychla. „Měla jsem vás pozvat na kafe už dávno. Teď mám problém s tímhle *mužem*. Bože. Je ztělesněním všech mých snů, oblečeným do bavlněné košile a džinsů. Jen když se na něj dívám, jsem skoro hotová. *Skoro*. To je příběh mého života, Kate, dlouhá historie samých ‚skoro‘.“

Kate se uchichtla. „Jak se jmenuje?“

„Ryan Kendrick.“

Kate vytřeštila oči. „Panebože. Opakujte to. Vy jste se vyspala s tím Ryanem Kendrickem?“

Bethany mlčky přikývla. Kate očividně nemohla uvěřit, že se někdo jako Ryan o ni zajímá.

Kate se ušklíbla, pak se zasmála. „Do háje. Rozhodně neztrácíte čas, zlato. Ryan Kendrick? Ten krasavec, co před ním ženské padají na záda jako kuželky a omdlévají touhou? *Tenhle* Ryan Kendrick? Vytoužený *bohatý* fešák, kterého žádná nemůže ulovit?“

„Nikdy mě nenapadlo, že budu mít to štěstí a někdo jako on se do mě zamiluje. Je *úžasný*. Jestli se mnou nebude šťastný, *umřu*.“

Kate si dlaní zakryla oči, opřela se lokty o stůl a smála se tak, že si rozlila pivo. „Není divu, že jste zamilovaná až po uši. Je jako – jako *dynamit*.“

„Jo.“ Bethany polkla, upřela na Kate úpěnlivý pohled a dodala: „Jenže bez toho velkého třesku na konci.“

Kate se zhoupla dozadu na židli a potřásla hlavou. „Dobrá, musíme mu nasadit na krk vodítko, bez debaty. Jde o to, že si na něj dělá zálsuk každá.“ Úsměv jí zjemněl. „Oči vám svítí jako hvězdy, zlatíčko.“

Bethany si představila Ryanovu tvář a přikývla. „Hrozně ho miluju. Je mi jedno, jestli to nakonec bude fantastické i v posteli. Chápete? Ta první část byla *úžasná*. Prostě, *nádherná*.“

„Taky se mi to párkrát přihodilo.“ Kate se zamyslela a znovu začala otáčet desetidolarovkou. „Bethany, ještě jednu osobní otázku. Víím, že ten chlap má pověst holkaře, ale to ještě nemusí nic znamenat. Jste si jistá, že ví, co dělá?“

„Ach ano.“ Bethany si znovu usrkla piva. „Snad stokrát se marně pokoušel najít tu pravou. *Stokrát*. Umíte si to představit?“

„Ryan Kendrick? Ale jo. Umím. Chudák. Je jako terč na střelnici. Každá by ho chtěla. Ten nešťastný chlap asi zažil spoustu ošklivých překvapení po delším vztahu, když ženy konečně projevily své pravé já.“

„Je to možné. Ale to pro mě není útěcha. Málem jsem *omdlela*, když mi řekl, že chodil s tolika ženami. Všechny musely být lepší než já. Jen ta představa mě děsí skoro k smrti. Že mě s nimi bude srovnávat. Posloucháte, co říkám?“

Kate se usmála. „Ani vy nejste žádná chudinka. V obchodě není jediný chlap, který by se při pohledu na vás nezačal škrábat v rozkroku.“

„Prosím?“

„Ježíši. To nic. Jak víte, že se v tom Kendrick vyzná? Nevěřím, že jste se zeptala.“ Uhasila cigaretu a okamžitě si zapálila další. „Jste drahoušek. Zvláštní. Představovala jsem si, že budete nafoukaná.“

„Opravdu?“

„Jake se chová, jako byste snášela zlatá vejce. Nikdy jsem neviděla, aby chlap tak skákal kolem své sestry. Musí to být hezké.“

„Hezké?“ Bethany zaúpěla, pak dopila pivo. Zadívala se na prázdnou sklenici poněkud překvapená, jak snadno zmizelo. „Hele – asi jsem právě našla svůj jed.“

„Svatá matko. Tu vaši káru bych řídit nedovedla. Musíme zavolat taxíka.“

Bethany se zachichotala. „Co říkáte?“

„Že začínáte být namazaná.“ Kate se postavila, vzala desetidolarovku a prohlásila: „Ale ať. Proč ne. Dáme si ještě jedno.“

Když se vrátila s pivem, poznamenala: „Fajn, teď jsme obě uvolněné. Zbavily jsme se škrobenosti. Přejdeme rovnou k jádru věci.“

Bethany se s chutí napila, a když jí po tom zůstal knírek z pěny tak jako Kate, usmála se. „Jen do toho. Jsem jedno ucho.“

„Než si dál budeme povídat o tom, jací jsou chlapi, promluvmě si chvíli o vás. Na něco se ptám. Zkoušel to tak i tak?“

„Tak i tak? Nerozumím.“

Kate se naklonila blíž. „Víte, některé ženy nedosáhnou vyvrcholení obvyklým způsobem. Zkoušel vaši horkou linku?“

Bethany si představila obrovský červený telefon a dostala záchvat smíchu. „Ne, moje byla pravděpodobně odpojená.“

Kate si vzdychla. „Váš knoflík lásky, drahoušku. Zkoušel to?“

„Nikdy jsem neslyšela tomu tak říkat.“ Bethany s povzdechem zavrtěla hlavou. „V odpověď na vaši otázku, ano, zkoušel to. Abych byla upřímná, bylo to velmi – tedy, ne přímo bolestivé, ale nepříjemné, jako bych měla obnažené všechny nervy. Je těžké to popsat. Podobný pocit, jako když kousnete do staniolu. Chtělo se mi zatnout zuby a otřást se.“

„Můžete to tak vnímat, pokud vám tohle nevyhovuje.“ V očích Kate se objevil chápavý lesk. „Důležité je, že jste tam neztratila citlivost.“

„To neznamená, že to správně funguje. Věřte mi, nefunguje.“

„Možná neměl ten správný magický dotek. Napadlo vás to?“

Bethany si připomněla jeho magické doteky všude jinde a zavrtěla hlavou. „Ne. Podle mě jde spíš o poškozené nervy. Není to jeho vina a –“

Než Bethany stačila dokončit větu, muž za ní se otočil na židli a řekl: „Jestli neumí zacházet s knoflíkem lásky, zlato, vyměň ho za nový model.“

„Dej si pohov, Dave,“ okřikla ho Kate. „Kdo tě přizval do toho rozhovoru?“

Muž přehodil ruku přes opěradlo židle, natočil se ještě víc a dlouze, upřeně si Bethany prohlédl. „Koukám, že jsi hezká jako obrázek.“

„Odprejskni,“ zaječela Kate.

Muž ji ignoroval. Posunul židli dozadu a strčil obličej těsně k Bethany. „Ahoj, zlato. Nemohl jsem si pomoci, ale slyšel jsem váš rozhovor. Srdce mi puká. Zdá se, že máš zatraceně velký problém.“

Bethany zamrkala a o kus ucouvla. „Jsem v trochu obtížné situaci.“

Muž přikývl. „To, co potřebuješ, je pořádný chlap, aby ti promazal kolečka. Jsem na to dobře vybavený.“

Kate prudce vstala ze židle. „Hej, idiote, přestaň žvanit. Řekla jsem odprejskni! Nech tu dámu na pokoji.“

„Překvapuje mě, že poznáš dámu, Kate.“

„Strč si to tam, kam nikdy nechodí slunce.“ Kate se opřela rukama o stůl a zabodla do něj zuřivý pohled. „Dej jí pokoj. Je tu se mnou.“

Dlouze, tvrdě se na Kate podíval. „Ty jí nepomůžeš. Ta děvenka potřebuje pravýho chlapa, aby jí nastartoval motor.“ Obrátil kalné oči k Bethany. „Co ty na to, drahoušku? Rozhicuju tě tak, že se pak budeš moct vrátit ke svému miláčkovi.“

Bethany ucouvla ještě víc. Nenapadlo ji nic, co by řekla, než: „Musím na toaletu.“

To ho zřejmě trochu zchladilo. Bethany popojela na vozíku dozadu a tápala po kabelce. Zastrčila si peněženku do postranní kapsy a pohlédla na Kate. „Omluvte mě.“ Muž jí zastoupil cestu. „Prosím. Opravdu musím.“

Vzdychl si. „Počkám. Dej mi hodinku, a bude po problému.“

Bethany splašeně tlouklo srdce. Účinky piva vyprchaly. Ten muž se rozhodně nehodlal spokojit s odmítnutím. Zatočila napravo a sledovala značky. Octla se v dlouhé temné chodbě se zprohýbaným dřevěným obložením. Dámské toalety byly poslední dveře vlevo.

Už sahala po klíce, když jí velká ruka sevřela rameno. „Mimochodem, jmenuju se Dave,“ řekl úlisným hlasem. Pak se sklonil, chytil opěrky vozíku a otočil ji tváří k sobě. „Tady vzadu nás nikdo nebude rušit. Nech mě, ať vy zkouším ten tvůj knoflík lásky.“

Bethany k němu ohromeně vzhlédla. Oči měl skelné a tvrdé. Divně dýchal. Pach jeho potu jí naplnil chřípí, až měla pocit, že dýchá olivový olej. „Pusťte mě.“

„Nedržím tě,“ připomněl. „Jen tvůj vozík. Tak mě dej zatknout. Ty si chceš užít. Já si chci užít. Tak si to rozdejme spolu.“

Než Bethany pochopila, co má na mysli, přitiskl páchnoucí ústa k jejím a strčil jí ruku do výstřihu halenky. Jako šílená mu odstrčila ramena, což ho zaskočilo tak, že ztratil rovnováhu, zavrával dozadu a přitom jí roztrhl halenku na rameni.

„Nejsem proti,“ zasmál se. „Chceš to drsný? Máš to mít.“

Hlasitý zvuk tříštícího se skla polekal oba. Dave se prudce otočil, stejně překvapený jako Bethany. Stála tam Kate, v pravé ruce zubatý střep z rozbité láhve od piva.

„Dej pracky od té holky, hajzle, nebo se postarám, že budeš zpívat sopránem.“

Bethany se pokusila vjet na toaletu, ale vozík byl příliš široký a neprošel napoprvé dveřmi. Muž se teď zcela soustředil na rozbitou láhev, což jí poskytlo čas, aby couvla, vyrovnala vozík a zkusila to znovu. Na druhý pokus rozrazila dveře víc a setrvačností jimi projela. Zabouchla za sebou, pak se o dveře opřela, aby nikdo

nemohl snadno vstoupit. Trásla se tak, že skoro nemohla vytáhnout mobil z kabelky. Představila si, jak Kate vraždí nebohého Dava, až krev stříká na zkroucené obložení. *Bože, ach bože.* Rozechvěle vyťukala číslo do obchodu.

Jake otevřel tlustý katalog součástek. „Nevím, kam šla. Jestli není doma, těžko říct. Zkoušel jsi volat k mým rodičům?“

Ryan opřel ruce o pult v oddělení náhradních dílů. „Já jen – sakra, já nevím. Myslel jsem, že chce strávit večer se mnou. Kdy odešla z práce?“

Jake jel prstem po drobném tisku a mumlal si polohlasně čísla. „Asi před hodinou, možná hodinou a půl. Byl jsi u ní doma?“

„Volal jsem tam.“ Ryan si vzdychl. Nemohl se zbavit dojmu, že něco není v pořádku. „Nedovedu si představit, že by si někam jen tak vyšla.“

Jake se ušklíbl. „Možná jsi nebyl tak dobrý, jak sis myslel.“

„Zavři zobák.“ Ryan se podrbl na nose. Ta jedovatá po známka byla až příliš blízko pravdě.

Vtom zazvonil telefon. Jake ani nezvedl oči od katalogu, natáhl ruku a vzal ho. „Rančerské potřeby. Tady Jake Coulter. Co si přejete?“ Konečně odtrhl oči od katalogu. „Co? Kde jsi?“

Ryan zaslechl z telefonu slabý hlas. Vysoký, hysterický. Poznal by ho všude. Prudce se narovnal, tep se mu zrychlil. „Co se děje?“

Jake zvedl ruku. „*Cože?*“ Chvilí poslouchal. „*Zůstaň*, kde jsi. Rozumíš, Bethany? Za každou cenu. Vlez do kabiny a zamkni se, když budeš muset. Hned jsem tam.“

Jake praštil telefonem a vyběhl zpoza pultu. „Bethany je v baru. Nějaký parchant ji zahnal na toalety a Kate se mu chystá rozpárat břicho rozbitou pivní lahví.“

Ryan dorazil ke dveřím baru Suds dva kroky před Jakém. Vpadl do potměšlé místnosti a rozhlédl se po Bethany. Břichatý barman s pískově světlými vlasy a v bílé zástěře ukázal palcem za sebe. „Tam vzadu. Zavolal jsem policajty.“

Ryan a Jake se rozběhli k toaletám. Předháněli se, kdo z nich se tam dostane dřív, ale jisté bylo jen to, že se oba do úzké chodbičky

vedle sebe nevejdou. Ryan odstrčil Jaka loktem a ujal se vedení. Jestli nějaký zmetek obtěžoval Bethany, chtěl mít tu čest ho zabít.

Když se Ryan ocitl na konci chodby, přivítala ho scéna mnohem horší, než si představoval. Nějaká žena, ordinérně vypadající a na nejvyšší míru rozčilená, tlačila ke zdi nějakého muže a ohrožovala ho rozbitou láhví přiloženou k jeho rozkroku. Zdálo se, že se ho chystá vykastrovat.

Ryanovi ovšem bylo srdečně jedno, jestli ten chlap z toho vyjde bez koulí. Zkusil otevřít dveře dámského záchodu, ale nechtěly povolit. Jake k němu doběhl téměř ve stejném okamžiku. Se supěním se opřel rukama o dveře.

„Bethany, miláčku? Otevři? Tady Jake a Ryan. Jsi v pořádku?“

„Ryan?“ vykřikla na druhé straně dveří. „Proč jsi ho přivedl?“

Ryan ucouvl. Pěkné přivítání. Přišel sem, aby ji zachránil. Je *jeho*. Ne Jaková. A rozhodně ne toho mizery, který úplně ztratil právo být naživu. Každý muž hodný toho jména chrání svou dámu.

Ryan zatukal na dřevo. „Bethany? Otevři ty zatracené dveře!“

„Už je ten hrozný chlap pryč?“ vyjekla pronikavě. „Roztrhl mi blůzu.“

Ryan se ohlédl přes rameno. Jeho pohled se střetl s kalnýma hnědýma supíma očima a najednou nevěděl, proč se sakra zdržuje s těmi dveřmi. Otočil se, vykročil vpřed a řekl té ženě: „Já to s ním vyřídím.“

Kate ustoupila a Ryan zaujal její místo.

Možná by toho muže neuhodil. Koneckonců, matka ho vychovala ke slušnosti. Ale ten hajzl si prohlédl Ryana od hlavy k patě, drze se ušklíbl a pravil: „Ty jsi ten impotent, co neumí ošukat tu kočku?“

Ryan si později přesně nevzpomínal, co se potom stalo. Svědci prohlašovali, že popadl toho mizeru za košili, zvedl ho a s gustem s ním tloukl o zed’.

Jediné, co si později jasně vybavoval, byla pouta na rukou. Netušil ovšem, *proč* má pouta. Klouby prstů ho pálily a v místnosti s ním byl nějaký muž, který si držel obličej, ale Ryan si nepamatoval, že by ho uhodil.

Všechno to bylo velmi zmatené. Policisté vyvedli Bethany z toalety a pokaždé, když se podívala na Ryana, zakvílela: „Ach bože! Ach bože! Jen jsem si chtěla popovídat. Tohle se nemělo stát.“

Kate ji objala jednou rukou kolem ramen. „Uklidněte se, drahoušku. Je vám šestadvacet. Jestli si občas chcete zajít na pivo, řekla bych, že do toho nikomu nic není.“

Ryan usoudil, že se mu Kate nelíbí. Měla na Bethany špatný vliv. O špatných vlivech věděl všechno. Za ta léta se kvůli Rafovi dostal do spousty ožehavých situací. Vždycky to začalo poznámkou: „Víš, co si myslím?“ A už bylo zle. Ach ano. Ryan věděl, jak snadno se můžete octnout v maléru jen kvůli společnosti, kterou jste si vybrali. Ne že by Rafe byl špatná společnost. Jen patřil k těm klukům, které instinkt neomylně vede do potíží, a Ryan ho jako mladší bratr vždy následoval.

Na to právě Ryan myslel, byť trochu roztržitě, když k baru přistoupil Jake, který vlastně žádný problém s policisty neměl. Dlouze se podíval na barmana přimhouřenýma očima a Ryan okamžitě věděl, že to je zlověstné znamení.

Tlumeným, jakoby přátelským hlasem Jake pronesl: „Vy jste ten muž, co zavolal policajty, když zjistil, že invalidní dívku vězní na záchodě nadržžený, zdivočelý opilec, který se snaží vyrazit dveře?“

Barman mohl přisvědčit a vyvázl by z toho. Ale místo toho nadmul hrud'. „Co si o mně myslíš, kamaráde? Že jsem vyhazovač? Ta dáma sem přišla, aby si přítelkyni postěžovala na svůj sexuální život, a nějaký chlapík o polovinu mladší než já jí nabídl pomoc. Do toho se nepletu. Cožpak si o to nekoledovala? Mojí ženě se líbí můj obličej takový, jaký je.“

„Tak teď se jí už líbit nebude,“ prohodil Jake konverzačním tónem.

A pak ho praštil.

Krátce nato si Ryan s Jakém Coulterem byli tak důvěrně blízcí, jak ani nikdy netoužili – na zadním sedadle policejního vozu.

Jake se chytil mříží jako těžký zločinec a pohlédl přes uličku na Ryana. „Myslíš, že tvůj otec nás odtud dostane, nebo se k nám přidá?“

Ryan přitiskl čelo na jednu z mříží a otáčel hlavou sem a tam, aby se ochladil. Jako náhražka ledového obkladu to bylo poněkud nedostatečné, ale nic lepšího tady nemohl čekat. „Dny mého otce jako kriminálního skončily. Co si vzal mou mámu, neměl se zákonem žádný konflikt.“

Jake chvíli poslouchal. „Vypadá to, že je trochu rozčilený.“

Jen co to dořekl, Ryan uslyšel, jak otec huláká: „Co to *sakra* s touhle zemí je? Dívku obtěžuje opilec a vy zatknete její ochránce za

to, že ji brání? Vysvětlete mi to. Dřív když muž chránil ženu, lidi ho poplácávali po zádech!“

Hluboký hlas něco odpověděl, ale tomu mumlání Ryan nerozuměl.

„Je vždycky takový?“ zeptal se Jake.

Ryan se nad tou otázkou zamyslel. „Ne. Jen když je opravdu parádně naštvaný.“

„Tak zavolejte soudce!“ burácel Keefe. „Ať sakra stanoví kauci! Nenechám své chlapce v base celou noc! Jasný, příteli?“

Ryan se na Jaka slabě usmál. „Blahopřeju. Právě jsi získal druhého tátu. Není skvělý?“

Pak ve všeobecném rámusu uslyšeli vysoký ženský hlas. „Ne, Keefe, *prosím!*. Nic mi není.“

Keefe zařval: „Nestrkej do mojí ženy, ty namyšlenej kreténe!“

„Keefe, *prosím!*“ vykřikla Ann znovu.

Následovala hlasitá rána. Jake povytáhl obočí, upřel na Ryana poplašený pohled a zašeptal: „Krucinál, myslím, že tvůj táta praštil policejního důstojníka.“

Městská věznice v Crystal Falls takový poprask ještě nezažila. Ryan slyšel křik svého otce až vzadu v bloku s celami.

Šestnáctá kapitola

Sly si cestou do stáje všiml Bethaniny šedé dodávky, proto ho nepřekvapilo, když zaslechl, že Bethany mluví se svým koněm. Překvapilo ho však, že přitom plakala, jako by jí mělo puknout srdce. Jelikož se všichni Kendrickové momentálně nacházeli v městské věznici, Sly zůstal na ranči sám jako kůl v plotě. A taková plačící ženská nevěstila nic dobrého.

Vzhledem k této situaci usoudil, že nejlepší bude zmizet. Provedl čelem vzad a vydal se ze stáje ven. Připadalo mu to jako dobrý nápad, ale když došel ke dveřím, její usedavé vzlyky ho vzaly u srdce. Zastavil se a pomalu se otočil v rozpacích, jak se má zachovat, ale pochopil, že něco udělat musí.

Když došel k vrátkům boxu, chvíli přemýšlel, jak ji má upozornit na svou přítomnost. Seděla zády k němu, tvář přitisknutou ke krku kobyly. Sly si zamnul bradu a řekl: „Zdá se, že bude pršet. Nemyslíte?“

Bethany sebou trhla, jako by ji píchl bodcem na pohánění dobytka. Rychle si utřela tváře, pak se teprve na něj podívala. Sly si od počátku myslel, že to je hezká malá děvenka, ale nedovedl si představit, proč se ten chlapec do ní tak zbláznil. Teď to pochopil. Ty její oči byly neskutečné, velké jako lívance a neuvěřitelně modré.

„Slyi! Já, ehm – polekal jste mě. Nevěděla jsem, že tu někdo je.“

Opřel se paží o vrátka. „Jen jsem sem zaskočil nakrmit dobytek. Ryan tady není, aby se o to večer postaral.“

„Já vím. Je – ve vězení.“ Tvář se jí zkrabatila. „A to všechno je moje vina.“

To zdaleka nebylo všechno. Nejspíš ještě neslyšela o Ryanovu tátovi, ale Sly jí to rozhodně nehodlal oznamovat. „No tak, neberte si to tolik. Ten chlapec je divoch, odjakživa. Má to jaksi vrozené. Není to tak, že by ho to popadlo až potom, co vás poznal.“

Osušila si tváře. Ale hned jak skončila, stekla jí další velká slza. Utřela si nos roztrhaným papírovým kapesníčkem, který měl víc děr než cedník na nudle. Sly zalovil v zadní kapse kalhot a vytáhl svůj látkový kapesník. Když se ujistil, že je čistý, otevřel vrátka, vešel dovnitř a podal jí ho.

„Tady, drahoušku. Trochu ušmudlaný, ale jinak čistý.“

„Ach, já –“ Na chvíli se zahleděla na rozměrný modrý kapesník, pak mu ho váhavě vyškubla z ruky. „Děkuju.“

Sly si k ní dřepl, a než se vysmrkala, roztržitě proséval seno mezi prsty. „Nemohl jsem si pomoci, ale slyšel jsem vás přijíždět. Můžu pro vás něco udělat?“

Přerývaně se nadechla. „Kéž by. Cítím se hrozně, Slyi.“ Ústa se jí chvěla a cukala. „Ryanovi rodiče mě budou nenávidět.“

„Ale ne, to není pravděpodobné. Takové věci se prostě stanou. Poslední dobou tu byla trochu nuda. To se vám rozhodně podařilo napravit.“

„Asi ano.“ Osušila si koutky očí. „Jen jsem si chtěla popovídat s jinou ženou. Úplná *katastrofa*. Doufala jsem, že vyřeším svůj problém, ne že způsobím nový.“

„To už tak někdy chodí. Cesta do pekel je dlážděná dobrými úmysly.“

Bethany se usmála a přikývla. „Rozhodně jsem nic nevyřešila, to je jasné.“

Sly se na ni pátravě zadíval. Jak tam seděla, jen ve společnosti koně, vypadala tak osaměle. „Nemáte žádné přátele, drahoušku?“

Pokrčila rameny. „V Portlandu desítky, ale tady zatím moc ne. Vrátila jsem se teprve nedávno a až doteďka jsem věnovala celý svůj čas tomu, že jsem pomáhala bratrovi v obchodě. Jistě, mám Ryana.“ Znovu se vysmrkala. „Ale s ním o tom nemůžu mluvit. Jen kdyby Kate šla se mnou na kávu. Ale ne. Chtěla jít do toho pitomého baru.“

Sly uhladil seno před sebou. Nemohl si pomoci, ale přišlo mu jí líto. „Jestli máte určitý problém, který potřebuje vyřešit, třeba bych vám s tím mohl pomoci.“

„Díky, Slyi. To je moc milé. Jenže to je – tedy, velmi choulostivý problém, ženská záležitost. To patrně není věc, ve které byste se vyznal.“

„S takovým jménem jako Sly Bob je jen málo věcí, které bych o ženách nevěděl,“ prohlásil s mrknutím oka.

„Sly Bob, jako Lišák Bob?“

„Zkráceně ze Sylvester Bob, příjmení Glass. Doma mi říkali Sly Bob.“

„Galias je mexicko-americké příjmení?“

Povytáhl obočí. „Ne, drahoušku, řekl jsem Glass, ne Galias.“

„Nepoznám rozdíl ve výslovnosti. Jak se to píše?“

„Tak jak se to vyslovuje, G-L-A-S-S.“

Bethany si položila jemnou ruku na hrud' a rozesmála se tak, až jí slzy stekly na řasy, když přitom pevně zavřela oči. „Tak, jak to vyslovujete vy?“ opakovala a zavrtěla hlavou. „G-A-L-E-A-Y-U-S?“ Když ji smích trochu přešel, dodala: „Ach Slyi.“ Znovu si utřela tváře. „Díky, že jste si udělal čas a popovídal si se mnou. Už se cítím líp.“

„Jsem rád, že jsem vás trochu rozveselil.“

Usmála se. „Ano, to ano. Takže, povězte mi, jak přišel Sylvester Bob *Glass* k přezdínce Sly Bob? Někdo vás neměl rád, nebo co?“

„Ale ne. Tak se to u nás dělalo, zkracovala se chlapecká jména, až z nich často zůstala jen první písmena, ale mojí mámě se nelíbilo, když mi tak říkali.“

Bethany zamyšleně svažila čelo, pak se jí oči rozjasnily a s porozuměním přikývla. „Aha. Chápu, proč měla výhrady, SB nezní zrovna nejlépe.“

„Tak nebo tak, začala mi říkat Sly Bob a už mi to zůstalo. Často se mi kvůli tomu smáli, ale pak jsem si umínil, že se tedy budu podle toho chovat. Bylo to špatné rozhodnutí, jenže mi přineslo spoustu zajímavých zážitků, ještě než jsem překročil čtyřicítku.“

„Pak jste se usadil?“

„Ne. Jenom unavil. Ženské dovedou chlapa pořádně utahat.“

Odměnila ho dalším úsměvem a Sly byl rád, že už aspoň přestala plakat. „Vážím si vaší nabídky, že mě vyslechnete. Ale není to téma, o kterém bych mohla mluvit s mužem. A už vůbec ne s vámi. Mohl byste to říct Ryanovi.“

„Nemám ve zvyku všechno vyslepičit, ani Ryanovi, ani nikomu jinému.“

„Ale tohle po vás nemůžu chtít. Víím, že máte k Ryanovi velmi blízko.“

Jak Sly pozoroval výrazy její tváře, ucítil vzadu v hrdle zvláštní, bolestivou pachut'. Existují nejrůznější druhy osamělosti a on vytušil, že to děvče důvěrně poznalo většinu z nich. Taky ji něco velmi trápilo, a pokud se nemýlil, souviselo to s Ryanem. Sly toho chlapce miloval jako vlastního syna. „Nebude to první tajemství, co jsem mu zamlčel.“

Bethany se začervenala a zavrtěla hlavou. „Ne. Je to – je to příliš osobní. Prostě já – ne. Nemůžu.“

Sly se na chvíli zamyslel. „Nejste jediná, kdo se potřebuje obrátit na přítele, víte? Například já mám v poslední době taky jeden problém.“

Se zájmem na něho pohlédla. „Opravdu?“

„Jo. Nemůžu o tom mluvit s nikým z rodiny.“ Sly si přešel rukou přes ústa. „Kdyby to prasklo, nejspíš by mi dali padáka.“

„Kendrickovi by vás nikdy nevyhodili. Jste jako člen rodiny.“

„To jen dokazuje, jak vážný problém mám.“ Podíval se jí do očí. „Ale když máte někomu světit tajemství, musí to být oboustranné. Chcete si to tajemství navzájem vyměnit?“

„Ach, já nevím. Jak jsem řekla, cítila bych se divně, kdybych o tom svém s vámi mluvila.“

Přistoupila k nim Wink a začala šťouchat do Slye; ten ji poplácal po plecích a přitom pokračoval: „Nemusíte se cítit divně, když si se mnou promluvíte, drahoušku. Tohohle starého muže už nic nepřekvapí.“

Dál kroutila kapesníkem v prstech tak úporně, až jí zbělely klouby. „Ano, jistě, jenže tohle je o *sexu*.“ Přitom se naklonila blíž a poslední slovo jen zašeptala, jako by se bála, že je někdo uslyší.

„O sexu?“ Sly se zasmál. „To ale máte štěstí! Možná s jinými věcmi bych si lámal hlavu, ale v tomhle jsem na slovo vzatý odborník. Za život jsem si už tolikrát přehodil svlečené kalhoty o sloupek postele, až se mi na zadku džínsů udělala díra.“

Vykulila oči. „Panebože. Je to pravda?“

Mrkl na ni. „Ne, ne tak docela. Ale byly pěkně ošoupané. Takže, cokoli potřebujete o tomhle tématu vědět, jsem ten pravý, na koho se můžete obrátit.“

„Myslím, že názor muže by mi opravdu mohl pomoci.“

„V tomhle ohledu splňuji všechny podmínky. Rozhodně jsem muž, aspoň když jsem to naposled kontroloval. Tak co říkáte? Svěříme si navzájem problémy?“

Lehce se usmála, pak se nadechla, aby si dodala odvahy. „Dobře. Ale jen když budete mluvit jako první.“

„Mám vaše slovo, že to nikomu neprozradíte? Ani živé duši?“

„Ani živé duši,“ slíbila.

Sly odstrčil kobylu stranou a zajel si prstem pod límec košile. Odkášlal si, pak promluvil vážným hlasem: „Znáte Helen, Maggiinu matku?“

„Ano.“

„Tak tedy, chodíme spolu, v tajnosti, a to nemyslím jako legraci. Kdyby na to někdo přišel, stálo by mě to místo na Rocking K. Helen není úplně normální, víte?“

Když domluvil, Bethany na něj chvíli ohromeně zírala. „Ach Slyi. Nevím, co říct.“

„Hádám, že k tomu není co říct.“ Vypustil zadržovaný dech. „Leda že jsem prachsprostý mizera, když si s ní zahrávám.“

„To není pravda, Slyi. Jsem přesvědčená, že to je pro Helen velké štěstí.“

„Takže si nemyslíte, že dělám něco špatného?“

„Ne, pokud o ni opravdu stojíte. Kdybyste ji jenom využíval, pak ano, považovala bych to za velmi špatné. Ale zdá se mi, že to není ten případ.“

„Cítím se o moc lín, když jsem se vám přiznal. Všichni mi tu věří a za těch asi třicet let, co pracuju na tomhle ranči, jsem jejich důvěru nikdy nezklamal. Keefe a já – známe se odedávna. Když tenhle ranč zakládal, byl jsem jeho pravá ruka, a tak to zůstalo. Šel jsem mu za svědka, když si bral Annii. Pomáhal jsem jim vychovávat chlapce.“ Sundal si klobouk a začal jím otáčet v rukou. „Snažil jsem se držet od Helen dál. Věděl jsem, že není v pořádku a možná mě vidí dětskýma očima, proto jsem dělal, co jsem mohl. Ale smutnou pravdou je, že si člověk nevybírám, do koho se zamiluje. Prostě ho to popadne a zakousne se to do něj.“

„Ona vás miluje?“

Sly ucítil, jak ho začínají pálit oči. „Věřím, že dokážu snést i modré z nebe. Možná proto ji mám tak rád. Měl jsem spoustu žen, samozřejmě nemluvím o poslední době, ale za mlada nepočítané. Žádná se takhle na mě nedívala.“ Hledal slova, jak to vysvětlit. „Když mluvím, poslouchá s upřímným zájmem. U Rafa na ranči za mnou chodí jako štěně, ať jsem, kde jsem. Nemám žádné školy a spousta lidí mě považuje za hlupáka. Ona mě obdivuje a myslí si, kdovíjak jsem chytrý. To mi dělá náramně dobře, a když vidím, jak se jí při pohledu na mě rozzáří oči, hned o kus povyrostu.“

Bethany se předklonila a dotkla se jeho ruky. „Ach Slyi. Myslím, že Ryana podceňujete. Když vás chápu já, myslíte, že on to nepochopí? Má dobré srdce.“

Sly obepjal její štíhlé prsty svými. „To má, pravda. Ale Kendrickové si svoje ženy hlídají jako oko v hlavě. Jak v tom ohledu překročíte hranici, hned začnou vyvádět.“ Jemně jí stiskl ruku.

„Nerad to dělám potajmu, ale nevidím jinou možnost. Jestli to zjistí, strhne se poprask. Oženil bych se s ní, samozřejmě. Za nic na světě bych svou Helen nezklamal. I když jí to možná nemyslí tak jasně jako dřív, je to pořád úžasná dáma.“

„Ach Slyi, to se rozumí, že byste se s ní oženil. To je možná řešení vašeho problému. Přemýšlel jste o tom? Kendrickové si vás váží a pro Helen budete dobrým manželem.“

„Přestanou si mě vážit, až zjistí, že si Helen namlouvám. Myslí si, že to nemá v hlavě v pořádku, a přehnaně ji chrání. Může se stát, že mě vyhodí. To je jejich zásada, nezahrávat si s ženami. Budu bez práce. Jak bych se o ni mohl starat? Muž musí mít práci, aby mohl své ženě všechno dopřát, a někdo tak hezký a výjimečný jako Helen si zaslouží hezké a výjimečné věci. Nemí hloupá. Aniementní. Jen trochu pomaleji chápe než ostatní.“

Betany sklonila hlavu, až jí tmavé vlasy přepadly dopředu a zakryly jí tvář. „Jsem ráda, že jste mi to řekl, Slyi.“ Vzhledla s úsměvem. „Vím, že můj názor nemá velkou váhu, ale myslím, že je báječné, že jste se vy dva sblížili, a doufám, že najdete cestu, jak být spolu.“

Slyův hlas zněl najednou ochraptěle. „Díky. Váš názor má u mě velkou váhu.“

„Povím vám ještě něco. To, že jste nechodil do školy nějak dlouho, ještě neznamená, že nemáte žádné vzdělání. Jen jste ho získal jiným způsobem.“

Zazubil se a mrkl na ni. „Začínám chápat, proč je ten chlapec od chvíle, co vás poznal, jako štěně, co se honí za svým ocasem. Vždycky jsem věděl, že je chytrý. Jen jsem netušil, jak moc.“

„Díky, Slyi. To je hezká poklona.“

„Míněná upřímně. A teď už dost o mém problému. Povíte mi o tom svém?“

Po dlouhém koktání a zajíkání se jí to podařilo. Sly se pak rozpačitě podrbl na hlavě a skoro litoval, že uzavřel tu jejich dohodu. „No, tedy, to je síla. Necítíte vůbec nic?“

„Jen tu a tam, ale zřejmě nic nefunguje správně,“ odpověděla bezvýrazně. „Ale to mi nevádí. Stačí mi, když jsem s Ryanem. Jen se bojím, že jemu to stačit nebude.“

„Jestli vás miluje, bude. Jestli ne, nic tím nezachráníte. Žádné manželství nemůže fungovat bez lásky, drahoušku, a to bez spousty lásky. Vždycky se vyskytnou problémy. V tom nejste sama.“

„Jen ho chci udělat tak šťastným, jak je v mých silách. To je všechno.“

Tomu Sly rozuměl. Nikdy se necítil lépe než ve chvílích, kdy přiměl Helen k úsměvu. „Udělat muže šťastným je dost jednoduché. Poslouchejte svůj instinkt a časem zjistíte, co má rád a co ne. Pokud jde o to druhé, nemůžu říct, že jsem kdy viděl ženu to předstírat, aspoň ne tak, aby to bylo nápadné. Ale povím vám, co dělají, když se jim to opravdu líbí.“

Bethany na něj upřela pohled plný naděje. „Opravdu?“

Sly vztyčil významně prst. „Hned jsem zpátky.“

Měl neblahé tušení, že tohle bude lepší ukázat, než vysvětlovat. Většina věcí mu sice šla lépe za střízlivá, ale předvádění ženského orgasmu k nim rozhodně nepatřilo. Spěchal do kanceláře, vzal si kapesní láhev a rychle se vrátil do koňského boxu.

O hodinu později, když se Ryan konečně dostal domů, uviděl Bethaninu dodávku. Cestou přes dlážděný dvůr zaslechl ze stáje cosi, co znělo jako kojot zoufale vyjící na měsíc. *Co to sakra je? Šel po zvuku k boxu Wink, kde našel Bethany a svého předáka, kteří tam vyli a chechtali se jako blázni.*

Ryan se na chvíli zarazil. Sly, očividně namol, seděl zády ke zdi a paží se podpíral o pokrčené koleno. Předák pozorně sledoval, jak Bethany zaklonila hlavu a vydala ze sebe prapodivný zvuk, pak se uchichtl, potřásl hlavou a pravil: „Tak ne, drahoušku. To by do vás nalil kapky proti kašli.“

„Ach Slyi,“ povzdychla si Bethany sklesle, „copak se to nikdy nenaučím?“

„Už jsme blízko,“ ujistil ji Sly.

Ryan slyšel dost, aby si domyslel, co se tu děje. Zdálo se, že jeho selhání jako milence se dnes stalo hlavní zprávou dne. Pokud tu historku neuslyší do zítřejšího poledne v Crystal Falls úplně všichni, může dát Bethany inzerát do *Examineru*.

Opřel se o vrátka boxu. „To je soukromý večírek?“

Bethany sebou provinile škubla. „Ryane!“ vykřikla. „Už jsi doma?“

Přikývl. „Rafe zavolal právníka. První rozumná věc, kterou dnes někdo udělal. Soudce nakonec stanovil kauci. Jake je venku taky.“

Sly se na něj po očku podíval. „A tvůj táta?“

„Ten ne. Soudce prohlásil, že tam zůstane přes noc, aby vychladl. Praštit policajta nikomu jen tak neprojde.“

Bethany zděšeně zalapala po dechu. „Tvůj otec uhodil policistu?“

„Ten chlap si o to řekl. Vrhł se po otci, a aby se k němu dostal, odstrčil matku z cesty, až bokem narazila na roh stolu. Ošklivě se potloukla. Otec pak toho syčáka uzemnil pěstí.“

„Ach ne. To je vážný přestupek, Ryane.“

„Ani je nenapadne vznést obvinění. Rafe odvezl mámu na pohotovost na rentgen. To poranění je zdokumentované a tvůj otec a dva tví bratři to dosvědčí. Ten policajt překročil všechny meze.“ Ryan pokrčil rameny. „Nakonec měl štěstí. Kdyby po první ráně neztratil vědomí, otec by ho rozdupal.“

„To je celý tvůj táta,“ přikývl Sly souhlasně. „Když praští chlapa a ten se nesesune, raději si ho prohlídnou zezadu, abych zjistil, co toho parchanta drží na nohou.“

Ryan vešel do boxu a posadil se vedle Slye. Pak se dlouze zadíval na Bethany. „Nenechte se rušit. Zdálo se, že se skvěle bavíte.“

„Ach, už jsme skoro skončili. Že, Slyi?“

„Jo. Myslím, že jsme si už všechno řekli.“

Ryan se usmál. „Nevím, kdo z vás vydával příšernější zvuk. Bez urážky, ale myslím, že potřebuješ víc praxe, aby sis to pořádně osvojila, miláčku. Jestli budeš takhle skučet a hekat u mě, zavolám záchranku.“

Bethany vrhla na Slye zděšený pohled. Předák se ztěžka vyškrábal na nohy a zašrouboval uzávěr své kapesní láhve. „No, myslím, že to je narážka, abych se vypařil.“ Políbil Bethany na čelo. „„Brou noc, drahoušku. Jestli tenhle mladý náfuka začne zuřit, nic si z toho nedělejte. On štěká, ale nekouše.“

„Lepší než výt a být zrádce,“ prohlásil Ryan.

„Jo. Už zuří.“ Sly si rázně nasadil klobouk. „„Brou noc.“

„Dobrou noc, Slyi,“ zvolala Bethany. „A děkuju za –“ Odmlčela se a provinile pohlédla na Ryana. „Za vaši pomoc,“ dodala tiše.

„Jo, Slyi. Tisíceré díky,“ přidal se Ryan. Když zvuk předákových kroků utichl, podíval se přísně na Bethany a řekl: „Tak mluv.“

Uhnula pohledem a tváře jí znovu zrudly. „O čem?“

Ryan si povzdychl. Viděl, že plakala. Špičku nosu měla červenou a v ruce mačkala Slyův velký modrý kapesník. „Začněme třeba s tím odpoledním incidentem. Můžeš mi vysvětlit, proč ses rozhodla jít si popovídat o sexu s cizí ženskou na veřejném místě? A k tomu ještě do *baru*?“

Hrála si s kapesníkem, tahala za cípek, pak ho znovu zmuchlala do koule. „Není cizí. Kate u nás pracuje. A pokud jde o bar, zvala jsem ji na kávu, ale požádala mě, abychom raději šly do nějakého klidného podniku na pivo. Měla kocovinu a chtěla ji léčit metodou vyhánění čerta ďáblem.“

„Tak kocovinu, ano? To tě mělo hned varovat. A *klidný* podnik? Sakra, vždyť tě v tom klidném podniku málem znásilnili. Vidím, že ses stavila doma a převlékla si blůzu.“

„Proto jsem nechtěla jet rovnou na stanici. Než jsem se převlékla a dojela tam, tví rodiče už byli uvnitř.“ Odhrnula si vlasy z tváře. „Styděla jsem se jim přijít na oči. Všechno byla moje vina – že ses tam objevil a to ostatní – a já jen –“ Zavrtěla hlavou. „A teď je tvůj otec ve vězení. Ach *bože*. Do smrti mě budou nenávidět.“

„Nebudou tě nenávidět.“ Ryan přitáhl kolena k tělu a objal si je. Na okamžik se odmlčel. „Víš, Bethany, hlavní podmínkou dobrého vztahu je upřímnost.“

„Ne, není,“ namítla slabě. „Hlavní podmínkou je dobrý sex.“

„A ty máš pocit, že ti ho neumím dát.“

Když to uslyšela, zatvářila se opravdu zděšeně. „Ne. Ach, Ryane, *ne*. To já jsem tě zklamala, ne naopak.“

Uviděl v jejích očích bolest – temné pohyblivé stíny – a zatoužil ji kvůli tomu obejmout. „Nezklamala jsi mě, zlatíčko. Pro mě to bylo nádherné.“

„Ne. Skutečně věříš, že jsem tak naivní? Nespala jsem, když jsi včera v noci vstal. Byl jsi tak rozčilený, protože jsem nic necítila, že jsi odešel z domu.“

Ryan dlouze vydechl, až se mu nadmulý tvář, a chvíli nad tou situací přemítal. „Takže, než bys mě znovu rozrušila, raději sis zjedнала Slye, aby tě naučil předstírat orgasmus?“

„Ne, ovšemže ne. Nejdřív jsem mluvila s Kate. Na Slye jsem dnes večer narazila náhodou.“

„A když jsi na něj narazila, hned ses ho zeptala, jak to máš předstírat,“ přerušil ji. „Jak dlouho sis myslela, že by to fungovalo, Bethany?“

„Nevím. Doufala jsem, že napořád.“ Zachvěl se jí dolní ret. „Nechci tě ztratit. A jestli tě v tomhle nedokážu udělat šťastným, ztratím tě.“

Smetl si z kalhot seno. „Minulou noc jsem byl rozčilený. To přiznávám. Chtěl jsem, aby to pro tebe bylo krásné, a těžko jsem se smířoval s tím, že jsem to nedokázal.“

Upřela na něj úpěnlivý pohled. „Bylo to krásné. Na všech místech, kde mám cit. Nemůžeš –“ Odmlčela se a zuřivě zakroutila kapesníkem. „Nemůžeš mě srovnávat s jinými ženami. Než jsem tě poznala, nikdy jsem s nikým nebyla a nedoufala jsem, že někdy budu. Na těch částech těla, které můžu vnímat, to bylo úžasné. Ty jsi úžasný. Jestli můžu mít aspoň tohle – i kdybych do konce života nepoznala nic jiného –, budu i tak nejšťastnější žena na světě.“ Bethany se zajíkla a zvedla ruce. „Nechci tě ztratit. Prosím, snaž se to pochopit. Jestli ti moje předstírání mohlo ten zážitek zpříjemnit, byla jsem ochotna předstírat.“

Ryan si opřel hlavu o zeď. Wink přežvykovala oves a ten zvuk byl tak důvěrně známý, že se Ryan na něj soustředil, aby se uklidnil. Když ho zlost trochu přešla, znovu se podíval na Bethany. „Slib mi něco.“

„Co?“

„Že mi už nikdy nebudeš lhát, i kdyby sis myslela, že to je pro moje dobro.“

Pevně zavřela oči. Když konečně zvedla dlouhé řasy, tvář měla bílou jako papír. „Mrzí mě, že jsem lhala. Nedělám to často a nevyčítám ti, že se zlobíš. Ale snaž se to pochopit z mého hlediska. Všechna přání na světě nedokážou změnit mé tělo a kvůli tomu bych tě mohla ztratit. Ta představa mě děsí.“ Rozechvěle se zasmála. „Není to ironie? Jedním z hlavních důvodů, proč jsem odmítala mít s tebou vztah, bylo především to, že jsem se přesně tohohle bála. Teď se to stalo. Nic při tom necítím. Jenže na tom nezáleží. Stejně tě chci. A jestli – jestli mě opustíš, nevím, co si počnu.“

Sklonila hlavu. „*Přísahala* jsem si, že ti to nikdy neudělám. Abych na tobě visela a doprošťovala se. Abych si tě chtěla udržet za každou cenu, i kdybys se mnou nemohl být šťastný.“ Hlas jí zazněl ostřeji. „Promiň.“

Ryan se přetočil na kolena a přiblížil se k jejímu vozíku. „Neopustím tě, drahoušku. A jestli se pokusíš ode mě odejít, půjdu s tebou. Rozumíš?“ Objal ji, přitiskl tvář ke křivce jejího hrdla a chvíli ji jen tak držel. „Co jsi teď řekla – že na těch částech těla, kde máš cit, se ti to líbilo, že to bylo krásné a že jsi v něco takového ani nedoufala to všechno si budu pamatovat. Problém včera v noci

nespočíval v tom, že bys mi nedokázala nic dát, Bethany. Bylo to fantastické. Tak fantastické, že jsem se cítil strašně provinile. Tolik jsi mi toho dala a já ti nemohl dát na oplátku nic.“

Přitiskla se k němu jako šílená, jako by se potácěla na okraji útesu a on byl jejím jediným záchranným lanem. „Dal jsi mi *všechno*“ zašeptala vášnivě. „Bylo to nádherné, Ryane. Dal jsi mi všechno.“

„Ano?“

„Ano.“

Vtiskl jí polibek těsně pod ucho. „Chceš si dát druhé kolo? Celý den jsem přemýšlel o tom, co jsi řekla ráno – jak jsem pronikl hlouběji. Protože to včera v noci bylo u tebe poprvé, bál jsem se, že ti ublížím, a nešel jsem moc hluboko. Kdo ví? Možná když to udělám, najdu jeden krásný malý nerv, který je stále živý a má se k světu.“

„A jestli ne, nevádí. Stačí mi jen tvoje objetí, Ryane. Stačí mi být s tebou.“

Ryan ji sevřel pevněji. Věděl, že má Bethany pravdu. Nikdy nikoho tolik nemiloval, a jestli jim bůh dopřeje jen to, že ji bude moci objímat a milovat, bude mu to stačit.

Protože Bethany byla pro něj vším.

Sedmnáctá kapitola

Měsíční světlo pronikalo oknem ložnice a zalévalo všechno stříbrem. Ryan, pohodlně natažený na posteli s Bethany stulenou v náručí, se díval na její tvář, tak krásnou, s rysy tak jemnými, že by mohly být z porcelánu. Svými rty sledoval linii jejího obočí, pak pokračoval s polibky až na špičku jejího nosu a vychutnával to, jak zatajila dech a pevněji objala jeho ramena. Přesunul rty k jejímu uchu připomínajícímu lasturu a jemně ho laskal.

„Co mám udělat, abych tě potěšila?“ zeptala se najednou. Přitom se snažila otočit hlavu tak, aby ji musel políbit na ústa.

„Těšíš mě už jenom tím, že jsi,“ zašeptal. „Že jsi tady se mnou. To je všechno, co chci, co potřebuju, a je to víc, než o čem jsem kdy snil.“

Ucítil, jak pod jeho bradou pokrčila nosík, její typické gesto, které u něj vždy vyvolalo úsměv. „Nevyhýbej se odpovědi, Ryane. Moc dobře víš, co myslím. Je to pro mě nové a musíš se mnou mluvit otevřeně, abych mohla dělat všechny ty věci, které tě vzrušují. Líbí se ti podvazkové pásy a nylonky?“

Usmál se v tlumeném šeru. „Už zase Kate?“

„No, zmínila se, že to mají muži v oblíbě.“

„Hm. Soudím, že podvazkové pásy se mi líbí. Ale nejsem na nich závislý.“

„Co tedy máš rád? Vážně to chci vědět, Ryane. Je pro mě důležité umět tě potěšit.“

Přál si jen, aby klidně ležela a on ji mohl celou pohltnout. Jenže si nemyslel, že právě to chce Bethany slyšet. „Tebe mám rád. A moc.“

Zasmála se a žertem ho plácla po paži. „Takové vytáčky. *Mluv*. Musí existovat věci, které tě vzrušují. Máš rád vysoké podpatky?“

„Ani ne. Nemůžu říct, že se mi líbí jedna určitá věc.“ Našel prohlubeň pod jejím uchem a vychutnával hebkost její kůže. Přitom si pomyslel, že Bethany je stejně omamná jako víno, a ze slabé vůně jejího šamponu se mu zatočila hlava. „Ty bys mě vzrušovala, i kdybys na sobě měla režný pytel.“

„Jsi nemožný.“

„Líbí se mi upnuté džínsy a kovbojské košile,“ přiznal, zatímco si pohrával s prstýnky vlasů na jejím spánku. „Takové, co mají na

náprsních kapsách perleťové cvočky. Jak vidím, že na mě ty cvočky mrkají, vyschnu mi v krku.“

Zachichotala se a jemně ho zatahala za chlupy na hrudi. „Hned si nějakou koupím. Líbilo by se ti, kdybych měla na sobě jen tu košili a nic jiného?“

„Panebože.“ Na okamžik znehybněl. „Tobě ano?“

„Kdybys chtěl...“

„Chtěl je slabé slovo. Můžu jít s tebou tu košili vybrat? Tak se mi líbí, když jsou zdobené třásněmi. Bílými lesklými třásněmi. Třpytí se a natrásají. Z toho se můžu zbláznit.“

„Tak se budu hodně natrásat,“ přisvědčila se smíchem. „Líbí se ti, když žena vaří a nemá na sobě nic než zástěrku?“

„Pokud budu smět rozvázat pásek. Ztraceně.“ Přejel rty po její tváři s úmyslem zmocnit se jejích úst. „Doháníš mě k šílenství. Dost řečí. Chci tě, Bethany. Hned.“

Zadržela ho dlaní vzepřenou o jeho hrud'. „Jen ještě pár otázek, slibuju.“

Vzdychl si. „Tak jen pár.“

Pohlédla na něho překrásnýma modrýma očima, které v něm vždy vyvolávaly pocit, že se mu nedostává kyslíku. „Máš rád, ehm, orální sex?“ Při té otázce jí hlas zněl zastřeně a ostýchavě. „Nikdy jsem to nedělala, ale myslím –“

Ryan se odtáhl a ohromeně se na ni zahleděl. Měl tolik žen, že si všechny ani nepamatoval, ale nikdy se ho na to žádná takto nezeptala. Jedině Bethany to v této důvěrné chvíli dovedla bez okolků pojmenovat. Ryan potlačil úsměv, aby ji neuvedl do rozpaků. „Soudím, že to celkem ujde,“ odpověděl opatrně s obavou, aby mu neutekla z postele, kdyby projevil větší nadšení. „Ale není to jedna z mých nejoblíbenějších věcí.“

„Ach. Proč ne? Myslela jsem, že to muži mají rádi.“

Sklonil se a dlouze a vášnivě ji políbil. Když se zase od ní odtrhl, odpověděl: „Mnohem raději bych tuto službu prokázal tobě.“

Znovu pokrčila nos. „Chci něco udělat pro tebe, ne naopak. Včera v noci jsem neudělala nic, abych ti to zpříjemnila.“

Zjevně byla rozhodnuta vypáčit z něj nějaké informace a Ryan usoudil, že bude lepší jí vyhovět, pokud nechce, aby si znovu důvěrně popovídala s Kate, svou učitelkou sexu. Vzdychl si, zase se vedle ní uvelebil a podepřel si hlavu rukou. Natočil si pramínek

jejích vlasů kolem prstu a přitom řekl: „Rád se tě dotýkám a líbám tě. Když vím, že se přitom cítíš dobře, je mi taky dobře.“

„To jsem ráda, protože včera v noci se mi líbilo všechno, co jsi dělal,“ zašeptala. „A vím jistě, že to tak bude vždycky, jenže to nejde, aby ses jenom ty snažil dát rozkoš mně. Chci být uspokojující partner v posteli. Nesmíš mít pocit, že ti něco chybí.“

„To se nikdy nestane. Když jsem s tebou, když se s tebou miluju – je to to nejlepší, co mě kdy potkalo, Bethany. Neuvěřitelné. *Nádherné*. Nemůžeš zlepšit něco, co je dokonalé, aspoň podle mého názoru.“

„Ach Ryane, opravdu to tak cítíš?“

„Opravdu. A nechci po tobě, abys dělala něco zvláštního.“ Sklonil se a políbil ji na špičku nosu. „Snad jen, abys už zmlkla.“ Pustil její vlasy a přesunul ruku na její ňadro. Uchopil bradavku palcem a ukazováčkem, jemně ji stiskl a usmál se, když Bethany jen zalapala po dechu a při šoku z toho vzrušení se celá prohnula. Sklonil hlavu a začal dráždit citlivý koneček rychlými doteky jazyka, až zasténala a sevřela ruce v jeho vlasech v pěst. „Prostě se chci s tebou milovat,“ zašeptal. „Tak dlouho, jak chci, a způsobem, jakým chci. Máš s tím nějaký problém?“

Jedinou odezvou bylo jen udýchané zavrnění. Přitáhla si jeho hlavu blíž k ňadrům, nabídla mu je a mlčky ho vyzývala, aby si je vzal. Takovou prosbu nemohl odmítnout.

Vyzbrojen ponaučením, že předehra je možná jediná část milování, kterou si Bethany opravdu může užít, nijak nespěchal a líbal a laskal každé citlivé místo na jejím těle. Chtěl, aby tento úvod byl co možná nejkrásnější. Když jí nedovede poskytnout uspokojení, aspoň probudí její smyslnost a každým dotekem rukou a rtů jí dokáže, jak zoufale ji miluje.

Pomalé laskání lehounké jako pírkó. Sotva postřehnutelné polibky. Použil všechny zkušenosti z milování a potlačil svou naléhavou touhu, zatímco vycházel vstříc jejím potřebám. *Bethany*. Byla tak okouzující. Miloval, jak bez dechu vrněla rozkoší, když našel citlivé místo a dráždil ho špičkou jazyka... jak se snažila přitisknout k němu blíž... jak se ho pevně držela a volala jeho jméno. *Bethany*. Ach, jak ji zbožňoval.

Ryan ji přetočil na břicho, líbal jí pomalu záda a na chvíli se zastavil těsně pod lopatkami, kde, jak věděl, jsou ženy citlivé. Dál pokračoval k podpaží, až jí přitom na sametové pokožce naskočila

husí kůže, odtud postupoval zvolna přes žebra po půvabném boku k pasu a dál k oblému zadečku. Její hýždě se pod jeho rty zachvívaly a napovídaly mu, jak intenzivní pocity prožívá.

Když ji znovu obrátil na záda, paprsek měsíce dopadl na její řadra a pozlatil jejich naběhlé růžové hroty. S úsměvem se položil vedle ní, volnou rukou ji nepřestával laskat, přičemž zvláštní pozornost věnoval bradavkám, dráždil je lehkými rychlými doteky, až pod jeho jazykem pulzovaly a vzpínaly se k němu. Pak nečekaně provedl výpad, jemně je stiskl mezi zuby a zatáhl za ně.

„Ryan!“ Se vzlyknutím vykřikla jeho jméno a nedočkavě se prohnula vzhůru. Ale nepouštěl ji, vychutnával ji a sál, až se roztrásla a on ucítil, jak se jí pod jeho dlaní zachvívají břišní svaly. V tu chvíli jeho vlastní touha vzrostla tak, až to bolelo. Vsunul jí ruku mezi stehna a prsty zkoumal klín porostlý chloupky, aby se ujistil, že je připravená. Konečky prstů nahmatl kluzké vlhké teplo, pradávné přivítání pro každého muže.

Když ruku odtahoval, oťrel se prsty o její klitoris. Bethany nadskočila, jako by ji bodl špendlíkem. Ryan strnul s pohledem upřeným na její tvář. Včera v noci žalostně zklamal, když ji nedokázal přivést k orgasmu tím, že se jí tam dotýkal. A protože to pro ni bylo poprvé, zdráhal se jí navrhnout, že to zkusí jiným způsobem, ze strachu, aby ji neuvedl do rozpaků. Považoval za trochu předčasnou, aby ji zasvětil do tohoto druhu intimity, ale když se prve sama o tom zmínila, rozhodl se, že na tuto možnost aspoň upozorní.

„Miláčku, dovolíš, abych tě tam políbil?“

Zamračila se. „Dotýkal ses mě tam včera v noci a bylo mi to nepříjemné.“

„Já vím, ale moje ruce jsou jako smirkový papír. S ústy bych si počínal mnohem jemněji.“

Položila útlou dlaň na hřbet jeho ruky, jako by si to místo chtěla chránit. „Ale nemyslíš, že –“

„Jestli to je jenom tím, že tam jsi mimořádně citlivá, tak s ústy to bude úplně jiné,“ zamumlal, protože se znovu sehnul a při řeči jí sál bradavku. Při tom kontaktu zatajila dech a znovu tiše zavrněla. Mezi dráždivými výpady jazyka naléhal dál: „Prosím, miláčku. Řekni ano. Budu tak šťastný, když tě přivedu k vyvrcholení.“

Prohnula se blíž ke jeho ústům. „Přestaneš, jestli mi to nebude příjemné?“

„Samozřejmě.“

„Tak dobře,“ souhlasila bez dechu. „Nemyslím, že to bude fungovat, ale když to chceš zkusit, nebudu ti bránit. Tedy jestli opravdu chceš.“

Ovšemže to chtěl zkusit. Ten sladký, nervy protkaný kousíček jejího těla byl pod jeho prsty už zduřelý i bez jeho přičinění. Možná tam má poškozené nervy, tak jak předpokládala, a on jen útočí na větrné mlýny. Ale existoval pouze jediný způsob, jak to zjistit.

Zvedl se na kolena a roztáhl jí nohy tak, aby si mohl mezi ně kleknout. Usmála se a pustila mu ruku. Ryan vzal nepoužívaný polštář vedle ní a strčil jí ho pod zadeček.

„Co to děláš?“ zeptala se užasle.

„Jen tě dávám do lepší polohy.“

Podepřel jí kolena rohy polštáře, takže zůstala obnažená a zranitelná. Rychle si štíhlýma rukama zakryla odhalenou oblast, zjevně s velkým ostychem. To ovšem nemohl potřebovat. Lehl si tedy na ni, natáhl ruku dozadu a přehodil přes ně příkrývku, aby chránila její cudnost.

Nejlepší práci stejně odváděl pod příkrývkou.

„Tolik tě miluju,“ zašeptal. „Už jsem ti to v poslední době řekl?“

Zachichotala se. „Neřekls to už nejmíň tři minuty, mizero.“

Vtiskl jí na rty dlouhý polibek a musel se usmát tomu, jak dychtivě mu vyšla vstříc. *Jeho Bethany. Srdce se mu sevřelo a v duchu přednesl tichou modlitbu. Prosím, bože, ať se to podán. Ať jí poskytnu rozkoš. Nikdy už nevynechám návštěvu kostela v neděli, budu se modlit před každým jídlem a každý večer vkleče u postele. Budu ten nejctihodnější, nejzbožnější muž, jakého jsi viděl, přísahám, a budu ti děkovat do konce života. Jen mi dej tuhle jedinou věc.*

Aby ji nepoplašil, nezaútočil rovnou na cíl. Místo toho opakoval celý postup, líbal ji na ústa, pak na všechna citlivá místa na těle a přitom si cílevědomě razil cestu na jih. Nic před ním neskrývala, reagovala bezprostředně a poddávala se mu bez váhání. Za pár minut už znovu sténala a chvěla se touhou.

Když přiložil ústa na místo, k němuž mířil, její sténání se změnilo v polekané zajíknutí. Zlehka se jí tam dotkl jazykem, ale přitom si dával pozor, aby nevyvinul příliš velký tlak a nezpůsobil jí bolest. Z hloubi hrdla vydala zvláštní zvuk, pak překvapeně zalapala po dechu a vzdychla rozkoší. *Ach ano!*

Hrozně si přál, aby to pro ni bylo krásné. Ucítíl, že se ta perlička ženskosti začíná pod vytrvalým úsilím jeho úst znovu zvětšovat a s každým výpadem jazyka je tvrdší a tvrdší úměrně jejímu vzrušení. Mohl rozeznat tlukot jejího srdce.

Ryan tedy opatrně pokračoval. Když neucukla, ani nevykřikla, srdce mu poskočilo radostí a něžně dál přejížděl citlivé místo rty a jazykem. Trhla sebou jako v křeči a prohnula záda. Snažila se nadzvednout boky. Cítil, jak v ní roste potřeba uvolnění, a vědomí, že ji přivedl až sem, mu vehnalo slzy do očí.

„Ryane?“ zvolala ochraptěle hlasem zbarveným panikou. „To je – já – ach bože, prosím, drž mě.“

Podepřel jí dlaněmi zadeček, palce zaklesl za kyčelní kosti a nadzvedl ji k sobě. S ústy na jejím nejtajnějším místěčku zamumlal: „To je v pořádku, miláčku. Jsem tady. Věř mi a nech všemu volný průběh.“

„Ach, bože. Ryane?“

S novým odhodláním pokračoval ve svém útoku. Její štíhlé tělo se zachvělo jako napjatá tětiva luku, pak vzlykla. Vzápětí vykřikla a on pod svými rty ucítíl nezaměnitelné chvění.

Konečně!

Poprvé v životě se Ryan Kendrick rozplakal, když přivedl ženu k vyvrcholení.

Bethany měla pocit, že se jí rozpustily všechny kosti. Nemohla se hýbat, nemohla myslet a bylo jí to jedno. Jen tak ležela bezvládně roztažená a mlhavě si uvědomovala, že se Ryan nad ní vztyčil. „Jsi v pořádku, miláčku?“

Jazyk se jí lepil na patro. Srdce stále prudce tlouklo. Vymazal jí všechny myšlenky. Kosti měly strukturu řídkého pudinku. A on se ptá, jestli je v pořádku? Nedalo se vyloučit, že zemřela na selhání srdce a teď je v nebi.

„Mmm,“ bylo všechno, na co se vzmožila.

Tiše se zasmál. Pak ucítla zvláštní pocit plnosti, jaký zakusila minulou noc a jenž jí napověděl, že do ní Ryan vstoupil. „Vydrž, drahoušku. Dej mi ruce kolem krku. Neboj se. Znovu spolu poletíme.“

Bethany zamrkala. Zvedněte se, ruce, poručila v duchu tiše. Ale místo aby ji končetiny poslechly, zůstaly ležet, vláčné a neužitečné,

jedna pohozená za hlavou, druhá stranou od těla. Zaostřila pohled na Ryanovu tmavou tvář, která se jí zjevila před očima. Zuby se mu leskly v širokém úsměvu. Sehnul k ní černovlasou hlavu.

„No tak. Chyt' se.“

S námahou se jí konečně podařilo zvednout paže a volně mu obejmout krk.

„Hodná holka,“ zašeptal. „Připravena ke startu?“

Přikývla, ačkoli si přála, aby ji teď nechal spát. Poté, co přes měsíc ležela v noci beze spánku, byla teď tak příjemně *uvolněná*, že si sobecky pomyslela: Stejně tam nic neucítím. Přesto ze sebe namáhavě vypravila: „Připravena,“ a zívla si.

Krátce se zasmál a co nejvíc se předklonil, až se jeho sametový úd po celé délce dostal do pevného kontaktu s oním místem, které bylo až *přespráliš* citlivé. *Prásk*. Bethany prudce rozevřela oči a užasle na Ryana pohlédla. Znovu na ni blýskl úsměvem a zároveň udělal první, opatrný výpad. Zalapala po dechu a zaryl mu všech deset nehtů do ramen.

„Můžu tě přivést k vyvrcholení tímhle způsobem,“ zašeptal. „Cítíš to? Jsem spojený s *tisíci* živých malých nervových zakončení, miláčku. Nebude to nepříjemné, slibuju. Teď ne.“

O těchhle věcech nevěděla skoro nic, a proto mohla jen věřit jeho slovu.

„Nebud' tak napjatá. Jestli se ti to nebude líbit, přestanu.“ Sehnul se a vtiskl jí na rty polibek. Když se jejich ústa odtrhla, zašeptal: „Pojď, poletíme spolu.“

Bethany čekala, že to tření bude nesnesitelné. Předtím, když ji tam líbal, si počínal velmi opatrně, ale tohle bylo něco jiného. Domnívala se, že ji kontakt s jeho tvrdým údem bude bolet. Přesto jeho úd spíš působil velmi jemně. Při jeho dalším výpadu jí dech uvízl vzadu v hrdle.

„Řekni mi, kdyby tě to začalo bolet,“ zašeptal.

Pak zrychlil rytmus, a než stačila dát dohromady kloudnou myšlenku, natož ji vyslovit, znovu s ním vzlétla. Hlava se jí točila z nepopsatelných pocitů, které jí otřásaly. Při každém výpadu jí teď vystřelovaly elektrické šoky všemi směry do celého těla.

„Ryane!“ vydechla.

„Jsem tady, miláčku.“ Hlas měl chraptivý a přerývaný. „Teď půjdu co nejhlouběji. Ano? Jestli to jen trochu zabolí, řekni mi to a já se stáhnu.“

Prudce posunul boky dopředu a úplně se do ní vnořil. Bethany vykřikla. Zarazil se a ucouvl, pohledl skelný a přikovaný k její tváři. „Bolí to?“ zeptal se napjatě.

„Ne, ale – ach Ryane, tam hluboko tě cítím!“

„Opravdu?“

Zasmála se v slzách, zachytila se rukama jeho nadloktí a přitáhla ho k sobě blíž. „Ach ano!“ volala, když do ní znovu pronikl. „Ach Ryane! Ano, ano, *ano!* Určitě to cítím.“

Obnovil tvrdý, rychlý rytmus, při němž byla každá další diskuse nejen nemožná, ale i zbytečná. Její sténání a výkřiky rozkoše sdělovaly její pocity naprosto jasně, tím si byla jistá. *Vznášela se.* Ryan ji vzal na soukromou cestu do ráje. Stupňující se rozkoš. Silící touha a naléhavá potřeba uvolnění. Letěla výš a výš. Když dospěla k vyvrcholení, Ryan ztuhl a ona vnímala, jak hluboko dole do ní proudí žhavý přívál.

Prohnula se co nejvíc, aby mu vyšla vstříc, pak jejím tělem otřásl prudký orgasmus a všechny myšlenky se jí roztříštily. Je v ráji, usoudila v závratí, zatímco v ní doznívaly poslední vlny extáze.

Ryan Kendrick byl nejužasnější muž, jaký kdy chodil po zemi.

Když bylo po všem, vzal ji do náruče a držel ji s vášnivým majetnictvím – objímal ji tak náruživě, že téměř cítila sílu jeho lásky.

„Ach Ryane,“ zašeptala. Pohládila ho po vlasech ve snaze ho utišíť. „To je v pořádku. Všechno teď už bude v pořádku.“

V odpověď ji jen k sobě přitiskl ještě pevněji. V tu chvíli si Bethany uvědomila, jak ho tížilo, že ji nedokázal uspokojit.

Zabořila tvář na jeho rameno. „Ach Ryane... tolik tě miluju.“

Opařel se bradou o její vlasy, jeho tělo se chvělo. Po dlouhé chvíli, když se mu uklidnil dech, s povzdechem řekl: „Kéž bych byl včera pokračoval a líbal tě tam. Ušetřil bych nám čtyřicet hodin pekla.“

Bethany se jemně otřela tváří o jeho pleť. „Snad jsme to potřebovali zažít, abychom si toho o to víc vážili. Přesto, navzdory tomu všemu normální nejsem. Když do mě vnikneš, zpočátku necítím vůbec nic.“

„Na tom nesejde, Bethany,“ zamumlal. „Pokud jsem si všiml, máš zachovanou citlivost na místech, kde na tom záleží.“

Bethany s hlavou na jeho rameni se usmála. Rozhodně to bylo intenzivní – nepopsatelně intenzivní. „Zajímalo by mě, proč mi to včera nebylo příjemné, když ses mě tam dotkl.“

Mazlil se s jejími vlasy. „Nejspíš jsi byla hrozně nervózní.“ Zasmál se tónem prozrazujícím mužské uspokojení. „To je v pořádku. Ptala ses, co se mi skutečně líbí? Nejraději ze všeho tě líbám právě tam. Obávám se, že jsem tomu úplně propadl.“

„To je dobře. Bylo to nádherné,“ zašeptala.

„Slyšel jsem, že se tomu nevyrovná žádný jiný orgasmus.“

„Kdes to slyšel?“

Ticho. Pak si odkašlal. „To je jedno. Není to tak důležité, že?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla s uličnickým úsměvem, který nepostřehl, protože dál ukrývala tvář na jeho rameni.

„Když se při milování posunu víc dopředu, můžu u tebe vyvolat klitoriální orgasmus a přivést tě ke společnému vyvrcholení. A to je důležité. Je to pro mě fantastické, když vím, že z toho máš taky potěšení.“

Bylo to opravdu fantastické. Bethany, šťastná a uspokojená tak, že skoro neudržela oči otevřené, se k němu přitiskla blíž a ospale zašeptala: „Miluju tě, Ryane. Byl to ten nejúžasnější zážitek celého mého života. Moc ti děkuju.“

Zasmál se a přivinul ji ještě těsněji k sobě. „Připrav se na celý úžasný život, lásko. Líbilo se mi to stejně tak jako tobě.“

Někdy uprostřed nejhlubší noci se Bethany probudila, zjistila, že Ryan neleží vedle ní v posteli, a tak se podepřela na lokti, aby se rozhlédla. Údivem zamrkala, když ho uviděla klečet u postele, s lokty opřenými na matraci, hlavu skloněnou a velké drsné ruce spojené v modlitbě.

„Ryane?“ zašeptala ochraptěle. „Jsi v pořádku?“

Vzhlédl k ní. „Nikdy mi nebylo líp. Jen jsem se modlil.“

„Modlil?“ Bethany ho nikdy nepovažovala za typ muže, který dá na modlitby. Teď však nedovedla pochopit, proč ji to napadlo. Vždyť muž tak laskavý jako Ryan Kendrick musí mít hlubokou, neochvějnou víru, která ho vede životem. „Nechtěla jsem tě vyrušit. Promiň.“

Znovu se položila s úmyslem ponechat ho v klidu jeho rozjímání. Ale Ryan spustil ruce a usmál se na ni. „Žádný problém. Už jsem skončil.“

V očích mu svítl smyslný lesk. Vklouzl rukama pod pokrývku a objal jí kolena. Než se Bethany nadála, přitáhl si její zadeček po matraci k sobě a za ním následovalo celé její tělo.

„Co to děláš?“

„Nic.“ Nevinně se na ni usmál, zatímco urovnával její nohy do správné pozice, pak jí podložil rukama boky a vyzvedl ji blíž. „Už to je.“

Její nejintimnější místo narazilo těsně na jeho pevné břicho. Zaklesl paže pod její kolena a ovinul ruce kolem jejích vyzdvížených stehén.

„Ahoj,“ řekl něžně.

Bethany si to místo, vystavené jeho pohledu, rychle zakryla dlaněmi. Pohlédl na její roztažené prsty. „Budeš je muset dát jinak, miláčku. Mám tady dole nějakou práci a stojí mi v cestě.“

Zasmála se. „Přece nechceš – však víš – dělat *to* teď hned.“

Sklonil hlavu a políbil citlivé místo na vnitřní straně jejího levého stehna. S ústy na její kůži zamumlal: „Uved’ mi jediný dobrý důvod, proč bych neměl.“

„Protože by to moje srdce dvakrát za noc nevydrželo?“

Jemně jí hryzal pokožku. „Ale ne. Od toho neumřeš.“

Bethany nevěděla, jak mu má vysvětlit, že tohle všechno je pro ni stále nové a že se trochu stydí. Když byla vzrušená a toužila po něm, bylo to něco jiného. Tehdy stěží dokázala myslet, natož cítit ostych. „Ale Ryane, ještě jsi mě ani nepolíbil.“

„Hm.“ Pohlédl na ni očima, které se teď zřetelně leskly žádostivostí. „Máš na mysli konkrétní část, kterou mám políbit jako první?“

Zachichotala se. „Dáma potřebuje trochu přede hry, aby se dostala do správné nálady.“

Přísně sražil čelo. „Něco ti povím,“ řekl chraptivě. „Dej ty své roztomilé prstíky z cesty, opři se o lokty a dívej se. Dostaneš se do nálady hezky rychle.“

„Ale, já ne – přece se nebudu *dívat*.“

„Proč ne?“

Nenapadl ji hned žádný důvod a on jí nedopřál čas, aby si nějaký vymyslela. Znovu se zasmála, když jí začal v žertu chňapat po prstech, aby je odtáhla. „Jak můžeš přejít od modliteb k tomuhle ještě dřív, než vstaneš z kleče?“

„Protože z celého srdce věřím, že naše láska je posvátný dar a všechno, co děláme, abychom tu lásku vyjádřili, je krásné.“

„Ach Ryane...“ Bethany se sevřelo hrdlo dojetím, zmlkla a poslušně se podepřela na jednom lokti. Milování s Ryanem skutečně bylo krásné – nejkrásnější zkušenost celého jejího života. Zlíbal její jizvy. Dotýkal se jí jako drahocenného pokladu. Když ji držel v náručí, cítila se tak šťastná jako nikdy. Co mohlo být krásnějšího nebo správnějšího? „Tolik tě miluju. Hrozně moc.“

„Tak přede mnou nic neschovávej,“ zašeptal se rty na její pokožce. „Vím, že postupujeme rychle, ale pro nás to je jediná možnost. Chci se s tebou znovu milovat a chci, aby to bylo nádherné i pro tebe. A věřím, že to tak bude. Je to zázrak, moje Bethany, dar od boha.“

Bethany si pomyslela, že to opravdu je zázrak. Překrásný, úžasný dar. Byl by vrchol hlouposti, kdyby dopustila, aby to její ostych pokazil – jí i jemu.

Odsunula ruku a přitom se dívala, jak s polibky postupuje po její noze. Na okamžik si přála, aby tam cítila hedvábný dotek jeho rtů, ale rychle toto přání potlačila. Dívat se, jak líbá vnitřní stranu jejího stehna, bylo svým způsobem stejně erotické. A blažilo ji vědomí, že ucítí každý lehký dotek rtů, až Ryan dorazí ke svému cíli.

Konečně se tam dostal a dotkl se toho místa špičkou jazyka. Bethany vzdychla při šoku ze žhavé rozkoše, která projela jejím tělem. „Ach Ryane. To je tak – neuvěřitelný – pocit.“

Jeho horká ústa se kolem ní uzavřela, jazyk jemně dráždil citlivá místa, až se jí zatočila hlava a rozproudila se jí krev.

„Je ti dobře?“ zamumlal přitom.

Pohyb jeho úst a dunění hlasu v ní vibrovaly tak, že z toho málem na místě zemřela. Chtěla mu odpovědět, ale hrdlo měla sevřené a vydala ze sebe jen tichý přerušovaný vzdech.

Tato odpověď zřejmě stačila, protože ihned obnovil své něžné dobývání. Nadzvedl jí zadeček z matrace, aby ji dostal do správné pozice. Každý sval v horní polovině jejího těla se napjal a rozechvěl. Pak na všechno zapomněla. *Zásahy blesků*. Jen tak se daly popsat pocity, které se v ní odehrávaly.

Jednou rukou reflexivně sevřela jeho černé vlasy, a než si to stačila uvědomit, přitáhla se za ně do sedu. Nahrbil se ještě níž, aby mohl pokračovat v milování. Pak zvedl hlavu a líbal jí nadra.

„Ach Ryane.“

„Už jsi mrtvá?“ zeptal se s hlubokým smíchem. „Ještě ne.“

Vrátil se s polibky k jejímu pupíku. „Dobře. Zůstaň se mnou, miláčku. Poletíme spolu znovu.“ Ryan Kendrick byl muž, jenž drží slovo. Vynesla se s ním do závratné výše.

Osmnáctá kapitola

Když se Bethany probudila, bylo tak nádherné ráno, že ho nemohla přivítat se zamračením. Slunce svítilo do oken ložnice a zalévalo Ryanovy vlasy a tvář zlatou září. Leželi spolu na jednom polštáři, což jí připadalo jako symbol jejich budoucího společného života. Spal s paží přehozenou přes ni a jeho velká ruka majetnický spočívala na jejím levém nadru. Oba byli nazí a ona s rozkoší vnímala všechnu tu nádhernou mužnost, která ji obklopovala.

Vzdychla si s blaženým uspokojením. Poprvé za osm let se mohla v noci obrátit. Ryan dostál svému slovu a několikrát během noci změnil její polohu tak, aby se mohla buď přitisknout k jeho zádům, anebo se schoulit v jeho silných pažích. Byl to božský pocit.

Polekala se, když jí najednou zamumlal do vlasů. „Dáš si takhle se mnou snídani?“

„V kuchyni?“ zachichotala se. „Myslíš nahá?“

„Co by to jinak bylo za fantazii?“

„Ale jen pokud budeš vařit ty. Když smažím vajíčka, vždycky na mě stříká olej.“

„Ovoce a bageta nebudou stříkat.“ Olízl jí bradavku. „Představ si na sobě moje ústa, až se napiju horké kouřící kávy.“

Bethany se při té představě nedočkavostí sevřel žaludek.

„Celou tě natru nízkotučným krémovým sýrem a olížu ho,“ pokračoval zastřeným hlasem. „Můžeš sedět nahá v kuchyni, přejíždět zuby po banánu a já z toho budu šílet. Před polednem se z domu nedostaneš.“

Znovu se zasmála. „Musím do práce.“

„Zůstaň dnes se mnou doma.“ Začal jí laskat ucho. „Pojeď se mnou na radnici. Dostaneme tátu z vězení a podáme si žádost o povolení k sňatku, všechno při jedné návštěvě.“

„Přece hned nepotřebujeme žádat o povolení.“

„Ale ano. Chci ti navléknout prstýnek, drahoušku.“

Otočila se, aby ho mohla políbit na hřbet nosu. „Ach Ryane, jsi tak milý.“

„Nejsem milý. Ale když si tě hned nevezmu, Jake mě zabije.“

„O Jaka se nestarej. Já ho zvládnou.“

Zadržel ji, než ho mohla znovu políbit na nos, a zmocnil se jejích úst. Bethany se zrychlil tep. Když se už musel nadechnout,

odpověděl: „Žádné námitky. Vezmeš si mě, hned jak všechno zařídím.“

„To přece nejde. Naplánovat svatbu chce čas.“

Otevřel oči dokořán. „Rád bych měl jednoduchou svatbu. Bez velkého rozruchu.“

„Kdysi jsem snila o tom, že budu mít svatbu u jezera v horách.“

„Konečně mluvíš rozumně.“

Srdce se jí sevřelo. „Jenže to teď nepřípadá v úvahu.“

Natáhl se, aby jí mohl zlíbat hrdlo. „Dopravím tě k jednomu jezeru v divočině. Překrásnému. Dokonce tam chci strávit líbánky, jen ty a já u jezera.“

„Ryane, nemůžu pobývat vysoko v horách. Říkala jsem ti, já –“

Položil jí prst na ústa. „Objednal jsem ti vozík do každého terénu. Je lehký, takže ho můžeme naložit na koně, a prý zaručeně překoná kameny a menší klády. Dodají ho příští týden, ve stejný den jako tvoje sedlo.“

„Cože?“

Odtáhl prst, sklonil hlavu a rychle jí vtiskl na rty polibek. „Nemrač se. Budeš mít krásky.“

Bethany se přesto zakabonila. „I s takovým invalidním vozíkem budu potřebovat speciální vybavení pro svou osobní potřebu. Není pro mě proveditelné –“

„Pracuju na tom. Máma mi pomohla navrhnout pro tebe přenosný záchod.“

„Záchod?“

Jo. Táta mi taky pomáhá. Má větší zkušenosti se svařováním hliníku. Bude lehký, bude mít madla a dá se celý rozložit pro snadnou přepravu. Budeš mít veškeré pohodlí domova.“

Zaklonila hlavu a nevěřicně na něj pohlédla. „Ty to myslíš vážně.“

„Ovšemže to myslím vážně. Na líbánky si vyjedeme do divočiny. Jen ty a já, u nádherného horského jezera, jak jsi to měla ráda před tím úrazem. K večeri si nachytáme pstruhy a upečeme je na otevřeném ohni. Budeme se milovat pod hvězdami. Před spaním ti budu vyprávět strašidelné historky, aby ses ke mně ve stanu přitulila co nejbliž, a budeme se milovat ve spacáku. Taký si půjdeme zaplavat a budeme se milovat ve vodě. Tam nahoře je vodopád. Tak krásný, že ti to vezme dech, a budeme –“

Bethany se rozesmála. „Budeme se milovat pod vodopádem?“

Zazubil se. „Jak jsi to uhodla?“

Bethany se podvolila a vzala si v práci den volna, aby mohla zůstat s Ryanem. Zatímco si vychutnávala třetí šálek kávy, odešel do stáje postarat se o dobytek. Bylo tak překrásné ráno, že otevřela posuvné dveře, aby vpustila dovnitř čerstvý vzduch. Když už chtěla stáhnout žaluzii, zazvonil telefon. Objela Tuláka, čenichajícího u stolu, a zvedla přenosný přístroj. „Haló?“

„Nazdar, sestřičko. Jak se máš dnes ráno? Doufám, že ses už vzpamatovala z toho včerejšího blázince.“

„Mám se skvěle, Jaku. Dokonce ještě líp, opravdu.“

Vzdychl si. „To rád slyším. Měl jsem trochu starosti, když jsem dostal vzkaz, že nepřiješ do práce.“

Vysvětlila mu, že Ryan chce dnes podat žádost o povolení ke sňatku.

„Zdá se, že neztrácí čas,“ poznamenal Jake. „Víš jistě, že děláš tu správnou věc, Bethie? Vdávat se ve spěchu a všechno ostatní. Není třeba tolik chvátat.“

„Nikdy jsem si nebyla ničím tak jistá, Jaku. Miluju ho tak, až to bolí.“

Dlouhé ticho. Potom Jake řekl: „Promiň, že to připomínám, ale nebrečela jsi ještě včera do piva, zklamaná kvůli sexu?“

„Odkud to prosím tě máš?“

„Od barmana.“

Bethany horkem zrudly tváře. O podrobnostech svého milostného života rozhodně nehodlala diskutovat se svým bratrem. Zároveň chápala, že má o ni starost a potřebuje nějaké uklidnění, aby si o ni nedělal obavy.

„Nebyla jsem zklamaná. Bála jsem se, že je zklamaný Ryan.“ Nenapadlo ji, jak nejlépe to vysvětlit. „Ale to je už za námi. Všechno je fantastické.“

„Takže fantastické? Určitě, Bethany?“

„Naprosto. Prosím, nedělej si starosti. Hrozně ho miluju a on miluje –“

Vtom za sebou něco uslyšela a provinile se ohlédla přes rameno. Ryanovi by se jistě nelíbilo, že se baví o jejich vztahu s Jakem.

Ale místo Ryana spatřila za sebou Bifteka. Nervózně se zadívala do býkových tupých hnědých očí a nevěděla, má-li křičet, nebo říct ahoj. Pohlédla k posuvným skleněným dveřím a vzpomněla si na

Ryanovo varování, že Biftek vlez dovnitř, když nebudou dobře zavřené.

Býk zabučel tak hlasitě, až se otřásly stěny. „Sakra, co to bylo?“ zeptal se Jake.

„Býk.“ Bethany se polekala, že do ní Biftek strčí hlavou, jako to udělal Ryanovi. To nebylo nic k smíchu. Kdyby převrhl invalidní vozík, snadno by ji mohl rozdupat. „Musím jít, Jaku. Ještě ti zavolám.“

„Ty nejsi v domě?“

„Já, no... jsem,“ připustila neochotně.

„Znělo to, jako by ti ta bestie seděla rovnou na zádech.“

Taky že ano. Aspoň skoro. „Jsem v pořádku, Jaku. Hned ti zavolám zpátky.“ Bethany ukončila hovor a hodila telefon na pohovku. „Nazdar Bifteku,“ řekla nejistě.

Ze široké tlamy visely zvířeti dlouhé šňůry slin jako tkaničky od bot. Šťouchl Bethany do paže. Napůl čekala, že ji nabere hlavou a vyhodí do vzduchu, ale jako by býk vycítil, že je jiná, počínal si velmi ohleduplně. Třesoucí se rukou ho podržela za ušima, jak to viděla dělat Ryana.

„Asi bys chtěla mrkev. Zůstaň tady a já ti nějakou přinesu.“ A hodím ji ven, pomyslela si, ale přitom stěží potlačovala strach.

Spěchala do kuchyně. Biftek ji poslušně následoval. U lednice musela přetrpět jeho vlhké očmuchávání, když prohledávala zásuvku se zeleninou. Zdálo se, že se býkovi líbí její parfém a vůně jejího šamponu. Neustále jí funěl do ucha a vlasů. Vyhrabala dvě mrkve a jednu mu podala v naději, že zatímco ji bude žvýkat, objede ho.

Ale takové štěstí neměla. Býk jí stál v cestě a věznil ji v kuchyni, zatímco si pochutnával na pamlsku. Brzy ho spořádal a zabučel si o přídavek. Bethany, třesoucí se ve studeném průvanu vanoucím z otevřené ledničky, mu podala druhou mrkev a sehnula se k zásuvce pro další. Srdce se jí leknutím zastavilo, když zjistila, že zbývají jen tři. Ty Biftek sežere jako nic. Co to zvíře udělá, až ho nebude mít čím krmit?

Brzy to zjistila. „To je všechno,“ oznámila přeskakujícím hlasem. „Je čas jít, chlapče.“

Biftek jí očichal zadek blůzy. Když objevil její podpaží a zabořil do něj s funěním čenich, polekaně se zasmála. „Tam není nic k jídlu. To je deodorant, ty hloupé zvíře.“

Bítek čichal dál na její hrudi a přitom jemně strkal do jejích nader. Bethany se začala uklidňovat. Býk nejevil žádné náznaky, že by ji chtěl trknout. Jen byl zvědavý. Vzdychla si a začala ho hladit. „Máš rád ovoce, ty nevychovanče?“ Přesunula se ke kuchyňskému stolu a vzala z mísy jablko. „Tady. *Dobrou chuť.*“

Bítek spolkl náraz celé jablko. Zřejmě mu chutnalo. Bethany mu rychle podala další, které také pohltil na pár zvyknutí. Začala se smát. „Co bys řekl bagetě s nízkotučným taveným sýrem?“

Jako by zazvonila na zvonec k obědu, probudil se Tulák a přiběhl dovnitř. Tlustý žlutý labrador se s vyplazeným jazykem posadil vedle býka a upřel na ni prosebné hnědé oči. Bethany popadla sáček s bagetami a jednu dala psovi. Bítek pečivo očichal, ale zdvořile ho odmítl. Miloval však banány a snědl tři.

Tak našel Ryan Bethany o pár minut později, jak pořádá audienci za přítomnosti jeho býka a psa. Bítek objevil kouzlo Bethaniny sukně a pokoušel se zjistit, co je pod ní. Bethany se chichotala a odstrkovala jeho mohutnou hlavu.

„Co je to s vámi, zdejšími chlapy?“ ptala se dobytčete se zvonivým smíchem. „Bítku, *ne.*“

Ryan se opřel lokty o pracovní desku, chvíli Bethany pozoroval a přitom se snažil představit si reakci každé jiné ženy, s níž kdy chodil, kdyby ji v jeho kuchyni překvapil býk. Hysterie, samozřejmě, a řev, až by se otrásla okna. Ale tohle je Bethany, na invalidním vozíku, a klidně se mazlí s tou obludou, jako by návštěva býka v domě byla běžná věc. Ryan nikdy neměl větší jistotu, že Bethany je pro něj jediná žena na světě.

„Rozmazluješ moje zvířátka?“ zeptal se nakonec.

Leknutím nadskočila, ale když ho uviděla, rozesmála se. „Ryane. Jsem ráda, že jsi zpátky. Mám tu malý problém.“

„To je čtyřmetrákový problém, drahoušku, na něm není nic malého. Doufal jsem, že si najde nějaký objekt lásky a přestane se potloukat tak blízko domu. Místo toho, jen co vytáhnu paty, snaží se trávit čas s mou dámou.“

Zářivě se na něj usmála. „Žádný strach. Tvá dáma má oči jen pro tebe. Nejdřív jsem se bála, ale chová se skoro tak, jako by věděl, že jsem jiná.“

Býk si vybral právě tuhle chvíli, aby se pokusil dostat se jí pod sukni z jiného úhlu. „Určitě ten rozdíl pozná. Několikrát viděl mou matku, ale jinak se mezi dámy často nedostane.“

„Tím jiná myslím to, že jsem invalidní. Nevěřil bys, jak byl opatrný.“

„To rád slyším. Zatraceně by mě mrzelo, kdybych ho musel zastřelit.“

„Ach ne!“ Při té poznámce se zatvářila zděšeně. „Prosím, na to nesmíš ani pomyslet. Připadala bych si hrozně. Jen se podívej, jak je jemný.“

Ryan musel přiznat, že se býk chová netypicky jemně. Slabě se usmál a v duchu se ptal, jestli ty její velké oči působí na býky stejně jako na muže. Před chvílí potkal u stáje Slye, který mluvil pořád dokola o tom, jak je ta mladá žena výjimečná. „Stačil jeden pohled do těch velkých modrých očí, a moje starý srdce hned zjihlo,“ prohlásil Sly.

Ryan si s úsměvem vybavil přihlouplý úsměšek na Slyově ošlehané tváři. „Zdá se, že jsi ho okouzila,“ řekl jí, ale ani přesně nevěděl, jestli mluví o předákovi, nebo býku. „Jak se vůbec dostal do domu?“

Bethany zvedla oči v sloup. „Zapomněla jsem zavřít posuvné dveře.“

Ryan si vzdychl. „Pitomé zvíře.“ Obešel stolec a lehce plácl býka po zadku, aby upoutal jeho pozornost. „Tak pojď, Bifteku. Je čas vrátit se ven, než se rozhodneš ulevit si na podlahu.“

Bethany pokrčila nos a otřásla se. „To jsou řeči.“

Ryan přiměl býka, aby se otočil, pak ho máváním stetsonu vyhnal ven. Uvědomoval si, že když tu teď Bethany bude pobývat stále, musí se s Biftekem něco udělat. Nehodlal riskovat, že ji býk poraní. Příště může být Biftek drzejší. Je to od přírody nevypočitatelný tvor.

„Ať tě to ani nenapadne,“ ozvala se Bethany.

Ryan se otočil a uviděl, že sedí hned za ním. Její velké oči na něj pátravě hleděly.

„Myslím to vážně,“ pokračovala rozechvěle. „Byla moje vina, že se dostal dovnitř, ale choval se jako dokonalý džentlmen. Jestli tu při mé příští návštěvě nebude, nikdy si to neodpustím.“

Ryan si pleskl kloboukem o nohu. „Bojím se, že ti ublíží.“

Pohlédla za jeho záda na býka, který stále postával na verandě. „Musíš mu dát šanci, aby dokázal, že mi neublíží. Budu v jeho blízkosti opatrná, Ryane. Jestli jedinkrát udělá něco nepřístojného, slibuju, že ti to hned řeknu. Co ty na to?“

Ryan se podíval přes sklo a přitom si vybavil Bifteka jako malé tele. Byla nebetýčná hloupost, že jako rančer dělal z býků domácí mazlíčky. Pojmenoval ho Biftek proto, aby mu to jméno sloužilo jako připomínka, jenže býček byl nemocný, Ryan se o něj musel starat a brzy si malého tvorečka zamiloval.

„Rozmyslím si to,“ slíbil tiše.

„Bude z tebe jeden z těch manželů, kteří považují za své právo dělat všechna rozhodnutí bez ohledu na to, co si jeho žena myslí nebo říká?“

Ryan na ni vrhl zmatený pohled. „Ovšemže ne. Ale tohle je něco jiného.“

„To tvrdí všichni.“ Zvedla svou umíněnou malou bradu – typický rys, kterého si všiml hned, jak ji poprvé uviděl. „Jestli toho býka zastřelíš bez patřičného důvodu, nikdy ti to neodpustím. Vyjádřila jsem se jasně?“

Zasmál se. „Bude z tebe jedna z těch manželek, co strkají nos do manželových věcí a vnucují své mínění, ať seto po nich chce, nebo ne?“

Zaváhala. Pak se její brada znovu zvedla. „Patrně ano. Vyrostla jsem na ranči. Není to tak, jako bych nic nevěděla o chovu dobytka a koní.“

„Doufal jsem, že to řekneš.“ Odhodil klobouk daleko až k věšáku. Stetson se zachytil na háčku, zatočil se a zůstal viset, jak se patří. „Takže, kdy necháš práce v kanceláři a pomůžeš mi tady hospodařit?“

„Ty chceš, abych skončila s prací v obchodě?“

„Pokud Jake najde nějaký způsob, jak se bez tebe obejít, opravdu bych tu přivítal tvou pomoc. Den pro mě nemá dost hodin, abych všechno stihl. Potřebuju partnera, někoho, komu můžu důvěřovat. Budeš zatraceně dobrá stájnice. Vyznáš se v koních a máš je ráda stejně jako já.“

V očích se jí objevil toužebný lesk. „Nemůžu se starat o stáj, Ryane. Jsem na vozíku.“

„Teď už tu není jediné místo, kam by ses nemohla dostat,“ připomněl jí. „Příští týden tě znovu posadím na koně. Můžeš vést účty, dávat příkazy, dohlížet na pomocníky a jednat s našimi obchodními partnery po telefonu, stejně jako já. Uved' mi jedinou věc, kterou nemůžeš dělat, protože jsi na vozíku.“

„Nemůžu dělat žádnou skutečnou práci.“

„To po tobě nikdo nechce. Manuální práci udělají dělníci. Ale i kdybys nebyla na vozíku a já tě přistihl, že děláš těžkou práci, naplácal bych ti na zadek. To moje žena nesmí. Teď, když se rančí daří tak dobře, najmeme si výpomoc, což je mnohem lepší systém. Můj otec těžce nesl, když dřív neměl jinou možnost a musel mé matce svěřit mužskou práci. A i když máma ranč miluje, teď už ji s vidlemi v ruce neuvidíš.“

„Mužská práce.“

Ryan zahlédl v jejích očích záblesk ženské hrdosti a pospíšil si s vysvětlením. „Víš, co tím myslím. Jen málo žen je dost silných, aby mohly bezpečně nakládat seno nebo zvedat vzpírající se tele. Táta nesnášel, když máma musela dělat určité věci, protože se bál, že si poraní páteř. Není o nic větší než ty. Nikdy tu nešlo o otázku úcty nebo rovnoprávnosti. Máma byla tady na Rocking K vždycky jeho rovnocenným partnerem, ale ať se na to díváš z kterékoli strany, žena je prostě jinak uzpůsobená, má křehčí kostru a méně svalů, které ji podpírají. To je všechno, co jsem měl na mysli.“

Dotčený záblesk v jejích očích vystřídala jiskřička smíchu. „Uznám to, pokud připustíš, že žena má mozek, aby v případě potřeby vynalezla způsob, jak kompenzovat nedostatek síly a práci zvládla.“

Zazubil se. „To nepopírám. Ale ani to teď není nutné.“

Bethany se uvolnila a toužebně se usmála. „Je to velmi lákavá představa. Hrozně ráda bych byla součástí toho všeho.“ Pohlédla přes prosklené dveře ke stájím. „Ale co když začne nějaká klisna rodit?“

„Zavoláš veterináře, stejně jako to dělám já.“

Zasmála se a zvedla oči v sloup. „Máš odpověď na všechno. Jenže smutnou pravdou je, že i kdybych si s tebou příležitostně vyjela na koni, bez tvé pomoci na něj nenasednu, ani nesasednu. Stájnice, která nemůže jezdit na koni? To by nešlo.“

Ryan pevně upíral pohled do jejích očí a přitom měl co dělat, aby se neusmál. „Brzy budu mít pro tebe hotový zvedací závěs. Celý na elektrický pohon.“

„Cože?“

Přistoupil blíž, sklonil se a položil ruce na opěrky vozíku. „Závěs. Sedátko je z nylonu – vyrobené na míru. Jakmile budeš v sedle, odepneš ho z kladky. Při jízdě ti nebude vadit. Až se vrátíš do stáje,

jen ho připevníš znovu na háky a zařízení tě zvedne z koně a spustí zase na vozík.“

Dlouho na něj nechápavě hleděla. „Závěs,“ opakovala bezvýrazně, jako by to slovo nikdy neslyšela. „Do stáje?“

„Zkonstruovaný speciálně pro tebe. Nebylo to tak těžké. Používáme elektrické zvedáky pro koně. Jeden jsme upravili. Můj dědeček byl mechanik a otec zdědil jeho talent pro navrhování různých zlepšováků. Máma ušila sedátko. Všichni milujeme jízdu na koni. Umíme si představit, jaká to je radost, když se můžeš posadit na koně, kdykoli se ti zachce.“

„Ach Ryane.“

„Nebyl to žádný velký problém,“ dodal napůl s obavou, že se Bethany rozčílí.

Pohlédla za něj na dveře. „Je v té stáji?“

„Máma ještě dodělává pár posledních úprav. Bude to hotovo, než dorazí tvoje sedlo.“

„A funguje?“ zeptala se tiše. „Jak můžeš vědět, jestli závěs funguje?“

Ryan si uvědomil, že se mu Bethany bojí uvěřit, protože to pro ni znamená mnohem víc, než si představoval, a nechce příliš doufat, aby nebyla zklamaná. „K tomu přispěla Maggie. Je velká přibližně jako ty, dělala nám pokusné morče. Máma upravila sedátko podle ní. Zvedla se na koně i zpátky dolů bez problému. Dávala si pozor, aby nepoužívala nohy, a snažila se předstírat, že je má bezvládné. Přepravila se do sedla, než bys řekla švec.“

Na Bethaniných chvějících se rtech se pomalu objevil úsměv. „Můžu ho vidět?“

Ryan si vydechl úlevou. „Jasně že můžeš. Třeba hned, jestli chceš.“

„Moc ráda.“

Bethany nevěřila vlastním očím, když jí Ryan o pár minut později předvedl, jak závěs funguje. Upřeně se dívala na kolejnice na stropě připevněné k trámům. Určitě to je sen. Chromá žena si přece nemůže zaskočit do stáje, nasednout na koně a vyjet si jako zdravý člověk.

Ale Ryan Kendrick to zřejmě nechápal. Místo toho se podíval na problém ze všech úhlů, povolal na pomoc svou báječnou rodinu a vynalezl bláznivý způsob, jak uskutečnit nemožné. Představila si

Keefa a Ann Kendrickovy spolu s Rafem, Maggií a Ryanem, shromážděné v téhle stáji, jak přemýšlejí, pracují a snaží se pro ni uskutečnit malý zázrak.

Nikdy neříkej, že to nejde. Ryan se jí svěřil, že v to heslo věří, ale tohle překonávalo její nejdivočejší představy. Zvedací zařízení ve stáji, její vstupenka ke svobodě. Bude moci nasednout na Wink jako kdysi a znovu ucítit vítr ve tváři.

Pátavě se podívala do Ryanových krásných, ocelově modrých očí. Láska, která v nich zářila, se nedala přehlédnout.

„Doufal jsem, že tě to udělá šťastnou,“ řekl tiše.

„Nemám slov. Je to – tedy, je to neuvěřitelné, Ryane. Myslím, že se mi to zdá. Bojím se, že mě někdo šípnutím probudí a ty se rozplyneš jako obláček dýmu.“

„Ale ne,“ ujistil ji. „Jsem skutečný a hned tak se mě nezbavíš.“

„Ach, to doufám. Nejlíp nikdy.“

Zamnul si bradu a pohlédl na závěs. „Jen mě napadlo, jestli toho není na tebe trochu moc najednou.“

„Ach Ryane, *ne*. Kromě Wink je tohle nejkrásnější dárek, jaký mi kdo dal.“

„Nechci na tebe spěchat. Ale my Kendrickové – zkrátka tuhle vadu máme všichni, když jde o ženy, které milujeme. Nechci tě přepadnout jako náhlá vichřice. Já jen – prostě to mám v krvi. Jako můj táta s mámou. A nevěřila bys, jak si Rafe počínal s Maggií. My Kendrickové máme sklon být trochu neústupní.“

„Trochu?“ Sly strčil hlavu do dveří. „Synku, vy Kendrickové jste jako buldozer. Jak si nějakou dámu vyberete, nemá šanci.“ Mrkl na Bethany. „Dobré ráno, drahoušku. Jak se cítíte za takového krásného slunečného dne?“

Bethany si přála, aby k němu mohla přistoupit a obejmout ho. Ale podívala se mu do očí a snažila se aspoň pohledem vyjádřit to, co nemohla říci nahlas; že nikdy nezapomene na včerejší večer a že si nadevše cení jejich přátelství. „Je mi báječně, Slyi. A vám?“

„Nikdy mi nebylo líp.“ Přenesl pohled od ní k Ryanovi a v očích mu zajiskřilo. „Zdá se, že ho vztek přešel a že jste to přežila. To jsem věděl, samozřejmě. Ten chlapec je celý po tátovi. Rychle vzplane jako sirka a řádí jako čert, ale když se prach usadí, nemáte na hlavě zkřivený ani vlasek.“

Bethany se usmála. „Byl trochu prostořeký, ale dala jsem mu pohlakev a řekla, aby se choval slušně.“

Sly pokýval hlavou. „Dobře jste udělala, drahoušku. To je jediný způsob, jak ho zvládnout.“

Ryan si něco zamumlal pod fousy a přimhouřenýma očima se podíval na předáka. „Něco potřebuješ, Slyi?“

„Ne.“ Sly se zašklebil a mrkl na Bethany. „Radši po vás přestanu pokukovat. Teď zase začíná žárlit.“ Obrátil se k odchodu, pak se zastavil a otočil se zpět. „Mimochodem, Rafe jel pro tátu. Říkal, že kdyby čekal, než se odtud odtrhneš, bude táta cestou domů zuřit jako vzteklý jezevec.“

Ryan se zazubil. „Měli jsme tam poslat mámu. Ta ho zkrotí.“

Sly znovu mrkl na Bethany. „Slyšíte, drahoušku? Sledujte dobře Anni, když je v akci. Ta vás naučí všechno, co potřebujete znát.“

Bethany se zasmála. „Je to pravda?“

Slyova ošlehaná, sluncem spálená tvář se zvrásnila v úsměvu. „Svatá pravda. Neexistuje muž, který by si troufnul zaplést se s Keefem, když je v ráži. Ale naše Annie se s ním pustí do křížku i s jednou rukou svázanou za zády.“

Bethany povytáhla obočí. „Opravdu? A kdo vyhraje?“

„Annie,“ odpověděl Sly s ironickým úsměvem. „Levou zadní, bez boje. Keefe jí přestal odporovat už před nějakými dvaceti lety. Jen potřeše hlavou a nechá ji, aby se vyřádila. Většinou má ale Annie pravdu, takže to dopadne dobře.“

Ryan si vzdychl. „Slyi, buď tak hodný a zavři zobák. Přestaň jí nasazovat do hlavy takové nápady.“

„Nerad ti to říkám, synku. Ale ta se už s takovými nápady narodila. Nepotřebuje, abych jí je dodával.“

Poté je Sly opustil. Ryan za ním chvíli hleděl, pak se zasmál a přitom ryl podpatkem v hlíně. „Není trochu drzý?“

„Je báječný,“ odpověděla Bethany a myslela to z celého srdce upřímně.

Když se jejich pohledy setkaly, jeho oči vyjadřovaly tiché poselství. „Nikde nenajdeš lepšího přítele. Včera večer jsem se na něj zlobil, ale jsem rád, že tu byl a povídal si s tebou.“

„Má tě rád. Víš vůbec, jak moc?“

Ryanovy oči potemněly. „Dal by za mě život. O tom jsem nikdy nepochyboval.“

„Tak na to nezapomeň,“ dodala Bethany tiše. „Jestli jednou bude potřebovat, abys ho podpořil, Ryane, tak na to nezapomeň.“

Zatvářil se zmateně. „To jistě. Je pro mě jako druhý táta.“ Podezřavě na ni pohlédl. „Proč o tom mluvíš?“

Bethany se usmála a pokrčila rameny. „Bez nějakého zvláštního důvodu.“

„Nějaký důvod tu je. Znáš tě. Má Sly nějaké potíže?“

Bethany by v té chvíli nejraději zradila Slyovu důvěru. Pevně věřila, že by Ryan stejně jako ona pochopil city starého předáka k Helen a že by se kvůli Slyovi v nezbytném případě postavil proti celé rodině. Ale nehodilo se, aby právě ona mluvila o tomhle problému.

„Jen si tuhle chvíli zapamatuj. Jestli o něm budeš někdy pochybovat – jestli bude někdy zpochybněna jeho čest – vzpomeň si na tenhle okamžik a potlač své pochybnosti. Postav se za něj. To je všechno. Zaslouží si to, ne?“

Ryan stále zíral na místo, kde předtím stál Sly. „To jistě. Nejméně nastotísíckrát.“

Bethany tedy věděla, že všechno bude v pořádku, a až ta chvíle přijde, Ryan bude Slyovi stát bok po boku a bránit ho. Víc vědět nepotřebovala.

Devatenáctá kapitola

Později dopoledne, zatímco Ryan plnil své pracovní po vinnosti na ranči, Bethany odjela do města, aby nakrmila Cleo a dala jí čistou vodu. Před návratem na ranč se zastavila v domě rodičů. Bylo na čase jim oznámit, jaký nenadálý obrat nastal v jejím životě. Kdyby čekala déle, rodiče by se mohli dozvědět o jejím vztahu s Ryanem z jiného zdroje, a myslela si, že si od ní zaslouží víc ohledů.

Harv Coulter však neprojevil velké nadšení, když se dozvěděl, že si jeho invalidní dcera chce vzít muže, kterého zná necelé dva měsíce.

„Cože chceš?“ zeptal se, když mu to Bethany oznámila.

Nikdy předtím si Bethany tolik neuvědomila, jak si jsou otec s Jakém podobní. Velcí, tmavovlasí a *nasupení*, tak by se oba dali nejlépe popsat.

Sklonila hlavu a začala si pohrávat se záhyby karmínově červené sukně, kterou si dnes ráno vzala, protože to bez oblékacího závěsu bylo snadnější, než natáhnout si kalhoty. Jistě, mohla požádat Ryana, aby jí s oblékáním pomohl, a on by bezpochyby rád vyhověl, ale kromě odhodlání být soběstačná se také bála, že by kvůli její žádosti znovu odložil domácí práce. Kdykoli se jí totiž důvěrně dotkl, neodolatelně je to znovu přitáhlo do ložnice, což bylo nádherné, ale nepřiliš produktivní, jelikož dobytek čekal na krmení. Slíbila si, že jakmile dá Ryan přestěhovat všechny její pomůcky do svého domu, začne se oblékat tak, jak se patří na rančerovu ženu, a bude nosit přiléhavé džínsy a westernové košile s třásněmi, které se mu tolik líbí.

Když znovu vzhledla, měla na rtech úsměv a musela násilím potlačit své myšlenky a soustředit se na bezprostřední situaci. Letmo se střetla s matčíným pohledem. Mary Coulterová se usmála a položila ruku na manželovo rameno. „Harve, naše holčička nikdy nebyla do větru. Vyslechni ji a nezapomeň, že měla vždycky dobrý úsudek.“

Harv upřel na Bethany starostlivý pohled. „Ryan Kendrick je ničema. Poletuje od ženy k ženě a nikdy se nemá k nějakému závazku. Co si myslíš? Že ho zkrotíš? Jestli si ho vezmeš, budeš toho nadosmrti litovat.“

„On takový není, tati. Možná byl trochu přelétavý. A sám to připouští. Co jiného má muž dělat, když hledá tu pravou? Jake taky střídá ženy a nemluvíš o něm jako o ničemovi.“

Harv poklepal slánkou na desku stolu. Pak se bezmocně podíval na svou ženu. „Mary, promluv s ní.“

Bethanina matka se zatvářila rozpačitě. „A co mám říct?“

„Rozumně jí to vysvětlí. Pověz jí, že je bláznovství dát se dohromady s takovým“ – Harv mávl rukou – „ničemou jako Ryan Kendrick.“

„Ale Harve,“ namítla Mary jemně, „Bethany má pravdu. Jestli neschopnost se usadit je nějakým ukazatelem, pak je i náš Jake tak trochu ničema. A tys byl taky. Moji rodiče dostali záchvat, když jsem s tebou začala chodit. Vzpomínáš? Otec prohlásil, že jsi darebák a že mi zlomíš srdce. Nikdy jsi to neudělal.“

Harv se opřel lokty o stůl a složil hlavu do dlaní. „Zatraceně, Mary. To bylo něco jiného a ty to víš. Přiznávám, trochu jsem se honil za kdejakou sukní, ale pod každou z nich jsem hledal tebe.“

Mary se rozzářila a upřela nevinný pohled na svou dceru. „Honil se tvůj Ryan za těmi nesprávnými sukněmi, drahoušku?“

Harv záupěl. Bethany překvapeně potlačila smích. *Konečně* matka připustila, že k početí dochází pod sukněmi a děti nenaděluje nikdo pod stromček. Měla by tenhle den zaznamenat do rodinné bible. „Ano, mami,“ vypravila ze sebe vážně. Pohlédla na otce, který se stále držel za hlavu. „Nevím, kolik sukní otec proháněl, ale Ryan jich musel prohnat spoustu, než mě nakonec našel.“

„Kristepane,“ vzdychl si Harv.

„No tak, no tak.“ Mary se naklonila k manželovi a zašeptala něco, při čem mu zrudly uši. Když se narovнала, pohladila Harvovi ruku, pak se posadila a podívala se Bethany do očí. „Miluje tě, Bethie? Když se na tebe podívá, máš pocit, že by za tebou šel i přes hnízdo chřestýšů?“

„Mami, myslím, že by kvůli mně s chřestýši klidně spal.“ Mary přikývla a stiskla Bethany ruku. „Pak je ten pravý. Žena to prostě pozná. Život je plný těžkých zkoušek.“

Jestli nepochybujes o tom, že bude stát při tobě a chránit tě před všemi hrozbami, je to ten pravý muž.“

Bethany přikývla. „Zemřel by pro mě, mami. Je úžasný.“

Mary zajiskřilo v očích. „Kdy ho tedy přivedeš a představíš nám ho?“

„Už jsem se s ním setkal,“ procedil Harv skrze zaťaté zuby. „Je to výřečný, hezký, rozmazlený bohatý kluk, který se chová bezohledně tak dlouho, že zapomněl, co znamená čest.“

„To není pravda,“ ohradila se Bethany. „Je stejně čestný jako kterýkoli z mých bratrů!“

Harv namířil prstem na její nos. „Tví bratři nikdy nedávají dívce sliby, které nehodlají dodržet. Přísahám, že v den, kdy předám tvou ruku do ruky Ryana Kendricka a on řekne ‚Ano‘, sním svoje spodky.“

Poté, co si Bethany promluvila s rodiči, odjela do obchodu popovídat si s Jakém. Její bratr byl zavalený prací a snažil se obsluhovat zákazníky a současně vyplňovat objednávky. Přesto se usmál, když ji uviděl.

„Doufala jsem, že mi věnuješ pár minut, abychom si popovídali,“ řekla se smíchem Bethany. „Vidím, že asi ne.“

Jake zvedl prst, aby jí naznačil, že má počkat. Dokončil jednání se zákazníkem, požádal jednoho zaměstnance, aby ho zastoupil, a pak se vydal s Bethany k výtahu. Nahoře zamířili do jeho kanceláře.

Jake ztěžka dosedl na kancelářskou židli a nohy si opřel o kraj psacího stolu. „Je to příšerné ráno. Už ses mi neozvala. Měl jsem trochu strach. Znělo to, jako by ten býk byl rovnou v domě.“

Bethany se usmála. „Taky byl.“ Pak mu vysvětlila, jak to s Biftekem je. „Ryana to hrozně rozrušilo, ale snad jsem ho přesvědčila, aby počkal, jak to půjde dál.“

Jake si vzdychl a zamračil se. „Nedivím se, že měl strach. Býci mohou být útoční.“

„Biftek je výjimka. Je velký a nemotorný, ale ke mně se choval tak jemně. Uvidíme.“

Jake pohlédl na hodiny. „O čem sis tedy chtěla promluvit?“

Bethany se zadívala na fotografie koní připevněných na zdi. *Jake, zaříkavač koní*. Věděla, že Jake doufá, že si jednou koupí ranč a že nemá v úmyslu vést obchodní dům do konce života. Pokud ji někdo může pochopit, je to Jake. „Chci si s tebou promluvit o dvou věcech.“

„Vypadáš rozčileně.“

„Rozčileně ani ne. Jen se cítím maličko provinile kvůli tomu, k čemu jsem se rozhodla. Jestli tě to přivede do obtížné situace, Jaku, prosím, řekni mi to bez váhání. Ano?“

Spustil nohy na podlahu a posunul se na židli dopředu. „Ryan tě požádal, abys odešla ze zaměstnání.“

„Jestli potřebuješ, abych tady přiložila ruku k dílu, nenechám tě na holičkách. Jenže – tedy, Ryan zařídil všechno tak, abych opravdu mohla pomáhat na ranči, a ta příležitost je...“ Hlas se jí vytratil. Chtěla dodat, že to je pro ni splněný sen, ale nezdálo se jí to správné. Jake měl také své sny, jenže místo aby je uskutečňoval, zůstával tady a vedl rodinný podnik.

„Ta příležitost je příliš lákavá, abys jí odolala,“ dokončil Jake místo ní. Vzdychl si a chvíli urovnával nějaké papíry na stole. „Můžu to tu zorganizovat tak, abych se bez tebe obešel. Jestli jsi přišla jen kvůli tomu, považuj to za vyřízené.“

„Nechci být vůči tobě sobecká a nečestná. Jsem přece také člen rodiny.“

Jake se usmál a rozhlédl se po kanceláři. „Za to ti děkuju. Ale pravdou je, že tím pomáhám jak tátovi, tak sobě. Když mu doktor nařídil, aby se tolik nenamáhal, chtěl obchod prodat. Je to prosperující podnik a našla by se řada zájemců. Ale požádal jsem ho, aby ještě počkal.“

„Opravdu? Myslela jsem, že chceš koupit ranč.“

„To ano.“ Jake se zazubil a poklepal perem na psací podložku. „A taky ho koupím. Ale když budu ještě pár měsíců šetřit, získám lepší pozici. Uložil jsem si stranou pěknou zálohu. Teď se snažím shromáždit nějaký provozní kapitál. A vedení obchodu mi to umožňuje. Táta dostává měsíční příjem. Určité procento ze zisku se automaticky ukládá stranou na rozvoj podniku. Zbytek je můj, stejně jako by mi celý podnik patřil. Kolik jde do mé vlastní kapsy, záleží jedině na tom, jak tvrdě jsem ochotný pracovat. Většinu měsíců jsem si vedl dobře.“

Bethany se na něj nevěřicně zadívala. „Takže jsi mě požádal, abych nechala zaměstnání v Portlandu a přijela domů, i když jsi věděl, že si obchod necháš jen pár měsíců?“

Usmál se. „Ještě než jsem tě sem zavolal, Zeke se rozhodl, že po mém odchodu podnik převezme. Budeš tu mít práci tak dlouho, jak budeš chtít.“ Jeho úsměv znězněl. „Těch prvních pár měsíců jsi mi

pomohla překonat nejhorší dobu. Teď jde všechno hladce. Můžu se bez tebe obejít.“

„Ach Jaku, víš to jistě?“

„Žij svůj život, Bethie. Ryan ti nabízí mnohem krásnější vyhlídky. Až přijde čas, půjdu bez váhání za svým snem. Proč bys ty neměla?“

„Jen tě nechci opustit, jestli mě potřebuješ.“

Odhodil pero. „Dobrá, nepotřebuju tě, tak se klidně sbal a dej se na cestu.“

„Bojím se, že to říkáš jen tak, protože si myslíš, že to chci slyšet.“

Oči se mu podezřele zaleskly. „Před osmi lety jsem sedával u tvé postele noc co noc. Hned z práce jsem jel rovnou do nemocnice. Vzpomínáš?“

Přikývla.

„Smál jsem se, mluvil a předstíral, že všechno bude v pořádku,“ pokračoval zastřeným hlasem. „Potřebovala jsi, abych byl dost silný i za tebe. Ale často, když jsi usnula, jsem tam seděl, brečel jako děcko a prosil boha o zázrak. Bylo ti teprve osmnáct a měla jsi zničený život.“

Bethany sklopila pohled do klína, hrud' se jí sevřela pronikavou bolestí. *Jake*. Ve skutečnosti někdy nespala a viděla, jak pláče.

„Bůh si zřejmě nepřál, abys zase chodila, a až doteď jsem se bál, že se nikdy nevdáš a nebudeš vést normální život. A najednou, z čistá jasna, se objeví Ryan Kendrick. Zdá se, že tě opravdu zbožňuje. Nabízí ti život, který, jak vím, se ti bude líbit. Co myslíš, že tomu říkám?“

„Jsi rád?“ zašeptala.

Kývl hlavou. „Hrozně rád, Bethie. Máš skvělou šanci být šťastná. Doopravdy šťastná. *Jdi*. Neohlížej se zpátky. Nikdo si to nezaslouží víc než ty.“

„Ach Jaku... Čím to, že jsem měla takové štěstí? Ze všech bratrů na světě jsi ten nejlepší.“

„Nebud' me sentimentálnější víc než je nutné. Co byla ta druhá věc, o kterou jsi mě chtěla požádat?“

Bethany se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Chtěla jsem se zeptat, jestli by sis nepromluvil s otcem místo mě. Nelíbí se mu, že se budu vdávat –“

Jake se hlasitě rozesmál. „V tomhle budu mizerný bratr. V žádném případě.“

„Ale –“

„Ne.“ Jake vstal ze židle. „Otec je Ryanův problém. Jestli je Ryan aspoň z poloviny takový chlap, jak si myslí, půjde za naším otcem a promluví s ním sám.“

„O to právě jde. Nechci, aby viděl otce zuřit. Jeho rodina mě přijala s otevřenou náručí.“

„A proč by ne? Ryan může být zatraceně šťastný, že tě. dostal.“

„Podle tvého názoru. Na druhou stranu, nejsem právě tak šťastná, že dostanu jeho?“

Jake se znovu zasmál. „Možná, ale ať o tom Ryan přesvědčí otce. To je moje poslední slovo, konec tématu. Do toho se nebudu plést.“

Když se Bethany vracela na Rocking K, snažila se o to, aby otcova reakce nezkazila její štěstí. *Ryan*. Tolik ho miluje. Jake ji právě osvobodil, aby mohla jít za svým snem. Měla všechny důvody k radosti.

Přesto, když dojela na ranč a zaparkovala dodávku, bylo jí těžko u srdce. Měla toho nejlepšího tátu. Stál při ní celý její život a bolelo ji, že tomu tak není právě teď.

„Co se stalo?“ zeptal se Ryan, když uviděl její výraz. „Něco s Cleo?“

„Cleo je v pořádku.“ Bethany se přes něj zahleděla na jezero s přáním, aby mu tohle nemusela říkat. Ale kdyby to zatajila, připravila by mu nepříjemné překvapení, až by se setkal s jejím otcem. „Ach Ryane. Byla jsem u rodičů.“

Dřepl si před ní. „A sakra. Doufám, že ses nerozhodla sama jim oznámit, že jsem tě požádal o ruku.“

„Nerozhodla? Vždyť to jsou moji rodiče. Ovšemže jsem jim to řekla.“

Ryan si posunul klobouk dozadu. „Miláčku, tvůj otec je úplně jiný než můj, je hrozně staromódní.“

„Trochu. A co?“

„Staromódní otcové mají vlastní představy o tom, jak se takové věci mají dělat. Měl bych ho navštívit a požádat o tvou ruku. To mu dá příležitost chvíli mě dusit a kritizovat. Jestli řeknu, co chce slyšet, bude mít z té situace dobrý pocit. Jestli ne, pošle mě do háje.“

Bethany polkla. „Co se stane, když tě pošle do háje?“

Ryan na ni mrkl. „To se nestane. Jsem obratný řečník.“

„To je jedna z věcí, které se mu na tobě nelíbí.“

Zaklonil hlavu a bouřlivě se rozchechtal. Když smích zeslábl, rychle ji uklidnil: „Zvládnou to, miláčku. Žádný strach. V pořádku? Bude si myslet, že jsem to nejlepší na světě od vynálezu popcornu.“

Hned odpoledne Ryan vyplnil žádost o povolení k sňatku a pak vysadil Bethany u jejího domu. Zatímco si balila oblečení, odjel za jejím otcem. Po dvouminutovém rozhovoru stál Ryan najednou na Coulterově přední verandě a přemítal, jak se to sakra mohlo tak zvrtnout.

Když se po chvíli vydal ke svému terénnímu vozu, křik toho muže mu stále zněl v uších. *Nezodpovědný ničema*. Takhle přece dneska nikdo nemluví. *Zatraceně*. Ten chlap žije ve středověku.

Ve voze si Ryan představil sklíčený výraz na Bethanině tváři, až jí poví, jak zle to dopadlo. Uhodil pěstí do volantu a zlostně se zahleděl předním sklem na dům jejích rodičů. Pomyslel si, že by mohl koupit tisíc takových, bez mrknutí oka. Co si ten starý bruchoun o sobě myslí?

Ryan už chtěl nastartovat a odjet. Ale ne, k čertu s tím. A tak znovu vystoupil, zabouchl dveře a s hlasitým dusotem se vrátil po cestičce k verandě. Než vyšel ty pitomé schody, všechno v něm vřelo. Ten muž byl Bethanin otec a z toho důvodu mu Ryan chtěl projevit úctu. Ale rozhodně se nehodlal odplížit se svěšenýma ušima.

S tichým zaklením rázně zaklepal na dveře. Čekal, že jako předtím otevře Bethanina matka, a proto se snažil ovládnout svůj výraz. Ale dveře se rozlétly a Ryan se ocitl tváří v tvář starému pánovi. Modré oči podobné Bethaniným na něj metaly blesky.

„Pane Coultere, ocenil bych, kdybyste mě aspoň vyslechl,“ začal Ryan.

„Nezajímá mě nic, co byste mi mohl říct. Jestli se má dcera za vás provdá, bude to proti mé vůli. To je mé poslední slovo.“

Ryan se přestal ovládat. „Žádné ‚jestli‘. Ožením se s ní. Nic, co řeknete nebo uděláte, mě nezastaví. Já i Bethany jsme dospělí a je to naše rozhodnutí. Jsem tu jen ze slušnosti, pane Coultere, spíš kvůli ní než vám. Váš souhlas je pro ni velmi důležitý.“

„Jedním dechem mě žádáte o požehnání a vzápětí mi oznámíte, že vám ani za mák nezáleží na tom, jestli ho dostanete. Tomu říkáte slušnost?“ Harvova tvář zlostí zbrunátněla. „Táhněte z mé verandy.“

„Můžete mi nařídit, abych odešel, pane, ale čemu to prospěje? Než se nadějete, budu zpátky a znovu požádám o její ruku.“

„A já znovu odmítnu. Nejste pro ni dost dobrý.“

„Žádný muž na světě pro ni není dost dobrý.“

„Souhlasím.“

„Když jsme si to tedy vyjasnili, mohl byste mi prokázat laskavost a věřit, že udělám všechno, abych si ji zasloužil aspoň *napůl*?“

„Hm.“

Ryan si povzdychl. „Podívejte, pane Coultere, chápu, jak se cítíte.“

„Ne, k čertu, nechápete, jak se cítím. A modlete se, abyste to nikdy nepoznal. Moje dcera není jako ostatní mladé ženy. Nechci, aby jí zase někdo zlomil srdce, a z vás to přímo číší.“

Ryan se obrnil trpělivostí. „Chápu, že Bethany má některé velmi mimořádné problémy a bude potřebovat mimořádného muže s velkou vytrvalostí, aby ji udělal šťastnou. Víím, že si nejste jistý, zda tento požadavek splňuji. Ale ujišťuji vás, že ano, a dávám vám své slovo, že jí nikdy neublížím.“

„Toho si vážím. Ale těžko mohu vědět, jestli vaše slovo má nějakou platnost. Znáím vašeho otce, který je skvělý muž. To ovšem nezaručuje, že vy také.“

„Vychoval mě přece, ne? Je pravda, že jsem nikdy neměl delší známost. To přiznávám. Ale to jen proto, že jsem předtím nikdy nenašel tu pravou.“

„Podívejte, synu. Není to nic osobního. Jasně? Naše Bethany – kdyby byla jako ostatní ženy, neznepokojoval bych se tolik. Ale je jiná. Jak se budete cítit po roce společného života, až vyprchá první okouzlení a vám zůstane na krku žena na vozíku? Co potom bude s mou malou holčičkou?“

„Takže místo abyste to se mnou zkusil, raději jí teď sám zlomíte srdce? Protože právě tohle děláte.“ Harv zamrkal. „Cože?“

„Je to pravda. Chce, abyste se spolu s ní radoval, a vědomí, že to tak není, zničí to, co by měla být ta nejšťastnější chvíle jejího života.“ Ryan pevně pohlédl staršímu muži do očí. „Nevyčítám vám, že ji milujete a bojíte se o ni. Ale má-li mít normální život, musíte jí dát volnost, aby ho mohla prožít. Nemůžete ji před vším chránit, aniž se stanete tím, kdo jí ublíží nejvíc.“

„Nikdy bych neudělal nic, co by jí ublížilo.“

„V tom případě nám dejte své požehnání,“ prohlásil Ryan vyrovnaně.

Ve dveřích se po boku svého manžela objevila Bethanina matka. Usmála se na Ryana. „Jako by se stalo. Řekněte Bethany, že její táta je šťastný jako blecha a v její svatební den bude tím nejpyšnějším mužem na světě.“

„Mary,“ zabručel Harv varovně.

„Běžte,“ vybídla Mary Ryana. „Obejměte ji za mě.“ Vzala Harva za ruku. „O manžela se postarám.“

„Mary!“ opakoval Harv.

Ryan usoudil, že Mary Coulterová zvládne svého manžela bez jeho pomoci, proto uposlechl její radu a zamířil ke svému vozu. Když byl v polovině cesty, Harv vykřikl: „Mějte na paměti jedno, Kendricku! Den, kdy zjistím, že moje holčička kvůli vám pláče, bude nejhorším dnem vašeho života!“

Ryan se smíchem nastartoval dodge. Nikdy v životě mu tolikrát nevyhrazovali jako od chvíle, co poznal Bethany. Nejdřív Jake, teď její otec. Náhdera. Ještě jsou na řadě čtyři další bratři. Zavrtěl hlavou. Tihle lidé jsou tak popudliví, že Kendrickové vedle nich vypadají jako beránci.

Ryan stál v Bethanině ložnici a nahlížel do tašky, kam si právě uložila spoustu oblečení. Vytáhl flanelové pyžamo.

Pak našel noční košilku se Snoopym. Umínil si, že co nejdřív vezme Bethany na nákup prádla. Krajkové průhledné košilky odpovídaly jeho vkusu mnohem víc.

Bethany se otočila od toaletního stolku a přistihla ho, jak se mračí. „Copak je?“ zeptala se s potměšilým úsměvem. „Nelíbí se ti moje košilka se Snoopym?“

„Miluju Snoopyho.“ Nacpal košili zpátky do tašky. „Myslel jsem na něco jiného.“

„Mračil ses.“ Zatvářila se znepokojeně. „Měl jsi nějaký problém s tátou, který jsi mi zatajil?“

„Byl trochu nedůtklivý. Nic, co bych nezvládl. Máme jeho požehnání. Na ničem jiném nezáleží. Je to tak?“

„Ano.“ S povzdychem se rozhlédla po místnosti. „Mám s sebou všechno, co potřebuju. Kromě závěsu, který používám při koupání. Odneseš ho prosím do auta?“

„Nebudeš ho tam potřebovat.“

„A jak se proboha budu koupat?“

Zazubil se a významně povytáhl obočí. „Hádej.“

Tváře se jí zbarvily sytě růžově. „Je milé, že to nabízíš, ale cítila bych se pohodlněji se svým závěsem.“

„Co by to bylo za zábavu?“ Ztlumil hlas a zašeptal. „Až tě celou namydlim a umyju, budeš tak čistá jako nikdy.“

Uhnula před ním pohledem. „I když to může být zábava, ráda si všechno dělám sama a nechci být na tobě závislá při koupeli.“

„Objednal jsem ti něco lepšího.“

Rychle mu opět pohlédla do očí. „*Ryane*. Co všechno jsi mi koupil, o čem ještě nevím?“

„Nic zvláštního.“

„Co přesně?“

„Chceš tady trčet celou noc?“

„Začínám mít opravdu špatný pocit.“

„Proč?“

„Protože jsi kvůli mně utratil tolik peněz. Myslím tím – na jedné straně vím, že se vezmeme a že bych to tak neměla brát. Ale na druhé straně mám pocit, že ti hodně dlužím.“

„To se mi hodí.“

„Jak to?“

Mrkl na ni. „Cítíš se být zadlužená. Vymyslím tedy skvělý způsob, jak si můžeš dluh odpracovat.“

„Jako tvoje stájnice?“

„Ne. Za to budeš dostávat mzdu.“ Pohlédl na její postel. „Mám na mysli něco mnohem zajímavějšího.“ Zachichotala se, když k ní vykročil. „Na to zapomeň.“

„Proč?“

„Někdo může přijít. Všichni moji bratři mají klíče.“

To ho přimělo zastavit se. Zaklesl palce za opasek a pomalu po ní přešel pohledem. „Ještě jsme se ani nevzali a už mám švagry. Ale to nic. Dnes je čtvrtek. Mám pro tebe něco v plánu.“

„Jak to souvisí s tím, že je čtvrtek?“

V očích mu zaplátl zvláštní lesk. „Dnes večer chodíváš plavat. Mám za domem krytý vyhřívaný bazén. Dám ti pár lekcí v plavání.“

„Plavat dávno umím. Porazila jsem tě, když jsme závodili.“

„Ale ještě jsi neviděla ‚prsa‘ v mé verzi.“ Znovu se zachichotala.

„Taky zjistíš, že dívat se na strop je tam mnohem zábavnější. Všude jsou střešní okna. Až tě naučím ‚prsa‘ v mém stylu a položím tě vedle bazénu, budeš se moct dívat na hvězdy, zatímco se –“

V tu chvíli se mu Cleo začala otírat o nohavici. Ryan zmlkl a pohlédl dolů. Když zjistil, co ho vyrušilo, sehnul se a zvedl kočku jednou rukou do náruče. „Zatracená kočka. Zrovna mělo přijít to nejzajímavější.“

„Bylo jí smutno. Ještě nikdy jsem ji nenechala samotnou tak dlouho.“

„Tak tu potvoru vezmeme s sebou,“ navrhl.

„Měla jsem dojem, že nemáš kočky moc rád.“

„To nemám. Nesnáším je. Víš, že tě kočka sežere, když zemřeš?“

„To tedy nevím! Kdo ti napovídal takovou hroznou věc?“

Cleo se na něj upřeně podívala přimhouřenýma zelenýma očima. Ryan jí pohled oplatil. „Vím to jistě. Když jsem byl kluk, zemřela sousedka mojí babičky, a než ji někdo našel, její kočky ji skoro celou snědly.“

„Možná ty chudinky měly hlad, protože je nikdo nekrmil.“

„Krmila je ona.“ Při té představě se otrásl. „Už jsi někdy přemýšlela o tom, na co kočka myslí, když se na tebe takhle dívá s přimhouřenýma očima? Podle mě myslí na to, že si mě dá k obědu.“

„To určitě ne. Pravděpodobně se jen bojí, že jí něco uděláš. Má ráda výběrové kočičí krmení. Bez urážky, ale ty bys jí asi nechutnal.“

„Ty mně ano.“ Mrkl na ni. „Rozhodně se zamlouváš mým chuťovým buňkám.“

Znovu se začervenala. „Na nic jiného nemyslíš?“

„Většinou. Říká se, že normální mužský na to myslí každé čtyři minuty.“

„Děláš si legraci. Ty ne, vid?“

„Kdepak. Asi jsem trochu sexuálně chladný. Vydržím na to nemyslet někdy až deset minut.“ Znovu na ni mrkl. „Jsi připravená? Odnesu tady zelenoočku a jednu tašku, jestli vezmeš tu druhou.“

„Ale Ryane, vlastně jsem si myslela, že dám Cleo mámě. Kočky jsou citlivé. Potřebuje domov, kde ji budou milovat a rozumět jí.“

Ryan se kočce zadíval do mírně šilhavých očí a přitom si pomyslel, že to ubohé zvíře vypadá trochu retardované. „My si vzájemně porozumíme, miláčku.“ Cleo chápala, že ji nemá rád, a on chápal, že nemá ráda jeho. Jediný důvod, proč se mu otfela o nohu, byl ten, aby se zbavila línajících chlupů o jeho kalhoty. „A naučím se ji milovat, slibuju.“ Při jeho smůle se to zatracené stvoření dožije nejmíň dvaceti let. „Mám moc rád všechna zvířata.“ Kromě koček.

„Já nevím. Nikdy neviděla psa. Bojím se, že si nezvykne na Tuláka.“

Ryan si strčil tu mizernou kočku do podpaží. „S Tulákem budou vycházet výborně. Je zvyklý na venkovské kočky na Rafově statku.“

O půl hodiny později, po mučivé jízdě z města, kdy Cleo většinu cesty visela hlavou dolů na stropě dodge, Ryan konečně odnesl vzpírající se a škrábající kočku do svého domu. Když ji ve velkém obýváku pustil, přiloudal se k ní Tulák, aby navázal přátelství. Labrador, zvyklý na venkovské kočky, které se psů nebály, si ani nevšiml, že mourovatá kočka vytáhla dráčky. Dostal jednu přes čenich, vykvikl, zavyl a utekl do ložnice. Cleo prchala druhým směrem, skočila na žaluzie, vyšplhala po nich na dřevěnou garnýž, kde se usadila s prohnutým hřbetem, srst naježenou, a syčela.

„Tak,“ prohodil Ryan, „to je skvělý začátek.“

Bethany s bzučením přejela po chodbě k hlavní ložnici. „Tuláku? Pojď ke mně, miláčku. Prohlédnu ti nos.“ Z ložnice zavolala: „Ryane, on tu není.“

Pokud pes nevyrazil okno, musel tam někde být. Ryan se připojil k Bethany a provedl průzkum. Nakonec našel labradora schovaného ve vaně.

„Jsi ten nejžalostnější pes, jakého jsem viděl,“ prohlásil Ryan. „Nemůžu tomu uvěřit, Tuláku. Vážíš o padesát kilo víc než to kotě.“

„Ach Ryane, krvácí mu čenich.“ Bethany zaparkovala vozík souběžně s vanou a naklonila se, aby psa ošetřila. „Chudáčku. Ta ti dala.“

Ryan prohlédl poranění. „Přežije to. Jen to trochu štípe.“

Bethany na něj upřela znepokojený pohled. „Doufám, že to není ukáзка, jak bude probíhat náš život.“

„Takhle nikdy nesmíš přemýšlet. Náš život bude naprosto dokonalý, drahoušku. Cleo si zvykne, a než se nadějeme, budou se s Tulákem k sobě choulit na pohovce.“

„Myslíš? Ona se tak snadno vyleká. Mám strach, že se jí tu nikdy nebude líbit. Dřív žila v bytě a nikdy nechodila ven. Ve městě jsem ji taky držela doma. A teď je na ranči s koňmi a krávy.“

„Bude v pořádku. Kočky jsou velmi přizpůsobivé.“

O pár minut později, když se Ryan pokoušel sundat Cleo z garnýže, kočka zamňoukala, skočila a zaryla mu dráčky vpředu do košile. „Do pr –“ Ryan se včas zarazil a dokončil: „– kenný ohrady!“

Kočka se od něj odrazila, dopadla na podlahu, přeběhla ji a pokácela, co jí přišlo do cesty, než vyskočila na skříňovou stěnu. Shora pak zlostně civěla na Ryana planoucíma zelenýma očima a prskala.

„Zdá se, že jí to přizpůsobování moc nejde,“ poznamenala Bethany.

Ryan se usmál. „Miláčku, to bude v pořádku. Možná cítí, že jsi rozčilená. Napadlo tě to někdy? Když se uklidníš a nebudeš si jí všímat, třeba se uklidní taky.“

Sundal si klobouk a hodil ho na věšák. Stetson minul háček a spadl dýnkem na zem. To nebylo dobré znamení.

„Ale *ne!*“ vykřikla Bethany.

Ryan se prudce otočil. „Co je?“

Sledoval směr jejího zděšeného pohledu na vršek skříňové stěny, kde Cleo škrábala dubové dřevo, jako by něco zahrabávala. Zamrazilo ho v týlu. „Co to sakra dělá?“

„Myslím, že to už udělala.“

Ryan zapomněl na to, že musí odevzdat deset dolarů do školního fondu, a procítěně řekl: „Do-pr-de-le!“

Dvacátá kapitola

Datum svatby bylo stanoveno na sobotu o příštím víkendu a zbývajících osm dní mezi tím patřilo k těm nejkrásnějším v Bethanině životě. *Ryan*. Trval na tom, aby s ním zůstala na ranči, a ona si to užívala od chvíle, kdy ráno otevřela oči, až do večera, kdy jí je zavřel posledním polibkem na dobrou noc. Nejúžasnější podle jejího mínění bylo, že se i ty nejpošetilejší, bezvýznamné maličkosti proměnily v něco nečekaně krásného.

Například bláznivá směsice *Ryanových* domácích mazlíčků. Koho by napadlo, že se velmi zhýčkaná sedmikilová kočka a stejně rozmazlený čtyřmetrákový býk stanou nejlepšími kamarády? *Bethany* rozhodně ne. Ale druhý den ráno začal vztah, který byl příslibem budoucího celoživotního přátelství mezi oběma zvířaty.

Když si *Ryan* ráno vypil s *Bethany* kávu, vzal *stetson* a vypravil se do stáje nakrmit dobytek. Otevřel dveře, vyšel ven, potom se zastavil a škádlivě se na *Bethany* usmál. „Na *Rocking K* si i moje manželka musí vydělávat na živobytí. Jestli chceš mít co jíst, neexistuje žádná zahálka. Nejlepší bude, když se tam za pár minut ukážeš a budeš dělat něco užitečného.“

Bethany se chystala odpovědět, ale vtom se *Cleo* mihla mezi *Ryanovými* nohama a prchala ven. „Ach ne!“ vykřikla *Bethany*.

Ryan se vyřítil za kočkou, s *Tulákem* vzrušeně štěkajícím mu v patách. *Bethany* spěchala na verandu. *Cleo*. Ubohá kočička se jen zřídkka dostala ven, a když už, bylo to ve městě. Tady bude vystrašená. *Bethany* už v duchu viděla, jak její miláček zabloudí do lesů a ztratí se. *Cleo* měla tu správnou velikost, aby se stala kořistí nějaké dravé hladové šelmy.

„Pojď sem, kočko!“ hulákal *Ryan* mohutným hlasem.

Bethany úzkostně pátrala pohledem po dvoře, ale nikde ubohou *Cleo* neviděla. „Takhle na ni nevolej. Jenom ji polekáš.“

Ryan na ni vrhl nevrlý pohled. „Jak na ni teda mám volat?“

Bethany pronikavým hlasem vykřikla: „Sem, *Cleo*! Sem, čiči!“

Ryan tiše zaklel, zadupal na betonové plošině a začal volat *Cleo* falešným altem. Ale i když *Bethany* oceňovala jeho snahu najít správný tón, pomyslela si, že to zní jako pokřik stodesetkilového zabijáka koček na lovu. Naopak jeho volání vyslyšel *Biftek*, který

idiotsky zabučel při každém kroku. Bethany si byla zcela jistá, že teď už se Cleo neukáže.

Nepočítala však s tím, že se do hledání zapojí Tulák. Tlustý žlutý labrador si očividně chtěl vyřídit účty a Cleo nyní byla v *jeho* teritoriu. S čenichem až u země přeběhl klikatě přes dvůr k hranici dříví, kde začal vzrušeně vrtět ocasem.

„Aha! Je v té hromadě dřeva!“ Ryan přidusal blíž. „Sem, čiči!“ zaburácel, zatímco začal odstraňovat polena. Při každém nadechnutí zamumlal: „Zatracená kočka.“

Bethany svižně sjela po rampě a spěchala dál, aby zachránila svou ubohou kočičku dřív, než ji Ryan vyhrabe. Bohužel se tam nedostala včas. Ryan zvedl kus dřeva a pod ním se krčila ubohá Cleo. Vyděšená kočka zasyčela, zaječela, pak uskočila před Ryanovými napřaženýma rukama a skočila mu mezi nohy. Velká chyba. Vběhla rovnou do cesty Tulákovi, který rozčileně štěkal.

Většina koček v ohrožení zamíří k nejvyššímu dostupnému místu a Cleo nebyla výjimkou. Ale náhodou byl kromě Ryana nejvyšším bodem v bezprostřední blízkosti Biftek. Kočka tedy skočila býkovi na záda. Biftek, vyplašený tím, že se jeho hřbetu drží nezvaný a velmi pichlavý tvor, se zachoval jako každý jiný, nepříteliš chápatý býk.

Dal se na útěk.

Ryan, odhodlaný zachránit Bethaninu pitomou kočku, se jal tuto zvláštní dvojici pronásledovat, ale kdykoli se přiblížil natolik, aby mohl Cleo chytit, kočka se polekala a začala dráčky hlouběji, což znovu popohnalo Bifteka k dalšímu běhu.

Po třiceti minutách bezvýsledné honičky se Ryan vrátil k Bethany, přičemž na každém kroku pleskal stetsonem o nohu. „Nemůžu ji chytit, miláčku.“

Bethany se zahleděla k jezeru, kde Biftek stál opuštěně na břehu s Cleo přilepenou na zádech. Ten pár vypadal tak bláznivě, že se Bethany rozesmála. „Myslím, že tam už zůstane. Biftek je perfektní kočičí skútr!“

Ryan se také začal smát. „Taky je použitelný v každém terénu a dokáže vyvinout slušné tempo.“ Po pronásledování býka byl celý zpocený. Rukávem košile si utřel čelo. „Mrzí mě, že jsem ji nedohonil, drahoušku. Teď budeš mít celý den strach.“

Bethany si vzdychla. „No, na Biftekově hřbetě je celkem v bezpečí. Ale určitě tam nezůstane dlouho.“

Slavná poslední slova. Přišlo poledne a kočka stále seděla na širokém hřbetu býka, zatímco se pásł. Bethany si dvojici pozorně prohlédla, usmála se a zavrtěla hlavou. Nebyla natolik blízko, aby to rozeznala jistě, ale zdálo se, že si Cleo zdřímala. A protože se Biftek s přítomností kočky zjevně smířil, nezbývalo než čekat, až Cleo sleze a sama se vrátí.

Jako by uhodl Bethaniny myšlenky, Ryan řekl: „Dostane hlad. Potom se vrátí do domu.“

Ale bohužel. Večer Bethany poslala Ryana, aby dal na hranici dříví pro Cleo nějaké žrádlo. Někdy v noci kočka zřejmě sesedla z býka a najedla se, protože krmení bylo ráno pryč. Když ji však Bethany venku hledala, Cleo nikde nebyla.

„Pořád se vozí na Biftekovi,“ informoval ji Ryan o pár minut později, když se Bethany objevila ve stáji. „Sly říká, že býk přišel před chvílí na snídani a Cleo se držela na jeho zádech, úplně spokojená. Umyla se, zatímco Biftek žral zrní.“

Bethany potřásla hlavou. „Možná je Biftek její odpověď na život na ranči. Cítí se na něm bezpečně. Všechno ji tady musí děsit. On je velký a pevný.“ Usmála se na Ryana. „Trochu jako ty. S tím se dovedu ztotožnit.“

Ryanovi zajiskřilo v očích – což obvykle znamenalo problém, jak si Bethany rychle začínala uvědomovat. „Vážně?“ Rozhlédl se, aby se ujistil, že jsou sami, pak se sklonil a políbil ji. Dlouhým vášnivým polibkem, z něhož se jí zatočila hlava. „Chci tě,“ zašeptal.

S tím se Bethany také mohla ztotožnit, což ji poněkud překvapilo. Po večerních hrátkách u bazénu, dalších dvou kolech v posteli a ranním milování po probuzení by oba měli být zcela uspokojeni. „Bud' hodný,“ zašeptala. „Je tu někde Sly. Může nás přistihnout.“

Ryan přejel prstem přes bílé třásně na modré westernové košili, kterou si koupila zvláště kvůli němu. „Přece nevěříš, že můžu ignorovat, jak se ty třásně otírají o tvoje prsa, že?“ Dotkl se už napjaté bradavky a zazubil se. „V žádném případě, láska.“

Protože si košili oblékla výlučně kvůli němu, mohla se jen pyšně usmát, potěšena, že její úsilí nezůstalo bez povšimnutí. Nicméně se polekala, když ji Ryan najednou vzal z vozíku do náruče. Vyjekla a pevně se ho chytila kolem krku. „Snad ne ve stáji!“

„Najdu nějaké soukromí.“

Odnesl ji do sedlovny, zamkl dveře a položil ji na žok sena. Měla na sobě košili a těsné modré džínsy. Ryan začal rozepínat knoflíčky

a přitom poznamenal: „Tady většinou obědvám. Můžeš se zítra do práce obléct jen do svačinového sáčku?“

Zachichotala se, ale pak vzrušením vydechla, když sklonil hlavu a políbil jí bradavku přes krajku podprsenky. „Ryane, bojím se, že zapomenu, kde jsme, a budu dělat hluk. Sly mě může uslyšet.“

Vzal z hřebíku nad nimi dlouhý kus kůže. Zatímco ji dál laskal, až v ní vyvolával šoky rozkoše, zašeptal: „Zakousni se do toho.“

Znovu se zasmála, ale pak začala sténat a na všechno zapomněla, protože jí rozepnul podprsenku a přitiskl svá horká, nádherná ústa na její nahé ňadro. Když se přesunul, aby věnoval zaslouženou pozornost druhému ňadru, chladivý ranní vzduch jí ovanul vlhkou bradavku, která ztvrdla jako kámen, což ho zřejmě rozpálilo a znovu ji vzal do úst. Červnové slunce proudilo do okna sedlovny a zalévalo je svou září. Ryan mumlal něco o právě dozrálých jahodách, ale ona jen bezděčně zasténala, když jí začal rozepínat džínsy. „Toužím po tobě. Slibuju, že to nebude trvat dlouho.“

Trvalo to čtyřicet minut a ona si vychutnávala každou vteřinu.

Ryan. Rychle si začínala uvědomovat, že bude impulzivní, nepředvídatelný a nenasytný milenec, muž, který je schopen v jednu chvíli zaujatě pracovat a vzápětí se s ní soustředěně milovat, zatímco jedinou nejistotou bude, kde se jí právě zmocní.

Po epizodě v sedlárně Bethany ani nečekala, že se ten den ještě budou milovat, a kdoví jestli večer. Ryan však měl jinou představu. Později dopoledne v kanceláři, kde ji seznamoval s vedením účtů, zazvonil telefon a Bethany ho automaticky zvedla, protože seděla hned vedle. Volal Jake během dopolední pauzy, aby se zeptal, jak se jí daří.

Zatímco se Bethany zdravila s bratrem, Ryan se potměšile zašklebil a začal jí rozepínat blůzu. Odstrčila ho. Když se přesunul a políbil ji na klíční kost, opřela se dlaní o jeho čelo a snažila se ho udržet od sebe. Bylo to stejné, jako bránit vodě, aby tekla z kopce.

„Ta košile mě přivádí k šílenství,“ zašeptal. „Proč by si měly užívat jen ty trásně?“ Rozhrnul látku košile, rozepjal přední sponu podprsenky, vzal do svých velkých dlaní její ňadra a pak ji svými báječnými ústy bezohledně téměř doháněl k šílenství, zatímco se pokoušela pokračovat v inteligentním rozhovoru s bratrem.

Když ji Ryan začal tahat zuby za bradavky, Bethany musela požádat Jaka, aby opakoval svou otázku. Nervózně pohlédla ke

dveřím. Ryan se tlumeně zasmál a zašeptal: „Vždycky plánuju dopředu. Je zamčeno.“

Díky tomu měla nepatrně lepší pocit – dokud jí jemně nestlačil obě ňadra k sobě, aby mohl najednou dráždit obě pulzující bradavky. Ryan se zaklonil, aby mohl se zájmem pozorovat, jak se jí bradavky nalévají, a jeho kovově modré oči se uličnický zaleskly. V tu chvíli se Bethany musela v duchu ptát, jak jeho matka dokázala přežít jeho dětství.

Ryanovi rodiče přijeli o víkendu na návštěvu. Ann stále kulhala po pohmoždění kyčle. „Doktor říká, že se to chvíli bude hojit a je štěstí, že nemám nic zlomeného. Jsem už moc stará na to, abych vrážela na roh stolu.“

Keefe, pyšníci se odřenými kotníky na jedné velké ruce, vzal svou ženu kolem křehkých ramen a řekl: „Ten parchant si to dvakrát rozmyslí, než příště odstrčí ženu.“ Mrkl na Bethany. „Včera stáhl obvinění proti mně. Asi si uvědomil, jak by to vypadalo na první stránce novin, a pochopil, že jeho chování k mé ženě bylo neomluvitelné.“

„Zajímalo by mě, kdo mu tu myšlenku nasadil do hlavy,“ přemítal Ryan. „Nevyhrazoval jsi mu, že zavoláš do novin, viď, tati?“

Ann se usmála. „Tvůj otec je na takové intriky až příliš přímý muž. Do novin jsem zavolala já.“ Láskyplně pohlédla na manžela a vztáhla k němu ruku. „Ty jsi můj hrdina. Bude to deset dolarů, prosím, ty vzteklý starý bručoun.“

Keefe něco zamumlal a zamračil se, ale vytáhl desetidolarovku z kapsy a podal ji Ann. Ta ji zastrčila do košile a usmála se na Bethany. „Nedělej si starosti.“

Nepřipustím, aby mi malá modřina zabránila přijít na svatbu.“

Nebylo to poprvé, co Bethany viděla, jak muži na Rocking K vytahují desetidolarovou bankovku ze spony na peníze nebo peněženky. Podívala se tázavě na Ryana, který jí rychle vysvětlil pravidlo o zákazu klení. Pomyslela si, že to je vynikající nápad. Než s Ryanem budou moci adoptovat dítě, zdejší ženy už všechny muže vychovají.

V pondělí dorazilo objednané sedlo. Ryan ho neprodleně vybalil a okamžitě začal sedlat Wink. Bethany dostala trému, když si uvědomila, že Ryan chce, aby hned nasedla. Když se otočil a spatřil její výraz, klekl si vedle vozíku, dlouho se na ni pátravě díval, pak ji vzal prstem pod bradou a zvedl jí hlavu.

„Drahoušku, nemusíš na ní jezdit. Jestli ti stačí, že budeš Wink jen milovat a být s ní každý den, mně to nevadí.“

Bethany se s bušícím srdcem dívala dlouhou chvíli na koně. Hlavou jí táhly vzpomínky na někdejší nehodu, až jí vyrazil na tváři pot. Nesmírně toužila znovu si vyjet na Wink. To přání bylo tak silné, až ji bolely všechny kosti. Ale také byla vyděšená. Ten, kdo nezažil to co ona, si nedovedl představit, jaký strach jí svírá hrdlo.

„Já – ehm...“ Pevně zavřela oči. „Ach Ryane, *tolik* bych chtěla. Ale mám strach. Hrozný strach.“

Vzal její tvář do dlaní. „Můžu tě dopravit k jezeru na svatbu terénním vozem, miláčku. Nemysli si, že tohle musíš udělat. Ano?“

Svatba. Ach bože. Všichni se chystají, že na jejich svatbu k jezeru pojedou na koních. Zamrazilo ji. Celá se roztrásla, když pohlédla Ryanovi do očí.

Ryan tiše zaklel a začal jí zasypávat tvář polibky. „Promiň. Panebože. Měl bych dostat koňským bičem za to, že jsem takový idiot. Odpuť mi to.“

Bethany mu oběma rukama sevřela zápěstí. „*Chci* zase jezdit, Ryane.“

Pevně se jí podíval do očí.

„*Chci* zase jezdit,“ opakovala. „Jen musím sebrat odvahu.“

O patnáct minut později už seděla přivázaná na koni. Potila se, až z ní lilo, a zvedal se jí žaludek. Strach a bagety nejdou dohromady.

Ryan držel otěže. „Nemusíš to zkoušet. Sundám tě.“

„*Ne.*“ Bethany si uvědomila, že se zoufale drží hrušky sedla jako dítě. *Ach bože.* Země vypadala vzdálená sto kilometrů. Představila si, že Wink klopýtne a svalí se na ni. Křečovitě polkla. „Musím to udělat. I kdybych nikdy nevyjela z ohrady, musím to udělat, Ryane.“

Jen tam stál, držel koně a vzhlížel k ní. „Bethany, miláčku, prosím. Je to všechno moje vina. Pojď, sundám tě.“

„*Ne!*“ Nechtěla na něj křičet, ale stalo se. *Křičela.* Jako by byl její nepřítel. „Mohl bys nechat přešlapování a udělat něco, abys mi pomohl?“

Pohladil Wink po krku a snažil se kobyly uklidnit, protože jezdčyně dělala pravý opak. Kdesi v koutku mysli Bethany věděla, že se musí ovládnout. „Potřebuju při tom tvou pomoc,“ opakovala rozechvěle.

„Co potřebuješ, Bethany? Řekni, a já to udělám.“

„*Mluv se mnou.* Pomoz mi, abych nebyla nervózní.“

Než se nadála, posadil se za ni na jejího koně. Jakmile ji objal jednou paží, mohla znovu dýchat. „Jsem tady, miláčku. Tady s tebou.“

Opřela se o jeho hrud', otočila se a přitiskla mu tvář na krk. *Ryan*. Když ji držel, hned se cítila bezpečně. Naprosto bezpečně. Samozřejmě věděla, že *Ryan* nemůže udělat nic, aby ji ochránil, kdyby kůň na ně spadl. Ale na tom nezáleželo. Její strach neměl s logikou nic společného.

Začala něco drmolit. O nehodě. Jak se to stalo. Jak se předklonila a přenesla váhu, když se *Wink* obracela. Jak překonávala svůj nejlepší čas a jela s větrem o závod. Pak přišlo klopýtnutí. Závrat' při letu vzduchem. *Bolest*. Záblesk bolesti tak mučivé, že jí explodoval mozek, pak nastala tma.

„Když jsem se probírala, necítila jsem prsty u nohou.“

Není divné, že si pamatuju především tohle?“ Zvedla bradu, jak nejvíc to šlo, a zahleděla se na modrou oblohu nad nimi. „S nohama jsem si nedělala starosti. Ale necítila jsem prsty. Vzpomínám si, že jsem se dívala na příkrývku a snažila se jimi pohnout. Ze všech sil. A – pak jsem to pochopila. *Pochopila*. Byli tam matka a otec. Jake mě popadl za paže a přitlačil je k posteli. Vzpomínám si, že jsem se mu podívala do očí a začala jsem křičet. Nemuseli mi nic říkat. Věděla jsem to hned, jak jsem nemohla pohnout prsty u nohou.“

Ryan pustil otěže a objal ji oběma rukama. „Odpusť mi, *Bethany*. Prosím, odpusť mi to. Nikdy nemusíš znovu nasednout na koně. Můžeš se z *Wink* těšit, i když na ní nebudeš jezdit.“

„O to právě jde,“ zašeptala na jeho krku. „Potřebuju jezdit. *Potřebuju* to, *Ryane*, jako vzduch k dýchání. Nesundávej mě. Už nikdy nebudu mít odvahu znovu nasednout. Drž mě, dokud mě nepřejde strach.“

„Ach Ježíši,“ zašeptal.

„Prosím,“ naléhala. „Takhle to nesmí skončit. Nedávej mě dolů. Jen mi pomoz. Prosím.“

Ryan jí přitiskl jednu ruku na břicho a druhou se chopil otěží. „Slyi!“ zavolal.

„Jo?“ Předák ranče vešel do tréninkového prostoru. „Co chceš?“

„Hned otevři vrata,“ nařídil *Ryan*.

Bethany sledovala, jak *Sly* zvedl závoru a otevřel. *Ryan* koně otočil a vyvedl ho z ohrady. *Bethany* měla srdce až v krku. Představovala si, že země najednou vyskočí a udeří ji do tváře. *Ryan*

stočil Wink k jezeru. I když přitáhl otěže tak, aby kůň šel jen krokem, Bethany cítila nepopsatelnou paniku. Určitě zemře. Zastaví se jí srdce. Ale srdce jí tlouklo dál a Wink pokračovala v chůzi.

Po chvíli Ryan zpomalil tempo kobyly ještě víc. Větrík, který vanul od jezera a líbal Bethaninu tvář, byl prosycen omamnými, nádhernými vůněmi – jarní tráva a rozkvétající luční květiny, borovice, jedle a svěžest ve vzduchu přicházející z hor. Opřela se o jeho pevnou hrud' a nechala své tělo vlnit se v souladu s koněm a Ryanem. „Ach Ryane...“

Zabořil tvář do jejích vlasů. „Víš, miláčku, podle mě existují jen dva způsoby jak žít. Jedním je chránit se před vším nebezpečím, jak nejlíp to jde, a žít v bezpečné malé bublině. Ale i tak se může stát, že tě nakonec přejede autobus nebo dostaneš nějakou hroznou nemoc.“

„A ta druhá možnost?“ zeptala se s nejistým smíchem.

„Můžeš popadnout život oběma rukama, vychutnávat si každou požehnanou minutu a riskovat, že se zraníš nebo zabiješ, když budeš dělat něco, co miluješ.“

Znovu se zasmála, stále rozechvělým hlasem. „Žádná střední cesta, například jen trochu si užít a přitom se vyvarovat rizika?“

Políbil ji na krk. „To je jako se milovat a nikdy nemít orgasmus. Velmi frustrující.“

„To jsem už zkusila. Takový život nechci.“

„Tak ho popadni oběma rukama,“ zašeptal, a než se vzpamatovala, seděla na koni sama. Natáhl ruku a předal jí otěže. Jeho překrásné oči se dlouze upřely do jejích. „Žij šťastně, drahoušku. Jsi pevně přivázaná, takže nemůžeš spadnout. Zranit by ses mohla, jen když Wink klopýtne, ale podle mě má Wink velmi jistý krok.“

Bethany přikývla. „Upadla se mnou jen jednou, a to nebyla její vina.“ I tak, jednou stačilo. Zavřela oči a nadechla se, aby si dodala odvahy.

„Vrátím se,“ slíbil jí. „Je to tvoje první vyjížďka, proto asi uděláš nejlíp, když budeš jezdit blízko stáje, kde na tebe můžu dávat pozor.“

Bethany upřeně hleděla před sebe, tak vyčerpáná, že se třásla. „Já, ehm... je to dobré, rovný terén, až kam dohlédnu. Wink reaguje na hlasové povely. Určitě bude v pořádku a –“ Odmlčela se a polkla, aby ovládla svůj hlas. „Musím to udělat, Ryane. Napoprvé to musím udělat úplně sama.“

Zaslechla, jak si vzdychl. Neodvažovala se na něj podívat ze strachu, že ztratí nervy. „Dobrá,“ souhlasil. „Tak jeď. Je tu rovná

půda kolem celého jezera. Nedoporučuju, abys první den jela moc daleko, ale nechám to na tobě.“

Bethany přikývla, i když musela potlačit nutkání požádat ho, aby osedlal svého koně a jel s ní. Byla hloupost se bát. Pravděpodobnost, že Wink klopýtne, se rovnala téměř nule. „Já, hm... nepojedu daleko.“

„Až skončíš, najdeš mě ve stáji. Prostě přijď dovnitř a zavolej. Pomůžu ti dolů.“

Bethany znovu přikývla, ale dál upírala oči před sebe. „Jestli se – ehm – nevrátím za třicet minut, přijď mě hledat. Dobře?“

„Miláčku, to je samozřejmé.“

Když se ujistila, že pro ni přijde, pokud se nevrátí do určené doby, trochu se jí ulevilo. Se staženým hrdlem pobídlá Wink vpřed.

Ryan čekal ve stáji a potil se strachem celou dobu, co Bethany byla pryč. Když uplynulo dvacet minut, osedlal svého ryzáka a jel ji hledat. Dohonil ji až na druhém konci jezera blízko domu svých rodičů. Když uslyšela, že se blíží, otočila se a zamávala mu, tvář rozradostněnou, oči zářící.

„Ach Ryane, děkuju... děkuju ti. Je to nádherné. Tak *osvobozující*. Můžu jet na místa, kam bych se s vozíkem nedostala. Otevřel jsi mi úplně nový svět.“

Zpomalil valacha a pokračoval krokem vedle ní. Srdce ho až zabolelo, když ji viděl tak šťastnou. „Líbí se ti to?“

„Ach *ano*. Už se tolik nebojím. Nejsem sice úplně klidná, ale taky ne vyděšená.“

„To je dobře. Jak si vede Wink?“

„Skvěle. Dřív jsem ji hodně proháněla a ona to měla ráda. Ale dnes je zřejmě spokojená jen s chůzí.“ Předklonila se a pohládila kobyle krk. „Asi obě stárneme. Myslím, že pomalé tempo se jí líbí.“

„Na pomalém tempu není nic špatného. Můžeš obdivovat krajinu.“

„To je pravda. Je tu překrásně, Ryane. Ani netušíš, jak jsi šťastný, že máš tohle všechno hned za humny. Jezero, lesy a ten neuvěřitelný pohled na hory zvedající se k obloze. Je to *ráj*.“

„Teď to je i tvůj ráj, jak víš.“

Pozvedla tvář do mírného slunečního světla. „Ano, je.“

„Za pět dní se bereme,“ připomněl jí. „Jen pět dní.“ Usmála se na něho. „Máš strach?“

„Kdepak. A ty?“

Zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem si ničím nebyla tak jistá.“

Nechtěl být protivný, ale znepokojovalo ho, že Bethany je na koni už příliš dlouho. „Raději to poprvé nepřeháněj. Neseděla jsi na koni osm let a necítíš, co to případně dělá s tvýma nohama.“

„Ještě chvíličku. Je to tak krásné a nechci, aby to už skončilo.“

Ryan vzal v úvahu jejich vzdálenost od ranče. „Chceš to celé objet? Už jsme dost daleko, takže to je skoro totéž, jako bychom se vrátili stejnou cestou.“

„S největší radostí!“

Cesta zpět na ranč trvala půl hodiny. Krátce po návratu do stáje dostala Bethany křeče do nohou. Ryan ji odnesl do domu. Když jí sundal boty a džínsy, viděl, že má nohy nepřírozeně ohnuté ve svalových křečích a šlachy na lýtkách a stehnech zauzlené. Ležela na břiše se zaťatými zuby.

Když se jí pokusil nohy narovnat, nedokázala potlačit výkřik. Vrhla se k telefonu a zavolał doktora Kirsche, rodinného lékaře Kendrickových. Laskavý starý doktor okamžitě přijel na Rocking K, Bethany vyšetřil a dal jí injekci na uvolnění svalů.

Když lék začal zabírat, doktor Kirsch se posadil na kraj postele a vzal ji za ruku. „Odteďka budete postupovat krůček po krůčku, mladá dámo. Zítřka žádné ježdění. Následující den můžete jezdit deset minut. Půjde-li to dobře, smíte každý den přidat pár minut. Musíte postupovat pomalu a je možné, že i když si zvyknete a vydržíte v sedle delší dobu, budete potřebovat při dlouhých vyjížděkách časté přestávky.“

„Ale my máme mít v sobotu svatbu u jezera v horách. Ryan měl v plánu, že tam pojedeme na koni.“

Doktor upřel na Ryana tázavý pohled. „Jak daleko je to jezero, Ryane?“

„Asi tři hodiny jízdy na koni.“

Doktor potřásl hlavou. „Nebude ještě připravená. Odložte to aspoň o další týden, a i potom budete muset cestu rozdělit, polovinu vzdálenosti jeden den a další den druhou.“

„To půjde,“ přisvědčil Ryan. „Bethany a já můžeme vyrazit ve čtvrtek, ujet polovinu a na noc se utábořit. Bude to zábava.“

Bethany si paží zakryla oči. „Je mi to líto, Ryane. Byla jsem tak nadšená, že zase sedím na Wink, a na křeče jsem ani nepomyslela. Měla jsem mít víc rozumu.“

Doktor jí pohládl ruku. „To se snadno přejene. Já nejezdím celou zimu, a když si poprvé vyjedu na jaře, ještě několik dní potom se jen

belhám. Pokaždé si přísahám, že už takovou hloupost neudělám, ale vždycky to je stejné.“

„Jezdíte na koni?“

Kirsch se zazubil a mrkl na Ryana. „Proč myslíte, že mě lidi tady u vás mají tak rádi? Keefe nevěří žádnému muži, který občas nesmrdí jako kůň.“ Obrátil se znovu na Ryana. „Až pojedete k jezeru, vezmi s sebou půllitr destilovaného bílého octa. Jestli dostane křeče, ať hned vypije dva panáky. To jí pomůže.“

„Brr.“ Bethany se při té představě otrásla.

„Je to odporné a dost kyselé, ale v krajní nouzi to zabere.“

Kirsch se poté důkladně vyptal Bethany na její nehodu a následné ochrnutí. Když zodpověděla jeho otázky, řekl: „Tak tedy, mladá dámo, těším se, že vás brzy uvidím. Přivedl jsem na svět všechny Kendrickovy děti. Pokud o tom bude rozhodovat Ryan, nejspíš přivedu na svět i vaše.“

Bethany zbledla ve tváři. Vrhla na Ryana nešťastný pohled. „Je velmi nepravděpodobné, že budu schopná donosit dítě, doktore Kirschi. Ryan a já to samozřejmě chceme zkusit a doufáme v nejlepší. Ale vyhlídky nejsou dobré.“

Když to doktor uslyšel, zatvářil se překvapeně. Velmi překvapeně. „Chápu,“ přikývl. „A pročpak? Utrpěla jste vnitřní poranění, o kterých nevím?“

„Já, ehm... ne. Byla jsem vážně pohmožděná, samozřejmě, ale v tomhle směru nemám žádné trvalé následky. Při poslední prohlídce mě gynekoložka ujistila, že jsem v pořádku.“

„Aha. A kdo vám řekl, že patrně nedonosíte dítě?“

„Specialista na poranění páteře, který mě operoval. Domníval se, že riziko infekce močových cest a ledvin bude značně vysoké, což může vést k potratu nebo předčasnému porodu. Také tu je velmi nebezpečné onemocnění – nepamatuji si ten název –, které prý mohu dostat.“

Doktor Kirsch se nad její odpovědí zamyslel. Ryana udivilo, že se tak mračí. „Měla jste v minulosti infekce močových cest?“

Bethany zavrtěla hlavou.

„Rozumím.“ Doktor si zamnul bradu. „Onemocnění, před nímž vás lékař varoval, je pravděpodobně autonomní dysreflexie.“

„To je myslím ono,“ odpověděla. „Už je to dávno, ale vzpomínám si, že se to takhle nějak jmenovalo. Znělo to opravdu hrozně, když mi to popisoval.“

„Je to opravdu hrozné,“ přisvědčil doktor. „Může to způsobit vážné komplikace kdykoli během těhotenství anebo porodu. Ale běžně se to objevuje u žen s poškozením od sedmého hrudního obratle výš.“

„U mně to je na L2. Ale říkal, že tím můžu onemocnět.“

„Co to onemocnění znamená?“ zeptal se Ryan.

„Může dojít k prudkému zvýšení krevního tlaku, abnormálnímu zrychlení nebo poklesu srdečního rytmu, a je tu riziko křečí a zvětšení srdce. Celkem vzato, není radno si s tím zahrávat,“ prohlásil doktor Kirsch vážně. „Existují možnosti dostat to pod kontrolu, ale někdy selžou.“

„Ježíšikriste“ zašeptal Ryan. „Něco takového by ji mohlo zabít.“ Pátravě se zadíval Bethany do tváře. „To opravdu nestojí za to, miláčku. Nemůžeme navíc riskovat další krevní sraženinu. Raději to prostě nebudeme ani zkoušet.“

„Co znamená ta krevní sraženina?“

Ryan doktorovi rychle vyličil, co slyšel od Jaka.

„Nic nenasvědčuje tomu, že dostanu dysreflexii,“ namítla Bethany. „A v těhotenství budu velmi opatrná, aby se mi neutvořila sraženina. Můžu většinu času proležet v posteli, s nohama na podložce.“ Upřela na Ryana vyčítavý pohled. „Proto vždycky používáš ochranu, kvůli tomu, co říkal Jake?“

Ryan si vzdychl. „Nechci nic riskovat, Bethany. Sraženina by tě mohla zabít. Jake nepovažuje za moudré, abys otěhotněla, a já taky ne.“

Vrhla na něj pohled naznačující, že od ní ohledně tohoto rozhodnutí ještě něco uslyší, až budou sami.

Ryan pohlédl na doktora, pak zpátky na ni. „To si vyjasníme později. Ano?“

„Jen si vzpomeň, co jsi říkal o životě v bublině, nebo o tom, popadnout ho oběma rukama. Právě tohle si myslím – že stojí za to takové riziko podstoupit.“

Ryanovi na tváři vyvstal studený pot. Upřeně na ni hleděl a přitom si pomyslel, jak nesmírně ji miluje a jak by ho zničilo, kdyby se jí cokoli stalo. Rozhodně netoužil po vlastním dítěti natolik, aby ohrozil její život.

„Rád bych si promluvil s vaším chirurgem,“ řekl doktor Kirsch. „Dáte mi svolení, abych ho kontaktoval, Bethany?“

„Nemám nic proti tomu, abyste s ním promluvil, doktore Kirschi, ale předem vím, že od něj uslyšíte totéž co já – že bych neměla mít děti.“ Oči jí potemněly. „Dokonce zašel tak daleko, že řekl, že podle něj to je požehnání, protože žena na vozíku beztak nemá právo mít děti.“

„Hm.“ Kirsch potřásl hlavou. „Jak se ten doktor jmenuje?“

„Reicherton. Je v Portlandu. Asi ho neznáte.“

„Náhodou znám. My doktoři se setkáváme častěji, než byste myslela. Lékařské konference a podobně. Benson Reicherton.“ Usmál se a pokýval hlavou. „Je to schopný chirurg, jeden z nejlepších na západním pobřeží.“

„Otec chtěl toho nejlepšího,“ přisvědčila Bethany. „Řekli mu, že lepšího než doktor Reicherton nenajde. Nebyl mi sympatický, ale zřejmě znal svou práci.“

Kirsch opět přikývl. „Ben je velmi dobrý. Kdybych měl poraněnou míchu a doporučili mi operaci, bez váhání bych se na něj obrátil. Ale nedovedu si představit, že bych s ním chodil na golf.“

Bethany se zasmála, pak najednou zívla. „Znáte ho opravdu dobře.“

Doktor Kirsch na ni s úsměvem mrkl. „To ano.“ Vstal a vzal svůj kufřík. „Vidím, že po té injekci jste ospalá, mladá dámo, takže se rozloučím a nechám vás odpočívat.“ Namířil na ni prstem. „Zítřka žádná jízda na koni. Mám v deset hodin partii golfu, a jestli mě ten váš přesprávil starostlivý chlap odvolá z hřiště, budu mrzutý jako medvěd.“

Ryan vyprovodil doktora z ložnice. Před domem se Kirsch poškrábal na plešatící šedivé hlavě. Jeho stříbřité obočí se stáhlo v zamyšleném zamračení. „Něco mi tu nesouhlasí. Prověřím to. Až se vrátím do ordinace, zkusím se spojit s Reichertonem.“

„Myslíte si tedy, že může mít děti?“

Doktor pohlédl směrem k předsíni. „Neradím ti, abys jí to říkal, aspoň dokud si nebudu jistý. Nechci jí dát falešnou naději a potom ji zklamat. Nejsem specialista na poranění míchy.“

„Ale jste setsakra dobrý doktor a já věřím vašemu názoru.“

Lékař se usmál. „Díky. Abych odpověděl na tvou otázku, pokud jde o můj názor, tak ten setsakra dobrý doktor si myslí, že ta mladá dáma Reichertonovi buď špatně rozuměla, anebo jí dal nesprávné informace. Ochrnutí obecně nemá vliv na schopnost ženy donosit

dítě, zvlášť ne v případě jako tento, kdy poškození nervů není úplné.“

Ryanovi připadalo ztraceně úplné. „Jak to myslíte?“

„Tak označujeme poranění míchy, při němž jsou zničeny nebo poškozeny jen některé z nervů. Vezmi si deset jednotlivců s poraněním míchy na stejném místě a uvidíš deset různých výsledků. Někteří lidé mají částečně funkční končetiny anebo mají cit tam, kde jiní nemají. Při poranění L2 jako u ní...“ Na okamžik se odmlčel. „Nemyslím, že by to ovlivnilo schopnost mít děti, a pokud se zcela nepletu, riziko autonomní dysreflexie je tu malé nebo žádné. Ale ještě si to ověřím. Možná jsem jen starý venkovský doktor, který o tom nic neví.“ Zvedl ruku na pozdrav a sestoupil z verandy. „Ozvu se.“

„Co ten problém s krevní sraženinou?“ zeptal se Ryan úzkostně.

Kirsch si povzdychl. „Myslím, že na tomhle problému můžeme pracovat. Dnes jsou k mání velmi dobré invalidní vozíky s nastavitelnými, pohodlně čalouněnými opěrkami nohou, asi jako malá polohovací křesla na kolečkách, která umožňují uživateli zvednout nohy, kdykoli není vozík v pohybu. Také můžeme udržovat krev ředěnou natolik, aby se omezilo nebezpečí sraženin a zároveň to neublížilo dítěti.“

Ryan se pak s doktorem rozloučil, zavřel hlavní dveře a šel se podívat na Bethany. Léč na uvolnění svalů ji opravdu uspal. Ryan se na chvíli posadil vedle ní a pozoroval její sladkou tvář. Spala tak hluboce, že měla ochablá ústa a na spodním rtu se jí leskla kapička slin. Usmál se a setřel ji palcem. Přitom se mu srdce sevřelo při pomyšlení, že by se jí něco mělo stát.

O hodinu později telefonoval doktor Kirsch a Ryan převzal hovor v kuchyni. „Co říkal Reicherton, doktore?“

„Celkem nic. Můj názor je v podstatě následující. Žádný doktor nemůže zaručit, že i naprosto zdravá mladá žena donosí dítě. Možnost, že se vyskytnou problémy, je sice minimální, ale existuje. Proto bych se v tomto případě neodvážil tvrdit, že Reicherton Bethany záměrně lhal. Nicméně se domnívám, že mluvil o nepravděpodobných komplikacích u ženy s poraněním L2.“

„Proč?“ vydechl Ryan. „Proboha proč?“

„To je velmi dobrá otázka. Stále se vracím k té jeho poznámce – že žena na vozíku nemá právo mít děti. Znáám Bena řadu let. Matně si

vzpomínám, jak mi jednou vyprávěl, že si zvolil tento obor proto, že jeho matka je kvadruplegička.“

„Jak to souvisí s tím, co řekl Bethany?“

„Tady se pouštím na velmi tenký led, Ryane. Nechci spekulovat a očerňovat profesionální pověst toho muže. Když jsem s ním hovořil po telefonu, napadlo mě, že možná – a zdůrazňuji slovo *možná* – měl těžké dětství, protože jeho matka byla vážně postižená. Možná nerad vidí, když se jakákoli žena na invalidním vozíku snaží vychovávat děti. Jenom vím, že mi v telefonu nesdělil nic, co by vysvětlovalo to, co řekl Bethany. Jen něco mumlal a koktal. Odvolával se na to, že uběhlo už několik let a nemá před sebou její záznamy. Ale v zásadě souhlasil s mou prognózou, tedy že pokud tu nejsou jiné komplikace, žena s poraněním na L2, s kontinencí a bez infekce močových cest v anamnéze by měla donosit dítě bez potíží. V nejhorším případě může родit císařským řezem.“

Ryanovi bleskla hlavou představa Bethany, jak tehdy večer srdceryvně naříkala v dodávce. Téměř se mu udělalo nevoľno, až musel zavřít oči. *Nikdy žádné děti*, vzlykala. Proč jí proboha ten doktor řekl takovou krutou lež? Jistě, některé invalidní ženy nejsou kvůli svému postižení schopné být matkami, ale každý případ je jiný a Reicherton neměl právo to posuzovat. „Ryane? Jsi tam ještě?“

„Jsem tady,“ odpověděl Ryan tiše. „Jen se to snažím pochopit. To je všechno. Ta dívka žila osm let v domnění, že nikdy nebude mít děti. Mám chuť zajet nonstop do Portlandu a upravit Reichertonovi ciferník.“

„Je to jen můj dohad. Měj to na paměti. A odpusť mi, jestli to zní kazatelsky, ale pozdní hněv kvůli něčemu, co nemůžeme dokázat, je zbytečný. Nač kazit to, co by měla být šťastná chvíle pro vás oba? Očividně tu dívku hluboce miluješ. Užívej si tohoto velmi mimořádného okamžiku vašeho života.“

Ryan se usmál a přikývl. „Máte pravdu. Přesně to udělám, ale nejdřív ji uškrtím za to, že mi neřekla o autonomní dysreflexii.“

Doktor Kirsch se zasmál. „Ale no tak. Co bys udělal, kdybych ti řekl, že tě sex může zabít?“

„Zemřel bych jako šťastný muž.“

„Tak vidíš. Nevyčítej jí, že udělala stejnou volbu.“

„To je něco úplně jiného. Může mít bezpečný sex. Ale mít vlastní dítě není tak důležité, aby kvůli tomu ohrozila své zdraví.“

„Podle tvého názoru. Ženy někdy uvažují jinak. Pro některé je dítě to nejdůležitější na světě.“

Ryan se opřel lokty o pracovní desku. „Rozumím, doktore. Možná ji neuškrtním, jen jí pořádně vyhubuju.“

„Ale jdi.“

Ryan se zazubil. „Mimochodem, zvu vás srdečně na svatbu.“

„Rád přijdu. A Ryane, chci vidět nevěstu ve své ordinaci. Ale žádný spěch. Zítra mi zavolej a domluvíme si návštěvu někdy po líbáncích. Měl bych ji důkladně prohlédnout a dát jí základní informace ohledně prenatalní péče.“

„Postarám se o to.“ Ryan se napřímil a rychle dodal: „Poslyšte, doktore? Myslíte, jen pro jistotu, mám dál používat ochranu, než ji vyšetříte?“

Kirsch se znovu zasmál. „Přijde na to. Budeš se vztekat, až za devět měsíců budeš muset ve tři ráno vyskočit z postele kvůli krmení?“

„Ne, sakra.“

„Tak popadni život oběma rukama, jak to vyjádřila. Jsem upřímně přesvědčený, že jí nehrozí velké riziko. Dobře se o ni postarám. Soudě podle vzdorného výrazu na její tváři budeš mít peklo, jestli se k ní ještě někdy přiblížíš s úmyslem chránit se před početím.“

„Asi máte pravdu.“

Kirsch si odkašlal. „Kdybych se domníval, že je nutné zachovávat opatrnost, řekl bych ti to. Ale opravdu si to nemyslím. Dej té mladé dámě dítě.“

Ryan se stále usmíval, i když už zavěsil. Vrátil se do ložnice, lehl si k Bethany a přivinul ji do náruče. *Dítě*. Myslel to *vážně*, když jí říkal, že bude naprosto šťastný i s adoptovaným. Ale v hloubi srdce představa, že budou mít vlastní, měla neporovnatelné kouzlo. Vidět její rostoucí bříško a vědět, že nosí jeho dítě. Být jí po boku při porodu. Dívat se, jak poprvé tiskne k prsu tmavou, ochmýřenou hlavičku. Ať adoptivní rodiče cítí sebevětší lásku, přece jen jsou o část toho kouzla ochuzeni.

Ryan jí vtiskl polibek do vlasů, pak zavřel oči a snil o tom, jak spolu vychovávají Kendrickovy syny a dcery na ranči, kde sám vyrostl. Naučí je milovat tyto hory stejně, jako je miluje sám, pomyslel si ospale, a jednou převezmou jeho dědictví a budou řídit Rocking K.

Ta myšlenka ho naplnila pocitem smysluplnosti, který ve svém životě postrádal, než poznal Bethany. Vzpomněl si na to ráno, kdy přiznal Rafovi, že si často připadá ztracený a strašně osamělý a za dlouhých zimních večerů ho při zdravém rozumu udržují jen jeho domácí mazlíčci. Teď se už takhle necítil.

Jak by se muž mohl cítit osamělý nebo ztracený, když v náruči drží své štěstí?

Dvacátá první kapitola

Přespříští den Ryan pracoval v kanceláři a kontroloval účty, když si uvědomil, že je skoro jedenáct a Bethany ještě nepřišla na každodenní zaučování. Ne že by obvykle toho po pracovní stránce mnoho udělali. Ukázalo se, že Bethany po něm touží stejně nenasytně jako on po ní, a kdykoli zůstali sami, skončilo to tím, že se před obědem aspoň jednou, někdy dvakrát, milovali.

Ryan si připomněl, jak naposledy překrásně vypadala, když ležela nahá na jeho psacím stole, a zahořel náhlou touhou ji tam znovu uvidět. Už chtěl nechat účty a jít ji hledat, ale vtom uslyšel, že na něj křičí Sly. Vyskočil na nohy, a ještě než doběhl ke dveřím, tušil, že se přihodilo něco zlého.

„Tady dole!“ hulákal Sly, když se Ryan vynořil z kanceláře.

Ryan se otočil a zahlédl, jak předák mizí v boxu, kde instalovali Bethanino zvedací zařízení. Spěchal hlavní uličkou a dusot jeho bot na asfaltu byl jen o něco rychlejší než tlukot jeho srdce. Okamžitě věděl, že se Bethany něco stalo.

Když dorazil do otevřeného boxu a uviděl ji ležet zhroucenou ve slámě vedle koně, pomyslel si, že se mu snad zastaví srdce. Rychlým pohledem zjistil, že se pokoušela nasednout sama na kobylu s použitím závěsu.

„Ježíšikriste!“ Odstrčil Slye z cesty a padl na kolena vedle ní, tak zděšený, že nevěděl, jestli se modlí, nebo kleje. „Bethany? Ach proboha.“

„Jsem v pořádku, Ryane.“ Strpěla, aby ji prohmatal rukama, a přitom ho stále dokola ujišťovala, že není vážně poraněná. „Jen jsem sklouzla ze sedla, to je všechno. Nebylo to na zem daleko.“

Ryanův strach se změnil ve zlost. „Cos to sakra dělala?“ Vrhla zdrcující pohled na předáka. „Jestli chtěla použít závěs, měl jsi mě zavolat.“

Sly zvedl ruce. „Na mě se nevztekej, synku. O ničem jsem nevěděl, až jsem ji tu takhle našel.“

„Je to moje vina, Ryane. Chtěla jsem to zvládnout sama.“

Ryan měl sto chutí s ní zatřást, až by jí zacvakaly zuby. Ale místo toho dokončil prohlídku případných poranění, pak ji zvedl do náruče tak prudce, že se jí rozhoupaly třásně na nové westernové košili. „Už

nikdy,“ řekl zuřivě. „Slib mi, že se už nikdy nepokusíš sama nasednout na koně.“

Zaklonila hlavu a vzdorně se na něj zadívala. „Právě proto jsi udělal ten závěs, abych mohla jezdit bez pomoci.“

„To bylo předtím. Teď je teď, a jestli ještě někdy budeš riskovat, že si zlomíš vaz, seřezu ti zadek, že si týden nesedneš.“

Bethany se napřímila a uhladila si košili. „Nemluv nesmysly,“ řekla a smetla si stéblo slámy z rukávu. Pak se na něj zářivě usmála. „Skoro jsem to dokázala, Ryane. Úplně sama. Příště už budu vědět, že nesmím uvolnit háčky, dokud nebudu mít zapnuté přezky na pouzdrech pro nohy. Spadla jsem jen kvůli vlastní hlouposti.“

Ryan ji sevřel v náručí, vstal a chystal se vyjít z boxu a odnést ji do kanceláře. Zastavila ho tím, že mu přitiskla štíhlou ruku na hrud'. „Ještě ne. Chci to zkusit znovu. Dej mě na vozík a nech mě samotnou, prosím. Tohle musím udělat.“

„Jen přes mou mrtvolu.“

Nepřestávala mu hledět do očí. „Podruhé nespadnu.“

„To nemůžeš vědět.“ Představil si, že si zlomí nohu, nebo na ni nešťastnou náhodou šlápne kůň. Jen při tom pomyšlení mu tuhla krev v žilách. „Myslím to vážně. Jestli budeš ještě někdy takhle riskovat, tak tě –“

Přitiskla mu prst na rty. „Vím, že jsem tě vyděsila, a moc mě to mrzí. Sama jsem měla strach, že spadnu, proto jsem byla tak nervózní, že jsem nemyslela jasně.“ Znovu se usmála. „Ale stalo se a nebylo to tak hrozné, jak jsem se bála. Spadla jsem docela šikovně, protože mám polovinu těla bezvládnou. Ani to moc nebolelo. Jen jsem si vyrazila na chvíli dech.“

Ryan pomyslel na případné pohmožděniny na jejích nohou, které by necítila. Srdce se mu sevřelo, když viděl, jak jí hluboko v očích září plamen hrdosti. *Panebože, pomoz mi.* Uvědomoval si, že to Bethany chce a potřebuje udělat bez cizí pomoci, že soběstačnost je pro ni jedna z nejdůležitějších věcí na světě. Ale za jakou cenu? Tady musí jít hrdost stranou.

„Prosím, Ryane. Snaž se to pochopit. *Musím* to udělat bez tebe. Musím.“

Podíval se na její invalidní vozík, který v tuto chvíli představoval veškeré důvody, proč by to dělat neměla. Téměř litoval, že mu jeho rodina pomohla sestrojít ten zatracený závěs. Ale ne. Sestrojil ho jen z jediného důvodu: aby se Bethany mohla osvobodit od vozíku a

všech dalších omezení ve svém životě. Jen nepočítal s tím, že bude tak umíněná a zaujme tak nekompromisní postoj.

Nekompromisní. Od první chvíle miloval to neústupné zvednutí její malé brady. Právě taková byla. Jak jinak se mohla stát přebornicí v barelových soutěžích? Pravděpodobně také svým nekompromisním postojem, kdy překonávala své možnosti, až se stala nejlepší. Při vzpomínce, jak ho rozdrtila v závodu v plavání, si pomyslel, že všechno dělá naplno. A protože to byla jedna z věcí, které na ní miloval, opravdu by si přál, aby se změnila?

S pocitem, jako by právě polkl drcené sklo, tedy řekl:

„Dovolíš mi udělat jednu věc, než na ni znovu zkusíš nasednout?“

„Přijde na to, co to bude.“

„Hned uvidíš.“ Jen neochotně ji posadil zpět na vozík. Pak pohlédl na dálkový ovladač, který měla zastrčený za pasem džínů, a dodal: „Slib mi, že se ani nehneš, dokud se nevrátím.“

Zhluboka si vzdychla. „Ať to netrvá dlouho. Čím déle budu čekat, než to zkusím znovu, tím budu nervóznější.“

Ryan pohlédl na Slye postávajícího v otevřených dveřích. „Můžeš mi rychle pomoci, Slyi?“

Předák přikývl a následoval Ryana centrální uličkou do malé noclehárny, kde někdy přespával, když nějaká kobyly měla mít hříbě. O chvíli později, když se oba muži vrátili do boxu s matracemi z palandy, Bethany se dala do smíchu.

„Tak bude moje přistání aspoň hladší,“ poznamenala.

Ryan se slabě usmál, pak umístil jednu matraci vedle kobyly. Když vzal od Slye druhou, prohodil: „To je ten účel – aby sis nezlomila svůj umíněný malý krk.“

„Děkuju ti,“ řekla jemně, když byla podložka na místě. „S vědomím, že to tu je, budu mít lepší pocit.“ Potom se netrpělivě na oba podívala. „Můžete jít.“ Když zaváhali, usmála se. „Už nespádn, slibuju. Tak běžte!“

Ryan pokynul předákovi, aby ho následoval, a vydal se pryč. Ušel přibližně tři kroky. Sly se šoural za ním. Oba znepokojeně hleděli na otevřená vrátka boxu. Ryanovi se zjezily chloupky v týlu, když uslyšel bzučení motoru závěsu. Co by se stalo, kdyby napoprvé přijala aspoň malou pomoc? Jakmile by se to naučila, s radostí by ji nechal samotnou.

Vykořčil zpět k boxu, ale Sly rychle natáhl ruku a chytil ho za paži. „Ne,“ řekl tiše. „Tohle musí udělat sama, synku. Postavil jsi ten zatracený závěs jen kvůli tomu. Nezkaz jí to.“

Ryan věděl, že má předák pravdu, ale přišlo mu zatěžko jen tam stát. Matrace nebyly tak široké. Kdyby spadla mimo ně, zraní se. Srdce mu tlouklo, div mu nevyskočilo z hrudi. Co se děje? Už je na koni? Napjatě poslouchal, ale podle zvuků to nerozeznal.

„Dokázala jsem to!“ vykřikla najednou. „Dokázala jsem to, Ryane! Pojď se na mě podívat! Úplně sama! Jsem připravená vyjet!“

Ryan se Slyem do sebe málem narazili, jak se hnali k boxu. Když Ryan spatřil Bethany, zapomněl na všechno ostatní. Otočila Wink čelem k ním, oči jí zářily, tváře měla zrudlé radostí. V tom okamžiku Ryan před sebou viděl tu nezkrotnou, neohroženou dívku, již byla před úrazem. Vlasy měla divoce rozčuchané kolem drobné tváře. Seděla vzpřímeně v sedle a vypadala naprosto nezdolně.

Na okamžik se cítila nádherně volná, invalidní vozík byl zapomenut. Výraz na její tváři mu připomněl tu noc, kdy s ní tančil valčík, a hrdlo se mu stáhlo. Právě *proto* odkoupil zpět jejího koně, objednal sedlo a vyrobil závěs. Aby viděl tu nevýslovnou radost v jejích očích. Nemohl jí tu chvíli pokazit tím, že by ji přespříliš hýčkal.

Pohlédl na hodinky. „Doktor říkal, že dnes nanejvýš deset minut. Ztrácíš drahocenné vteřiny.“

Uchopila otěže a zamlaskala na kobylu, aby se dala do pohybu. „Z cesty, pánové! Jdu se projet.“

Ryan sledoval, jak kobylka odchází hlavní uličkou. „Po betonu jeďte pomalu!“ neubráníl se, aby nezavolal. Pak se otočil ke Slyovi. „Kristepane! Netušil jsem, že láska je takový nervák. Jak to přežiju?“

Sly si vzdychl a zavrtěl hlavou. „S dětmi to je stejné. Musíš je pustit. Pamatuju si, jak jsi poprvé jel na koni sám. Málem jsem dostal infarkt. Není lehké jim dát volnost, synku, ale musíš to udělat. Takový je život.“

Ryan přikývl. Bethaninu otci řekl více méně totéž. Lidé chovali Bethany jako v bavlnce příliš dlouho. Předpokládal, že to byl hlavní důvod, proč zůstala v Portlandu aby unikla dobře míněné, ale dusivé lásce své rodiny. A nechtěl, aby měla stejný pocit s ním.

Po jedenácti minutách chtěl Ryan osedlat Buckyho a jet ji hledat. Sly ho zastavil. „Zpozdila se jen o minutu. Dej jí ještě chvílku, aby

se stačila vrátit. Pokažíš jí to, když vyrazíš na její záchranu jako těžká kavalerie.“

Uplynuly nejdelší dvě minuty Ryanova života, než zaslechl venku na betonu klapot kopyt Wink. Rychle popadl z háku vědro a snažil se vypadat zaměstnaně, aby Bethany nepoznala, že tam stál a potil se celou dobu, co byla pryč. Sly také vzal vědro na zrní. Pak se oba muži po sobě tázavě podívali, bezradní, co mají dělat dál. Ted' nebyl čas krmení koní.

„Ahoj!“ zvolala Bethany rozjařeně, když projela s kobyloou hlavním vchodem. „Bylo to fantastické! To si nedovedete *představit*. A zvládla jsem to od začátku do konce sama, hoši. Není to úžasné?“

Ještě pořád neslezla z toho zatraceného koně. Ryan ztěžka polkl, aby se zdržel ostré poznámky.

„Jsem na sebe tak pyšná.“ Vjela na Wink do boxu, kde na ni čekal závěs. Pak, jako by měla oči vzadu, zadržela Ryana i Slye na místě, když prohlásila: „Zůstaňte pěkně venku. Slezu z ní sama.“

Ryan pohlédl na předáka. Sly, zpocený jako při těžké práci, si sundal klobouk a rukávem utřel čelo. Ryan s ním soucítíl. Při vrčení motoru závěsu se mu sevřely útroby. Skousl ret, aby nezačal vykřikovat nějaká varování.

Ubíhaly vteřiny, které vypadaly jako několik věčností následujících po sobě. Nakonec zavolala: „Fajn! Jsem dole. Ted' mě můžete začít obskakovat.“

Když Ryan zamířil k vrátkům boxu, trochu se mu podlamovala kolena. Bethany už seděla v invalidním vozíku a tahala za popruh závěsu, aby se z něj vyprostila. Když zpod sebe uvolnila nylon, vzhledla a usmála se. „Měli bychom to zařízení patentovat. Stali by se z nás milionáři.“

„Já už ale milionář jsem,“ připomněl jí Ryan nevrle.

Nekonečně ho rozčilovalo, že je tak veselá poté, co ho tak hrozně vystrašila. „Až se vezmeme, polovina těch peněz bude tvoje.“

„Já nejsem bohatý,“ zdůraznil Sly. „Možná tu věc budu patentovat. Kdybych měl velké tučné bankovní konto, taky bych se možná oženil.“

Ryan se na předáka užasle podíval. „S kým? Máš snad nějakou ženskou, o které nevím?“

Sly povytáhl šedé obočí, podrbl se za uchem, pak řekl: „Co když jo? Už jsem na to dost starý. Mám za to, že láska může postihnout nejen vás mladé.“

Ryan byl tím přiznáním tak ohromený, že téměř zapomněl na starost o Bethany. „Nikdy jsem netvrdil, že to tak je. Myslím, že to je skvělé, Slyi. Kdo je ta šťastná?“

Předák se usmál. „Je na tobě, abys to zjistil. A až se ti to podaří, hlavně nezapomeň, že mám tu dámu opravdu rád.“

S tím šlachovitý předák opustil box. Ryan se se zmateným pohledem otočil k Bethany. Ta se usmála a vzdychla si. „Není to romantické? Sly je zamilovaný.“

Ryan se zamračil. „U nás si vydělává pěkné peníze. Nepotřebuje miliony, aby se oženil.“

Bethany se otočila ke dveřím a vjela do uličky. „Pojď, Wink. Je čas zavést tě do tvého boxu.“

Kobyly následovala svou paní jako cvičený pes. Ryan na tu dvojici chvíli zíral, pak zavolal Charlieho, jednoho ze stájníků, a nařídil mu, ať Wink odsedlá a provede ji, aby vychladla.

Na cestě do kanceláře o pár minut později se na něj Bethany škádlivě usmála přes rameno. Když se octli v malé místnosti, tentokrát sama zamkla a zastrčila západku. Otočila se, svůdně na něj pohlédla a přejela konečkem prstu přes třásně na košili. „Ahoj, kovboji. Stýskalo se ti, když jsem byla na projížďce?“

Ryanův tep se ještě nevrátil k normálu. I když byl šťastný, že epizoda se závěsem skončila dobře, pořád se nemohl zbavit představy, jak Bethany leží na zemi u nohou kobyly. „Teď na to opravdu nemám náladu.“

Jen se usmála a začala si rozpínat košili. „Mrzí mě, že jsem tě tak vyděsila. Příště už neudělám tu chybu a neodepnu úchyty, dokud nebudu zajištěná v sedle. Slibuju.“

Ryan odvrátil pohled, odhodlán nenechat se rozptýlit. „Myslím, že si musíme promluvit o moudrých rozhodnutích a nutnosti zachovávat řádná bezpečnostní opatření.“

Uslyšel zašustění látky a jeho oči se neodvratně otočily k ní jako kovové hoblíny přitahované magnetem. *Dvěma magnety.* Bůh mu pomoz. Měla rozepnutou podprsenku a obě ňadra se přelévala ven. Jedna růžová bradavka vykukovala nad vroubkovaným okrajem krajky. Při tom pohledu mu vyschlo v ústech. Nemohl by si ani odplivnout, i kdyby křičela, že ve stáji hoří.

„Prosím, nezlob se,“ řekla tlumeně. Když mluvila, přejížděla si štihlými prsty přes tvrdnoucí hrot nahého ňadra a vábila ho pohledem. „Pojď ke mně a dovol, ať tě upokojím.“

Zatraceně. Začala se sexem pozdě, ale rychle se učila. Ryan se octl na druhé straně kanceláře dřív, než si vůbec uvědomil, že se pohnul. Rychle zapomněl na svou zlost. Jak by při pohledu na ni mohl nějaký muž rozumně uvažovat?

Do příštího čtvrtka, než vyjeli k Medvědímu jezeru, kde měli mít svatbu, si Bethany denně přivykala na jízdu na koni a byla připravena vydržet v sedle potřebnou hodinu a půl. Cítila se tak šťastná a plná naděje ohledně budoucnosti s Ryanem, až ji to lekalo. Cleo se na ranči usadila, jako by se tu narodila, dny trávila na Biftekových zádech a noci v domě schoulená ve svém pelíšku. Bethany pravidelně využívala svůj nový závěs ve stáji a nasedala a sesedala z Wink bez jakékoli pomoci. Ryan hovořil o tom, že jí v blízké budoucnosti otevře jezdeckou školu, nejen aby trénovala nadějně barelové závodníky jako Heidi, ale také pracovala s mladými paraplegiky.

To vše vypadalo až příliš krásně, aby to mohla být pravda. Pohnutý, milující, báječný manžel. Schopnost mít děti. Pracovat na plný úvazek s koňmi. Moci se volně pohybovat po cestách, které jako síť protkávaly pozemek. Měla pocit, že se její svět zvětšil do gigantických rozměrů, až jí z toho někdy jímala závrať. Určitě nikdo nemůže být tak šťastný, aniž se stane něco, co by to pokazilo.

Když se se svými obavami svěřila Ryanovi, přidržel koně, aby s ní jel bok po boku, a přitom vypadal v sedle tak neuvěřitelně hezky, s červnovým sluncem lesknoucím se v černých vlasech rozcuchaných větrem, až se jí rozezpívalo srdce. Kolem nich se rozléhalo zvonivé, téměř melodické cinkání tábornických potřeb uložených na soumaru, které se mísilo s klapotem kopyt na kamenech.

„Miláčku, to je hloupost,“ namítl Ryan. „*Zasloužíš si být šťastná. Nic nám to nepokazí. Nic.*“

Bethany zaklonila hlavu a zadívala se na oblohu. „Vím, že mluvím hlouposti. Já jen – ach Ryane, jsem *tak* šťastná. Víš, co tím myslím? Tak dlouho jsem žila a pořád si připomínala, že musím být rozumná, hubovala jsem se za to, že chci něco, co už nikdy nemůžu mít. A najednou mám všechno, po čem jsem kdy toužila. Nikdo by neměl být tak šťastný. To snad musí být hřích nebo něco podobného.“

Zasmál se, naklonil se na koni na stranu a rychle ji políbil. „Bethany Ann, nedovedu si představit, že bys spáchala skutečný

hřích, a vím jistě, že bůh se mnou souhlasí. Nepoznal jsem nikoho s čistším srdcem. Myslím, že mi bůh seslal anděla.“

Oči jí nezbedně zasvítily, když z větve borovice utrhla šišku a hodila ji po něm. „Andělé nemyslí na to, na co teď myslím já. Zastavíme a odpočineme si pod stromem.“

Ryan věděl, co ten vášnivý lesk v jejích očích znamená, a byl v bolestném pokušení zastavit. Ale kdyby se na cestě zdrželi příliš dlouho, zmařilo by to jeho plány.

S povzdechem vztáhl ruku a rozčuchal jí vlasy. „I když mě to bolí, musím odmítnout.“

Zamračila se a našpulila spodní ret. „Ještě nejsme ani svoji a už mě máš dost.“

„Ani náhodou. Jen chci dnes odpoledne udělat něco zvláštního. Až zastavíme a utáboříme se, prokážeš mi tu čest a staneš se mou ženou?“

Nechápavě na něj pohlédla. „Dnes? Jak by to bylo možné? Kněz přijede až v sobotu.“

„Nepotřebujeme kněze,“ ujistil ji. „Vzpomínáš, jak jsi mi řekla, že divočina je tvůj kostel? Dejme si své soukromé sliby už dnes. Ty a já, sami na horském hřebeni, složíme své manželské sliby jeden druhému, jen s bohem jako svědkem. Na kom jiném záleží?“

Chvilí se nad tím zamyslela, pak s úsměvem přikývla. „To se mi líbí. Myslím, že to bude ještě významnější než oficiální obřad.“

O dvě hodiny později Ryan poklekl k nohám svého tmavovlasého anděla na invalidním vozíku a slavnostně slíbil, že ji bude milovat, ctít a chránit do konce života. Při těch slovech se díval do jejích krásných maceškově modrých očí a věděl, že se narodil proto, aby ji miloval.

Když dokončil svůj slib, Bethany ho následovala a oči se jí třpytily, zatímco šeptem pronášela slova plná lásky a slibovala, že ho bude navěky milovat. *Bethany*. Bezpochyby byla dar z nebe. Sobě Ryan přísahal, že bude mužem, jakého si zaslouží, že ji bude do konce života opatrovat a snažit se udělat ji šťastnou. Jestli si někdo na světě zasloužil štěstí, byla to určitě tato žena.

Z kapsy košile vytáhl dva prstýnky. Ten její chvíli podržel ve slunečním světle. „Říká se, že prsten je symbol věčnosti – čisté a nekonečné lásky. Myslím, že hodně lidí na to zapomíná. Já na to nikdy nezapomenu.“

Slibuji.“ Navlékl jí prsten, pak ji políbil. „S tímto prstenem si tě беру за ženu.“

Bethany se usmála a pohlédla na prsten na své ruce. Pak se zhluboka, rozechvěle nadechla a zvedla jeho prsten ke slunci. „Kdykoli se podíváš na tento prsten,“ zašeptala, „vzpomeň si, že tě budu do konce života milovat víc než sebe. A protože jsi takový, jaký jsi, nemyslím, že to bude těžká zkouška.“ Předklonila se, aby ho políbila. Když se zase odtáhla, třpytily se jí na tvářích slzy jako démanty. S jeho pomocí mu navlékla prsten. „S tímto prstenem si tě беру за muže.“

Ryan uchopil její tvář do dlaní a sklonil se k jejím rtům. Projela jím žhavá touha, která mu rozpálila krev. „A teď ta nejlepší část soukromého obřadu v horách,“ zašeptal, když se odtáhl. „Místo abych nevěstu jen políbil, zpečetím naše sliby tím, že se s ní budu milovat.“

Rozevřela široce oči. „*Tady?*“

Ryan se rozhlédl a zasmál se. „Na horském hřebenu je hezké to, že si sousedé hledí svého a nezajímají se o drby.“ Vstal, zvedl ji do náruče a odnesl ji na sluncem vyhřáté travnaté místo pod borovicí. Když si očistil boty od jehličí, opatrně ji položil a pak se s ní vášnivě miloval ve zlatém slunci.

Naplnění... Ryan slyšel to slovo tisíckrát, ale ten pocit byl neuvěřitelný. Držel svou ženu pevně na svém srdci, příliš vyčerpán, aby se mohl pohnout. Na jejich nahých tělech si pohrávalo slunce a laskalo je svým teplem, tak příjemným, že by takhle chtěl zůstat věčně. Jen strach, aby si Bethany nespálila citlivou pokožku, ho nakonec přiměl k pohybu.

Pozdní odpoledne a večer se dokonale vydařily. Nachytali si pstruhy k večeři v nedalekém potoce a královsky povečeřeli u praskajícího ohně. Ryan našel hlubší místo níž po proudu a těsně před setměním se šli vykoupat. Velký problém. Jakmile uviděl Bethanina nahá nadra rozkošně se pohupující na hladině, zvedl ji vysoko do náruče, přebrodil se k břehu a znovu se s ní miloval. Než vylezli z vody, byla oběma už trochu zima. Ryan svou nevěstu osušil, odnesl ke stanu, zabalil do deky a seděl s ní v náručí u ohně tak dlouho, dokud se dotekem neujistil, že se už zahřála. *Dotek.* Z nějakého důvodu vedl jeden ke druhému, a než se Ryan nadál, znovu se milovali, tentokrát na dece u ohně. Nemohl se jí nasytit a ona

zřejmě sdílela stejnou touhu a vždy se dychtivě stočila do jeho náruče, kdykoli ji políbil.

„Poslouchej,“ zašeptala naléhavě, když se uložili na noc ve stanu.

Ryan nastražil uši. O chvíli později zaslechl vytí kojotů.

„Není to ten nejkrásnější zvuk?“ zeptala se. „Ach Ryane, jen *poslouchej*. Vítr šeptá ve stromech a skučí na horském hřebenu. Kojoti vyjí na měsíc. Nikdy jsem nemyslela, že to ještě někdy uslyším. *Nikdy*. Dovedeš si představit, co to pro mě znamená, nebo jaký krásný dar jsi mi dal?“

Ryan měl naopak pocit, že ona je dar a on obdarovaný. „Mám štěstí, že jsem našel manželku, která tohle všechno miluje stejně jako já,“ řekl jí. „To se každému nepodaří.“

Ležela na boku a pozorovala ho. Kdesi znovu zavyl kojot. Zatímco se ten zvuk rozléhal horskou tmou, políbila Ryana na rty. Pak se najednou posadila, rozevřela spací pytel a pohládila ho rukou po nahém boku. „Lehni si na záda,“ zašeptala. „Chci se s tebou milovat, zatímco kojoti vyjí na měsíc.“

Takové přání nemohl odmítnout. Otočil se na záda. Podepřela se jednou rukou na spacím pytli rozprostřeném pod nimi, aby nadlehčila svou váhu. Pak sklonila hlavu a líbala ho po celé hrudi až dolů k trojúhelníku tmavých chloupků na podbřišku. Ve světle ohně prosvítajícího přes nylonovou stěnu stanu na ni dobře viděl a uhořel její úmysl. Možná byl neuvěřitelně staromódní, ale tohle ještě nikdy žádné ženě nedovolil, přesvědčen, že to je příliš intimní, aby se tomu oddával s někým, koho nemiluje. Taký před Bethany nikdy nepraktikoval s žádnou ženou orální sex.

Jeho erekce byla nápadná jako vlajkový stožár. Chyběla už jen národní vlajka třepotající se ve větru. Odhrnul Bethany z tváře pramínek černých vlasů. „Drahoušku, nemusíš –“

„Šššš,“ zašeptala a dál ho laskala jazykem, jako by olizovala kornout se zmrzlinou.

Byl to ten nejerotičtější zážitek v jeho životě. Nezáleželo na tom, že to dělala poprvé – jen když ji viděl, jak se s ním tímhle způsobem miluje, málem nad sebou ztratil kontrolu.

Ryan ji vzal za bradu, tak okouzlený, jak se mu nikdy ani nesnilo. Protože ho tolik milovala. Protože by zjevně udělala cokoli, jen aby s ním byl šťastný. Nechápala však, že i bez toho je pro něj ztělesněním všech jeho snů.

„Promiň,“ řekla tiše. „Vlastně ani nevím, jak se to dělá. Nechceš mi vysvětlit, jak by se ti to líbilo? Aby to bylo co nejlepší.“

Ryan téměř zaúpěl. *Co nejlepší!* Ještě jeden kmit jejího rychlého jazýčku, a byl by se znemožnil. „Já nevím,“ zalhal. Samozřejmě to věděl. Přinejmenším měl povšechnou představu. „Nikdy mi to žádná žena nedělala.“

I v matném světle viděl, jak se jí oči naplnily údivem. „Nikdy?“

„A ty jsi první, kterou jsem *tam* kdy líbal,“ dodal, pak ji vzal v pase a přitáhl si ji výš na hrud'. „Je to něco mimořádného a schovával jsem si to pro tebe.“

„Ach Ryane.“ Očividně ji to dojalo a připadalo jí to romantické. „Mně se to moc líbilo.“

Jenom se usmál. „Díky, Bethany. Záleží mi na tom, abych tě uspokojil.“

„Takže chápeš, že já chci uspokojit tebe.“

„Už se stalo, miláčku. Kdybys to dělala ještě líp, už bych ted' byl vyřízený a spal bych. Jaká by to byla zábava?“

Uchichtla se a položila se mu celou váhou na hrud'. Byla to nejsladší břemeno, každý kousek tak měkký a hedvábný. „Líbilo se ti to, vid'?“

Zasmál se té ženské pýše v jejím hlase. „Natolik, že bych víc nesnesl.“ Pohlédl jí na rty a založil si paže za hlavu. „Radši mě teď polib na ústa.“ Vycítil, že tentokrát chce Bethany převzít vedení a dělat věci, které mu poskytnou rozkoš, a tak zašeptal: „Když mě budeš líbat, otírej se mi bradavkami o hrud'.“

Řídila se přesně jeho pokyny, a když ucítil, jak se jí bradavky napjaly, zapomněl na to, že jí chtěl přenechat vůdčí roli. *Bethany*. Přivinul ji těsně k sobě, přetočil se s ní a vášnivě se s ní miloval za hlasitého doprovodu vyjících kojetů...

Bethany ho vzbudila za svítání. Od chvilé, co s ním začala bydlet na ranči, nebyvala při vstávání už tak rozmrzelá, ale tohle ráno jen žasl nad tou nápadnou změnou. Když jí pomohl do vozíku, široce rozpráhla náruč, aby objala nový den, zaklonila hlavu, pohlédla na vrcholky stromů a rozesmála se s veselou uvolněností.

„Cítím, že *žiju!*“ vykřikla. „Nejenom dýchám. Cítím se tak živá!“

Její nálada přetrvávala celé dopoledne. Když byli znovu na cestě, vyzpěvovala hloupé písničky, což Ryanovi připomnělo, že přece jen

není tak úplně dokonalá. To děvče zaboha neumělo udržet melodii. Musel se k ní přidat, jen aby to jeho uši vůbec vydržely.

„Na zdi bylo sedmašedesát lahví piva! Sedmašedesát lahví piva! Když jednu sundáš a vypiješ, zůstane –“

„Čtyři láhve piva na zdi!“ doplnil.

„Ha-ha. Šestašedesát!“

Ryan se ještě smál, když najednou uslyšel, že se nalevo od stezky prodírá křovím velké zvíře, a zahlédl mezi stromy mihnout se herefordskou červenou krávu. Potkat dobytek tady nahoře nebylo vzácností. Stáda z Rocking K měla otevřený výběh, toulala se po celých horách a pásla se tu. Ale Ryan zřídka viděl nějakou tak pádit.

Přitáhl svému ryzákovi otěže a poslouchal vzdalující se praskání větví. „Co se sakra děje?“

Bethany zastavila svého koně hned za soumarem. „Zajímalo by mě, co ji tak vyplašilo?“

Ryan se zamyšleně zamračil. „Nevím. Ale něco mi říká, že bych se tu měl kolem porozhlédnout. Před pár týdny připravili rančera dole u silnice pytláci o dva kusy.“ Otočil valacha Buckyho a předal Bethany otěže soumara. „Počkej chvíli tady, miláčku. Hned jsem zpátky.“

Ryanovi trvalo jen pár minut, než projel mezi stromy a našel stopy kravských kopyt. Sledoval jejich směr pohledem a objevil lesklou vlhkou skvrnu na nízké větvi jedle. Pobídl koně vpřed a jel si ji prohlédnout. Když se dotkl hustého jehličí, zůstala mu na prstech čerstvá krev. Šel tedy chvíli pěšky po stopě a opravdu, brzy našel krev i na zemi. Zvíře bylo vážně poraněné.

Vrátil se k Bethany a oznámil jí, co zjistil. „Tu krávu musel postřelit nějaký idiot,“ mínil. „Zatracení blázní. Jestli neumějí pořádně střílet, nemají nárok nosit pušku.“

Bethany se otočila a pohlédla dozadu. V očích se jí odrážely obavy. „Ach Ryane, je to tak *smutné*. Jestli se to ubohé zvíře poranilo a nevykrvácelo na místě, může umírat pomalou a hroznou smrtí na infekci nebo něco podobného. Nemůžeme ji tu takhle nechat.“

S tím Ryan souhlasil. „Najdu ji podle stop,“ řekl. „Ale všude tady kolem je náročný terén. Neměla bys jezdit se mnou, drž se raději stezky.“

„Žádný problém. Prostě tu počkám.“

Ryan se usmál. „Vím něco lepšího. Tady kousek odtud je hezká malá louka. Co kdybys počkala tam?“

„S jídlem?“ zeptala se.

Zasmál se a přikývl. „Myslím, že se pro tebe pár soust najde.“

„To vypadá dobře. Krátký odpočinek mi beztak přijde vhod. Aspoň nebudu moc unavená, až dojedeme k jezeru.“

O pár minut později, když ji Ryan pohodlně usadil s vozíkem pod vysokou borovicí na kraji louky, se na něj vesele usmála. „Připadám si jako princezna! Jen mi chybí něco dobrého k jídlu a pití, jak jsi mi slíbil.“

Zazubil se a vydal se k soumarovi. Z malé chladicí tašky vyndal plechovku limonády a vzal piknikový koš po okraj naplněný dobrotami. Když se vrátil a zásoby uložil ke stromu, Bethany řekla: „Mňam.“ Otevřela koš a vytáhla salám a sýr. „Máš smůlu, že musíš pryč. Škoda, že se ke mně nemůžeš připojit.“

Odepnul pouzdro se zbraní a podal jí ho. „Jen pro všechny případy,“ poznamenal. „Doufám, že umíš zacházet s revolverem.“

Přijala od něj dvaadvacítku a oči jí potměšile zasvítily. „To není revolver, ale dětská bouchačka. A ano, umím s tím zacházet. Sestřelím žalud na padesát metrů. Spokojený?“

„S oporou nebo bez?“

Pyšně zvedla svou malou bradu. „Samozřejmě bez. Co si myslíš, že jsem nějaké městská holka?“ Rozhlédla se po tiché mýtině. „Proč vlastně potřebuju zbraň? Jsou zdejší veverky tak krvežíznivé?“

Zasmál se a zamířil ke svému koni. „Spíš jsem myslel na hady. Nosím zbraň kvůli chřestýšům, kteří se tu občas vyskytují.“

Otrásla se a zamnula si paže. „Nesnáším hady.“

Ryan se vyhoupl na koně, zadíval se na Bethany, která hledala v koši nůž na sýr, a řekl: „Schovej mi kousek salámu a sýra, miláčku. Možná budu mít hlad.“

„Schovám.“ Pak její výraz zvážněl. „Doufám, že tu krávu najdeš, Ryane. Hodně štěstí.“

„Poslyš, máš před sebou jednoho z nejlepších stopařů odtud až do Pecosu, má drahá. Co si myslíš, že jsem, nějaký městský kluk?“

Bethany našpulila rty. „Kde je vlastně Pecos?“

„Nemám zdání. Ale rozhodně jsem v téhle oblasti nejlepší.“ S úsměvem zamrkal a pak zkontroloval, jestli má nabitou pušku. „Silně krvácela. Bude hračka ji vystopovat. Jestli jí nebude pomoci, dorazím ji. Jestli ano, spojím se s Rafem a udám mu její polohu.“ Poklepal na mobil na opasku. „Pomocí kouřových signálů, samozřejmě.“

Když odjížděl, se smíchem za ním zavolala: „Bud’ opatrný, kovyboji!“

„Žádný strach.“

Ryan se rozhodl, že nebude sledovat točitou cestu a pojedje přímo, aby ušetřil čas. Když se s valachem prodíral křovím, které hustě rostlo mimo vyšlapanou stezku, pátral po nějaké známce, podle níž by našel místo, kde byla kráva postřelena. Prchala odněkud tady nahore, tím si byl jist.

Neujel daleko, když ho najednou začalo mrazit v zádech. Prudce přitáhl koně, poslouchal a číchal ve vzduchu. V lese panovalo přízračné ticho. Zdálo se, že i vítr tají dech. Ryan se po těchto horách často projížděl. Znal každý vrchol i rokli jako své boty. Pokud něco nebylo v pořádku, vycítil to.

A teď něco v pořádku nebylo.

V tu chvíli by nejraději zamířil zpět na louku a k Bethany. Nedovedl říct proč. Jedna jeho část to považovala za hloupost. Ale druhá, velká část, cítila mrazení.

Pak to ucítil. *Krev*. Poráželi dobytek na ranči dost často na to, aby bezpečně poznal pach čerstvě zabitého zvířete. S rostoucím hněvem pobídl Buckyho vpřed. Co se sakra stalo? Přišli sem nějací výrostci s puškou a použili jeho krávy jako cvičný terč?

Kousek před ním bylo napajedlo – místo, kde voda po zimních záplavách na Medvědím potoce dávno vyhloubila širokou průrvu v břídlíci a vytvořila malou roklinu na jedné straně téměř uzavřenou. V létě se tu s oblibou shromažďoval dobytek, protože stromy rostoucí na kraji rokliny poskytovaly hluboký stín na březích potoka. Jestli se tu u vody shromáždilo víc krav, byly by jako kachny na střelnici, snadný terč pro pušku. Jelikož jeden konec strže byl téměř uzavřený, nemohly by rychle utéct.

Ryan zamířil rovnou k tomuto místu. Pach krve byl čím dál silnější. *Spousta krve*. Na jazyku se mu usadila strašlivá měděná pachut’. Když zdolal poslední výstup nad napajedlem, byl připraven na to, že uvidí množství zabitých krav. Netěšil se na ten pohled, ale na druhé straně viděl smrt tolikrát, že ani nečekal, že ho to bude šokovat.

Když však spatřil ten masakr, ucítil, jak mu do hrdla stoupá hořká žluč.

Panebože. Krávy se shromáždily v roklině, tak jak předpokládal. Ale nezabil je žádný střelec. Ryan nikdy v životě neviděl takové

krveprolití. Leželo tam nejméně deset krav, některé v potoce, jiné na březích. Voda potoka se barvila do ruda krví z jejich roztrhaných těl.

Něco je rozsápalo.

Z dálky Ryan nemohl rozpoznat, jaké zvíře je zabilo. V těchto horách se hojně vyskytovaly pumy, protože zákon, schválený před několika lety, zakazoval používání loveckých psů. Ale pumy obvykle nezabíjejí jako zběsilé. Při dopadu zlomí kořisti vaz, pak mrtvé zvíře někam odtáhnou a sežerou.

Ryan sesedl, přivázel Buckyho k pařezu a vytáhl ze sedlového pouzdra remingtonku. Sestup k potoku byl příkrý. Na uvolněné břidlici často uklouzl a jen tak tak se udržel na nohou. V roklině neztrácel čas prohlídkou zabitých krav. Stopy, které našel v měkké půdě vedle mrtvého dobytka, patřily nepochybně medvědu.

Ryan nemohl uvěřit svým očím. Medvědi černí takové věci nedělají. Jsou to šelmy, to ano, a občas pro potravu zabíjejí, ale obecně raději využívají příležitosti a pochutnají si na zdechlině, larvách hmyzu nebo rostlinách, například různých bobulích. Ryan už sice slyšel o tom, že medvědi tu a tam zabili krávu, ale nikdy víc než jednu a vždy pro potravu.

Přesto tyto důkazy nešlo popřít. Soudě podle stop se jednalo o velkého medvěda. Takovým vzácným zabijákem obvykle bývá mladý medvěd. Starší samec zřídka útočí bez vyprovokování a samice je agresivní jen tehdy, jsou-li ohrožena mláďata.

Ryanovi po zádech stekl studený pramínek potu. Raněná kráva, kterou viděli prchat o život lesem, bezpochyby unikla odtud. Není to víc než dvacet minut. Tohle jsou všechno čerstvé úlovky a nespáchala to hladová šelma útočící kvůli potravě. Medvěd žádnou ze zabitých mrtvol nesežral. Ne. Bylo to vražedné šílenství a krávy pozabíjel jen pro zábavu.

Při tom pomýšlení se Ryan spěšně vyšplhal zpátky na břeh. *Bethany*. Nechal ji sedět na louce bez jakékoli možnosti bránit se. Revolver ráže.22 útočícího medvěda jen ještě víc rozzuří. Rozhodně ho nezastaví.

Než se dostal zpět ke koni, prudce oddychoval námahou a zaléval ho studený pot. Protože věděl, že musí jet co nejrychleji, aby se včas dostal k *Bethany*, vrátil pušku do pouzdra, aby měl obě ruce volné.

Bethany. Když ji opouštěl, krájela salám a sýr. Medvěd může ucítit potravu na víc než kilometr.

Tvrdě stiskl Buckymu slabiny a pobídl ho do cvalu. Byl tu nerovný terén a Ryan věděl, že se kůň může při takové bezhlavé rychlosti snadno zranit. Ale neměl na vybranou. Kdyby musel volit mezi valachem a svou ženou, bez váhání by obětoval koně.

Prosím, bože. Ta tichá modlitba se mu v mysli stále vracela, až cítil závrať. Pobízela Buckyho k ještě rychlejšímu tempu ve strachu, že medvěd může obcházet kolem louky. Bethany je tak bezmocná. Nemůže se ani pokusit utéct.

Když Ryan dorazil na kraj louky, pocítil takovou úlevu jako nikdy v životě. Bethany seděla pod borovicí tak, jak ji opustil. Když ho spatřila, zamávala mu. Zpomalil koně. Byla v pořádku, díky bohu. Ze svého místa by už mohl medvěda zasáhnout puškou, kdyby se k Bethany dostal příliš blízko.

Když přijel až k ní, uviděla, jak jeho kůň prudce oddychuje, a zavolala: „Našel jsi ji? Co se stalo?“

„Ne, nejel jsem za ní.“ Pozorně se rozhlédl po úbočích obklopujících louku. Nechtěl Bethany vyděsit, ale ani jí nechtěl lhát. „Byl to medvěd, miláčku. Musíš uložit všechno jídlo zpátky do krabic. Pevně je zavři. Nechci, aby nás na pikniku navštívili nezvaní hosté.“

„Viděl jsi medvěda?“ Zatvářila se nadšeně. „To je senzace. Možná ho ještě zahlédneme. Neviděla jsem černého medvěda celé věky.“

„Jejich populace se za několik posledních let značně rozrostla. Přispěl k tomu zákon o ochraně pum a zákazu chytání do pastí.“ Zastavil Buckyho vedle Wink a soumara. Hned jak sesedl, vzal pušku z pouzdra jako bezpečnostní opatření. Rozhodně nechtěl být zastižen nepřipravený. „Toho medvěda jsem vlastně ani neviděl. Jen spoustu opravdu čerstvých stop.“

Když viděla, jak k ní kráčí s puškou v jedné ruce, úsměv jí zmizel z tváře. Pevně se mu podívala do očí. Po dlouhém pátravém pohledu řekla: „Ach Ryane... co se děje?“

Znovu se rozhlédl po okolních svazích. „Nechci tě strašit, miláčku. Ale tohle není obyčejný medvěd. Je nepřítel.“

„Cože?“ Zajíkla se nevěřícím smíchem. „Co tím myslíš? Jak nepřítel?“

Ryan přesunul pohled k ní. „Víš, jak jsme viděli tu krávu? Byla napadena.“ Ukázal hlavou směr. „Asi míli na východ je strž s potokem, kam krávy rády chodí pít. Na obou stranách jsou příkré břidličné břehy. Kaňon je z jedné strany uzavřený a z druhé vede jen

průrva, proto se odtamtud nemohly rychle dostat. Medvěd je musel zaskočit. Neztrácel jsem čas počítáním kusů, ale odhaduju, že nejmní deset krav je mrtvých.“

„Cože? Myslíš, že černý medvěd zabil deset krav? To je nesmysl, Ryane. Tohle černí medvědi nedělají. Možná grizzly, ale ne oregonský černý medvěd.“

Ryana znovu zamrazilo. „Je to velký mladý samec. I lidé se pomátnou. Proč ne černý medvěd?“ Opřel pušku o strom vedle ní. „Umíš to stejně dobře s pumpovačkou jako s revolverem?“

Zadívala se přes rameno na horské svahy. „Už je to dávno. Kdysi jsem s puškou uměla slušně zacházet. Ale nezaručuji, že teď něco trefím.“

Ryan kývl směrem ke zbrani. „Měj oči otevřené, než osedlám Wink. Jedeme odtud.“ Pohlédl na piknikový koš. Bethany odložila na zavřené víko pistoli a pouzdro. „Pořádně ten salám uzavři do krabice. Medvěd může ucítit potravu na velkou dálku. Nechci, abychom ho přilákali.“

Spěšně osedlal Wink. Když se vrátil pro Bethany, musel se usmát. Dělal přesně, co jí řekl, oči přilepené na okolních svazích, jednu ruku volně ovinutou kolem pažby pro případ, že by musela střlet. Pomyslel si, že Bethany sice nemůže chodit, ale nikomu na světě by ochotněji nesvěřil, aby mu kryl záda.

Sklonil se a zvedl ji z vozíku. „Posadím tě do sedla, pak se vrátím pro pušku a ostatní věci.“

Objala ho kolem krku, když ji nesl ke koni. „Ty máš opravdu strach.“

„Nikdy jsem něco takového neviděl,“ přiznal Ryan. „Krev mi stydla v žilách a cítil jsem skutečnou hrůzu. Celou cestu zpátky jsem se modlil, abys byla v bezpečí.“

„Ach Ryane. Měla jsem tu dvaadvacítku. Byla jsem v pohodě.“

Pohlédl na ni přimhouřenýma očima. „Pistole by toho starého bracha nezastavila. Věř mi –“

„Wrrrau!“

Ten řev se ozval za jejich zády. Byli teprve v půli cesty ke koním a Ryan se prudce otočil, aby zjistil, co to sakra je. Když uviděl, jak se přes rovinu na ně řítí medvěd, srdce se mu s trhnutím zastavilo a zůstalo mu v hrudi viset jako kus ledu. To zvíře bylo obrovské a pohybovalo se neuvěřitelnou rychlostí – tukové záhyby a kožich nadskakovaly při každém odrazu tlap od země. „Wrrrau!“

„Panebože!“ vykřikla Bethany. „Ach, panebože!“

Ryan se jako šílený ohlédl na pušku opřenou o borovici jen pár kroků odtud, kde ji nechal, aby mohl odnést Bethany. Kdyby Bethany položil na zem, mohl by se ke zbrani dostat, než ho medvěd dostihne. Velký problém. Bylo pravděpodobné, že zvíře slepě zaútočí. Mohlo by se dostat k Bethany dřív, než by stačil vystřelit. Také se může stát, že se medvěd po zásahu nezhroutí okamžitě a ještě chvíli pokračuje v útoku.

Mohl by Bethany zabít.

Ryan se musel rozhodnout, a jak tu situaci odhadoval, neměl příliš na vybranou. Položil Bethany do trávy a otočil se k medvědu beze zbraně.

V tom zlomku vteřiny, než k nim obrovské zvíře dorazilo, mu hlavou bleskly nesouvislé útržky informací o útočících medvědech, které během let slyšel, především to, že někdy utečou, když se snažíte vypadat co největší a chováte se agresivně. Postavil se tedy mezi Bethany a medvěda, široce rozpřáhl ruce a zařval co nejhlasitěji. Ale medvěd nezastřelil.

„Vypadni!“ zařval Ryan znovu. Tentokrát popošel o pár kroků dopředu, i když si přitom pomyslel, že se snad úplně zbláznil. „Vrrr!“ volal ve snaze napodobit zuřivé mručení zvířete.

„Ryane!“ vykřikla Bethany. „Uteč! Běž pryč!“

Vtom se na něj medvěd vrhl. Ryan měl pocit, že do něj narazila lokomotiva. Nohy se mu vymrštily ze země a on i medvěd se octli ve vzduchu. Jen mlhavě slyšel Bethanin křik. *Bolest*. Rudě mu zaplavila mozek.

„Pušku!“ podařilo se mu ze sebe vypravit. „Prokrista, pušku!“

Celý život slýchal, že v případě útoku medvěda má dělat mrtvého. Ucítil, jak se mu ta bestie zakousla do boku. Kostí se pod tlakem medvědíh čelistí drobily jako křída. Jak může dělat mrtvého, když mu v těle exploduje taková krutá bolest? Vykřikl. Nemohl to zadržet. Křičel, jako by byl na mučidlech a rvali ho na kusy.

Možná ho medvěd roztrhá... Hlavou mu probleskl obraz rozsápaných krav. *Bethany*. Pak se medvěd obrátil proti ní. Ryan, oslepený bolestí, se přinutil ovládnout tělo, přetočil se na břicho a přitom šmátral po pochvě s nožem na opasku. Bude to jako píchnout hrocha párátkem, ale jinou zbraň neměl.

Puška. Ta puška. Ta puška.

Bethany se plazila ke stromu, pohled upřený na zbraň. Slyšela Ryanův křik. *Ach bože*. Mohl se zachránit, kdyby běžel pro pušku. Ale ne. Postavil se mezi ni a medvěda a teď – bože – ach bože – teď kvůli ní umírá.

Ne, ne, ne, neeee! Jako šílená se chytala trávy a vlekla se po zemi bolestně pomalu, centimetr po centimetru. K ničemu. Je naprosto *k ničemu*. Ryan umírá. Umírá! A ona se plazí jako šnek po břiše neschopná mu pomoci.

Když se konečně dostala ke stromu, měla pocit, že tisíckrát uplynula celá věčnost. Popadla zbraň, podařilo se jí posadit se a opřít zády o kmen. Nádech... výdech. Sípání v plicích se jí ozvěnou rozléhalo v ušních bubíncích. Každé zašumění krve zaznělo v mozku jako exploze. *Ryan*. Rychle pušku odjistila, zasunula náboj a přitiskla pažbu k rameni.

Medvěd nepouštěl Ryana ze spárů. Pohazoval s ním jako s hadrovou panenkou. Kdykoli Bethany chtěla vystřelit, ztratila nervy v hrůze, že trefí Ryana. *Prosím, bože*. Potřebovala čistý zásah.

Ale nemohla čekat na vhodnou příležitost. Medvěd byl v amoku. Bethany si uvědomila, že musí vystřelit za každou cenu. Zamířila na medvěda a potlačila myšlenku na to, že se Ryan dostane do dráhy střely. Nadechla se, zadržela dech a stiskla spoušť. *Prásk*. Zpětný náraz zbraně jí přimáčkl záda na kmen stromu.

Medvěd rozzuřeně zařval, otočil se k ní a vztyčil se na zadní. *Wrrrau!* Ten řev byl strašný a zněl téměř lidsky; Znovu nabila a zalícila. Než stačila vystřelit, medvěd se dal na útěk.

Se vzlykáním volala Ryanovo jméno a plazila se k němu. *Krev*. Panebože. Nikdy neviděla tolik krve. Určitě je mrtvý. Pušku před sebou postrkovala po zemi, vědoma si toho, že bude zbraň potřebovat, kdyby se medvěd vrátil. *Ryan*. Tolik ho miluje. *Prosím, bože*. Nemůže být mrtvý.

Když se konečně k němu dověkla, něco zamumlal a otevřel oči. Modré kruhy, obklopené karmínovými žilkami. Usmál se na ni. „Trefila jsi toho parchanta?“

„Nevím,“ vzlykla. „Ach můj bože, Ryane. Jsi zraněný. Vážně zraněný.“

„Nepovídej. Zmrzačil mi kyčel.“ Zamrkal a chvíli na ni upřeně hleděl. „Bethany. Já –“ Hlas našťěstí neztratil. „Drž si pušku u sebe, drahoušku. Ať tě ta bestie nezraní.“ To bylo všechno, co řekl, pak

ztratil vědomí. Bethany, s nesoustředěnou modlitbou, se s námahou posadila. Začala Ryana prohlížet, protože věděla, že musí najít nejtěžší poranění a nějak zastavit krvácení. Napřed se podívala na kyčel. Skoro se z toho pozvracela. Rozplakala se, potom se v duchu přísně napomenula. Žádná hysterie. Musí si zachovat chladnou hlavu. Udělat, co je potřeba.

Zula si boty, aby se dostala k ponožkám. Pak si strhla blůzu a podprsenku. Musí rány obvázat a pevně utáhnout, aby zastavila krvácení.

Zatímco Ryana pohotově ošetřovala, modlila se a přitom bezděčně smlouvala s bohem. *Prosím, nech ho žít, a přísahám, že už nikdy takhle nepojedu ven. Je to moje vina. Nemám právo jezdit s ním do divočiny. Kdyby mě nebylo, doběhl by pro pušku. Prosím, jen ho nech naživu. Prosím, prosím, prosím.*

Když udělala, co mohla, aby zastavila krvácení, vytáhla z jeho opasku mobil. Málem ho upustila, když uviděla, jak je pouzdro potřhané. Medvěd ho poničil, když se Ryanovi zahryzl do boku. Přesto se pokusila zavolat. Telefon nefungoval. Byl stejně k ničemu jako ona.

Na pláč nebyl čas. Musí sehnat pomoc. Použije mozek. Pohlédla na koně. Bylo vyloučeno, aby se sama na některého z nich dostala, natož zvedla raněného muže do sedla. Ale koně byli stále její jedinou nadějí.

S puškou v ruce, jak jí přikázal Ryan, se Bethany začala plazit ke koním. Všechna tři zvířata byla vyplašená a nervózně se vzpínala. Když se dostala blíž, zadívala se na jejich kopyta a modlila se, aby ji nerozdupali. *Na tom nezáleží.* Musí opatřit pomoc pro Ryana. Jinak zemře.

Bethany usoudila, že jejich největší nadějí je Bucky. Soumar nesl příliš velký náklad, aby mohl rychle běžet, a Wink ještě nepobývala na Rocking K příliš dlouho. Bucky pravděpodobně absolvoval výlety do hor s Ryanem mnohokrát, a když bude volný, jistě najde cestu domů.

Valach se jako zázrakem přestal vzpínat, jakmile se Bethany octla v blízkosti jeho kopyt. Slzy ji téměř oslepovaly. „Hodný hoch,“ chlácholila ho rozřeseně. Než odvážala otěže, vsedě se napřímila a oťrela zkrvavené ruce o jeho hrud' v naději, že ten, kdo koně najde, si všimne karmínových šmouh na jeho nahnědlé srsti. „Potřebuju, abys šel domů, Bucky. Běž, jak nejrychleji umíš, chlapče. Jdi domů.“

Trhnutím uvolnila otěže z pařezu. „Běž!“ vykřikla. „Hou! Hou! Jdi odtud. Utíkej!“ Pleskla valacha po hrudi. „Hou, povídám!“

Kůň, vyděšený z útoku medvěda, byl beztak strachy bez sebe, a to stačilo. Otočil se a tryskem vyrazil. Zatímco se Bethany dívala za valachem, vyslala tichou modlitbu, aby Bucky zamířil rovnou na ranč a aby byl někdo doma a všiml si ho.

Jakmile Sly uviděl Ryanova koně přijít do stáje bez jezdce, okamžitě věděl, že se něco stalo. Hned zavolal Rafovi.

„Máme problém, synku. Radši sem přijed.“

Rafe tam byl za pět minut. Prohlédl Buckyho, našel na jeho hrudi šmouhy, vypadající jako od krve, a tiše zaklel. „Něco se přihodilo. Jeden z nich je vážně raněný.“

Sly si to už také domyslel a začal sedlat koně. „Chceš, abych zavolal Bethaniny bratry? Budeme potřebovat všechny muže, abychom je našli.“

Rafe přikývl. „Zavolej jim, Slyi. Budu rád, když to uděláš, až osedláš koně.“

„Kolik?“ zeptal se Sly, když se Rafe otočil ke kanceláři stáje.

„Tři z jejích bratrů žijou tady ve městě. Předpokládám, že přijdou všichni. Počítám tedy pět koní a dalšího pro Ryana, protože jeho je tady.“ Rafe se zastavil a podíval se na Slye bezvýrazným pohledem. „Jen se modli, aby byl naživu a potřeboval koně. Na Buckym je spousta krve.“

„Musíš být optimistický, synku. Ryan je chytrý chlapec. Hory zná jako své boty. Bude v pořádku.“

Rafe přikývl a otevřel dveře do kanceláře.

Vytí kojotů není tak krásné, když jste sami ve tmě a s každým dechem se modlíte, aby muž, kterého milujete, ještě chvíli vydržel naživu. Bethany seděla s Ryanovou hlavou na klíně. Několikrát přišel k vědomí. Jen nakrátko. Pár jasných okamžiků, které přerušily věčnost její samoty...

Pokaždé se zdálo, že má starosti jen o ni.

„Bethany,“ zachrptěl poprvé. „Miláčku, drž si pušku po ruce a neusni. Jedna kulka toho parchanta zřejmě nezabila a může se vrátit.“

„Neusnu, Ryane. Neboj se. Slibuju, že neusnu.“

Znovu omdlel. Když se probral podruhé, zdál se klidnější. Anebo tak vypadal, protože byl zesláblejší? Bethany se sevřelo srdce, a když se dívala do jeho třpytivých očí, měla pláč na krajíčku.

„Je jedna písnička,“ zašeptal. „Myslím od Gartha Brookse. Muž se ptá, jestli to ona ví – jestli toho udělal dost.“

Bethany se dotkla prsty jeho rtů a vzlykla, neschopná pochopit, co s tím má společného nějaká písnička. „Šetři si sílu. Nemluv.“

„Musím. Je to důležité.“ Polkl a zahleděl se do nebe. „Jestli se už neprobudím, musím vědět, že to víš.“

„Co?“

„Jak moc –“ Zavřel oči. „Jak moc tě miluju.“

Pak opět ztratil vědomí. Bethany ho k sobě tiskla a vzlykala, až se prudce otřásala. „Já vím, Ryane. Jak bych mohla nevědět? Víím to...“

Když příště přišel k sobě, řekl: „Vracejí se. Někdy se vrátí na původní místo. Měj pušku po ruce a odjištěnou.“

„Ano. Mám ji hned vedle sebe. Zastřelím toho hajzla. Věř mi.“

Zuby se mu zaleskly ve slabém úsměvu, ale tvář měl v měsíčním světle bílou a přízračnou, se skvrnami zaschlé krve. „Nikdy jsem tě neslyšel klít. To mě podrž.“

„Právě teď bych tě mohla naučit pár sprostých slov.“

Znovu se usmál. „Už jsi mě toho hodně naučila, drahoušku.“ Vzhlédl k ní. Pak se jeho pohled jakoby rozostřil. „Bylo to krásné,“ zašeptal. „Znamenalo to pro mě – všechno. Rozumíš?“

Přikývla. „Já vím, Ryane. Víím, jak moc mě miluješ. Myslím, že skoro tolik jako já tebe.“

Tvář se mu zkřivila bolestí. Řasy se mu zachvěly a zavřel oči. „Bethany?“ řekl téměř neslyšně.

„Co?“ vypravila ze sebe.

„Asi –“ Polkl a s bolestí zalapal po dechu. „Asi už dlouho nevydržím.“

„Budu bojovat i za tebe. Odpočívej, Ryane. Miluju tě. Nesmíš mě opustit.“

Když se ještě naposled probral, byl velmi slabý. Neplýtvat silami na zbytečná slova. „Rafe. Moje rodina. Řekni jim to. Složili jsme manželský slib. Chci, aby sis nechala ranč.“

Jako by o to stála. Slzy jí tekly po tvářích. „Kašlu na tvoje peníze, Ryane. Na to vůbec nemysli.“

„Ne peníze.“ Mluvil jen s námahou. „*Ranč*. Ráj za humny. Zůstaň tam, Bethany. Ty a Wink. S mou rodinou. Slibuješ?“

„Dostaneš se z toho, Ryane. Musíš. Rozumíš? Poslala jsem Buckyho zpátky. Brzy přijde pomoc. Jen ještě malou chvíli vydrž.“

„Nemůžu,“ zašeptal. „Slib mi to. Zůstaň tam. Musím to vědět.“

„Slibuju. Zůstanu tam, Ryane. S rájem za humny. Slibuju.“

Pak ztratil vědomí na dlouhou dobu.

Bethany mu stále kontrolovala pulz. Byl slabý. Strašlivě slabý. Údery srdce se téměř vytrácely, skoro je necítila a přicházely v nekonečných intervalech. Opouštěly ho síly, život z něj pomalu unikal.

Tiskla jeho hlavu k nahým nadržům a cítila děsivý klid. Byl to tedy všechno sen? Překrásný sen, který musí skončit, tak jako všechny sny?

Měsíc putoval tmou už hezky dlouho, když Bethany najednou měla dojem, že zaslechla Jakův hlas volající její jméno. Prudce zvedla hlavu a otupěle se zadívala do stříbřité tmy. Pomyslela si, že snad usnula a něco se jí zdálo. „Be-tha-nýýý! Be-tha-nýýý!“

Srdce jí poskočilo radostí. „Jaku? Tady jsme! Tady! Jaku?“

Uviděla světla. Světla *baterek*. Zdálo se, že jich jsou tucty, divoce poskakující ve tmě. Objala Ryanova bezvládná ramena a *zlíbala* jeho tvář.

„Dokázal jsi to! Přišli. Na poslední chvíli, ale *přišli*. Dokázal jsi to!“

Ale jak ta slova vyřkla, nevěděla, jestli nelže sama sobě. Byl teď tak děsivě slabý. I když ho milovala sebevíc, láska prostě někdy sama nestačí.

Noční můra. Bethany se zdálo o helikoptérách. Prapodivné. O Ryanovi a helikoptérách? Jednou se zmínil, že na ranči je přistávací plocha, ale nikdy nemluvil o tom, že by měl vrtulník. Přesto se jí zdálo, že letí. Usmála se a snažila se probudit. Ona a Ryan letí. Jen oni dva, vznášející se spolu. Tma. Matoucí světla kolem nich. Ohlušující řev rotoru.

V jejím snu se objevoval i Jake a také Ryanův bratr a otec. Chtěla jim připomenout, že se za každou nadávku platí deset dolarů pokuty, ale nemohla přimět mozek a ústa k činnosti.

„To je v pořádku, Bethie,“ uslyšela šeptat Jaka. „Vedla sis dobře. Všechno bude v pořádku.“

Mrzla, ale přesto měla pocit, že jí hoří kůže. Každou chvíli se propadla do temnoty, do hlubokého vyčerpaného spánku, vzápětí se s trhnutím probudila a viděla kolem sebe plující tváře. Její rodiče, Jake i ostatní čtyři bratři. Byli tam zřejmě všichni, koho milovala.

Všichni až na Ryana.

Když se Bethany uprostřed noci konečně probudila, odpočínutá a zcela při smyslech, seděl u jejího nemocničního lůžka pouze Jake. Dlouho se vážně dívala na jeho snědou tvář a vzpomínala, kolikrát takhle vedle ní seděl před osmi lety. Tehdy jí právě on jako jediný dokázal přinést tu hroznou zprávu – že je po poslední operaci stále ochrnutá a pravděpodobně už nikdy nebude chodit. Chudák Jake, vždy na sebe přijal úkol stát se poslem špatných zpráv. Bethany se modlila, aby to nebylo stejné i teď.

„Ryan? Prosím, řekni, že je v pořádku,“ zašeptala.

Jakový oči byly plné smutku. „Zatím žije,“ odpověděl.

Zatím žije? Ne, že je v pořádku. Ani že se mu daří celkem dobře. „Co to znamená?“ S námahou se opřela o lokty a hned vykřikla bolestí. Celý trup ji pálil při sebemenším pohybu. „Ach bože!“

„Máš vážné spáleniny, jak jsi celou dobu seděla na slunci, drahousku. Bez šatů, které by ti chránily kůži. Když jsme tě našli, byla jsi skoro uvařená a současně ti hrozilo podchlazení.“

Bethany odložila tuto informaci do koutku paměti na později a přestala myslet na bolest. Tenhle trik, jak ignorovat bolest, se naučila před lety. Když je bolest tak dlouho součástí vašeho každodenního života, nezbyvá vám, než se s ní vyrovnat. „Ryan. Pověz mi, jak mu je, Jaku. Nepřikrašluj to. Musím vědět, jak na tom je.“

Jake si povzdychl a rukou si pročísl zcuchané tmavé vlasy. „Není to dobré. Rozdrcená kyčel, tři zlomená žebra a několik vážných tržných ran, Bethany. Ztratil spoustu krve. Dali mu transfuzi, použili Rafovův krev.“

Zmocnila se jí hrůza. „Ale je – je teď tady v nemocnici. Je to tak? Uzdraví ho a bude v pořádku.“

Jake na chvíli zavřel oči. Když je zase otevřel, Bethany předem znala tu strašnou pravdu dřív, než ji vyslovil nahlas. „Zatím se drží,

miláčku. Byla to zlá noc. Ale je to na vážkách. Doktoři –“ Pokrčil rameny a ztěžka polkl.

Z toho, jak Jake s vypětím ovládal své emoce, Bethany uhodla, v jak vážném stavu je Ryan, a pocítila ještě větší strach. „Postavil se mezi mě a medvěda. Mohl utéct. Zachránit se. Ale on mě bránil.“

Jake přikývl. „Domyslel jsem si to.“

„Nemůže – zemřít. *Nesmí*. Ne teď, když se dostal do nemocnice.“ Hlas se jí zvýšil. „Nesmí zemřít. To mi ani neříkej! Nikdy!“

„Je mi to líto, zlatíčko. Hrozně líto. Dělalí, co mohli. Je příliš slabý, aby mohl podstoupit operaci. Převezli ho na jednotku intenzivní péče. Lékaři říkají, že jestli přechká tuhle noc, bude z nejhoršího venku.“

„Jestli?“ Bethany odhrnula příkrývku. „Zaveď mě k němu.“

„Bethany, drahoušku... sama nejsi v dobrém stavu. Neměla bys –“

Jake však viděl, že to myslí smrtelně vážně. Přenesl ji tedy z postele do nemocničního kolečkového křesla, přikryl jí nohy příkrývkou a odvezl ji na jednotku intenzivní péče.

O tři dny později Bethany seděla u Ryanovy nemocniční postele a upřeně se dívala na jeho ochablé rysy. Pod vlivem silných léků proti bolesti tvrdě spal a nevnímal, co se děje kolem něj. Přes jednu vpadlou tvář se mu táhla nepravidelná, temně rudá sešitá rána. Bethany věděla, že zanechá jizvu na jeho krásné tváři, jejíž každou linii měla hluboce vrytou do srdce. Jak ho toužila políbit. Dotknout se ho. Ale byla uvězněna ve svém invalidním vozíku a nemohla k němu dosáhnout.

Lékaři říkali, že bude žít, že nebezpečí pominulo. Čekala ho operace kyčle. Ostatní poranění se časem zahojí. Možná bude už navzdýcky kulhat. Ale hlavně bude žít.

Bethany byla tak šťastná. Nevýslovně šťastná. Za posledních čtyřiaadvacet hodin se naplakala tolik, že by to způsobilo větší povodeň.

Vtom vstoupila do pokoje Ann Kendricková. Obešla synovu postel a postavila se naproti Bethany. Dotkla se jeho čela v pradávném gestu všech matek, potom upřela smutné šedé oči na Bethany.

„Nikdy to nepochopí, víš? Zlomí mu to srdce, Bethany, a možná ti nikdy neodpustí. Znáám svého syna.“

Bethany se nehybně dívala do klína. Neřekla Ann ani nikomu jinému o svém rozhodnutí, ale nepřekvapilo ji, že si to Ryanova matka domyslela. Byla to zřejmě žena s velmi silnou intuicí.

Bethany konečně našla sílu podívat se jí do očí. „Vy to chápete, Ann?“

V Anniných očích se objevil podezřivý lesk. Dlouho hleděla na Ryana. „Ano, chápu tě,“ přiznala tiše. „Asi mi nikdy neodpustíš, že jsem tohle řekla. Nejspíš bych to měla popírat do posledního dechu, ale ano, chápu to.“ Uhladila mu černé vlasy třesoucí se rukou. „Na tvém místě bych asi udělala totéž. Kendrickové jsou báječní manželé. Milují vášnivě celým srdcem i duší a zacházejí se ženou jako s královnou. Ale i když to je krásné, taková láska nemilosrdně klade břemeno odpovědnosti i na bedra ženy, zvláště takové, jako jsi ty.“

„Strašné břemeno,“ souhlasila Bethany.

„Ráda bych tě ujistila, že se kvůli tobě už nikdy nevrhne do cesty nebezpečí. Víím, že bude stejně nešťastný, jako jsi ty. Ale bohužel ti žádné ujištění nemohu dát. Nikdo nemůže vědět, co se stane příště. Splašený kuň nebo zuřící býk.“ Pokrčila rameny a smutně se usmála. „Na ranči se nedá nic předvídat a jedinou jistotou je, že znovu bude riskovat, aby tě chránil, a ublíží si.“

Bethany se velmi ulevilo, že nemusí vysvětlovat své důvody. „Ach Ann, děkuji vám. Myslím za to porozumění. Je pro mě nepopsatelně těžké odejít.“

„Pro mě je těžké nechat tě jít, aniž se ho zastanu, protože teď nemůže mluvit sám za sebe.“ Ann roztržitě kreslila prstem čáry na podnos na stolku u Ryanovy postele. „Kdyby byl vzhůru, řekl by ti, že tě nesmírně miluje a raději zemře, než by žil bez tebe.“

Bethany zavřela oči. Přesně věděla, co by Ryan řekl, ale slyšet to z Anniných úst bylo mnohem horší, než si to v duchu představovat.

„Protože ho tolik miluješ, Bethany, doufám, že jsi to uvážila ze všech stran a stoprocentně víš, že jiné řešení neexistuje. Když jsem prve řekla, že ti Ryan možná nikdy neodpustí, myslela jsem to vážně. Velmi ho to raní. Doufám, že si to uvědomuješ.“ Vzdychla si a potřásla hlavou. „Promiň, že se do toho pletu. Je to tvé rozhodnutí a neměla bych tě přemlouvat. Jen si nejsem jistá, zda tě přijme zpátky, kdybys později změnila názor. Nebylo by poctivé nechat tě odejít, aniž tě budu varovat.“

„Nezměním názor.“ Bethany se vyhýbala pohledu na Ryana. „Den předtím, než se to stalo, jsme, ehm... vyměnili jsme si manželské sliby na hřebeni u Medvědího potoka. Jen my dva a bůh, který nás slyšel. Slíbila jsem mimo jiné, že ho budu milovat víc než sebe. Teď se jen snažím ten slib plnit.“

„Ach drahoušku...“

„Kdybych zůstala na ranči, mohla bych zabránit tomu, aby se znovu nevystavil riziku, jediné tak, že bych se ani nepřiblížila ke zvířatům. To by nebylo manželství, Ann. Potřebuje někoho, kdo by s ním sdílel jeho život, někoho, kdo může pracovat po jeho boku a snít s ním.“

„Já vím,“ přisvědčila Ann bezvýrazně.

„Všichni jste se tolik snažili mi to umožnit,“ zašeptala Bethany přerývaně. „Ani nevíte, jak jsem vám vděčná. Ale nemůžu zůstat. Prostě – nemůžu. Sebevětší snaha na světě mi nohy nevrátí a moje sobectví ho málem zabilo.“

„Ach Bethany...“ Ann se nadechla, aby si dodala sílu. „Jsi ještě moc rozčilená, drahoušku, a neuvažuješ jasně. Nechceš pár dní počkat? Potřebuješ čas, abys získala od té události odstup. Časem ta hrůza bude méně živá. Možná se potom budeš cítit klidnější a budeš na všechno pohlížet trochu jinak.“

Bethany zavrtěla hlavou a zamířila s vozíkem ven z pokoje. Ann šla za ní, její jezdecké boty rázně klapaly na naleštěných dlaždicích. „Kdybych čekala, neodejdu,“ řekla jí Bethany. „Tolik ho miluju. Bylo by snadné si lhát a vymýšlet důvody, abych zůstala. A nakonec bych neodešla.“

„Přesně tak,“ poznamenala Ann s neveselým smíchem. „V to doufám.“

Bethany prudce zabrzdila vozík. „Opravdu? Vy jste tam v horách nebyla. Neviděla jste útočit toho medvěda. Uvažujete teď jasně. Podívejte se mi do očí a řekněte, že mě nebudete obviňovat, jestli Ryan zemře, až mě bude chránit před nebezpečím, kterému jsem se mohla vyhnout. Můžete to říct?“ Bethany okamžik počkala. „Ale pravdu, a prosím nezlehčujte to. Představte si, že stojíte nad jeho hrobem. Jak vám bude, když se na mě podíváte, Ann?“

Ann vyprchala z tváří všechna barva. Neřekla nic, ale jinou odpověď Bethany nepotřebovala.

Nechala Ann Kendrickovou stát na chodbě a už se neohlédla. O pár minut později, když opustila nemocnici, se nikdy v životě necítila tak sama.

Dvacátá druhá kapitola

O šest týdnů později zaparkoval Ryan svůj zaprášený terénní vůz vedle výběhu pro dobytek u Rafova domu. Když vystoupil a začal si natahovat špinavé kožené pracovní rukavice, otec na něj zamával z malé ohrady, kde s Rafem a Slyem zbavovali rohů svázaného mladého býka.

„Zdá se, že se chystáš do práce!“ vykřikl Keefe. „Víš jistě, že jsi na to připravený?“

„Nemůžu jen věčně sedět,“ zavolal Ryan v odpověď, zatímco kulhal k plotu. „Už mě děsně unavuje koukat na holé stěny. Je čas zase vstoupit do světa živých.“

Keefe přešel k plotu a sledoval, jak Ryan s námahou šplhá přes ohrazení. „Vidím, že ještě nejsi úplně v pořádku.“

„To není nic, co by se nespravilo prací.“ Ryan seskočil do výběhu a postavil se vedle otce. „Je až moc hezky, abych trčel uvnitř, to je jasné.“

Keefe se usmál a s přimhouřenýma očima pohlédl na oblohu. „Nic tak nerozproudí krev jako krásné letní ráno. Nemůžu uvěřit, že pomalu bude srpen. A než se nadějeme, začne sněžit.“

Ryan se nuceně zasmál. V téhle době byl nepřírozený smích to jediné, co ze sebe dostal. Nešel mu od srdce. Ale to přejde. Bethanini čtyři mladší bratři vystopovali zuřivého medvěda a zabili ho. Operace poraněné kyčle dopadla velmi dobře a časem zbude jen nepatrné kulhání jako připomínka na ten den. Pokud šlo o to, že se mu zhroutil život, Kendrickové byli bojovníci. Časem ta bolest pomine.

Jo. K čertu s ní. K čertu se vším. Půjde dál. Nakonec její tvář v jeho paměti vybledne a on zapomene barvu jejích očí. Časem to přestane bolet.

Čas. To je vše, co potřebuje, trochu času.

„Tvá matka říkala, že balíš věci, které chceš poslat Bethany,“ prohodil Keefe.

Při vyslovení jejího jména se Ryanovi sevřely útroby. „Jo. Trenažér, nový invalidní vozík a pár dalších věcí, které mi k ničemu nejsou. Může si je klidně nechat.“

„Muselo být těžké takhle se rozhodnout. Poslední krok, jak ji dostat ze svého života.“

Ryan pokrčil rameny. „Nechci mít ty krámy na očích. Došel jsem k názoru, že když jí je pošlu, je to pro mě další krok k uzdravení.“

„Asi to je moudrý názor.“ Keefe si povzdychl. „Je mi to líto, synku. Víím, že tě to bolí.“

„Vyříznout rakovinu taky bolí.“ Ryan nabral do plic hluboký, posilující dech.

„Je to dost tvrdé,“ řekl Keefe tiše.

„Jo, ale tak to cítím. Zbavil jsem se jí. V dobrém i zlém, to byl náš slib. A při prvním nečekaném problému ode mě uteče. Beze slova, tati. Zatraceně, málem jsem kvůli ní umřel! Myslím, že mi dlužila aspoň to, aby mi to řekla do očí. Nemyslíš? Přinejmenším nějaký dopis nebo podobně. Kašlu na to. Nepotřebuju se vztekat, ani se utápět ve smutku. Z toho nejhoršího jsem se dostal bez ní. Překonám i to ostatní a časem mi ta ztráta jen prospěje.“

„Rozumím.“ Keefe se zahleděl na okolní hory. Ústa mu v koutku zacukala. „Ta malá mrcha.“

Ryan ztuhl. Dlouho se díval do země. „Už ji nemiluju,“ řekl po chvíli vyrovnaně. „Ale to ti nedává právo jí nadávat.“

Keefovi zajiskřilo v očích a téměř neznatelně přikývl. „Máš pravdu. To ze mě mluví milující otec. Nezaslouží si to. Omlouvám se, synku.“

Ryan pokrčil rameny. „To nic, kvůli tomu se nezbázním. Jestli ti to uleví, posluž si.“

Keefe si hřbetem pěsti přejel přes ústa. „Ale ne. Přehnal jsem to. Je to roztomilé malé stvoření. Neudělala nic, aby si vysloužila takovou nadávku.“

„Ne.“

„Škoda, že to všechno tak dopadlo.“ Ryan znovu pokrčil rameny. Keefe chvíli sledoval, jak Rafe a Sly pracují, a oči mu stále jiskřily.

„Bud' statečný, synku. Jednou najdeš tu pravou.“

„Našel jsem. Nevyšlo to. Tím to pro mě končí.“

„Však změníš názor, až ti pohled padne na tu pravou.“

„To ne.“

Víc Ryan neřekl, ale pronesl to s definitivní platností.

„Víš, synku, ne že bych se jí zastával nebo tak něco, ale tvoje matka si zřejmě myslí, že měla dobré důvody. Když jsem ji poslouchal, málem jsem tomu sám uvěřil. Ty ženy.“ Keefe potřásl hlavou. „Někdy vidí věci naruby a zadkem napřed, ale srdce mají na pravém místě. Chce to jen mužského, aby jim napravil hlavu.“

Ryan vrhl na otce zuřivý pohled. „Nezačínej, tati. Jestli se chceš přidat ke druhé straně, nech si své nápady pro sebe. Nehodlám to poslouchat.“

„Nechci se přidat na druhou stranu. Vždycky budu na tvé. To dobře víš. To jen –“

„Máma tě zpracovávala?“ dokončil Ryan místo něj. „Vím, že mě lituje a doufá, že za tou holkou poběžím. Ani náhodou. To se nestane. Sama se tak rozhodla. Jestli si máma myslí, že se rozjede do Portlandu, budu se jí plazit u nohou a prosit, aby se vrátila, tak to může čekat do soudného dne. Konec tématu.“

Rafe skončil práci s býkem. Když hnal zvíře do přilehlého výběhu, uviděl svého bratra a zamával. O chvíli později se pomalu přilouдал do ohrady. „Ahoj. Vypadáš čilý a připravený k boji.“

Keefe vytáhl z kapsy košile cigarety, které kouřil jen výjimečně. Vyklepal z krabičky winstonku a přitom přimhouřenýma očima sledoval, jak se blíží jeho starší syn. „Má špatnou náladu. Stačí, když vyslovíš její jméno, a naježí se jako dikobraz.“

„A sakra.“ Rafe se pobaveně požíval na Ryanovu nasupenou tvář. „Nejspíš mu už otrnulo a teď se mu stýská. Snadná pomoc, bratříčku. Můžeš být u jejích dveří za necelé tři hodiny, pokud cestou porušíš všechna omezení rychlosti.“

„Ježíšikriste.“ Ryan vytrhl otci z rukou krabičku cigaret a zapalovač. Druzí dva muži přihlíželi s ohromeným údivem, když si zapálil a vdechl kouř. „Vlezte mi na záda.“ Vrátil cigarety a zapalovač. „Oba. Nepotřebuju tyhle kecy.“

Rafe se zazubil. „Jak si zapálí cigaretu, znamená to, že se přestává ovládat. Už to dlouho nevydrží.“

Ryan toho měl dost. „Rafe, jsi můj bratr a mám tě rád. Ale přísahám při bohu, jestli nezavřeš zobák, přinutím tě sníst tuhle cigaretu, i zapálenou. Vyjádřil jsem se jasně?“

Přistoupil k nim Sly. S potměšilým úsměvem otevřel plechovku žvýkacího tabáku, vzal žvanec a zastrčil si ho pod spodní ret. „Vývádíš jako grizzly s bolavou prackou, chlapče.“

Ryan znovu potáhl z cigarety, pak ji odhodil na zem a uhasil podpatkem. „Dáme se do práce,“ zavrčel. „Víš určitě, že jsi schopný potýkat se s býky?“ zeptal se Sly. „Teď přijde na řadu ten, co nám loni uklouzl. Je to velká stará potvora.“

„Jsem tady, ne?“ Ryan dokořán rozevřel vedlejší vrata, aby do ohrady zahnal další oběť, ohromného černého býka se zuřivýma

očima. Zvíře, nedávno přivedené z volného výběhu, bylo z lidí nervózní, začalo běhat kolem ohrady a hledalo únikovou cestu. Ryan si znovu nasadil klobouk. „Tak, hoši?“ řekl třem ostatním mužům. „Pustíte se do práce, nebo tu budete stát a šťourat se v nose?“

Všichni se s povzdechem znovu dali do práce. Sly rychle chytil býka do lasa. Rafe přiskočil, aby mu pomohl zvládnout obrovské dobytče, kterému se nelíbilo, že má kolem krku smyčku. Nic zvláštního. Polodivocí býci jsou vždycky na podobné zacházení nedůtkliví.

Ryan vzal odrohovací kleště. Protože po operaci ještě neměl tak rychlé reakce jako dřív, chtěl zůstat stranou, dokud jeho bratr a předák ranče býka nesažou. Jenže býk měl jiné představy. Vrhł se vpřed, Sly upustil laso, a než se Ryan vzpamatoval, obrovské zvíře se řítilo rovnou na něj. Ryan odhodil kleště a chtěl uskočit z cesty, ale kyčel byla ještě slabá a pod jeho tíhou se podlomila. Zapotácel se a upadl. Když se pokusil vyškrábat na nohy, šlo mu to příliš pomalu. „Hej!“ zařval Keefe.

S rostoucím strachem Ryan přihlížel, jak jeho otec skočil mezi něj a útočícího býka. Keefe mával stetsonem, aby mohutné zvíře odehnal. Býk sklonil hlavu, ale neuhnul.

„Tati!“ vykřikl Ryan. „Jdi sakra z cesty!“

Keefe se ani nehnul.

V děsivých následujících vteřinách Ryanův mozek vnímal odehrávající se události jen zpomaleně. Znovu vykřikl na otce, ať uteče, zatímco se snažil uhnout zvířeti z cesty. Pak se to stalo. Býk v běhu narazil Keefovi do pasu, vyhodil ho do vzduchu a prudce s ním mrštil na plot výběhu.

Ve skutečnosti se všechno odehrálo během necelé sekundy, ale Ryanovi to připadalo jako věčnost. Býk zabučel a změnil směr. Keefe ležel zhroucený na zemi, tvář popelavou, oči vytřeštěné. Držel se za hrud' a lapal po dechu.

Panebože. Ryan se připlazil k otci. Horečně hledal krvácející ránu v domnění, že ho býk nabral na rohy. Když žádnou krev nenašel, usoudil, že má otec zlomená žebra. Keefe stále marně lapal po dechu. Začaly mu modrat rty.

Doběhli k nim Rafe a Sly. Rafe poklekl vedle otce. „Tati? Ach Ježíši. Drahý Ježíši. Jeho srdce. Tati, bolí tě u srdce?“ Začal prohledávat Keefovy kapsy a hledal tabletky nitroglycerinu. Když

našel malou lahvičku, vysypal do dlaně jednu pilulku a strčil ji otci pod jazyk. „Uvolni se, tati. Snaž se uvolnit.“

Ryan popolezl dopředu a položil si otcovu hlavu do klína. Báł se, že Keefe umírá. Do města bylo daleko. Jestli má otec srdeční záchvat, nedostanou ho včas do nemocnice. Ach bože. Je to jeho vina. Všechno je jeho vina. Proč chodil do ohrady? Věděl, že ještě není úplně v pořádku. Neměl právo dostat se do nebezpečné situace a nutit lidi, kteří ho milují, aby riskovali. Jeho otec přiskočil, aby ho chránil, a teď umírá.

Sly držel býka stranou, zatímco se oba synové skláněli nad Keefem. Zdálo se, že uplynula celá věčnost, než starší muž konečně popadl dech, a pak tam jen ležel další věčnost a nabíral kyslík do plic.

„Není to srdce,“ vypravil ze sebe s námahou. „Jen mi vyrazil dech.“

Ryanovi se úlevou udělalo mdlo. Sklonil hlavu a sám dlouhou chvíli lapal po dechu. *Zatraceně*. Když viděl, jak býk vrazil do otce – byla to nejhorší chvíle jeho života. Myslel si, že otec zemře, a věděl, že příčinou je on. Takové pocity by už nikdy nechtěl zažít. Strašný pocit zdrcující viny a ochromující hrůzy, až mu stydla krev.

Když bylo po všem a Keefe zase stál na nohou, Ryan zůstal ještě dlouho ořesený. Opustil výběh, šel ke svému terénnímu vozu a cestou stále myslel na to, že všechno mohlo dopadnout hůř. Býk mohl otce nabrat na rohy nebo mu zlomit žebra, která by probodla plíce. Opřel se o blatník dodge, ramena svěšená, hlavu skloněnou, hlavu plnou děsivých představ. Rafe přišel za ním a položil mu ruku na rameno. „Hej, brácho. Konec dobrý, všechno dobré.“

„Mohl být mrtvý,“ vyhrkl Ryan. „A mojí vinou. Neměl jsem lézt do ohrady. Měl jsem uvažovat a neohrozit takhle ostatní. Když na to nemáš, musíš se sakra držet zpátky.“

Rafe si vzdychl a poplácal Ryana po zádech. „Život je plný nebezpečí. Slyovi nevypadlo laso z rukou za celá léta, co ho znám. To byla jen jedna z těch náhod. Patrně se to už nikdy nestane. Máme štěstí, že to neskončilo hůř.“

„Kristepane,“ zašeptal Ryan. „Nemůžu se přestat třást a asi budu zvracet.“

„Je to ošklivý pocit, já vím,“ řekl Rafe jemně. „Není nic horšího, než cítit odpovědnost, když si ublíží někdo, koho miluješ. Že ano?“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Ryan nejistým hlasem, který vůbec nezněl jako jeho vlastní.

Rafe se opřel rukama o blatník vedle Ryana. „Zvláštní, jak ti pohled z první řady dá úplně jinou perspektivu. Teď aspoň máš matnou představu, jak se musela cítit Bethany.“

Ryan prudce zvedl hlavu a zlostně se podíval na bratra. „Jak to krucinál myslíš?“

Rafe se zahleděl do polí. „Ne. Máš pravdu. To se přece nedá srovnat, že? Otec se za pět minut postavil na nohy, čilý jako rybička. Ona se bezpochyby cítila milionkrát hůř.“ Vrhł na Ryana tvrdý pohled. „A pravděpodobně se pořád tak cítí. Málem jsi zemřel. Čekala u tebe dlouhé hodiny. Jen si to představ, Ryane. Sedí tam celou dobu a modlí se, abys zůstal naživu. Do pasu nahý, až na tvou krev. Spálená od slunce tak, že ji museli uspat injekcí proti bolesti. Zatímco tě držela a pekla se na slunci, kdoví, kolikrát se jí asi udělalo zle? A víš, v čem je skutečný rozdíl? Ty se můžeš těšit, že ti bude líp. Kyčel se zahojí. Vráti se ti síla. Sice už nebudeš jako nový, ale skoro, a jednoho dne budeš dělat všechno jako dřív, aniž tím někoho budeš ohrožovat. Bethany se na to těšit nemůže. Zůstane ochrnutá do konce života.“

Rafe se odstrčil od vozu. Neřekl už ani slovo. Nemusel.

O dva dny později přesně o půl sedmé večer zazvonil u Bethany zvonek. V dobách před Ryanem by možná pocítila vzrušení a pomyslela by si, že přišel někdo z jejích známých pozvat ji na nějakou akci. Ale teď si jen sklesle povzdychla, neschopná probudit v sobě nadšení pro společnost. Netoužila po žádné zábavě. Nechtěla dokonce ani vidět přátelskou tvář. Jen si přála, aby ji všichni nechali na pokoji a mohla se zabývat svým neštěstím.

Spěšně přešla bytem, což nebylo nijak snadné, protože stále ještě nevybalila a všude stály bedny. Chvilí zápolila se západkou, konečně ji uvolnila a otevřela dveře, až se napjal masivní bezpečnostní řetěz, který jí Jake začátkem týdne namontoval. Štěrbínou zahlédla vysokého tmavovlasého muže ve světlých nažehlených plátěných kalhotách a hnědém sportovním saku.

„Ano? Přejete si?“ I když zatím neviděla jeho obličej, vypadal dost slušně, žádný pankáč s purpurovými vlasy, který by ji chtěl vykrást.

Ale i tak váhala s uvolněním bezpečnostního řetězu. „Opravdu nemám zájem cokoli koupit. Lituji. Právě jsem se nastěhovala a...“

Muž se přesunul, takže spatřila jeho tvář. Odmlčela se a nevěřícně hleděla do třpytivých kovově modrých očí.

„Ahoj drahoušku.“

„Ryane?“ Třesoucíma se rukama odjistila řetěz a ucouvla, aby mohla otevřít dveře.

S rukama v kapsách kalhot a klamně uvolněným tělem stál v módních italských polobotkách na prahu a opíral se ramenem o rám. Ať záměrně, nebo ne, velmi účinně jí tím bránil znovu zavřít dveře. „Vážně potřebuješ kukátko. Nedovolí ti otevřít chlapům, kterým by ses raději vyhnula.“

„Ryane,“ opakovala rozechvělým hlasem.

Vypadal tak jiný, že ho skoro nepoznala. Pryč byly vybledlé džínsy a zaprášené vysoké boty. Každý černý vlas na hlavě bez klobouku byl dokonale upravený. Sexy kovboj zmizel a jeho místo zaujal úspěšně vyhlížející městský elegant.

„Jestli jsi mě přišel přesvědčovat, abych se vrátila na ranč, podnikl jsi zbytečnou cestu.“

„Ne. To není můj cíl. Nechci, abys ještě někdy vjela s vozíkem na Rocking K.“

Srdce se jí sevřelo zklamáním. Jak je hloupá. I když neměla v úmyslu ustoupit, napůl si přála, aby se ji aspoň pokusil přemluvit k návratu. Přejela si rty jazykem suchým jako troud, v marné snaze si je navlhčit.

„Já se stěhuju sem,“ dodal.

„Ach.“ Bethany na něj nechápavě chvíli hleděla. „Cože?“

„Slyšelas. Opravdu to musím opakovat?“

Upřeně se mu podívala do očí. „Říkám ti, Ryane, je konec. Nejsem

—“

„Navěky,“ přerušil ji. „To jsi mi slíbila.“ Prošel kolem ní dovnitř. Jsi moje. Žádné odvolání slibu. „Jestli nemáš dvojitou postel, dnes večer to nějak vydržíme a zítra ji koupím.“

Všimla si, že trochu kulhá. Ani se nepohyboval tak ladně jako dřív. Otočil se, zavřel dveře, pak zajistil západku a řetěz. Když se k ní znovu obrátil čelem, blýskl na ni tím nádherným úsměvem jedním koutkem úst, při němž se jí vždy rozbušilo srdce. Nepravidelná jizva na jeho líci měla stále sytě růžovou barvu, ale nijak neubírala na

přitažlivosti jeho mužného vzhledu. Jen propůjčovala té nesmírně krásné tváři na výraznosti.

„Nevrátím se s tebou na ranč, Ryane. Nikdy. Jestli si myslíš, že sem přijedeš a přesvědčíš mě, jsi na omylu.“

„Nežádám tě, aby ses vrátila. Chápu, proč máš za to, že tam nemůžeme žít. Žádný problém. Budeme žít tady.“

Rozechvěle se zasmála. „Jasně. Opustíš ranč. Aha. A kde máš Brooklynský most, co mi chceš prodat?“

„Žádný most.“ Opřel si ruce v bok. „Kam jdeš ty, půjdu i já.“

„Nesmysl. Ve městě uschneš a umřeš. Jsi rančer do morku kostí. Nikdy to nebude fungovat.“

„Udělám všechno pro to, aby to fungovalo.“ Vešel do obývacího pokoje a rozhlédl se po bednách. „Dobře, že jsi ještě nevybalila. Chci tu koupit dům s pár akry pozemků. Místo, kde budeme moci mít aspoň Wink a Buckyho a s dvorkem pro Tuláka.“

Bethany si zkrřížila ruce v pase. „Dům? Ty tu chceš koupit dům?“

Vrátil se k ní a pohlédl na ni s vážným leskem v očích. „Bethany Ann, můžeme to udělat po dobrém, nebo po zlém. Jsem tu a zůstanu. Nic, co řekneš nebo uděláš, nezmění mé rozhodnutí. Proč se prostě nesmíříš s tím, co nemůžeš změnit, a nedáš mi něco k jídlu? Mám hlad.“

Věděla, že ji miluje. O tom nebylo pochyb. Ale pomyšlení, že by opustil ranč, jen aby byl s ní, jí téměř zlomilo srdce. „To nikdy nedovolím, Ryane. Ve městě nebudeš šťastný. Ty to víš. Já to vím. Za chvíli bys tam pomalu umřel.“

Pokrčil rameny. „Když zůstanu na ranči bez tebe, umřu taky. Radši budu umírat tady s tebou.“ Vydal se do kuchyně a otevřel ledničku. „Kde máš jídlo?“

„Ještě jsem nestačila všechno nakoupit.“

S povzdechem ledničku zavřel. Pak se na Bethany zadíval se zkoumavým leskem v oku. „Vlastně ani tolik netoužím po jídle. Spíš po tobě.“

Zvedla ruku. „Rozhodně neskočíme do postele, dokud tohle nevyřešíme.“

„Už jsme to vyřešili.“ Rozevřel klopky sportovního saka, aby jí ukázal společenskou košili. „Dokonce jsem si koupil nové šaty. Je rozhodnuto. Jsem tady. A zůstanu.“ Pustil sako, pomalu se k ní blížil a přitom se mu i v nažehlených kalhotách a polobotkách podařilo pohybovat se houpavým kovbojským krokem. Když se opřel o

područky vozíku, sklonil hlavu a hluboce jí pohlédl do očí. „Tolik tě miluju, Bethany. Ať jsi kdekoli – tam patřím a tam budu šťastný. Dokážu to. Jen mi dej šanci tě o tom přesvědčit.“

Přes slzy na něj skoro neviděla. „Ach Ryane. To *nemůžeš udělat*. Narodil ses a vyrostl jsi na té půdě. Tam je tvoje srdce a vždycky bude. Nemůžu tě odtamtud odvést.“

„Už se stalo,“ zašeptal a zvedl ji do náruče.

Když se narovnal, zaklel, rozzlobený na poraněnou kyčel. „Ještě se to na sto procent nezahojilo. Ale už to dlouho nepotrvá.“

„Ať si neublížíš, ty velký umíněný mezku.“ Objala ho kolem krku a téměř nemohla uvěřit, jak je to nádherné cítit kolem sebe jeho paže. Nesčetné noci proležela beze spánku, toužila po jeho objetí a utápěla se ve smutku přesvědčená, že se to už nikdy nestane. „Ach Ryane. Miluju tě. Miluju tě.“

„Já vím,“ ujistil ji ochraptěle.

A pak ji odnesl do ložnice, aby jí ukázal, jak moc se mu po ní stýskalo.

Potom Bethany ležela v jeho náruči a zamyšleně hleděla do stropu, zatímco si Ryan pohrával s jejími vlasy. Uvědomovala si, že Ryan je upřímně rozhodnutý tady zůstat. Nebyla to lest, jak ji přimět k návratu. Prostě ji miloval tak, že bez ní nemohl být, a pokud to znamenalo žít v Portlandu, byl ochoten to udělat. V nejmenším nemel v úmyslu ji přesvědčovat, aby se vrátila na ranč.

Přesto, právě to se mu podařilo.

Připomněla si slib, který mu dala, že ho vždy bude milovat víc než sama sebe. A považovala za ironii, že *to* nakonec je Ryan, kdo jí svou nesobeckou láskou *ukázal* pravý význam toho slibu. Ach bože. Připadala si vedle něj tak malicherná a špatná.

„Půjdu s tebou domů,“ zašeptala rozechvěle. „Jestli ty můžeš dokázat, aby to fungovalo tady, pak určitě najdu způsob, jak by to šlo i tam.“

„Ani nápad,“ odpověděl tvrdohlavě.

Příštích pár minut strávili bouřlivým dohadováním, potom se oba začali smát. Když se uklidnili, Ryan jí pověděl o nehodě s býkem. „Tehdy jsem to pochopil, miláčku. Jak ti bylo při útoku medvěda a proč jsi mě potom opustila. Nejsem na vozíku, ale svým způsobem jsem momentálně fyzicky hendikepovaný. Aspoň vzdáleně jsem poznal, jaké to je. Nebojíš se o sebe. Máš strach o mě, protože víš, že

bych znovu riskoval a snad se i zranil, kdyby ti hrozilo nebezpečí. Tak žít nemůžeme.“

„Ale takhle taky ne. Nejsi stvořený k tomu, abys žil ve městě, Ryane.“

„Určitě ano. Mám dva bakalářské tituly, prokristapána. Najdu nějakou práci, která mi bude vyhovovat. Ani nemusím mít velký plat. Mám tolik peněz, kolik kdy budeme potřebovat.“

Ještě chvíli se přeli. Potom vstal a objednal pizzu. Když jídlo doručili, najedli se do sytosti a znovu se milovali. Bethany pak usnula v jeho náručí, s ustaranou vráskou na čele, protože srdcem věděla, že Ryan ve městě nikdy nebude šťastný, i kdyby se snažil sebevíc.

Příští ráno se Ryan probudil a našel postel vedle sebe prázdnou. Zlostně se zadíval na závěs, s jehož pomocí se Bethany nenápadně vytratila, a uložil si do paměti, že se toho zatraceného zařízení musí zbavit.

Se zíváním si mnul oči a cestou do kuchyně si okopával špičky o stěhovací bedny. Vedle konvice na kávu našel dopis od své uprchlé nevěsty.

Drahý Ryane,

nevím, jak to říct, proto přejdu rovnou k věci. Znovu jsem tě opustila. Tohle nikdy nemůže vyjít. Nespala jsem polovinu noci a lámala si hlavu nad naší situací. Došla jsem k závěru, že tě raději ztratím náhle, až budeš dělat tu pitomost a chránit mě, než bych přihlížela, jak pomalu ztrácíš chuť k životu, což se přesně stane, pokud zůstaneš tady.

Takže se, můj nejdražší miláčku, vracím domů. Promiň, že to dělám tímhle způsobem, ale vzhledem ke tvé paličatosti vím, že dohadování nás nikam nezavede. Prosím, nezlob se na mě.

S láskou Bethany

Když Ryan dopis dočetl, zaklel. Pak šel zpátky do ložnice a rychle se oblékl.

Bylo krátce po poledni, když Ryan dorazil na ranč, a samozřejmě, před stájí stála Bethanina dodávka. Jeho zlost se nijak nezmírnila,

když zjistil, že Bethany není v domě ani v žádné z hospodářských budov, což ho přinutilo projít všechny cestičky pro invalidní vozík a hledat ji. Jako naschvál ji nakonec našel až na tom posledním místě, kam zamířil, na svém oblíbeném místečku na kopci, kde rád přemýšlel.

Uviděl ji na vozíku pod borovicí dávno předtím, než k ní došel. Jen tam seděla, zahleděná přes jezero na horské štíty, v pozdvižené tváři toužebný výraz. Chtěl se na ni zlobit. Koneckonců, hnal se za ní přes půl státu a zase zpátky. A tahle její poslední vylomenina nic neřešila. Nemůže ji nechat žít na místě, kde by pořád měla strach, buď o sebe, nebo o něj.

Jenže, jak by se mohl zlobit na někoho, kdo vypadá tak neskutečně sladce?

„Bethany Ann!“ vyštěkl. Koneckonců, muž musí mít svou hrdost. „Co tu krucinál děláš? Výslovně jsem ti včera večer řekl, že se sem nevrátím, že to nikdy nemůže fungovat.“

Neměla ani tolik slušnosti, aby sebou škubla. Jen se lehce usmála a čekala, až k ní dojde. S bolavou kyčlí bylo poněkud obtížné dupnout si při každém kroku, ale usilovně se o to snažil.

„Mám sto chutí přehnout tě přes koleno. Utečeš do Portlandu, a já jedu za tebou. Pak utečeš sem domů, ačkoli moc dobře víš, že s tím nesouhlasím. Kdo sakra nosí v téhle rodině kalhoty?“

Pohlédla na jeho elegantní městský oděv. „Momentálně ani jeden z nás.“

Pleskl se po nohavici. „Jen ať tě stříh těch kalhot nesplete. Ztraceně, muže nedělají šaty. Včera jsem ti řekl, že jsem to promyslel a rozhodl, že budeme žít v okolí Portlandu.“

„Prostě jsem za tebe rozhodla jinak.“

„Nemůžeš sama rozhodovat, lásko. Nezahrávej si se mnou.“

Jen se vážně usmála. „Víš, co říká Sly. Kdybys čekal, než se žena rozhodne, dávno zapustíš kořeny. Tvé kořeny jsou tady, Ryane, a sahají hodně hluboko, takže tu zůstaneme. Mýlila jsem se. Teď to vím. Zůstaneme tady na půdě Kendricků, a to s konečnou platností.“

Ryan by s ní nejraději pořádně zatřásl. Ale místo toho si jen opřel ruce v bok. „Budeš nešťastná, když tě přinutím žít tady.“ Rozmáchl se rukou a ukázal na ranč. „Všude, kam se podíváš, číhá nějaké nebezpečí.“

„Ve městě najdeš právě tolik nebezpečí, jen jiného druhu. Pamatuješ, cos mi řekl, Ryane? O tom, že máme dvě volby, jak žít –

v bezpečné malé bublině, kde nakonec stejně zemřeme – anebo popadnout život oběma rukama a užít si každíčkou vteřinu?“

„Pamatuju.“

„Tohle je tvoje všechno,“ řekla tiše. Pak k němu otočila třpytící se modré oči a rozechvěle dodala: „A taky moje všechno. Mýlila jsem se, když jsem odešla. Byla to hloupá chyba. Myslela jsem si, že to je správné, a věřila jsem tomu až do včerejšího večera, kdy ses ukázal u mých dveří. Tehdy jsem si uvědomila, že existuje mnoho způsobů jak zemřít. Někdy to není smrt těla, ale srdce a duše.“

„Ach, miláčku.“

Bethany zvedla ruku, aby ji nechal domluvit. „Umírala jsem uvnitř, než jsem tě potkala. Pomalu jsem se dusila s každým dechem. Jak si můžeš myslet, že bych byla šťastná v Portlandu, kdybych viděla, že se cítíš stejně?“

Veškerý Ryanův hněv se rozplynul. „Asi bys šťastná nebyla,“ odpověděl chraptivě.

Slzy jí stekly ze spodních řas na tváře. „Nikdo z nás neví, kolik času máme. A proto nesmíme promarnit ani den. Chci prožít každý společný okamžik tak naplno, jak to jde. A jediné místo na světě, kde to oba můžeme udělat, je tady.“

Ušel pár posledních kroků a přistoupil k ní. Když se sklonil k její tváři, podívala se na něj velkýma maceškovými očima plnými slz a řekla: „Chci zpátky svého drsného kovboje.“

„Cože?“

Přejela rukama přes ramenní švy jeho sportovního saka. „Nechápej mě špatně. Byl by z tebe moc hezký městský chlapík, ale myslím, že jsi mnohem víc sexy ve vybledlých džínsech, zaprášených vysokých botách a se stetsonem staženým do očí. Chci zpátky svého drsného kovboje.“

Ryan ji zvedl z vozíku do náruče. „Máš ho, drahoušku.“

Políbil ji, až se oběma trochu zatočila hlava. Potom se obrátil, aby ji snesl ze svahu.

„Co to děláš? Nemůžeš mě nést až do domu.“

„Proč ne?“

„Protože to je hloupost Tvoje kyčel! Dej mě na vozík a –“

„Jaký by to byl začátek? Až přijdeme domů, chci tě přenést přes práh.“

Proti své vůli se musela zasmát. „Už ti někdy někdo řekl, že jsi blázen?“

„Pár lidí se v tom smyslu vyjádřilo. Ignoroval jsem je.“

Při každém namáhavém kroku, který Ryan udělal, se Bethany ohlížela na jezero, stromy a majestátní vrcholky hor. Byla tak šťastná, že je zpátky. Tak nesmírně šťastná.

Domů, řekl. A měl naprostou pravdu. Půda Kendricků, pod oblohou Kendricků. Její muž tu měl kořeny, jež sahaly mnohem hlouběji, než tušil. Rozhodla se správně, nejen kvůli němu, ale i kvůli sobě.

Domů. Jaké nádherné slovo.

Epilog

V rodinné bibli Kendrickových je nyní zaznamenáno, že Ryan Kendrick, syn Ann a Keefa Kendrickových, si vzal za manželku Bethany Ann Coulterovou 31. srpna, léta Páně 2000. Zápis však neuvádí, že se svatba konala na břehu Medvědího jezera za krásného letního dne a byl to vlastně dvojí obřad. To odpoledne rovněž vstoupili do posvátného svazku manželského Sylvester Bob Glass a Helen Marie Boyleová. Zápis se také nezmiňuje o tom, že mladší nevěsta právě zjistila, že je těhotná, a zářila štěstím.

Na svatbě byla přítomna pestrá směsice hostů, zaprášených a oděných v džínsech, z nichž všichni urazili tři hodiny cesty z Ryanova ranče k jezeru na koňském hřbetu. Zastoupena byla i rodina Coulterových, přičemž Bethanin otec a všech pět urostlých bratrů výhružně hledělo na ženicha, dokud neřekl své: „Ano.“

Žádní medvědi ani pumy se nedostavili. Nicméně v polovině obřadu se ke svědkům svatby připojil jistý býk jménem Biftek. Znepokojen tolika neznámými lidmi se zastavil v uctivé vzdálenosti a pouze jednou zabučel, aby dal svému pánovi na vědomí, že ho našel. Na širokých byčích plecích seděla boubelatá třibarevná kočka, která si právě tento okamžik vybrala k důkladnému mytí.

Po obřadu se Mary Coulterová sladce usmála na svého manžela a podala mu jeho úhledně složené spodky. Harv se zachechtal, hloubavě si je prohlédl a zeptal se: „Nepřinesla jsi taky sůl a pepř? Hořké sousto nejraději polykám dobře okořeněné.“

Mary se zasmála a jednou rukou ho objala v pase. Zeke, jediný nadaný muzikant v Coulterově rodině, začal hrát na housle táhlou, zpěvnou melodii. Bethanini rodiče pak přihlíželi, jak ji novomanžel zvedl z invalidního vozíku a zatočil se s ní na sluncem ozářené mýtině při valčíku, který byl ještě dojemnější a krásnější, protože se nevěstiny nohy nedotýkaly země.

„Zmýlil jsem se v něm,“ přiznal Harv. „Vidím, jak tomu mladému muži září oči láskou, kdykoli se na ni podívá.“

„A jí také, při každém pohledu na něj,“ dodala tiše Mary. „Pokud tě to utěší, taky jsem se mýlila. Viděl jsi její výraz, když dnes jela na koni? To děvče je pro jízdu zrozené, a kvůli mně jí byla ta radost odepřená až příliš dlouho. Moc mě to mrzí.“

Harv do ní láskyplně šťouchl. „Milujeme ji a báli jsme se, že se znovu zraní, když jí dovolíme jezdit. Chápala to.“

„Je možné někoho milovat až příliš,“ zašeptala Mary. „Jsem ráda, že do jejího života vstoupil Ryan a byl dost moudrý, aby viděl to, co my ne. Je pro ni lepší riskovat a těšit se ze života, než být v bezpečí a nešťastná.“

„Možná,“ odpověděl Harv. „Jen se podívej, jak září.“

Bethany se opravdu dívala na svého manžela očima zářícíma láskou. Ryan to viděl, když s ní tančil v náručí. S úsměvem zaklonila hlavu, což mu připomnělo výraz, jaký mívala na tváři při milování.

Bože, jak ji miloval. Tolik, že to ani nemohl vyjádřit.

Prerušil tanec na tak dlouho, aby jí to mohl říci jediným způsobem, jaký znal, dlouhým hlubokým polibkem, při němž se hosté patrně ptali, zda jsou ještě vítáni. Nezáleželo mu na tom. Měl v úmyslu strávit se svou novomanželkou u jezera týden při líbáčkách, proto nechtěl, aby tu ostatní po obřadu příliš dlouho otáleli.

„Na co myslíš?“ zeptala se Bethany.

„Že jsem nejšťastnější muž na světě.“

„Ach Ryane, tolik tě miluju.“

Ryan věděl, že to myslí z celého srdce. Ale také věděl, že ho stěží může milovat víc než on ji.

Znovu začal tančit. Velkými krouživými kroky se svým světem v náručí, šťastný tak, že si nebyl jist, zda se i jeho nohy dotýkají země.

Vznášeli se... spolu. V té chvíli, při pohledu do Bethaniných maceškově modrých očí, Ryan věděl, že to tak mezi nimi bude stále, to nádherné, zvláštní kouzlo, které nikdy nezmizí. Některé příběhy velké lásky nekončí šťastně, protože žádný konec nemají. Pokračují dál a dál, do věčnosti.

Tak to bude i s nimi, příběh velké lásky, který nikdy neskončí.

Catherine Andersonová
VYSNĚNÝ VALČÍK

Z anglického originálu Phantom Waltz
(Penguin Putnam Inc, New York 2001)

přeložila Tatjana Jandourková

Redigoval Petr Mikeš

Odpovědná redaktorka Milena Pellarová

Technický redaktor Jiří Staněk

Obálku navrhl Miloslav Disman

Vydala Euromedia group, k. s. – Ikar, v roce 2007 jako svou 3736.
publikaci

Počet stran 392

Vydání první

Sazbu zhotovila TYP A, spol. s r. o., Praha

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

TS 13/34

ISBN 978-80-249-0868-7

Třicetiletý oregonský rančer Ryan Kendrick se při návštěvě rodinného obchodu Coulterových seznámí s jejich dcerou Bethany, která tam pracuje jako účetní. Dívka ho upoutá natolik, že si hned neuvědomí její fyzické postižení. Bethany, vášnivá jezdkyň, totiž před osmi lety spadla z koně a od té doby je upoutaná na invalidní vozík. Navíc ji tehdy opustil snoubenec a Bethany se zapřísáhla, že se už nikdy nezamiluje. Ryan se však nedá odradit jejím odmítáním a Bethany si postupně uvědomuje, že má novou naději na lásku. Ale copak by mohla být plnohodnotnou manželkou člověka, který je tělem i duší rančer?